Andra E.
DRAGOMIR

AZGAD

Libris
EDITORIAL
Braşov 2019

Cuprins

Prolog.....10
Partea I.....12
Capitolul 1.....12
Capitolul 2.....31
Capitolul 3.....54
Capitolul 4.....68
Capitolul 5.....86
Capitolul 6.....102
Capitolul 7.....115
Capitolul 8.....128
Capitolul 9.....152
Capitolul 10.....172
Capitolul 11.....192
Capitolul 12.....203
Capitolul 13.....215
Capitolul 14.....228
Capitolul 15.....241
Capitolul 16.....255
Partea a II – a.....263
Capitolul 17.....263
Capitolul 18.....275

Capitolul 19.....286
Capitolul 20.....298
Capitolul 21.....316
Capitolul 22.....326
Capitolul 23.....345
Capitolul 24.....361
Capitolul 25.....372
Capitolul 26.....381
Capitolul 27.....390
Capitolul 28.....401
Capitolul 29.....411
Capitolul 30.....420
Capitolul 31.....431
Capitolul 32.....441
Capitolul 33.....451
Epilog.....468
Mulțumiri.....475

Pentru sora mea,
Laura,

cea care mi-a dat aripi şi m-a învăţat să zbor

Dealurile Evó
Pădurea Aran
Munții Aeren
Arion
Asia
Ascunzătoarea Răzbunătorilor
HEROS
Pădurea Tripo
Cascadele Araden
Flida
Dealurile Salis
Lacul Jlq
Munții Baro
Paul Betty
Mekor
Cascada Thde
Pădurea Flano
Lodar
TEL-KAIA
Paul Verd
Khia
Mego
Emes
Dealurile Tar

Prolog

La început nu a fost nimic, doar duhuri. Acestea se numeau silfide şi erau împărţite în cele patru elemente: aer, apă, pământ şi foc, chiar dacă erau specifice aerului, deoarece erau duhuri.

Ele au decis să creeze o lume a lor numită Galadorn, după care să ia o formă umană pentru a se bucura de tot ce creaseră, devenind astfel nişte creaturi asemănătoare cu elfii numite silfi, urmând ca după moarte să revină la forma iniţială de duhuri, de data aceasta rămânând aşa pentru totdeauna. Forma aceasta finală poartă denumirea de *duh permanent*.

Silfii aveau o sferă de cristal ce ţinea unite toate cele patru elemente şi era păzită de cei mai înţelepţi şi puternici dintre ei: silfii aerului, în oraşul lor de pe Muntele Înalt, din Galidor[1]. Doi dintre aceştia au fost singurii care nu şi-au dorit să renunţe la puterile magice după forma nouă pe care au luat-o, ceea ce a însemnat că erau cei mai puternici dintre silfii aerului, devenind regi. Astfel, sfera de cristal a rămas în grija lor, într-una din camerele castelului, pentru a fi protejată. Ceilalţi însă au renunţat la o mare parte din putere pentru a trăi bucurându-se de acea lume fără magie pe care o creaseră, dar

1 *Aşezare care se află în ținutul Adegar, supranumit şi ,,Regatul aerului”.*

încă mai aveau câteva din calităţile specifice fiecărui *Element*.

Silfii principali aveau câte un conducător ce trebuia să se stabilească în urma câştigării unor probe specifice fiecăruia dintre aceştia şi doar liderii aveau dreptul de a se numi *Element*, restul îi deveneau ajutoare. Silfii şi-au creat propria lume, fiecare popor având o parte din întregul ţinut şi întrebuinţări pe măsura locului şi categoriei din care făceau parte. Popoarele s-au mărit şi au rezultat noi silfi ce aveau lucruri în comun cu cele patru *Elemente*. Ei erau silfi ai pădurilor, cu rădăcini în elementele pământ şi foc; ai munţilor, ce proveneau din pământ şi aer; cei înţelepţi, din aer şi apă, şi cei mai neînsemnaţi, cei „fără dorinţă”, ce au puncte comune în toate cele patru El*emente,* luând de la acestea tot ce era mai rău.

Silfii erau împărţiţi în regiuni şi nu se întâlneau decât într-un singur loc, în Rivhallon[2], unde toţi învăţau tehnici de luptă pentru a-şi apăra regatul de războiul ce urma să vină, fiind avertizaţi de prezicerea rea adusă de către regi: „Un *rău nestăpânit se va ridica dintre noi, să ia pacea şi s-aducă război.”*

Odată cu începerea antrenamentelor intervin rivalităţi, iar *Elementele,* cândva unite pentru a crea lumea, se despart şi nu mai

2 *Locul de antrenament.*

respectă îndatoririle stricte pe care le aveau la început, şi anume de a lucra în unitate şi înţelegere alături de celelalte. Să fi decis greşit unul dintre aceşti creatori atunci când a hotărât să îşi păstreze magia? Să fi însemnat acest lucru sfârşitul tuturor?

Cu siguranţă, de atunci nu au mai fost la fel, iar sarcina de a le reuni le revine unor silfi neexperimentaţi cărora mulţi alţii nu le acordau nicio şansă.

Din acel moment a început *Decăderea Elementelor*, dar oare se vor putea uni din nou pentru un scop comun, sau poate vor face asta urmaşii lor? Va rezista relaţia de sânge dintre fraţi, sau se vor renega şi vor lupta unul împotriva altuia? Va fi dragostea mai puternică decât duşmănia dintre popoare şi va reuşi pacea să aducă *Elementele* din nou împreună, sau ceva total neaşteptat se va ridica şi îi va înrobi pe creatorii lumii?

Dar cel mai important: vom face noi faţă tuturor răsturnărilor de situaţie din acest tărâm minunat şi plin de controverse?

Partea I

Capitolul 1

Tărâmul Galadorn era liniştit şi pacea

domnea peste toate vieţuitoarele ce locuiau acolo, asta numai dacă nu alegeai să-l vizitezi atunci când pregătirile pentru „Marea Întrecere” erau în toi. Silfii, principalii locuitori, erau în permanentă agitaţie din cauza probelor ce aveau să urmeze, pentru că în curând se va afla cine va fi conducătorul fiecărei categorii şi singurul care se putea numi El*ement.*

În Adegar pregătirile pentru ultimul antrenament erau aproape gata. Bietul Castiel avea o presiune mare pe umerii săi, încercând să nu-şi dezamăgească familia, dar pe lângă el mai erau şi alţii care probabil că erau mai încrezători în forţele proprii, sau doar puţin mai optimişti.

Într-o altă parte a ţinutului se afla Caladwen, silfă de pământ, locuitoare a regiunii Azarion, cu o dorinţă arzătoare de conducere care îl făcea invidios până şi pe fratele ei mai mare, Caldelan. Caladwen avea acea dorinţă de a face totul absolut perfect, fiind întruchiparea membrului model al familiei sale, aşa cum o poreclise fratele ei. Însă lucrul acesta nu se întâmpla de fiecare dată, iar în ultimul timp, aproape deloc. Odată cu apropierea probelor, ea a devenit foarte agitată, din cauza, mai ales, a unui subiect foarte delicat pentru fiecare dintre noi. Asemenea tuturor, ea încerca să îşi ascundă cât mai bine emoţiile şi sentimentele,

chiar şi de ea, pentru ca acestea să nu prindă nici măcar o urmă de speranţă.

Toată povestea a început cu doar câteva zile înaintea „Marii Întreceri”, când participanţii la probe au fost anunţaţi de către rege că vor avea parte de un antrenament puţin mai special ca de obicei. Aşa cum era de aşteptat, Caladwen a primit acea veste cu o urmă de îndoială şi suspiciune faţă de fratele ei mai mare, pe care îl credea în stare de orice ca să câştige, ceea ce însemna că trebuia s-o doboare. Ideea de antrenament special, chiar dacă nu ştia încă în ce sens, a făcut-o să creadă că oricând poate deveni o ţintă uşoară, nu numai pentru fratele ei, dar şi pentru ceilalţi silfi.

Acea zi a fost începutul a tot ce a urmat apoi şi a tot ce a trăit alături de cei care i-au mai rămas. Acea zi este astăzi.

* * *

Eram pregătită pentru această nouă provocare, chiar dacă nu ştiam ce mă aşteaptă. Mi-am luat armura, armele, dar parcă tot mai lipsea ceva. Am privit atunci în jur, dar nimic nu părea să-mi spună care este acel lucru fără de care, probabil, nu mă simţeam pregătită. Nimic nu părea să îmi atragă atenţia. Chiar atunci s-au auzit nişte paşi care se îndreptau inevitabil spre

camera mea, în mare grabă. Uşa s-a deschis cu putere şi fratele meu a intrat înăuntru, fără a-mi cere însă acordul. Era grăbit şi abia mai răsufla, dar nu a ezitat să-mi vorbească.

— Grăbeşte-te, Caladwen! O să întârziem la antrenament din cauza ta!

L-am privit câteva momente. De când era el aşa entuziasmat de asta? Pentru el lupta nu a reprezentat niciodată un punct forte, dar poate că de data aceasta ceva s-a schimbat, poate că acum ceva sau cineva îi dă o ocazie, iar el este gata să profite din plin de ea. Un gând îmi trecea prin minte de câte ori mă gândeam la fratele meu, şi anume dragostea lui sinceră ce o va urmări mereu pe buna mea prietenă, Fár. Brusc, cred că am înţeles de ce se grăbeşte atât de tare.

— Nu-ţi face griji, Caldelan! Fár nu pleacă nicăieri fără mine, dacă de asta te grăbeşti aşa, şi în afară de asta a zis că o să vină cu noi. Ştii doar că nu-i place să călărească singură atâta timp şi o cred pe cuvânt! E plictisitor să nu ai pe nimeni pe care să-l poţi cicăli, mai ales la drum lung.

Auzind acelea, a rămas puţin nemişcat, probabil pentru că nu ştia dacă să mă creadă sau nu.

— Fár vine cu noi?! De ce nu mi-ai spus asta înainte? Mi-aş fi luat şi eu armura cea nouă,

sigur i-ar fi plăcut! Acum ai stricat totul! Mulţumesc frumos!

— Poftim?! Asta nu are nici cea mai mică legătură cu mine!

În plus, nu are nicio importanţă dacă nu ţi-am spus, pentru că oricum nu cred că Fár ar fi observat că te-ai pregătit special pentru ea. Nu crezi că nu merită? Încerci prea mult pentru ceva ce nu se va întâmpla niciodată!

Caldelan se uita la mine cu o privire neutră, încercând să-şi ascundă durerea provocată de cuvintele mele, dar am înţeles pe loc: l-am rănit, de data asta fără să vreau. Ştiam că o iubeşte, dar nu ştiam dacă va primi iubire înapoi şi cred că era mai bine să îl fac eu să sufere, decât să o facă ea, oricum această suferinţă nu se putea compara cu ceea ce mă temeam că va urma.

Mi-am despărţit încet buzele, încercând totuşi să-mi cer iertare, dar el a luat cuvântul înaintea mea.

— Dar ea unde e? Ea nu întârzie de obicei… a spus cu voce joasă.

Şi atunci am înţeles, o aştepta. În acel moment mi-am dat seama că nu îl puteam face în niciun fel să renunţe la ea. Nu îl puteam face să n-o mai iubească.

Am vrut să-i spun ceva, înainte să-i pot răspunde la întrebare.

Orice, care probabil nici nu avea legătură cu

starea lui, dar care, probabil, l-ar fi făcut să se simtă mai bine. Nu am avut timp însă să o fac din cauza uşii care se deschise cu putere şi se izbise de perete. Mi-am dat seama imediat ce s-a întâmplat, fiindcă acesta era modul specific al lui Fáreniel[3] de a ne anunţa că a sosit.

Aşa cum am spus, ea este prietena mea cea mai bună, călăuza şi sfătuitoarea mea care, dacă ar fi fost încă silfidă, ar fi intrat direct pe uşă în loc să o trântească.

— Grăbiţi-vă! O să întârziem! Nu pot să cred că încă nu sunteţi gata! a distrus ea orice posibilă situaţie în care i-aş fi putut spune lui Caldelan nişte cuvinte de încurajare ca de la soră la frate.

— Bună şi ţie, Fáreniel! Apropo, mulţumim pentru încă o gaură în peretele nostru. Încă câteva şi nu o să mai avem perete!

Am spus eu, cât timp Caldelan încercă să scoată două vorbe, dar până atunci nu a reuşit performanţa asta decât după ce Fár îl salută prima.

— Hei, Caldelan, ţi-ai uitat pelerina, spuse ea în timp ce o luă şi i-o aruncă. Acum sunteţi gata!

— D-d… da! Mulţumesc! Era să o uit!

Am zâmbit. Momentele în care Fár se afla prin preajma fratelui meu erau memorabile. Numai atunci el se înmuia complet şi părea cel

3 *Silfă de pădure, numele însemnând ,,păduri încântătoare", reprezintă frumuseţe.*

mai pămpălău silf care a trăit vreodată pe acest pământ. Dar era drăguţ. Dragostea lui era sinceră şi curată, chiar dacă toţi o să înceapă să râdă, mai devreme sau mai târziu, de slăbiciunea lui. Aşa că, în loc de cuvintele calde pe care voiam să i le spun înainte, aveam de gând să-l încurajez cu, probabil, cea mai dureroasă remarcă pe care poţi să i-o faci unui băiat.

— Caldelan! Fii şi tu bărbat! Eşti de tot râsul, serios! Nu e de mirare că şi părinţii cred că eu o să câştig competiţia şi… să nu încerci vreo şmecherie cu prietenul tău roşcovan, că n-o să ţină!

Regii şi slujitorii lor vor sta cu ochii pe noi tot timpul, aşa că…

— Aşa că e mai bine să nu-i supărăm de pe-acum şi să întârziem la antrenament, dragă soră! îmi replică acesta pe un ton foarte enervat, întrerupându-mă din încercarea mea de a-l „încuraja”, care evident l-a făcut să dea cât mai prost în faţa lui Fár. Da, poate părea răutăcios, dar cine a mai văzut vreodată fraţi care să se înţeleagă? Şi oricum, am avut motive destul de întemeiate pentru care m-am răzbunat în felul acesta.

Fár a ieşit imediat din încăpere, iar Caldelan a urmat-o.

Acum sigur vom întârzia. Fără a mai sta pe

gânduri, am pornit pe urmele lor şi ne-am regrupat în curte, de unde am încălecat caii pregătiţi deja, fără a ne lua însă la revedere de la părinţi.

De ce oare să facem asta, când ştiam sigur că ne vom întoarce acasă, nu-i aşa?

Da, poate acum ne vom întoarce, dar mă tem de ziua când nu o vom mai face sau, şi mai rău, de ziua în care acolo, în faţa casei, nu va mai fi nimeni care să ne aştepte…

Drumul până la Rivhallon era destul de lung şi trebuia mai întâi să străbatem o pădure, unde se auzea constant foşnetul tufişurilor. Silfii pădurilor erau extrem de curioşi să afle tot felul de zvonuri, pe care să le împrăştie în tot ţinutul; informaţii…

Nu tocmai adevărate. Din această cauză, eu nu îi prea aveam la suflet, cu excepţia, desigur, a prietenei mele, care tind să cred că nu făcea parte din acest neam de uzurpatori.

Ce făceam noi ca să nu ne plictisim pe drum? De obicei, întreceri cu caii sau, când timpul ne era favorabil, un joc:

„Pr*inde Elementul”.* Ce îmi plăcea la acel joc era faptul că, de câte ori eram numită „Elem*ent”, c*âştigam. De aceea, prietenii îl evitau pe cât posibil când eram eu prin preajmă.

Fratele meu nu a fost niciodată pasionat de jocuri. El a fost îndrăgostit lulea de prietena

mea cea mai bună, de când a învăţat să meargă, iar ea ştia asta tot cam de pe-atunci. Nu am fost curioasă însă să o întreb dacă îi dădea apă la moară sau chiar îi plăcea de el. Acesta va fi cu siguranţă un alt subiect de discuţie interesantă între noi…

De data aceea, drumul lung a trecut mai repede decât m-aş fi aşteptat. Chiar dacă plictiseala îşi făcea rapid simţită prezenţa, în momentele acelea nimeni nu a scos vreun cuvânt.

Peste un timp, în faţa noastră au apărut nişte copaci aşezaţi în cerc, iar în mijlocul lor, o arenă. Era semnul aşteptat de toţi, semnul că am ajuns. Ne-am oprit şi am descălecat pe rând, în timp ce dragul meu frate făcea odioasa remarcă:

— Hei, Caladwen, uite cine ne vine în întâmpinare! E chiar iubitul tău, prinţul Castiel! spuse Caldelan cu un zâmbet demonic pe faţă.

Poftim?! Acum chiar eram convinsă că fratele meu a luat-o complet razna! Pentru că nu, nu era iubitul meu! Dacă ar fi fost, v-aş fi spus deja despre el! De ce, totuşi „, mă persecuta”

Caldelan tot timpul în felul acesta?! Simplu. Pentru că el credea că l-am dat de gol cu Fár, şi aşa încerca el să se răzbune pe mine şi, bineînţeles, pentru tupeul meu fantastic de a-l

face de râs în faţa ei, din dimineaţa aceea. Ah! Nu credeam vreodată că propriul meu frate poate să fie atât de netrebnic încât să spună aşa ceva în faţa prinţului Castiel, mai ales când existau şanse maxime ca el să-l audă. Offf… el habar n-avea că Fár ştia cu mult înainte ca eu să-mi dau seama! Acum, mai mult ca oricând, speram ca prinţul să nu fi auzit acele cuvinte, pentru care fratele meu va plăti cu siguranţă cu vârf şi îndesat!

Cât timp mă gândeam la cel mai dureros mod prin care aş putea să-mi pedepsesc fratele, Castiel înainta tot mai mult spre noi.

— Bună, Caladwen! Se pare că eşti în formă astăzi, spuse acesta în timp ce se îndrepta direct spre mine, pentru a-şi lega calul lângă al meu.

Şi… bine, recunosc, Castiel era foarte frumos şi se comporta mai drăguţ cu mine decât cu celelalte silfe, dar nu însemna neapărat că era îndrăgostit de mine. Poate, doar poate… avea o slăbiciune pentru mine, dar de aici şi până la „iubire” mai era cale lungă. În plus, numele lui înseamnă „cel care are grijă”, deci cum să nu te simţi în siguranţă când e el prin preajmă?

— În formă maximă chiar! Dar nici tu nu eşti mai prejos! Gata pentru Marea Întrecere? i-am răspuns aproape pe nerăsuflate, fără a şti însă de ce.

— Încă mai am de lucrat la câteva tehnici de atac, dar o să fiu gata pentru competiţie! Sunt pregătit să devin *Element* al aerului! îmi răspunse fluturându-şi sabia în aer, încercând, probabil, să-mi atragă atenţia, dar nu a reuşit decât să câştige admiraţia silfelor ce se strânseseră în jurul nostru ca un magnet.

— Mai uşor cu modestia ta regeascâ, prinţe! Am aruncat o privire prin împrejurimi şi s-ar zice că ai concurenţă serioasă, aşa că eu zic să nu te culci pe o ureche că o să câştigi, spuse Sanya[4], întrerupându-l din a-şi ţine spectacolul său impresionant, în faţa silfelor care se adunau din ce în ce mai multe.

— Linişte toată lumea! Regele începe să vorbească! luă cuvântul chiar fratele Sanyei, Lithoniel, care ni se alătură, în timp ce silfele din jurul nostru se împrăştiau prin împrejurimi, căutându-şi susţinătorii sau pregătindu-se chiar ele pentru a da tot ce este mai bun în clipele următoare.

— Bun venit, silfi, la o ultimă rundă de antrenamente! îşi începu grandiosul discurs regele Valindeemah[5]. Astăzi, după cum bine ştiţi, este ultima întâlnire înaintea Marii Întreceri ce va avea loc peste câteva zile, aşa că, de data

4 *,,Normala" familiei, silfă de foc, geamăna lui Lithoniel (,,copac de cenuşă").*

5 *Tatăl lui Castiel, singurul rege din ţinut, numele lui înseamnă ,,învăţătură divină".*

aceasta, v-am pregătit ceva special! Fiindcă ştiţi că veţi avea fiecare dintre voi probe care să vă pună în valoare esenţialul celor patru elemente, în funcţie de neamul din care faceţi parte, probe pe care o să le aflaţi pe moment, am decis ca astăzi să facem o mică simulare a probei comune, şi anume lupta corp la corp. Acest lucru îl veţi face, bineînţeles, cu silfii din elementul vostru. Regulile sunt simple: cine îl doboară pe adversar, câştigă! a spus acesta, după care a luat o scurtă pauză. Silfi... pe poziţii, a adăugat şi a aşteptat până când toţi am fost pregătiţi.

Caldelan era lângă mine, aşa că ne-am întors încet unul spre celălalt şi ne-am privit în ochi. Atunci am început să mă îndoiesc de puterea mea şi să îmi fie frică. Ştiam că eram puternică şi că aş fi putut să-l înving, cum majoritatea se aştepta să se întâmple, dar acum era diferit. Nu, nu foarte diferit, doar că începeam să văd în ochii lui o strălucire, şi nu din aceea pe care o ai când eşti cu persoana iubită, nu, strălucirea lui însemna altceva. Probabil o dorinţă cu un scop precis, acela de a fi mai bun decât mine.

— Atacaţi! a strigat regele. Ordinul s-a auzit ca sunetul unui metal tare, izbit de pământ.

Mi-am încleştat mâinile pe sabie şi am scos-o din teacă aproape în acelaşi timp cu toţi

ceilalţi. Zgomotul provocat s-a auzit în toată arena. Un zgomot de luptă! Am respirat adânc şi am evitat pentru o clipă privirea fratelui meu, pentru a nu-l lăsa să găsească în mine slăbiciune.

Ceea ce mie mi se părea a fi iadul pe pământ, era de fapt o joacă de copii, în comparaţie cu ceea ce avea să urmeze. Fraţii se luptau între ei, iar eu încercam să rezist tentativelor lui Caldelan de a mă obosi. Îi evitam cât puteam atacurile şi încercam să mă năpustesc asupra lui, dar el îmi para toate mişcările.

Eram destui acolo, dar eu îi cunoşteam ca-n palmă, doar pe cei mai buni. Ceilalţi erau doar figuranţi în această lume, neştiuţi de nimeni, cu excepţia rudelor şi prietenilor lor la fel de neînsemnaţi. Caldelan nu mă lăsa însă să mă gândesc la ei, cum de altfel nici nu aveam de gând. Începusem să obosesc, iar fratele meu prinse din ce în ce mai mult curaj.

Nu, nu pot pierde! Chiar dacă este doar un exerciţiu, nu pot pierde! Ce vor zice toţi atunci despre mine? Nimic! Pentru că o să îl înving şi *îmi voi păstra „rangul” de copil model al familiei. Nimeni şi nimic nu poate schimba asta!*

— Ai grijă, Caladwen! a strigat deodată Castiel, în timp ce mă gândeam dacă el chiar are grijă de mine, sau doar voia să mă facă şi

mai tare de râs.

— Pot să-mi port şi singură de grijă, Castiel! Mai bine ai încerca tu să… *(eram pregătită eu* să îl avertizez, în timp ce era doborât de *adversar) ….* nu cazi.

L-am privit cum a fost doborât şi am simţit că o parte din mine s-a prăbuşit odată cu el. În acel moment m-am imaginat într-un alt loc, un loc în care eram în pericol amândoi, iar el avea nevoie de mine. Am simţit imediat că trebuie să-l ajut, am vrut asta, dar ceva m-a tras înapoi. Era Caldelan, care mi-a prins piciorul şi m-a tras mişeleşte spre el, trântindu-mă la pământ şi punându-mi sabia deasupra capului, fără a-mi lăsa vreo şansă de a riposta.

Slujitorii au sunat din corn, anunţând încheierea probei.

După acest sunet, fratele meu s-a retras şi m-a privit cu un zâmbet demonic. A reuşit, a câştigat proba de antrenament!

M-am ridicat, în cele din urmă, şi l-am privit cum se îndepărta fără a spune vreun cuvânt. Am început să nu îl mai subestimez pe Caldelan atât de mult cum o făceam înainte. Deşi a câştigat proba doar pentru că a profitat de neatenţia mea, m-a doborât în faţa tuturor, iar eu nu puteam accepta o astfel de înfrângere. Cel pe care îl credeam slab, m-a învins.

— Destul, luptători! spuse pe un ton

autoritar Valindeemah, pentru cei care nu s-au dat încă bătuţi în faţa adversarului, chiar dacă sunetul cornului se auzise deja. Este de-ajuns pentru astăzi! Aţi luptat bine, dar confruntarea adevărată nici n-a început încă! Nu vă îngrijoraţi! Încă mai este timp, încă mai aveţi o şansă, aşa că antrenamentele nu trebuie să se sfârşească niciodată! Până atunci, fiţi puternici şi aveţi grijă în cine aveţi încredere! Ne aflăm într-o perioadă în care există riscul ca voi să fiţi cei mai mari duşmani ai voştri!

M-am retras încet în spatele mulţimii care asculta discursul, dar în urma mea se mai auzeau nişte paşi care păreau să mă urmărească. Mi-am întors puţin capul şi o siluetă înaltă, cu chip blând, îşi făcea apariţia.

— Îmi pare rău că ţi-am distras atenţia, Caladwen! Ştiu că a fost vina mea şi din cauza asta ne-am pierdut amândoi concentrarea.

Era însuşi „mărităul” prinţ al neamului silfesc, care părea să se îngrijească de soarta unei biete şi umile servitoare. „Foarte drăguţ din partea ta, Castiel, aproape că m-au năpădit lacrimile de câtă milă şi afecţiune poate manifesta un prinţ faţă de supuşii săi. Foarte clasic, aproape că te-am crezut, să ştii! Data viitoare când o să mai încerci asta, clar o să sar imediat în braţele tale şi o să-ţi mulţumesc pentru că îmi porţi de grijă, ce să zic…” mi-am spus scrâşnind din dinţi.

— Nu-i nimic, Castiel! am răspuns aproape flegmatic, ca să evit faptul că este destul de chinuitor ca fratele meu să mă bată la cap şi să se laude în faţa părinţilor câte-n lună şi în stele de reuşita sa, pentru tot restul vieţii.

În loc de orice răspuns, Castiel tăcu. Mi-am ridicat capul şi l-am privit pentru o clipă. Brusc, ochii lui albaştri ca marea m-au liniştit instantaneu, ca atunci când mama începe să-i cânte copilului un cântec de leagăn. Am rămas pur şi simplu nemişcată, uitându-mă la el şi dorindu-mi ca zâmbetul său să nu se stingă niciodată. Îmi plăcea liniştea asta dintre noi atât de mult, dar ştiam că nu putea dura o veşnicie. Trebuia să spun ceva. O situaţie ca aceea nu se cuvenea. El era prinţ, iar eu, o biată silfă de pământ. Nu contează ce credea fratele meu despre noi, contează care era mersul normal al lucrurilor, iar noi nu vom avea niciodată acelaşi drum, chiar dacă vom merge în aceeaşi direcţie.

— Nu ştiu de ce îţi pasă aşa mult de mine, am îndrăznit să rup tăcerea, dar să nu asculţi zvonurile. Uneori, am impresia că silfii pădurilor numai la asta sunt buni: să împrăştie lucruri neadevărate în tot Galadornul! Şi să ştii că ar trebui… *(să câştigi titlul de Element al aerului, pentru ca zvonurile că mă placi să înceteze, şi ca părinţii tăi să nu te alunge de la castel din cauza mea)*… să ne concentrăm pe câştigarea

probelor şi apoi, când se va termina totul, să ne bucurăm în linişte şi pace de Festivalul Elementelor.

L-am privit atent cum şi-a despărţit încet buzele să-mi vorbească.

— Este o idee grozavă, dragă Caladwen! Şi apropo, când mă vezi căzut, să ştii că şi tu eşti în acelaşi pericol, aşa că rezistă până când mă voi ridica şi o să continui să am grijă de tine!

Am dat din cap şi imediat i-am evitat privirea. Mi-am simţit, fără motiv, obrajii calzi şi nu voiam ca el, sau altcineva, să mă vadă aşa. Îmi era ruşine de sentimentele mele. Îmi era ruşine de ce puteau ele deveni. M-a cuprins atunci un sentiment ciudat: ceva de care îmi era frică, ceva ce niciodată nu va trebui să iasă la iveală, ceva periculos, pentru amândoi.

— Caladwen, eşti bine? Ai luat o căzătură zdravănă acolo!

Mă mir că n-ai ripostat... spuse Fár, care nu părea să fi alergat pentru a mă întreba acest lucru.

Am privit-o pentru câteva clipe fără a-i da vreun răspuns.

Înseamnă că, mai mult ca sigur, a aşteptat ascunsă pe undeva prin apropiere, ascultând. Hmm, poate că până la urmă şi ei îi plăcea să asculte zvonuri, doar era o silfă de pădure care iubea să stea ascunsă printre copaci şi să îi

spioneze pe toţi cei care ajungeau pe teritoriul ei. Oricum, chiar dacă prin vene îi curgea sânge de uzurpator, ea niciodată nu ar răspândi minciuni, ci ar ţine tot ce ştie numai pentru ea. Ea era de încredere.

— Sunt bine, i-am răspuns, în speranţa că nu mă va mai întreba despre acest incident, şi nu a mai făcut-o.

— Ştii… am auzit din pură întâmplare…

— Discuţia mea cu prinţul? Hmm… pură întâmplare, zici?

Măi să fie! Şi eu care credeam că tufişurile au început să se mişte singure, tot aşa… din întâmplare…

— Oricum… îmi răspunse, privind ruşinată în jos, dacă vrei să-mi vorbeşti despre asta, adăugă ea, voi fi aici oricând ai nevoie!

— Mereu eşti! am *obţinut un mic zâmbet de la ea*. Îţi voi spune, dar nu acum. E târziu. Se va întuneca înainte să ajungem acasă, aşa că mai bine am pleca acum.

Ne-am despărţit şi fiecare a luat-o pe un drum diferit. M-am dus la locul în care mi-am legat calul. Al lui Castiel nu mai era acolo, semn că, poate, el plecase deja. Între timp, m-a onorat cu prezenţa dragul meu frate, ce nu părea să aibă dispoziţia de a vorbi nici măcar câteva cuvinte cu mine.

Drumul de întoarcere a fost lung şi liniştit,

poate şi pentru că a fost prima dată când Caldelan nu m-a mai tachinat în legătură cu Castiel. O fi citit neliniştea pe chipul meu, el, cauzatorul de conflicte şi generatorul de bârfe? Poate, dar chiar şi aşa... să se fi schimbat dintr-odată? Să se fi trezit în el în sfârşit sentimentul de respect faţă de suferinţa altora? Să-şi fi dat el seama că acum este prima oară când am nevoie ca el să tacă? Nu aveam de unde să ştiu, dar i-am mulţumit totuşi, chiar dacă nu cu voce tare. Uneori... un gând face cât o mie de cuvinte, iar tăcerea cât o îmbrăţişare caldă.

Seara s-a lăsat încet, iar când am ajuns acasă aproape se întunecase de tot. Părinţii ne-au întâmpinat cu un zâmbet şi multe îmbrăţişări. Îmi amintesc că l-am privit cu coada ochiului pe fratele meu şi că ceva nu era tocmai bine. Nici măcar nu s-a lăudat cu victoria. Stătea cu capul plecat, ca un slujitor în faţa stăpânului său şi părea cumva... absent. Părea plecat din lumea aceasta şi dus undeva, departe de tot şi de toate, într-un loc de unde nimeni nu-l putea lua şi nu-l putea face să se întoarcă, nimeni în afară de el.

Nu ştiu ce i s-a întâmplat, dar nici nu aveam de gând să îl întreb. Fiecare îşi rezolvă problemele sale. Desigur că eram uniţi şi ţineam foarte mult unul la celălalt, dar începeam să cred că fiecare dintre noi avea secrete pe care

ar fi fost mai bine ca alţii să nu le ştie. Aşa că încercam să ne rezolvăm singuri problemele, pentru că dacă noi nu ştim răspunsurile la propriile întrebări, cine le-ar putea şti?

M-am strecurat uşor spre camera mea, fără ca cineva să mă fi oprit şi să mă întrebe ceva. Podeaua scârţâia sub apăsarea tălpilor mele, iar zgomotul se auzea ca un vuiet pe holul întunecat şi gol. Odată ajunsă acolo, am deschis uşa fără a mai privi înapoi.

Era complet întuneric. Uneori, mă simţeam ca într-o cuşcă, prinsă între cei patru pereţi, care nu aveau niciun mesaj să îmi transmită. Simţeam că începeam să mă sufoc, încet. Dar nu era aşa tot timpul. Alteori îmi doream să fiu aici, doar pentru că mă simţeam bine singură. Camera mea era martora vieţii mele. Ea se bucura cel mai mult de prezenţa mea şi, atunci, eu de ce nu puteam să mă bucur de existenţa ei?

Am aprins câteva lumânări şi le-am aşezat pe masă, iar încăperea s-a umplut deodată de lumini. Acum aerul devenise şi mai greu de respirat, dar era în regulă, mă obişnuisem. Asta era viaţa mea. Se puteau întâmpla atât de multe lucruri fără a se schimba însă nimic.

În clipa următoare am privit atent în jur şi am început să aranjez lucrurile aruncate pe jos de dimineaţă. M-am aşezat pe pat, dar am

rămas încă trează pentru câteva clipe, privind tavanul. Mă frământa ceva. Ştiam asta pentru că mă cunosc, dar ce poate fi atât de profund şi important încât să mă ţină trează atât de târziu după o zi întreagă plină de evenimente? M-am răsucit pe o parte şi imediat am început să simt durerea cauzată de acea căzătură, dar nu m-am plâns. Am păţit lucruri şi mai rele. Hmm, o zi plină de evenimente...

Am închis ochii încet şi am adormit cu imaginea lui Castiel în minte. Conştiinţa a început să-mi şoptească încet că nimeni nu trebuia să afle. Vocea ei îmi răsuna puternic în minte: „Nu *îţi dezvălui sentimentele! Ascunde-le de ei! Ascunde-le cât de bine poţi în sufletul tău, acolo de unde nimeni nu le poate smulge şi nu le poate şti. Ai grijă de ele şi de sufletul tău. Te rog, draga mea, ai grijă de tine!”*

Capitolul 2

Era dimineaţa devreme. Ştiam, pentru că îl puteam auzi pe fratele meu cum sforăie, din hol, iar după mireasma ce îmi încânta simţurile, mi-am dat seama că mama a pregătit faimoasele ei brioşe cu zmeură sălbatică.

Am păşit desculţă pe podeaua rece şi am început imediat să aud frânturi din cântecul mamei. Vocea inconfundabilă a acestei fiinţe,

care, chiar şi atunci când te certa nu putea suna prea tare, era plină de inocenţă şi învăluia casa într-o atmosferă de vis.

Era acea voce caldă şi blândă care te-a alinat, dar te-a şi mustrat cu aceeaşi bunătate, era sunetul pe care îl puteai recunoaşte şi dintr-o mie încă din prima ta zi pe pământ.

Am intrat şi am spus un somnoros „Bună dimineaţa, mamă!”, urmat de o îmbrăţişare caldă.

— Bună dimineaţa, draga mea! a spus cu un zâmbet larg pe faţă. Ai avut vreun vis noaptea trecută?

— Hmm... am încercat eu să mă gândesc, dar tot ce îmi aminteam era camera mea întunecată şi câteva lumânări, care încercau să-i aducă un plus de lumină.

— Nimic, am răspuns în cele din urmă.

M-am aşezat apoi pe scaunul meu din capătul mesei şi mi-am savurat în linişte delicioasele brioşe, care încă erau calde. Ahh, ce bine dacă mamele noastre ar fi la fel de binedispuse în fiecare dimineaţă! Cu siguranţă lumea ar fi un loc mai bun, plin de brioşe făcute cu cea mai sinceră şi curată dragoste care a existat vreodată, dragostea de mamă!

— Fratele tău nu s-a trezit încă?

— Nu, am răspuns în timp ce încercam să muşc din micul dejun.

— Ştii, Caladwen, cred că ar trebui să stai puţin de vorbă cu el. Toată agitaţia asta cu probele l-a neliniştit şi nu îmi place să îl văd în starea asta. Poate ţie o să-ţi spună ce a păţit, până la urmă tu eşti cea mai în măsură să îl ajuţi în situaţia asta. A luat o scurtă pauză, după care s-a întors spre mine şi a continuat. S-a întâmplat ceva ieri la antrenament, ceva ce niciunul din voi nu mi-a spus?

Ceea ce am făcut eu după antrenament nu conta, pentru că nu avea de-a face cu el, dar nu ştiam absolut nimic despre ceea ce s-a întâmplat cu el după ce am terminat proba. M-am îndepărtat de mulţime, iar când l-am căutat cu privirea nu l-am văzut nicăieri. Toţi erau acolo, numai el lipsea.

— Nu ştiu... am spus în timp ce mama s-a apropiat de mine.

— Caladwen... dacă iar v-aţi certat, din cauza asta o să mă pui în situaţia de a vă interzice amândurora să participaţi la probe.

— În niciun caz! Mamă, te rog! Nu poţi face asta! Eu şi Caldelan suntem descendenţii silfidei de pământ. Suntem copiii tăi, mamă! Toţi se aşteaptă să participăm, toţi se aşteaptă ca unul dintre noi să câştige!

După ce i-am spus aceste lucruri, a început să mă privească cu ochi blânzi şi înlăcrimaţi. Nu era supărată, ci doar îngrijorată.

— Ştiu cât de mult înseamnă aceste probe pentru tine şi că tu şi fratele tău sunteţi descendenţii *Elementului pământ*, dar crede-mă când îţi spun că îl cunosc pe rege încă de când eram silfide şi nu creaserăm Galadornul. Ştiu că se gândeşte la probe periculoase pe care numai un adevărat silf, care este capabil să câştige titlul de *Element*, le-ar putea trece, iar mie îmi este foarte frică să nu vi se întâmple ceva rău. S-a oprit pentru o clipă şi o lacrimă i-a coborât pe obraz. Caladwen... unii silfi o să moară şi nu o să se mai întoarcă niciodată acasă!

— Dar acei silfi nu o să fie niciunul dintre noi, mamă!

Îţi promit! Te asigur de asta! i-am spus în timp ce i-am şters lacrimile ce îi brăzdaseră faţa. Ştiu că te temi, dar te rog să nu-ţi faci griji pentru noi. Eu sunt fiica ta, silfă de pământ, iar noi ne-am născut să luptăm. Oricum sunt doar nişte probe, nu e ca şi cum un război ar începe din senin, iar eu trebuie să apăr întreg ţinutul.

— Dar asta înseamnă să fii *Element*, Caladwen, să lupţi şi să-ţi aperi poporul până ce ultima picătură de sânge se va scurge din tine, până ce ultimul os din corpul tău se va rupe!

M-am speriat şi i-am cuprins mâinile tremurânde. Îmi era frică, dar nu voiam ca ea să ştie asta. Era acolo să mă ajute, dar nu să mă susţină. Ştia probabil ce intenţii avea regele cu

privire la probe şi nu suporta gândul ca unul sau amândoi copiii ei să moară.

Este un lucru înfiorător să-ţi îngropi propriul copil şi niciun părinte n-ar trebui să facă asta. Atunci parcă începeam să înţeleg mai bine îngrijorarea de pe chipul şi din sufletul ei, dar nu puteam să i-o spun. Voiam să aibă încredere, să ştie că se putea baza pe mine în orice situaţie şi că nu o voi dezamăgi.

Voiam să nu se gândească la moarte. Voiam să-mi dea măcar o şansă!

— Am muncit foarte mult pentru această competiţie, mamă, şi nu am de gând să mă dau bătută acum, când mai este aşa de puţin timp. Voi participa oricum la Întrecere, aşa că te rog să nu îmi interzici, să nu complicăm şi mai mult lucrurile! Te rog să nu mă urăşti pentru asta!

Imediat şi-a tras mâinile din ale mele şi ne-am ridicat.

— Iar eu te rog să nu mă urăşti pentru că îmi pasă! a spus şi a ieşit plângând din încăpere.

Am rămas în picioare, scrâşnind din dinţi, în timp ce o lacrimă a îndrăznit să-mi alunece pe obraz. *Iartă-mă...* am şoptit şi am ieşit şi eu, lăsând uşa deschisă în urma mea. Involuntar, mi-am amintit apoi că trebuia să vorbesc cu Caldelan despre ce s-a întâmplat cu o zi înainte şi despre starea lui, dar imediat ce mi-a venit acest gând în minte, starea mea de nelinişte s-a

transformat într-una de repulsie faţă de propria mea familie. Nu puteam accepta faptul că mama mea mă credea slabă, în ciuda a tot ce făcusem până atunci şi am demonstrat exact contrariul.

Eu nu eram ca fratele meu! Eu nu aveam noroc, ci tot ceea ce mi se întâmpla era pentru că eu am făcut asta. Nu aveam ocazii să profit din plin de ele, ci eu mi le creasem. Eu nu aveam dorinţe pe care să mi le îndeplinesc, ci doar scopuri pe care să le duc la bun sfârşit. Eu nu eram ca el şi nici el nu era ca mine.

Noi eram fraţi, dar de fapt nu ştiam nimic unul despre celălalt.

Am grăbit pasul ca să ajung mai repede afară şi să pot evada din această colivie chinuitoare, pe care uneori silfii o numesc „acasă”. Imediat m-am lovit de plânsul mamei care răsunase până atunci în toată pădurea, îl auzisem şi eu şi mi-am întors privirea pentru a vedea de unde vine.

Erau amândoi acolo, îmbrăţişaţi. Tatăl meu îi mângâia încet părul şi o ruga să nu mai plângă, chiar dacă şi el vărsase câteva lacrimi. Am auzit ce şi-au spus. Mama era sigură că o să ne piardă pe amândoi, dar tata credea că această Întrecere reprezenta de fapt maturizarea noastră. Tristeţea se citea pe chipul lui. Era trist pentru că ştia că profeţiile regelui s-au îndeplinit

întotdeauna şi era convins de un lucru, pe care eu, probabil, nu îl voi înţelege niciodată: de ce se temeau atât de mult de moarte? Nu reprezintă ea calea spre eternitate? Nu vom deveni noi duhuri permanente, pentru a-i veghea pe cei dragi ai noştri care n-au murit încă? Nu vom fi noi atunci, în sfârşit, fericiţi?

În clipa următoare tatăl meu şi-a ridicat capul şi m-a văzut, iar eu am început să alerg speriată spre calul meu. M-a strigat.

Am încălecat şi apoi am privit pentru o clipă în urmă. Erau amândoi acolo, dar în loc să mă primească cu braţele deschise ca de fiecare dată când veneam acasă, ei plângeau şi mă rugau să nu îi părăsesc. Am continuat să alerg spre locul în care nu mă putea judeca nimeni, pentru că nu era nimeni acolo. Am continuat să alerg spre locul meu din Adfalon.

Acolo era atât de multă linişte încât îmi puteam auzi până şi gândurile, dar lacul cu nuferi era cel care cred că îmi plăcea cel mai mult din toată acea linişte. Câteodată aruncam în el cu mici pietricele şi priveam apoi cum se formau valuri ce parcă încercau să riposteze. Mă gândeam că încearcă cumva să se apere împotriva micilor intruşi ce îi tulburau linişteа.

Ce uşor ar fi să aflăm atât de repede cine ne vrea răul şi să-i oprim la timp, dar din păcate nu ştim şi *nu o putem face.*

Trăim cu ei un an, o viaţă şi *nu ne dăm seama decât atunci când este prea târziu, că cei fără de care nu am fi putut face nimic, ne-au trădat, minţit, distrus.* Aceea era o lecţie, una pe care toţi ar fi trebuit s-o ştie, dar nu aveau cum s-o facă, pentru că nimeni nu le-o putea spune, ci ei trebuiau s-o înveţe singuri. De aceea credeam eu că este locul meu preferat din tot Azarionul, pentru că aveam de învăţat de acolo lucruri ascunse tuturor şi dezvăluite doar mie, într-o manieră cât se poate de calmă şi tăcută.

Locul era înconjurat de copaci, dar undeva aproape era şi o poieniţă unde, surprinzător, nu se afla încă niciun intrus al copacilor, care să împrăştie bârfe. Îmi plăcea să cred că am fost prima acolo. Era locul meu de refugiu, un loc pe care doar eu îl puteam numi „acasă”.

Odată ajunsă am descălecat şi mi-am legat calul de un copac, după care m-am aşezat pe pământ, privind norii şi găsind forme ciudate cu care seamănă. Fără alte adăugări, silfii aerului nu prea aveau imaginaţie, majoritatea norilor arătând ca nişte tufişuri cu afine. Am închis ochii şi am început să fredonez un cântec pe care l-am învăţat de la mama, *Nu mă uita*. Un cântec trist, dar foarte frumos, ce îmi aducea aminte de fiecare moment din viaţă petrecut până atunci. Un cântec ce îmi amintea de ea:

„Destinul e ce ne-a adus împreună,
Să trăim fericiţi sau în tortură.
Chiar de moartea o să-l ia pe unul din noi,
Să nu cârtim, totul se-mparte la doi!

Sunt aici să te mângâi, la piept să te strâng.
Sunt aici pentru tine, răul s-alung!
Tu eşti aici putere, speranţă să dai,
Chiar ş-atunci când credinţă în tine nu ai.

Atâta putere şi rău sunt în lume,
Cei care mor rămân fără nume!
Condamnă oştirea pentru răul făcut!
Dar tu stai cu mine, pe mal, nevăzut!

O veşnicie cu tine n-ar fi de-ajuns!
Să mă satur de tine este exclus!
Să-ţi simt mângâierea, mă faci să iubesc,
Să-ţi simt puterea, mă faci să trăiesc!

Prin tot ce am trecut, lângă mine ai fost,
Purtându-mi de grijă ştiind c-are rost!
Şi de-ar fi să treacă pământul şi cerul,
Nu mă uita, acesta mi-e ţelul!”

Fredonam în continuare. Voiam să mă gândesc la altceva şi să mă eliberez de toate sentimentele negative pe care le aveam.

— De ce m-ar alege un prinţ pe mine, şi mai ales… un prinţ ca el? am spus în timp ce mi-am deschis ochii brusc şi fără să îmi dau seama că am început să vorbesc cu voce tare. Ar trebui să-şi aleagă o silfă de apă, toată lumea ştie că ele sunt cele mai frumoase, chiar dacă nu au sânge regal. Lumea l-ar considera un schimb corect. Dar de ce zic toţi că el m-ar fi ales tocmai pe mine? Mai mult ca sigur doar se poartă drăguţ, iar eu repede dau cu presupusul, la fel ca toţi ceilalţi. Eu, cea care ştiu cel mai bine că aşa ceva e imposibil! Părinţii lui sigur o să-l considere un gest prostesc, dar cred că eu voi fi singura sancţionată, pe nedrept, desigur, şi cum voi fi văzută atunci? Sigur nu într-un mod plăcut! Ar trebui să mă lase în pace! Să se comporte aşa cu oricare altă silfă, nu cu mine! Eu nu vreau probleme din cauza lui! Am şi aşa destule pe cap! Nu înţeleg de ce face asta!

Poate… pentru că îl ajută pe fratele meu să câştige şi încearcă să îmi distragă atenţia? Ar face el una ca asta? Greu de crezut, dar poate nu imposibil!

— Orice e posibil, Caladwen! Orice!

Cine a spus asta?!

M-am ridicat în secunda imediat următoare, în timp ce mi-am îndreptat arcul spre locul de unde se auzise acea voce.

Eram pregătită să trag, dar nu înainte să aflu

cine mă spiona şi să cer nişte explicaţii, ce ar face bine să fie plauzibile. Se vedea o umbră care îmi părea cunoscută. S-a apropiat şi a ieşit încet dintre copaci, cu mâinile ridicate în aer şi cu un zâmbet tâmp pe faţă. În acel moment m-am albit complet şi puteam fi uşor confundată cu o silfă a aerului, dar culoarea închisă a părului mă dădea de fiecare dată de gol.

— Castiel? Nu se poate! Ce cauţi tu aici? Nu ar trebui să faci nu ştiu ce treburi regeşti? Dar mai ales... mă spionezi cumva? am răbufnit dintr-odată şi am dat glas tuturor întrebărilor ce mi-au venit atunci în minte, dar el nu părea afectat. Era acelaşi silf calm şi blând pe care îl ştiam dintotdeauna.

— În primul rând, şi eu mă bucur să te văd şi în al doilea...

Lasă-mă să-ţi răspund pe rând la întrebări. Da, eu sunt Castiel, fiul lui...

— Să ştii că nu eşti deloc amuzant atunci când faci pe prostul! am replicat în timp ce mi-am lăsat arcul jos ca să îi permit să se apropie şi mi-am dat ochii peste cap.

— Hmm... Sunt scutit de „treburile regeşti” până după Întrecere şi ultima, care se leagă în mod întâmplător şi inexplicabil de a doua: eram prin zonă şi ţi-am văzut calul. Am crezut că ai păţit ceva şi m-am gândit că ai nevoie de ajutor, aşa că te-am căutat prin apropiere şi am dat de

tine aici.

— Calul era legat, am răspuns.

— Oricine îl putea lega…

— Priveşte în jur! Vezi cumva vreo stâncă de pe care să mă arunc sau o prăpastie în care să cad şi să am nevoie tocmai de ajutorul tău? Şi cum de… dintre toţi silfii şi silfele din Galadorn, am avut „norocul” să dai fix peste mine?

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

— Sigur că nu! am spus în timp ce m-am aşezat din nou pe pământ. Aştept adevărul!

— Bine, bine… Adevărul e că te-am văzut când ai plecat de acasă şi… te-am urmărit… Fericită?

— Nu chiar, am răspuns, în timp ce Castiel s-a aşezat lângă mine, încă sunt confuză. Tu ar trebui să fii în Adegar, ce cauţi pe tărâmul silfilor de pământ?

— După cum ştii, tatăl meu a permis tuturor silfilor să meargă pe teritoriile altora, chiar dacă nimeni nu prea face asta, oricum.

Nu ne este interzis. Acum suntem liberi să mergem unde vrem şi când vrem.

— Şi tu ai venit în Azarion pentru că…

— Pentru că am vrut să te văd şi chiar atunci când am ajuns în faţa casei tale, te-am văzut plecând, iar pe părinţii tăi i-am auzit strigând şi plângând în urma ta, aşa că te-am urmărit până aici, să te întreb ce s-a întâmplat.

— Sunt bine, nu-ţi face griji. Nu s-a întâmplat nimic.

— Minţi!

— Dacă ştiai că o să te mint oricum, de ce m-ai mai întrebat?

— Poate pentru că am crezut c-o să-mi spui adevărul.

S-a uitat apoi în ochii mei şi a vrut să-mi mângâie obrazul, dar m-am tras imediat înapoi şi m-am ridicat în picioare.

— Castiel, ce tot încerci să faci? Ai înnebunit complet?!

— Încercam doar să mă apropii de tine. Credeam că asta a fost destul de evident...

— A fost! am răbufnit, după care am început să mă îndepărtez de el.

— Caladwen, stai! Nu am vrut să te sperii! Îmi pare rău! a strigat în timp ce alerga după mine.

— Poftim? Cum să crezi că am reacţionat aşa doar fiindcă m-am speriat?

— Atunci... de ce ai făcut asta?

— Fiindcă nu o să cad în capcana întinsă de Caldelan!

— Capcană? Despre ce capcană vorbeşti?

— Nu te preface că nu ştii! Era destul de evident încât să-mi dau seama! Nu pot să cred că voi aţi crezut că asta o să meargă!

— Caladwen, stai! a strigat, în timp ce m-a

ajuns din urmă şi m-a prins de mână. Eu nu ştiu nimic despre nicio capcană, îţi jur!

A început din nou să mă privească în ochi şi să se apropie încet de mine. Corpul meu ardea şi tremura în timp ce el venea din ce în ce mai aproape.

— Încetează! am strigat şi m-am îndepărtat de el.

— Caladwen, nu ştiu despre ce plan este vorba, dar te asigur că eu nu sunt implicat. Eu nu ştiu nimic!

M-am oprit şi m-am întors spre el.

— Tu… tu vrei să spui că nu ai complotat cu Caldelan împotriva mea, încercând să-mi distragi atenţia?

— Cum? Îţi distrag atenţia?

— Nu am spus asta!

— Dar tocmai…

— Răspunde-mi la întrebare!

— Dar am făcut asta de zeci de ori deja!

Auzindu-l spunând asta, am început din nou să alerg, dar nu am putut scăpa de el nici măcar o clipă.

— Castiel, te rog pleacă! Tot ce voiam era să găsesc un loc în care să stau singură, dar se pare că acum nu mai am nici asta!

Castiel nu s-a oprit şi a continuat să mă urmărească. Am ajuns la o peşteră deasupra căreia se afla o stâncă impunătoare, unde m-am

oprit şi am răsuflat din greu.

— Iartă-mă, Castiel, te rog! Doar că... în ultimul timp nu ştiu ce mi se întâmplă, i-am spus aproape cu lacrimi în ochi.

Imediat s-a auzit un zgomot ca de pietriş sfărâmat. Mi-am ridicat privirea şi stânca uriaşă de deasupra peşterii se desprinsese şi se apropia cu o viteză uluitoare de mine. Înainte ca eu să fi putut face ceva, am simţit cum un trup puternic m-a strâns şi m-a trântit la pământ, departe de pericol. Castiel era deasupra mea, privindu-mă în ochi. Trupul lui era atât de aproape de al meu, încât îi simţeam bătăile inimii atât de ritmate. Am încercat să spun ceva, dar nu am reuşit. Stăteam pur şi simplu acolo, amândoi, şi ne priveam. S-a aplecat apoi şi şi-a ascuns capul în braţele mele. A răsuflat adânc, după care s-a ridicat încet şi mi-a întins mâna. Mi-am lăsat la o parte orgoliul, pentru o clipă, şi l-am apucat strâns de mână, ridicându-mă. Am început să mergem apoi unul lângă celălalt, încet, fără ca vreunul din noi să spună ceva.

În cele din urmă, roasă de multitudinea de întrebări din capul meu, am vorbit.

— Ce parte din ce am zis ai auzit de fapt?

— Toată.

Faţa palidă revenise. Am înghiţit în sec şi am încercat să continui discuţia.

— Şi de ce nu ai zis nimic atâta timp?

— Pentru că îmi place cum vorbeşti şi cum încerci să-ţi răspunzi singură la întrebări. A fost drăguţ să văd că te preocupă asta.

— „Asta”, cum adică „asta”? am răspuns, simţind din nou cum încep să mă înroşesc.

— Faptul că... tu crezi că eu încerc să am grijă de tine.

— Nu am spus chiar aşa şi, oricum, a fost doar o presupunere, nimic concret. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că îmi pasă, nu îmi pasă şi nu mă preocupă lucrurile... neadevărate!

— Ce lucruri neadevărate? Dar înainte ai spus că...

— Am spus că ce? Că ar trebui să mă laşi în pace? Da! Asta e adevărat! Mă faci să-mi pierd concentrarea! De asta am început să cred că eşti de partea fratelui meu şi a lui Lithoniel şi că încerci să-l ajuţi să câştige, distrăgându-mi atenţia!

— Aşadar, îţi distrag atenţia?

— Îhh!! Nu te face că nu ştiai asta!

— Nu ştiam! Aşa cum nu ştiam nici că tu eşti cauza stării mele de nelinişte.

— Cum?! am spus uimită de-a dreptul.

— E o poveste lungă şi...

— .... avem destul timp... Se uită la mine, ştiind că atunci era cel mai bun moment să clarificăm lucrurile. Oricum, trebuie să-mi spui

de ce ai venit să mă vezi, aşa că îmi eşti dator cu asta!

— Dator? Eu sunt cel care tocmai ţi-a salvat viaţa şi tot eu sunt dator? Nici măcar nu mi-ai mulţumit!

— Mulţumesc!

— Prea târziu! Depozitul lui Castiel de bunătate s-a închis!

— Poftim? Castiel, stai, întoarce-te! Ai de dat nişte explicaţii!

Am fugit spre el, dar s-a oprit imediat şi s-a întors spre mine.

— Acum vezi ce am simţit eu când a trebuit să fug după tine?

— Îhh! Te urăsc din toată inima! am strigat.

— Minţi.

— Ai dreptate. Te urăsc din tot sufletul!

— Mai încearcă o dată.

— Te urăsc din toată inima şi din tot sufletul până la sfârşitul lumii!!

— Hmm… cred că de data asta ai nimerit-o.

— …

M-am trântit la pământ şi mi-am acoperit capul cu mâinile.

— Ai de gând să-mi răspunzi la întrebări?

Am auzit apoi cum a tras aer în piept.

— Am venit să te văd pentru că voiam să-ţi spun ceva important, dar cred că nu este momentul potrivit acum.

— Important, zici, hă? am spus în timp ce mi-am ridicat capul. Te ascult.

— Acum mult timp ne-am văzut pe amândoi în sfera de cristal, într-un timp destul de îndepărtat, în viitor. Pe atunci eram mic şi nu ştiam ce să cred, aşa că am mers să-i cer sfatul celui mai bun prieten al meu, Rodwen, un silf înţelept.

S-a oprit pentru o clipă, crezând că poate vreau să intervin, dar văzând că nu o fac a continuat cu explicaţiile.

— Nu am dat importanţă şi aşa anii au trecut. Am crescut amândoi, dar am început, fără să ştiu însă de ce, să te visez şi asta tot mai des. Nu ştiam ce să fac şi cu cine altcineva să vorbesc în afară de Rodwen. Pe atunci gândeam la fel ca tine şi nu ştiam ce să cred. Rodwen, care chiar dacă nu are o putere la fel de mare ca un silf de aer, mi-a spus că noi... noi suntem sortiţi unul altuia...

M-am ridicat imediat în picioare, în timp ce Castiel s-a oprit brusc din vorbit.

— Imposibil! am strigat. Castiel, te rog nu-mi spune că tu chiar crezi asta!

S-a uitat atent la mine, cu aceiaşi ochi blânzi cu care o face mereu. El credea!

— Castiel... m-am apropiat de el. Tu îţi dai seama ce se poate întâmpla dacă asta e adevărat? Eşti sigur că...

— Da, Caladwen, sunt sigur. Eu ştiu ce am văzut şi nu am niciun motiv să te mint, crede-mă!

— Bine, dar… eşti sigur că Rodwen a prezis corect? Poate că ce aţi văzut voi are o altă semnificaţie. Eu, de exemplu, nu te-am visat niciodată.

— Poate la tine merge altfel…

— Altfel cum?

— Nu ştiu, e prima oară când stăm de vorbă, e imposibil să ştiu totul despre tine aşa, dintr-odată!

— Da, aşa e. Şi… acum? Acum sigur nu se va mai concentra niciunul pe întrecere, mulţumită ţie, Castiel!

Ne-am zâmbit reciproc.

— Caladwen, trebuie să ne concentrăm! Măcar acum, când am clarificat nişte lucruri.

— Dacă asta numeşti tu clarificat…

M-am uitat la el şi am observat că a scos din armură un lănţişor cu un soare la capăt. Mi-a luat mâna, mi l-a pus în palmă şi mi-a închis-o apoi ca într-un pumn.

— Ce este asta? Şi de ce mi-l dai mie? am întrebat în timp ce mi-am deschis pumnul. Pandantivul era gravat cu litere foarte mici. Am citit cu voce tare: „O să fiu acolo şi o să am grijă de tine, chiar dacă nu mă vezi, acolo cu tine, pentru tot restul vieţii!”

— E destul de clar acum, Caladwen?

— Foarte… mulţumesc!

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, trebuie doar să crezi în noi, în profeţie şi apropo… în legătură cu festivalul, abia aştept să te văd în rochie!

— Eu? În rochie? Tu chiar îţi baţi joc de mine?! Dar armura ce are?

— Nimic! Doar că e prima oară când este acest festival şi ştiu că pe tine pot să te conving să porţi rochie!

— Hmm… dar cine ar fi imposibil de convins?

— Sanya! am răspuns amândoi în acelaşi timp şi am început să râdem copios.

— Bine, atunci! Accept! O să vin în rochie! O să fie cu adevărat un mare eveniment! Dar tu? am încercat să vorbesc în timp ce el se uita la mine şi aştepta. O să fii partenerul meu?

Imediat Castiel şi-a dat seama ce avea de făcut, aşa că s-a aplecat în genunchi, mi-a luat mâna într-a lui din nou şi mi-a spus:

— Draga mea Caladwen, sortita mea, vrei să îmi fii pereche pentru tot restul vieţii şi, bineînţeles, să dansezi cu mine la festival?

— Haha, foarte amuzant! Să ştii că încă am dubii cu privire la acest „destin” al nostru, aşa că încearcă să nu ţi se urce la cap toată treaba cu „menirea noastră”, în regulă? Şi… eu nu sunt sigură de partea cu dansatul, ştii… am cam

lipsit de la lecţiile mamei.

— Nicio problemă, şi eu la fel! Dar cred că după ce vom semna „condica de prezenţă” ca toată lumea, vom putea veni aici, dacă vrei.

— S-a făcut, partenere! Aaa, şi încă ceva. Castiel, nu trebuie să mai afle nimeni de toată treaba asta. Ştii doar că părinţii tăi nu ar fi de acord şi acum, că aud din nou cum sună, sunt sigură că nici ai mei. E foarte riscant să fim văzuţi împreună mai mult decât până acum, serios. Ne pot chiar interzice să mai participăm la Întrecere şi asta, în cel mai bun caz! Lucru pe care mama aproape că mi l-a interzis oricum.

— Ţi-a interzis să participi la probe? Dar de ce?

— Îi este teamă că eu şi Caldelan o să fim răniţi, sau şi mai rău, că nu o să ne mai întoarcem niciodată acasă, dar o înţeleg.

Este absolut normal ca o mamă să vrea să-şi ţină copiii mereu lângă ea, să vrea să le fie mereu aproape.

— În cazul acesta, ce ai de gând să faci?

— M-am hotărât să particip oricum!

— De asta ai fugit de-acasă?!

— Nu am fugit, doar am vrut să evadez puţin, dar se pare că nu am reuşit, am spus în timp ce el s-a apropiat de mine.

— Caladwen, orice ar fi, te rog să nu-ţi faci griji! Totul o să se rezolve şi mama ta va vedea

că poate avea încredere în tine.

Cât despre noi, o să păstrăm secretul. Nu o să mai ştie nimeni în afară de noi! Putem să venim aici şi să ne vedem, dacă vrei, dar rar şi să nu venim amândoi în acelaşi timp, ca să nu dăm de bănuit.

— Te asigur că o să am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu asta. Tu doar comportă-te cu mine ca şi cu restul silfelor şi nimic mai mult! Nicio privire, niciun compliment, nimic!

— O să încerc, dar nu o să fii geloasă? m-a întrebat în timp ce am observat cum se abţine să nu râdă.

— Geloasă? Eu, geloasă? Bineînţeles că nu! am replicat ironic, dar el nu a fost atent la asta. Privirea îi era îndreptată spre lănţişorul pe care îl aveam încă, strâns în mână.

— Vrei să ţi-l pun la gât? m-a întrebat.

— Sigur! am răspuns, întinzând mâna să i-l dau.

— Perfect! Acum o să-ţi aduci aminte de mine şi de promisiunea făcută tot timpul. Promisiunea că sunt doar al tău, pentru totdeauna! Să nu uiţi asta niciodată!

— Nu am cum să uit, dar tu… tu cum o să-ţi aminteşti?

— Eu? Eu am visele ce îmi amintesc asta, mi-a zâmbit. Nu am nevoie de nimic altceva!

Am stat apoi tot restul zilei, uitând că poate

părinţii s-au îngrijorat de lipsa mea atât de lungă. Am râs şi ne-am amintit împreună de toate peripeţiile din copilărie şi am văzut cât de mult poate schimba timpul pe cineva dar, mai ales, cum îl face să semene mai mult cu ceea ce este el cu adevărat.

— Este târziu, Castiel. Părinţii mei sigur l-au pus pe Caldelan să mă caute, dacă nu cumva face asta împreună cu Fár. Nu vreau să îi fac să sufere, mai mult decât am făcut-o deja.

— Ştii, am observat că sunt destul de apropiaţi în ultima vreme.

— Cine? Fár şi Caldelan? Da… cred că e ceva necurat la mijloc! am adăugat şi am început din nou să râdem.

— Sunt multe lucruri ascunse pe care lumea nu le ştie, dar crede-mă, uneori aşa e cel mai bine!

Ne-am îndepărtat pe rând unul de altul, până când fiecare a luat-o pe drumul său.

Era frig, aşa că am început dau bice calului din ce în ce mai repede. M-am apropiat de casă şi chiar în momentul în care am crezut că părinţii s-au obişnuit cu lipsa mea, m-am întâlnit pe drum cu iscoadele lor: Caldelan şi Fár, care mi-au pus zeci de întrebări, dar nu mă lăsau să răspund la niciuna. Într-un final, le-am spus doar că am vrut să petrec puţin timp singură şi s-au dat bătuţi în încercarea lor de a mai afla ceva

de la mine.

Ajunsă acasă, mi-am cerut iertare părinţilor şi le-am spus şi lor acelaşi lucru, completând că eram neliniştită din cauza Întrecerii, ceea ce îmi afecta comportamentul şi s-au mulţumit şi ei doar cu această explicaţie. Am urmat protocolul, ca de fiecare dată, şi după ce am trecut de ei am reuşit să ajung din nou în camera mea de unde îmi începeam fiecare zi. Mi-am scos armura şi mi-am admirat lănţişorul primit cadou, recitindu-i inscripţia, fără însă a-l da jos, după care m-am întins pe pat.

A fost o zi tare lungă şi mă simţeam extenuată, chiar dacă nu am avut parte de niciun antrenament. Unele lucruri erau chiar mai obositoare decât o rundă de antrenamente sau, cum ar spune mama: „Sufletul oboseşte întotdeauna mai repede decât trupul!”

Mă uitam la tavan, apoi la pereţii goi ce mă înconjurau şi care îmi vegheau fiecare somn, noapte de noapte, fără a-mi reproşa ceva. În minte mi-a venit imaginea stâncii prăbuşite.

Cum era posibil ca ceva atât de mare şi de solid să se dărâme dintr-odată şi asta exact în momentul în care eu mă aflam acolo?!

Ceva sigur nu este în regulă. Este posibil ca cineva să vrea mai mult decât să mă facă să pierd pur şi simplu probele? Este posibil ca cineva să vrea cu adevărat să mă… ucidă?

Gândul acela mă îngrozea şi mi-am scuturat rapid capul, în speranţa că va dispărea. *Dar oare cine?*

M-am răsucit apoi de câteva ori şi am adormit cu acele întrebări înspăimântătoare în minte. *Cine îmi este cel mai mare duşman? Cine ar câştiga cel mai mult în urma morţii mele?*

Cine vrea să mă ucidă?!

Capitolul 3

Restul zilelor a trecut fără alte incidente importante şi iată că venise şi ziua cea mare, ziua Întrecerii, iar eu eram pregătită.

M-am trezit dis-de-dimineaţă pentru a avea destul timp să îmi cercetez cu atenţie armura, să îmi pun în tolbă cele mai bune săgeţi pe care le am şi să mai exersez nişte mişcări cu sabia.

Era linişte, de fapt era prea multă linişte pentru o zi ce se anunţa destul de agitată şi plină de evenimente pentru mine şi Caldelan. Mi-am întrerupt antrenamentul pe ultima sută de metri, devenind foarte curioasă de ceea ce făcea fratele meu cu puţin timp înainte de plecarea noastră spre Rivhallon. Am intrat înapoi în casă şi am aruncat o scurtă privire spre camera lui din capătul holului.

Uşa era închisă. Am străbătut încet tot coridorul şi m-am oprit apoi în dreptul ei pentru

a asculta orice semn ce-mi putea arăta că el era acolo, dar nu am apucat. Deodată s-a auzit uşa de la intrare trântindu-se şi paşi ce sunau mai degrabă ca o armată întreagă, ce se îndrepta direct spre mine.

— Caladwen! Caldelan! S-a aflat care este prima probă! ne anunţa Fár, zbierând cât să trezească cel puţin jumătate din Azarion.

— Cum? Prima probă?! Cum ai aflat înaintea tuturor?

Imediat uşa din dreptul nostru se deschise, făcând un zgomot puternic. Deci, el era până la urmă acolo…

— Vorbeşte şi respiră, Fár! interveni Caldelan, în timp ce pe mine mă ignoră total şi se uită mirat la ea.

— Nu-l asculta! Mai întâi respiră şi apoi vorbeşte, dar spune-ne ceva!

— Hh… hhh… Mă pregăteam să vin spre voi să vă urez succes, când Corya, sora lui Rodwen, m-a oprit şi mi-a spus că s-a anunţat deja prima probă şi pentru a o duce la îndeplinire va trebui să mergeţi în ţinutul Singalad[6], mai exact în Aldoran[7] şi să găsiţi sabia făurită de însuşi regele Valindeemah. Cine o va găsi va trebui să o aducă la Rivhallon. Atunci şi acolo se va termina prima probă.

— Stai puţin, Fár! De ce ai spus „mergeţi”?

6 *Locul unde trăiesc silfii munţilor.*

7 *Regiune din Singalad, loc unde erau făurite armele.*

Tu nu vii cu noi?

Intră în panică şi mai tare Caldelan.

— Eu sunt silfă de pădure, îţi aminteşti? spuse aceasta ceva mai liniştit.

— Şi nu are voie să participe la probe, am adăugat.

— Exact! Eu trebuie să merg la „Marele Copac” din Olmedum, [8]unde voi afla care este sarcina noastră, a silfilor secundari, în toată treaba asta. De acum, dragii mei prieteni, sunteţi pe cont propriu.

— Dar suntem cele mai bune prietene! Dacă o să am nevoie de ajutor şi tu o să fii acolo, o să mă laşi să mor?

— Nu te poţi baza pe nimeni, Caladwen! Sunt probe grele şi aminteşte-ţi ce a zis Valindeemah: „Să nu ne bazăm şi să nu avem încredere în nimeni!”. Silfilor secundari li se vor da diverse sarcini, care să vă ajute sau să vă facă să pierdeţi probele. Dacă voi putea, te voi ajuta, dar dacă nu pot, te rog să te gândeşti bine la ce ai de făcut.

— Dar de unde vom şti când ne minţiţi şi când ne spuneţi adevărul? zise Caldelan.

— Nu veţi şti, pentru că nici noi nu vom şti asta. Facem doar ce ni se zice şi oricum vom fi supravegheaţi oriunde am merge. Pot să vă spun doar atât, că păsările şi tot ce zboară sunt

8 *Aşezare aflată în Quend-Allarion, în ţinutul silfilor de pădure.*

iscoadele lui Huredhiel şi Valindeemah. Acum trebuie să plecaţi! Ceilalţi v-au luat-o deja înainte! Baftă, prieteni! Să ieşiţi victorioşi!

Şi cu acest salut, Fár a părăsit încăperea la fel de rapid şi vijelios cum a intrat, lăsându-mă pe mine şi Caldelan ca trăsniţi de fulger. La auzul agitaţiei, părinţii noştri au ieşit din camere speriaţi, neînţelegând ceea ce se întâmpla, dar nu le puteam da explicaţii care să îi mulţumească, în ciuda insistenţelor lor. Nu aveam cum, pentru că nici noi nu ştiam şi nu înţelegeam mai mult. Nu mai era timp.

Când eu şi Caldelan ne-am dat seama ce se întâmpla de fapt, am început să ne agităm, iar eu am ţâşnit grăbită pe coridor. Am trântit uşa camerei mele şi mi-am luat toate armele necesare.

Mi-am dat seama apoi că eu şi fratele meu eram atât de orbi, încât nu am văzut ce era în sufletul părinţilor noştri, care ne priveau nedumeriţi şi plini de nelinişte.

— Caladwen… a îndrăznit mama să îmi rostească numele, în timp ce eu îmi aşezam arcul la spate, gata să ies din cameră.

— A început prima probă, mamă, iar ceilalţi au plecat deja.

Eu şi Caldelan suntem ultimii, nu mai avem timp! Iartă-mă, te rog, am spus şi am dat să ies din cameră.

Se vedea că atunci, fiindcă lucrurile se întâmplau atât de rapid, îşi făcea şi mai multe griji pentru mine, pentru noi, dar eram hotărâtă să concurez cu cel care din acel moment nu îmi mai era frate, ci duşman. Eram pregătită să înfrunt cel mai mare pericol din viaţa mea, dar o întrebare mi se strecură imediat prin minte: „Oare?!”

M-am oprit în prag, în dreptul mamei şi am privit-o în ochi, dar nu am mai îndrăznit să spun nimic mai mult decât ceea ce spusesem înainte. S-a dat puţin înapoi, atât cât să am loc să trec, ceea ce am şi făcut. Am început apoi să alerg din ce în ce mai tare pe culoarul lung, încercând să îmi prind din urmă fratele.

— Baftă, a şoptit în urma mea, ca pentru sine.

Voiam să mă întorc şi să-i mulţumesc, dar eram deja prinsă în această cursă în care nu ştiam ce mă aşteaptă. Am ajuns în curte şi l-am văzut pe Caldelan urcându-se pe cal. Am făcut şi eu acelaşi lucru şi am pornit în urma lui, spre Aldoran.

Ce nebunie! Asta e probă?! Cu ce ne ajută pe noi găsirea acelei săbii în încercarea noastră de a obţine titlul de Element?

În plus, nu a văzut-o nimeni niciodată în afară de regi! Poate arăta oricum, sau poate că nici măcar nu există! Poate că Fár deja primise

prima misiune... să ne deruteze pe noi, dar nu era nicio iscoadă acolo şi atunci... Îhh! Urăsc de-a dreptul lucrurile astea! Asta e acţiune? Asta e mai mult vorbărie fără rost! Asta-i probă, să cauţi ceva ce poate nici măcar nu există?

A fost de-ajuns o clipă de neatenţie ca bunul meu frate să mă împingă atât de tare, încât aproape era să mă dea jos de pe cal.

— Caldelan! Ai înnebunit?! Ce tot încerci să faci?

— Câştig! Asta fac!

— Eşti un tembel dacă tu crezi că aşa o să câştigi! am răspuns plină de furie. Ar trebui ca măcar noi să fim uniţi, până într-un anumit punct, e adevărat, dar tot ar fi ceva! Aşa măcar unul dintre noi ar avea şanse mai mari să câştige! Ne putem proteja unul pe altul şi apoi, când mai suntem doar noi doi în joc, vom avea o luptă corectă, ca între fraţi! Aşa vom şti care este cel mai bun, aşa se va câştiga în mod corect! Ce zici, frate?

Facem pact?

Mi-a aruncat o privire atentă, în timp ce mâna calul din ce în ce mai tare pentru a mă întrece.

— Facem pact, surioară! spuse după câteva clipe de linişte, zâmbindu-mi sarcastic. Aşa e cel mai corect! îşi întărise spusele, fără a mă face însă să fiu sigură de ele.

Am luat-o în galop, gonind nebuneşte prin pădure. Nu ne-am vorbit deloc. Ştiam că, deşi făcusem acel „pact”, eram sigură că îl va încălca cu prima ocazie pe care o va avea, fără ca eu să ştiu, lucru care mă făcea să mă agit şi mai tare. Din acel moment nu mă mai puteam încrede nici măcar în fratele meu, dar oare am făcut-o vreodată cu adevărat?

Într-un final am ajuns la Aldoran şi am izbit porţile fierăriei cam aşa cum se întâmplă când ne vizitează Fár. Am privit derutaţi în jur. Fierăria era goală şi nici urmă de silfi!

— Am fost păcăliţi! a izbucnit deodată Caldelan. Ştiam eu!

De aia ne-a spus să nu avem încredere în nimeni, pentru că tocmai în acel moment ea ne minţea! Cum a putut să ne facă una ca asta? Cum?!

— Cel puţin ne-a avertizat de ce ar putea să urmeze, am spus, ca să nu creadă că ne-a trădat. Oricum, în asemenea situaţii nici măcar legătura de sânge nu ne mai poate ajuta. Acum trebuie să ne gândim unde ar putea fi ceilalţi.

— Să ne gândim? Nu avem timp să ne gândim! Poate că cineva deja a găsit-o şi, până la apus, când se încheie prima probă, va ajunge la Rivhallon şi vom auzi sunetul cornului. Ah!

Trebuia să ne dăm seama că regele ar face una ca asta! Am pierdut, Caladwen! Am pierdut!

— Dacă nu încetezi imediat cu văicăreala, o să-ţi înfig săgeata asta fix între ochi! am strigat la el în timp ce se strâmba la mine, aşa că i-am întors gestul.

Am repetat în gând cuvintele lui Fár: „Să găsiţi sabia făurită de însuşi Valindeemah şi să o duceţi la…”

— Asta e! Caldelan, ştiu unde trebuie să fie! Dacă treaba cu sabia e adevărată, atunci ar trebui să o căutăm în Galidor[9], în castelul de pe „Muntele Înalt”.

— La castelul regelui?

— Bineînţeles! Dacă e aşa de valoroasă cum se spune, ar trebui să stea la un loc de cinste ca sfera de cristal, şi nicidecum într-o banală fierărie din Aldoran. Doar a făurit-o regele însuşi, nu-i aşa?

— Şi atunci ce mai aşteptăm? Trebuie să ne grăbim!

Şi din nou am pornit la drum fără nicio ţintă clară şi fără să ne gândim la ce ne poate aştepta, sau chiar ataca din clipă în clipă. Drumul a fost la fel de liniştit ca cel de dinainte, în afară doar de frământarea interioară ce cred că o aveam amândoi. Era în mod clar momentul în care nimeni nu avea chef de vorbă, pentru că amândoi ştiam că ne apropiam de clipa în care ne puteam ataca mişeleşte pe la spate, fiind

9 *Aşezare din Adegar, locul în care trăiesc silfii aerului.*

aproape de punctul în care legătura noastră de sânge se va destrăma.

Am ajuns la Muntele Înalt şi am văzut-o acolo pe Vanya[10], împreună cu ceilalţi silfi de apă. Fără a fi prea curioşi ce probă au ei, pentru că, dacă vă amintiţi, nu aveam aceleaşi probe, chiar dacă poate erau în acelaşi timp sau în acelaşi loc, am înaintat spre castel pe pod. Am ajuns în holul principal şi de acolo ne-am despărţit şi am considerat pactul ca şi încheiat.

Am alergat şi am deschis nenumărate uşi, dar nu găseam nicio sabie. Aveam impresia că eram urmărită şi m-am ascuns în cea mai apropiată cameră. Cineva a intrat...

— Caladwen! Vino pe aici! îmi şopti încet Castiel, care se pare că ştia ce căutam. Se apropie de mine şi mă luă de mână, trăgându-mă după el.

— Castiel! Nu mă poţi ajuta! Părinţii tăi au iscoade peste tot! Ce se va întâmpla dacă află?

— Nu-ţi face griji, păsările nu pot intra în castel, am avut eu grijă să închid şi să acopăr toate ferestrele.

— De asta e aşa întuneric aici? Am crezut că vreţi să renovaţi... Dar stai! Tu nu ar trebui să fii la probă? Castiel! Care este sarcina ta?

El mă privea, fără a spune însă nimic şi încerca să mă tragă în continuare după el.

---

10 *Fiica lui Almarea şi Nimwen, silfă de apă, numele ei înseamnă ,,puternică".*

— Castiel! am strigat şi mi-am smuls mâna dintr-a lui. Ce probă ai?!

S-a liniştit şi s-a apropiat încet de mine, privindu-mă atent în ochi.

— Să protejez sabia de voi, mi-a răspuns cu tremur în voce, ştiind că reacţia mea o să fie una vulcanică.

Când am auzit asta, am făcut ochii mari şi am dat să trec pe lângă el şi să ies din încăpere. Castiel m-a prins atunci cu braţul lui puternic şi m-a tras brusc spre el. Eram aşa de apropiaţi încât îi simţeam respiraţia caldă în ceafă, fapt ce m-a făcut să simt câţiva fiori pe şira spinării şi să mă cutremur în braţele sale.

— Ce faci? a şoptit el, după care ridică vocea. Dacă te ajut, o să câştigi prima rundă! Ce e cu tine?

— Nu mă poţi ajuta! am încercat să mă eliberez din strânsoare. O să pierzi tu! Nu o să-ţi duci la îndeplinire sarcina şi altcineva o va face! Nu pot accepta să câştig necinstit, în defavoarea ta! Ar trebui să mă opreşti, nu să mă ajuţi! Ce se întâmplă cu tine?

— Caladwen! Cum să nu te ajut? îmi spuse, în timp ce îmi luă mâna şi îmi atinse cu ea lănţişorul. În ce priveşte proba mea, nu îţi fă griji, ştiu o cale prin care să câştigăm amândoi fără să trezim bănuieli, dar trebuie să faci ce îţi spun eu! De acord?

Văzând că nu am altă cale, am acceptat, cu o urmă de îndoială, propunerea lui Castiel.

— De acord! am răspuns, moment în care mă strânse şi mai tare de mână şi am început să străbatem mai multe coridoare.

Am ajuns în faţa unei uşi mari, dar nu foarte diferită de celelalte. El s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit ceva la ureche.

Ne-am oprit şi ne-am uitat unul în ochii celuilalt, iar Castiel a început să îmi explice planul.

— Luptă-te cu mine ca cei din interior să audă săbiile ciocnindu-se. Nu sunt mulţi acolo şi le poţi face faţă de una singură. Va trebui să mă lupt şi eu cu tine, dar te voi lăsa să treci cu uşurinţă. O să fac cumva să pară totul real şi să nu creadă nimeni că te-am lăsat să scapi. Apoi, după ce vei lua sabia, ieşi din castel pe unde ai intrat şi mergi direct la Rivhallon, unde se va încheia proba. Silfii de aer şi, probabil, cei de pământ vor veni după tine, aşa că ai grijă la săgeţi!

Fără să îl mai ascult, scot sabia şi îl trântesc la pământ, şoptindu-i:

— Cred că am înţeles, grijuliule! am spus, după care ne-am zâmbit reciproc şi apoi a început din nou nebunia.

Am început să mă lupt cu Castiel, fără a mă obosi prea tare, ca să mă păstrez pentru cei ce

vor fi dincolo de uşă. L-am trântit la pământ, după care am deschis uşa cu cea mai mare putere de care dispuneam în acel moment şi i-am luat prin surprindere pe cei care păzeau sabia. Nu puteam număra câţi erau, dar îi vedeam pe toţi venind direct spre mine. Sabia se afla în mijlocul camerei, pe un piedestal din piatră, dar ca să ajung acolo trebuia mai întâi să trec de mulţimea de silfi din jurul meu. Mă atacau aproape în acelaşi timp şi îmi era greu să le fac faţă tuturor, dar asta nu mă făcea să renunţ. Am fost trântită la pământ, dar m-am ridicat imediat şi am reuşit să blochez un alt atac. Unul dintre silfi m-a rănit uşor la braţ şi m-a făcut să scot un strigăt subţire şi puternic. Imediat am auzit o voce cunoscută şi Caldelan a intrat în încăpere, rănindu-l pe silful ce mă doborâse la pământ şi care stătea deasupra mea, vrând probabil să mă ucidă. Am profitat de ocazie şi m-am ridicat imediat, înaintând spre locul unde era sabia. Am sărit peste piedestal şi am băgat-o în teacă în locul sabiei mele. Silfii au început să se adune din ce în ce mai mulţi în jurul meu, încercând să-mi blocheze ieşirea.

Caldelan mi-a aruncat o privire directă şi, în momentul în care a văzut că sabia regelui este la mine, a început şi el să mă atace. Alţi doi silfi veneau din urmă. Nu trebuia să-i ucid, trebuia doar să iau sabia aia nenorocită şi să plec de

acolo!

Asta am şi făcut. Am scăpat ca prin minune de păzitorii sabiei, făcându-mi loc printre ei şi am alergat cât mă ţineau picioarele spre uşă.

Am ieşit din încăpere şi am mers pe unde am venit, străbătând aceleaşi coridoare lungi, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de cei care erau pe urmele mele şi care nu voiau sub nicio formă să renunţe. Am părăsit castelul şi am trecut de poarta de la intrare, unde mă aştepta credinciosul meu cal. Am încălecat şi am gonit spre podul care se afla în faţa mea. Am aruncat o scurtă privire înapoi şi i-am văzut pe fratele meu şi pe toţi silfii de pământ şi ai aerului, ce trebuiau să păzească sabia. Imediat ce m-au văzut, şi-au luat şi ei caii şi au început să tragă cu săgeţi în mine.

Poftim, Caladwen! Asta e destulă acţiune pentru tine?!

Se apropiau, iar eu goneam din ce în ce mai tare, până când am intrat din nou în pădure.

M-am întors şi am început să trag şi eu în urmăritori. Calul a sărit peste un lemn căzut, iar săgeata mea şi-a ratat ţinta iniţială şi a rănit pe altcineva, care a scos imediat un sunet prelung.

Silful lovit, care încă mai stătea pe cal, se apropie încet de mine.

Sângele îmi îngheţă instantaneu în vene atunci când am văzut că acel silf era chiar

Castiel, neştiind până atunci că era şi el pe urmele mele. Ceilalţi au rămas rapid în urmă, dar încă eram urmărită îndeaproape de fratele meu, care nu mă scăpa nicio secundă din priviri. Se apropie tot mai mult şi continuă să tragă în mine. Gândul meu stătea atunci numai la faptul că silfii de pământ aveau toate armele otrăvite, în afară de sabie.

Otravă, răni, moarte!

— Caldelan, încetează! O să mă omori! Ai uitat că săgeţile noastre sunt otrăvite?! am început să urlu, dar încercarea mea de a-l avertiza s-a dovedit a fi spusă prea târziu. În clipa imediat următoare am fost lovită în braţ de una din săgeţile lui, dar eram hotărâtă să nu încetinesc pentru nimic în lume.

— Caldelan!! am scos un ţipăt.

— Îmi pare rău, surioară, dar cred că şi tu ai uitat asta! I-ai înfipt lui Castiel o săgeată drept în picior şi dacă nu o să-l ajute imediat cineva, o să moară!

Castiel! Cum am putut uita! Săgeţi nenorocite! Probă bună de nimic! am urlat în mintea mea.

Voiam să mă întorc, dar un gând mi-a venit în minte: sacrificiul lui ar fi fost în zadar dacă o voi face şi oricum nu îl voi putea ajuta, pentru că nu am puteri vindecătoare ca silfele apei sau ale pădurilor. Trebuia să câştig proba pentru el,

după care să merg direct să-l caut şi să-i fiu alături.

Câştigă proba, Caladwen, câştigă pentru el!

Sângeram, iar Caldelan m-a ajuns din urmă, dar nu voiam sub nicio formă să mă opresc.

Am înaintat, ştiind că mă apropiam de Rivhallon şi de încheierea probei. Caldelan a scos sabia din teacă şi nu voia să renunţe, chiar dacă mă vedea rănită. Pactul era anulat, aşadar nu mai eram fraţi, ci duşmani, iar în faţa duşmanului nu trebuia să ai milă. Simţeam cum otrava ajungea în tot corpul, dar nici prin cap nu-mi trecea să renunţ. Mi-am îndreptat sabia spre el ca să mă apăr de propriul meu frate, care nici nu îşi dădea seama cât de mult a avansat otrava din săgeata lui, făcându-mi întreg corpul să ardă. L-am rănit şi am reuşit ca prin minune să îl dau jos de pe cal, chiar înainte să ies din pădure, ceea ce însemna că am ajuns.

Am văzut silfi de toate originile, care au anunţat că eram rănită şi că aveam nevoie de ajutor. M-am îndreptat spre rege, am scos sabia sa din teacă şi i-am arătat-o. El a ridicat mâna şi a dat semnal să se sune din corn pentru a anunţa pe toată lumea că proba a luat sfârşit. M-a declarat câştigătoare şi în acel moment am scăpat ambele săbii pe jos şi m-am prăbuşit la picioarele calului. Nu simţeam şi nu vedeam nimic, doar auzeam nişte frânturi de strigăte.

Frânturi ce se auzeau din ce în ce mai slab, doar un sunet, şoapte şi apoi nimic.

Capitolul 4

Am deschis ochii, dar nu vedeam decât tavanul. Am încercat să mă mişc şi brusc mi-am adus aminte motivul pentru care eram acolo: săgeata otrăvită. Nu mă puteam ridica, aşa că mi-am întors cât am putut de mult capul să mă uit în jur. Eram singură într-un loc necunoscut, dar care semăna destul de izbitor cu o încăpere a castelului.

Imediat, uşa se deschise încet, iar scârţâitul provocat se auzi ca un ecou în camera aproape goală.

— În sfârşit te-ai trezit, draga mea Caladwen! spuse cel care tocmai intrase pe uşă. Aş fi recunoscut vocea aceea oriunde şi oricât de departe ar fi fost ea. Se apropie de mine şi brusc, pe faţa mea se schiţă un zâmbet.

— Castiel…

— Este cel mai drăgălaş „Castiel” pe care l-am auzit vreodată, spuse el. Asta înseamnă că ţi-am lipsit!

— Sigur că da! Dar umărul tău?! am spus în timp ce imaginea începu să mi se deruleze în minte. Am văzut când te-am lovit cu săgeata, Castiel! Era otrăvită! Am crezut că o să mori!

Am vrut să te ajut, dar…

— Dar ai fi venit degeaba! Nu aveai cum să mă ajuţi, pentru că tu nu ai puteri vindecătoare şi aş fi fost dezamăgit dacă nu ai fi câştigat, mai ales prin câte am trecut amândoi pentru asta.

— Proba. Ah, Castiel! Ai câştigat proba?

— Desigur! Doar ţi-am spus că, dacă urmezi planul, o să câştigăm amândoi!

— Şi ceilalţi? Cum s-au descurcat?

— Nu ştiu… Când am auzit că ai fost rănită de o săgeată otrăvită, chiar de fratele tău, am venit imediat la tine! Crezi că îmi mai păsa mie atunci de ce au făcut ceilalţi la probă? Pentru mine conta doar ca tu să fii bine.

— Dar Castiel, şi tu erai rănit! Ce s-a întâmplat apoi? M-am speriat atât de rău când am văzut că tu erai cel pe care îl lovisem cu săgeata! Crede-mă că am uitat pentru o clipă de otravă, dar trebuia să mă apăr cumva. Erau aşa de mulţi şi toţi ar fi făcut orice pentru a lua sabia aia nenorocită din mâinile mele! Ah, dacă ai fi păţit ceva…

— Ai fi plâns? mă privi atent în ochi.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat, neştiind cum să reacţionez.

— Dacă mi s-ar întâmpla ceva rău şi aş muri, ai plânge după mine?

Cuvintele sale mi-au făcut întreg corpul să tremure şi aproape că m-au năpădit lacrimile.

Sufletul mi s-a strâns şi simţeam că mi se tăia respiraţia.

— Aş plânge atât de tare încât s-ar cutremura tot Galadornul la auzul strigătelor mele. Aş uda zilnic pământul cu lacrimile mele şi acolo ar creşte flori care mi-ar aduce aminte de tine.

Aş urla de durere până când şi cerul ar plânge odată cu mine.

Lacrimile mele s-ar transforma în râuri, iar strigătele mele ar deveni cântecul de jale al păsărilor şi ar fi dus atât de departe în văzduh, până ar ajunge la tine. N-ar mai fi nici soare, nici râset şi niciun fel de fericire pentru mine, pentru că toate s-ar duce odată cu tine, pe veci. Castiel... m-aş certa până şi cu vântul, şi cu moartea şi te-aş cere înapoi, chiar dacă totul va fi zadarnic.

Pământul s-ar despărţi şi cerul s-ar deschide şi ar plânge alături de mine de atâta durere, zile şi nopţi la rând, şi ar fi veşnic întuneric. Aş muri odată cu tine, Castiel, şi apoi te-aş urma în văzduh, trăind ca duhuri permanente pentru veci. Asta aş fi eu fără tine, nimic! am spus cu tremur în glas acele cuvinte, fără a şti însă de ce, dar un singur lucru îl ştiam: spusesem adevărul.

Lacrimile îmi udau obrajii. Mă simţeam aşa de ruşinată că ţineam atât de mult la un prinţ,

că ţineam atât de mult la el.

Mişcat de acea mărturisire, Castiel s-a apropiat încet de mine şi mi-a şters o lacrimă. Atingerea lui era aşa de liniştitoare şi trezea în mine infinite sentimente contradictorii despre ceea ce credeam şi simţeam pentru el.

— Nu ştiam că ţii atât de mult la mine, mi-a şoptit.

— Nu aveai de unde, pentru că nici măcar eu nu ştiam.

Mi-am lăsat apoi capul pe pieptul lui, iar el m-a acoperit cu braţele sale puternice, dar blânde. Am stat aşa câteva clipe, timp în care îi puteam auzi fiecare bătaie a inimii, inimă ce a început să bată în acelaşi ritm cu a mea, liniştindu-se una pe cealaltă.

După acest moment tulburător a început să-mi răspundă pe rând la toate întrebările.

— Am primit îngrijiri imediat şi otrava nu a ajuns să se răspândească în tot corpul, ca la tine. Când am venit aici să te văd, le-am luat cu mine şi pe Fár şi Vanya, să mă asigur că vei avea parte de cea mai bună îngrijire cu putinţă. Lor trebuie să le mulţumeşti pentru că încă mai eşti în viaţă şi pentru că eu sunt acum lângă tine.

— Fii sigur că asta o să fac! Imediat ce mi se va da voie să plec de aici.

M-am oprit pentru o clipă din vorbit din

cauza durerii din picior ce mă paraliza. Castiel… tu încă mai simţi durerea? am şoptit, scrâşnind din dinţi.

— Uneori, atunci când mă gândesc la ea, mi-a răspuns atingându-mi rana bandajată, încercând să îmi aline durerea.

— Castiel… am vrut să câştig proba pentru tine. Am vrut să mă întorc! Te rog să nu crezi că te-am abandonat! Nu o să fac asta niciodată, iar tu ştii cel mai bine!

— Linişteşte-te, Caladwen, ştiu. Cum ai spus şi tu, ştiu asta mai bine ca oricine, aşa că nu te învinovăţi. Ai făcut ce era mai bine! Sunt mândru de tine, draga mea! Nu trebuie să-ţi faci griji pentru lucrurile astea acum. Se pot întâmpla lucruri şi mai rele, iar cei care participă la probe ştiu asta. O să fim bine. Trebuie!

— Oh, dar puteai să mori acolo! Şi numai din cauza mea!

— Te rog, nu te mai gândi la asta. Acum sunt bine. Amândoi suntem şi asta e tot ce contează! încercă să mă liniştească, punându-mi mâna încet pe frunte.

— Mă bucur că ţi-a scăzut febra, o să fii gata să lupţi în câteva zile, la fel şi eu.

— Câteva zile? Cum rămâne cu celelalte două probe?

— Tatăl meu le-a anulat până când toţi se vor însănătoşi.

— Toţi? Care toţi? am întrebat de parcă eu şi Castiel eram singurii silfi din regat.

— Toţi cei în care ai tras cu săgeţi şi ceilalţi silfi care au fost răniţi astăzi.

M-am îndepărtat uşor de el şi m-am afundat în perna moale, respirând adânc. Mi-am întors apoi privirea spre ferestrele uriaşe ale castelului. Cerul era aşa de senin de parcă era pregătit de o mare sărbătoare, dar poate că era aşa fericit pentru că nu ştia ce urmează să se întâmple, altfel norii s-ar fi strâns deja şi ar fi început să se întunece, dar nu, încă nu venise timpul.

S-a auzit sunetul cornului, ceea ce însemna că altă categorie de silfi terminase proba. Nu a durat mult şi cineva dădu buzna în cameră.

— Caladwen! Castiel! Am câştigat!

— Felicitări, Lithoniel! Nu te-a nimicit Sanya până acum?

Să ştii că dacă ai venit aici să te ascunzi de ea, noi nu o să te apărăm! luă cuvântul Castiel, în timp ce amândoi am început să râdem.

Lithoniel era puternic. Avea corpul foarte bine lucrat şi ar fi putut pune la pământ şi trei silfi odată, doar cu câteva mişcări ale braţelor sale, dar în ciuda acestui fapt noi nu ne săturam să îl cicălim în legătură cu sora lui geamănă, Sanya.

— Încă nu, dar e atât de supărată, încât nu

vorbeşte deloc cu mine. A fost oricum o probă destul de ciudată şi neaşteptată.

— Măcar pe voi nu v-au pus să vă ucideţi unul pe altul! am răbufnit eu.

— Ce frumos e să auzi din nou glasul dragii noastre Caladwen, chiar şi atunci când e nervoasă! spuse Lithoniel, afişând un rânjet sincer, cum numai el ştia s-o facă. Mă bucur că eşti bine, era să mori acolo! Încă nu îmi vine să cred că a putut face una ca asta tocmai fratele tău. Nici eu cu Sanya nu ne înţelegem prea grozav. Chiar dacă şi noi avem o relaţie mai

„vulcanică”, nu cred că vom ajunge niciodată în punctul în care să vrem să ne ucidem reciproc.

— Caldelan e... altfel, mi-am spus, mai mult pentru mine.

Toată treaba asta cu Întrecerea l-a dat serios peste cap. Sper doar să îşi revină odată ce totul se va termina.

— Asta poate numai dacă el va câştiga titlul de *Element*, în caz contrar situaţia de acum se poate chiar înrăutăţi, a intervenit Lithoniel, privindu-mă cât se poate de serios.

Mi-am scuturat puţin capul, pentru a alunga acel gând din minte. Era doar ceva trecător, ceva ce îl tulbura. Caldelan sigur nu ar fi vrut cu adevărat să mă ucidă. *Nu-i aşa, Caladwen?* mi-am spus. *Doar e fratele tău...*

— Ce probă aţi avut? am întrebat ca să încerc cât de cât să schimb subiectul.

— Una ridicolă: trebuia să construim un fel de altar, care se va aprinde singur în caz de pericol, iar focul şi fumul ar anunţa că Galadornul este atacat. Ne-am ales fiecare un loc şi am început.

Erau foarte mici în comparaţie cu cel pe care şi-l imagina Valindeemah, dar măcar se aprindea singur când cineva, care ne voia răul, trecea pe lângă el. Am folosit, bineînţeles, puţina magie pe care o aveam la dispoziţie, dar a fost destul pentru a câştiga proba. Acum se lucrează la unul mare, care va primi magia direct de la rege şi îl va avea pe al meu drept model, spuse el în timp ce îşi mări pieptul, mândru de reuşita sa.

— Ce porcărie! Asta da probă nasoală. Şi noi ne plângeam de a noastră, a intervenit Castiel.

Sunetul cornului se auzi din nou, mai puternic şi mai răsunător decât celelalte de până acum: prima probă a tuturor silfilor se încheiase în sfârşit.

— Cea mai neinspirată probă ce poate avea loc vreodată! se auzi o altă silfă strigând, în timp ce trânti uşa şi intră în încăpere.

— Calmează-te, Vanya, şi spune-ne ce s-a întâmplat, am încercat eu să o liniştesc.

— După ce s-a întrerupt proba ca să mi se

dea voie să merg să te ajut, am revenit mai hotărâtă ca niciodată să câştig! spuse aceasta, după ce luă o gură mare de aer.

— Şi a funcţionat? întrebă Castiel.

— Bineînţeles!

— Atunci de ce eşti aşa nervoasă?

— Pentru că a fost oricum o probă jalnică, Lithoniel! De aia!

Pentru ce le trebuie regelui şi reginei un ditamai şanţul plin cu apă care să înconjoare castelul? Vrea cumva să-şi facă o armată de specii marine care să-i apere? Şi în afară de asta, trebuia să lucrăm cu toţii împreună, iar cel mai bun lider câştiga. A fost groaznic! Mi-a luat câteva minute bune să le explic că, dacă nu terminăm proba la timp, nu vom mai avea suficientă forţă să o mai terminăm vreodată şi alte minute până când şi-au dat seama că trebuia să ne folosim toţi puţina magie pe care o aveam, ca să facem doar să plouă, şi în niciun caz să creăm o furtună în toată regula!

În timp ce Vanya încerca să ne explice zbuciumul său interior, am privit din nou pe fereastră la cerul încă albastru.

Să fi fost întunecat şi trist, chiar înainte ca eu să mă trezesc?

Oh... ce repede se schimbă lucrurile, ce repede ne schimbăm noi şi toată lumea asta mare!

— Mai încet, Vanya! Respiră adânc şi relaxează-te. Important e că şi tu ai câştigat proba, ceea ce nu e de mirare, fiindcă noi suntem cei mai buni dintre silfii principali. Noi suntem cei care ducem titlul de *Element* mai departe în familia noastră!

— Ai dreptate, Castiel, şi Vanya… îţi mulţumesc că ai întrerupt proba pentru a mă salva. Îţi rămân veşnic îndatorată!

Am apucat eu să spun, chiar înainte ca uşa să se deschidă uşor şi să intre Fár, care mă făcea să cred că avea o problemă personală doar cu uşa casei mele.

— Şi ţie îţi mulţumesc, Fár! Se pare, totuşi, că nu m-ai lăsat să mor!

— Niciodată, Caladwen! Niciodată!

— Acum haideţi, silfi. Să-i lăsăm pe Caladwen şi Castiel să se odihnească. Trebuie să îşi revină complet până la următoarele probe! Cu toţii trebuie să fim pregătiţi pentru orice!

— Mulţumim, Lithoniel, chiar avem nevoie de odihnă!

Au ieşit cu toţii din cameră, în afară de Castiel, care nu se desprindea de mine. Fár, care abia apucase să mă viziteze, îşi înclină puţin capul înspre mine în semn de: „E timpul să te odihneşti acum, dar mă bucur să văd că eşti bine.” şi ieşi din cameră în urma celorlalţi cu un

mic zâmbet pe faţă.

Am rămas o clipă cercetând fiecare colţ al încăperii, lucru pe care nu apucasem să îl fac atunci când abia deschisesem ochii după îndelungul meu somn.

— Ce părere ai de camera mea? mă întrebă în cele din urmă Castiel, întrerupând liniştea ce se instalase între noi. Îţi place?

— Camera ta?! Asta e camera ta? Dar cum, şi de ce m-ai adus tocmai aici când sunt atâtea locuri unde aş fi putut sta?

Castiel, ai uitat că nimeni nu trebuie să afle de legătura noastră?

— M-am oferit să am grijă personal de tine, ca să-ţi pot fi alături. Şi m-au lăsat, chiar dacă nici eu nu sunt vindecat complet. Cât despre părinţi… Ei şi-au păstrat toată magia ce le-a fost dată, spre deosebire de ceilalţi creatori ai Galadornului, aşa că tu crezi că nu ştiau deja ce punem noi la cale? Mai mult ca sigur le convine asta, altfel ne-ar fi descalificat pe amândoi, cu tot cu planul nostru aproape impecabil.

— Deci… crezi că ei ştiau deja? am spus în timp ce simţeam cum ceva mă strângea atât de tare de gât, încât părea că voia să mă sufoce.

— Poate chiar înainte să fi aflat eu…

— Dar de ce ar fi de acord cu asta? Nu are niciun sens!

— Suntem sortiţi să fim împreună! Cred că

au văzut şi ei asta, şi probabil ies mai în avantaj să ni se alăture decât să fie împotriva noastră, nu crezi? Ne-ar face mai mult rău aşa şi oricum, ar fi fost degeaba! Nici măcar ei nu se pot împotrivi destinului, cu toată puterea pe care o au!

— Ai o cameră destul de frumoasă, Castiel, am încercat eu să-l distrag de la subiectul precedent. E mult mai mare decât a mea şi categoric mai luminoasă!

— Mulţumesc, dar e cam goală, nu crezi? E un loc atât de mare, iar când părinţii mei fac „treburi regeşti”, spuse el folosind replica mea şi făcând semne cu degetele, eu nu am decât să mă antrenez singur, sau cu Rodwen, care e cam plictisitor şi uneori deloc amuzant.

— Hmm… am intervenit eu, scrutând din nou încăperea, ca nu cumva să îmi scape ceva. Să înţeleg că tu o să dormi în altă cameră sau pe jos? Văd că aveţi podele foarte curate!

Am continuat, fiindcă nu văzusem în cameră decât patul în care stăteam eu, şi chiar devenisem curioasă.

Castiel se dădu la o parte şi abia atunci am observat că foarte aproape de mine era alt pat. Se pare că îmi scăpase totuşi ceva.

— L-am mutat special aici, doar ţi-am spus că o să stau cu tine până când o să ţi se vindece rana.

— … până o să ne vindecăm amândoi rănile, am adăugat.

În curând s-a întunecat, semn că stătusem destul de mult inconştientă, iar lumina palidă a stelelor abia se mai zărea pe fereastră. M-am uitat la el. Castiel nu s-a mişcat aproape deloc de lângă mine, decât atunci când îmi era sete şi nu mă lăsa să mă deranjez nici pentru atâta lucru, cu toate insistenţele mele.

Puteam să mă mişc în ciuda durerii ce îmi imobiliza uneori piciorul, dar el era aşa de prins de dorinţa de a avea grijă de mine, încât nu vedea adevărata mea suferinţă: aceea că încă nu mă puteam întoarce la probe; acolo unde exista întotdeauna riscul să îmi pierd viaţa, dar unde aveam ocazia să mă şi bucur de ea. Locul acela mă putea distruge, dar am învăţat să-l iubesc, chiar dacă îmi putea aduce moartea.

Am continuat să îi privesc faţa albă ca lumina lunii. Era aşa de bun şi grijuliu. Cum putea oare cineva ca el să fie real şi să existe într-o astfel de lume ce se înrăieşte din ce în ce mai mult sub privirile noastre neputincioase şi îngrozite?

— Sunt real, Caladwen, şi sunt aici pentru tine, îmi răspunse, făcându-mă să-mi dau seama că iar am vorbit cu voce tare. S-a întors şi s-a aşezat lângă mine. Am reuşit, în sfârşit, să mă ridic şi să-i privesc ochii albaştri şi limpezi.

— Ştiu, dar pari dintr-o altă lume. Una îndepărtată, foarte îndepărtată, poate chiar inexistentă, totuşi nu înţeleg cum de te pot vedea. Îţi văd chipul atât de clar şi te pot atinge, pot face toate lucrurile astea, dar tot nu pot să cred că eşti real, de ce?

Poate... pentru că eşti perfect, pentru că destinul şi tu m-aţi ales tocmai pe mine din atâta lume să-ţi fiu mereu alături, să plângem şi să râdem împreună. De ce nu cred? Pentru că pare ireal sau pentru că este? De ce nu pot să cred că cineva ca tine poate exista? De ce?

— Pentru că trebuie mai întâi să crezi că totul este posibil şi atunci, abia atunci, vei crede în tot.

Mă luă în braţe şi mă strânse cu delicateţe. Ştia că mă doare, ştia pentru că şi pe el îl durea. M-a ajutat apoi să mă ridic şi am mers şchiopătând până la fereastră.

— Ce vezi, Caladwen? mă întrebă cu blândeţe.

— Stele, un infinit de stele şi pentru toate există doar o singură lună...

— Fiecare stea are o alta, îmi răspunse. Fiecare nor îl are pe altul, dar luna şi soarele... de ce sunt singuri? Mi-am pus de o groază de ori întrebarea asta până acum, dar în sfârşit ştiu. Ei se au unul pe altul! Da, sunt atât de diferite şi niciodată nu le vei vedea la un loc, pe acelaşi

cer, dar fiecare apare la un moment dat şi nu pot trăi unul fără celălalt. Nu poate exista noapte fără zi, pentru că nici luna fără soare nu poate. Altfel, de unde şi-ar mai lua lumina? Atât de diferiţi, şi totuşi atât de apropiaţi! Caladwen, dragă, tu eşti luna mea minunată! Primeşti dragoste, căldură şi lumină de la mine, dar fără tine aş rămâne doar cu norii mei, înconjurat de ei la infinit, şi totuşi singur, atât de singur.

— Ce frumos, Castiel! E uimitor câte poţi învăţa de la cineva doar ascultându-l. Acum ştiu ce semnifică soarele de pe lănţişorul pe care mi l-ai dat, erai tu!

M-am uitat în jur şi am văzut locul în care îmi era aşezată armura. Era lângă cea a lui Castiel. M-am dus spre ea cu grijă şi am scos un medalion în formă de lună. Am revenit apoi la fereastră, unde eram aşteptată. I-am apucat mâna dreaptă şi i-am aşezat lănţişorul în palmă, după care i-am închis-o ca într-un pumn, exact aşa cum a făcut şi el când mi-a dăruit medalionul său.

— Mama mea, Raina, m-a învăţat să fac bijuterii, iar acesta, medalionul cu lună, era preferatul meu.

— Şi mie tot mama mi-a fost călăuză, îmi spuse în timp ce deschise pumnul şi se uită la el. A fost amuzant să fac asta.

Voiam să fac ceva special pentru viitoarea şi

singura mea silfă, aşa că am lucrat zi şi noapte la el. Voiam să fie perfect, aşa cum ştiam că va fi şi ea, atunci când o voi întâlni. Vrei să faci tu onorurile? adăugă, arătând spre medalion.

— Desigur! Dar recunosc că nu am mai văzut niciun silf care să poarte vreun medalion până acum. Eşti cu adevărat unic!

— Oricum sunt unic în toate privinţele, deci asta nu era tocmai o noutate! interveni el mândru, afişând un zâmbet sarcastic.

— Şi extrem de modest, din câte se vede! i-am spus, încercând să-i pun lănţişorul la gât. A început să se legene, fredonând câteva frânturi dintr-un cântec.

— Ce zici dacă am repeta puţin dansul înainte de festival?

L-am întrebat, fiind inspirată de mişcările lui.

— Cred că ar fi o idee grozavă, dar ştii că sunt cam neîndemânatic când vine vorba de dans.

— Tu? Fiul lui Valindeemah şi al lui Huredhiel, neîndemânatic? Nu prea cred, am început să râd.

Încerca însă din tot sufletul să nu se facă de râs în faţa mea, chiar dacă am căzut deja de acord că nu era absolut nicio problemă în privinţa asta. Mă luă de şold cu o mână, iar cealaltă şi-o împreună cu a mea. Mi-am pus mâna dreaptă pe umărul lui şi am început să ne

mişcăm încet, călăuziţi de lumina palidă a lunii, ce se întrezărea pe fereastră. Era un moment desprins parcă din basmele pe care mi le spunea mama înainte de culcare, în nopţile acelea lungi şi ploioase, în care îmi era frică de tunet şi de întuneric. Castiel, cel mai râvnit de toate silfele din regat, stătea atunci în faţa mea şi mă privea ca cel mai de preţ cadou pe care îl primise vreodată. Ochii îi străluceau fără încetare şi te făceau să-ţi doreşti ca acea poveste să nu se termine niciodată.

Am început, din nou, să cred că totul era doar un vis.

Castiel îşi luă încet mâna dintr-a mea şi şi-o mută de-a lungul braţului meu stâng, făcându-mi corpul să tremure. Ne-am oprit, fără ca eu să-mi dau seama ce se întâmpla. Spatele meu s-a izbit de perete, iar restul corpului s-a lipit cu atingeri calde de al său.

Întreg trupul îmi ardea. Îmi mângâia faţa cu mişcări lente şi se apropia de ea tot mai mult. Mi-am încleştat mâinile după gâtul său şi i-am sărit în braţe. Spatele meu era împins şi mai tare în perete şi am început să-i simt pieptul bine lucrat ce se întrezărea prin cămaşa subţire de noapte. Mi-am înclinat capul puţin într-o parte şi el mi-l atinse cu buzele sale moi. Mă privea atent în ochi, până când eu i-am închis pe ai mei, lăsându-mă călăuzită doar de instinct.

Îl simţeam din ce în ce mai aproape de mine, de trupul meu, dar şi de sufletul meu, acolo unde el a ajuns deja, înainte ca toate lucrurile astea să se întâmple. Acolo el m-a atins pentru prima dată. I-am prins părul blond cu o mână, iar cu cealaltă îi mângâiam cu mişcări lente gâtul. Îi simţeam respiraţia caldă pe obrazul meu, după care el îmi muşcă uşor buzele şi mă sărută. Primul meu sărut.

Nu se poate! Am jurat să-l las să facă asta doar pe cel ce îmi va fi soţ, dar eu l-am lăsat pe el! Inima, mintea şi corpul meu l-au lăsat. Asta însemna oare că *ele au ştiut asta înaintea mea?*

Au ştiut ele oare că el era alesul meu ş *i atunci m-au făcut* şi *pe mine să o* ştiu*? Sfera de cristal... a prezis corect?*

Castiel se îndepărtă cu grijă de mine, dar rămase încă destul de aproape. Mă lăsă să-i alunec uşor din braţe. Am deschis ochii încet şi am observat că mă privea.

— Acum crezi? îmi şopti la ureche, sau o să trăieşti toată viaţa cu impresia că ai fost sărutată de o fantomă?

— Acum cred, Castiel, am spus dezlipindu-mi încet buzele.

Datorită ţie...

Mă luă de mână şi mă ajută să mă aşez din nou pe pat. M-a învelit, după care a mers din nou la fereastră ca să o acopere.

— Te rog, nu! am strigat. De acum lumina lunii o să-mi amintească mereu de noaptea asta, oriunde aş fi şi orice aş face!

— În regulă, dar acum odihneşte-te. Amândoi avem nevoie de somn. Dacă vrei ceva, o să fiu chiar aici lângă tine, trebuie doar să-mi ceri, continuă el, după care se aplecă şi îmi şopti „noapte bună”.

Îmi luă capul încet în mâini şi îşi lipi fruntea de a mea.

— Te iubesc, Caladwen! Eşti prima şi singura care va auzi asta de la mine. De acum şi până în veac, te iubesc!

— Şi eu te iubesc, Castiel! am spus în timp ce el îşi atingea încet obrazul de al meu.

L-am privit apoi cum s-a îndepărtat de mine şi s-a aşezat pe patul său. Stătea cu spatele la mine, privind fereastra. A rămas aşa pentru câteva clipe, după care s-a întins, iar eu am închis imediat ochii ca să îl fac să creadă că am adormit deja. M-am gândit pentru o secundă la prietenii mei, apoi la fratele meu, cel care mi-a provocat această urmă de durere.

Unde a fost el în tot acel timp? Să fi început să mă urască aşa de rău, încât nici măcar nu voia să vadă cum mă simţeam?

Ah! Aşa aş fi vrut să ştiu ce îl frământa ca să-l fi putut ajuta!

Dar şti *am cu toţii* că nu pute *am ajuta pe*

cineva care nu voia să fie ajutat. N *u îmi rămânea altceva de făcut decât să sper că nu voi fi ucisă chiar de el* şi că voi *câştiga probele, pentru a-i demonstra mamei că putea avea încredere în mine. Dar Caldelan nu* îşi *doreşte* şi *el acelaşi lucru?*

Oboseala îşi făcu simţită prezenţa şi încercam să îmi încarc mintea cu amintiri frumoase, ca să pot să adorm.

Castiel... Ah! Ce frumos e să fii iubit de cineva! Să iubeşti şi să fii iubit...

Capitolul 5

— Trezeşte-te, somnoroaso! A venit micul dejun! Avem clătite făcute de cel mai frum... adică modest silf din tot Galadornul! s-a auzit Castiel, deschizând uşa.

Mi-am scos încet capul dintre perne şi mi-am dat pătura la o parte, frecându-mă la ochi.

— Ăsta e semn clar că nu le-ai făcut tu! am spus cu vocea mea de somnoroasă, în timp ce el se apropia de mine cu două farfurii în mână.

Odată ajuns în dreptul meu, i-am făcut loc lângă mine, iar el începu să îmi taie bucăţele mici din micul dejun.

— Să nu cumva să strici clătitele mărunţindu-le aşa! De ce să nu le mâncăm întregi? Eu şi Caldelan făceam mereu întreceri

de felul ăsta, iar câştigător era cel care se murdărea cel mai puţin.

— Sună foarte amuzant! Dar eşti sigură că eşti pregătită pentru o astfel de provocare?

— Nu cred că tocmai ai spus asta! i-am răspuns, după care am luat o clătită şi am început să o înfulec înainte să apucăm să dăm startul.

Castiel, surprins de îndrăzneala mea, a început şi el să devoreze micul dejun. Rând pe rând petele de sirop de afine au început să apară, dar şi zâmbetele noastre atât de molipsitoare.

A fost o totală nebunie! Era sirop de afine peste tot!

— Am câştigat! Am câştigat! am început eu să îmi anunţ victoria.

— Dar nu e corect! Eu fac asta pentru prima dată!

— O să fii mai bun data viitoare! Aşa e mereu! am încercat eu să-l încurajez. Oricum, ai fost prea sigur pe tine chiar înainte de a începe. Victoria mea sigur ţi-a mai tăiat din elan.

Mi-a aruncat o privire ironică şi, chiar înainte de a lua atitudine în faţa mea, pe coridor au început să se audă paşi din ce în ce mai aproape de camera noastră. Paşii s-au oprit şi imediat câteva ciocănituri s-au auzit în uşă. Eu şi Castiel am strâns farfuriile şi vizitatorul din

spatele uşii a intrat în încăpere.

— Bună dimineaţa, dragilor! Cum aţi dormit?

— Fár! A fost o noapte foarte frumoasă! am izbucnit plină de fericire, încercând să alung orice urmă vizibilă de oboseală.

— Vă cred pe cuvânt, mai ales pe tine, Caladwen!

— Cu ce ocazie pe la noi?

— Cu ocazia de a vă anunţa a doua probă, Castiel.

— Stai! Cum? Deja a doua probă? Dar... a trecut doar o zi!

Valindeemah a spus că probele vor continua când toţi o să fim bine!

— Şi nu sunteţi? Caladwen, lasă-mă să mă uit la rănile voastre, cred că s-au vindecat deja.

— Prea bine, am spus morocănoasă. Vino şi uită-te.

— A fost o rană foarte urâtă, dar se pare că puterea vindecătoare a Vanyei a dat deja roade. Eşti vindecată complet, Caladwen. Poţi participa la întreceri, iar Castiel..., spuse urmând să dea şi bandajul său jos pentru a-l cerceta, e bine şi el, nu mai aveţi de ce să vă faceţi griji!

— Bine, Fár, mulţumim pentru grijă! Dar în ce constă, de fapt, a doua probă? am întrebat uitându-mă nedumerită la ea şi Castiel.

— În depăşirea fricii, Caladwen, a spus destul de îngrijorată.

— Imposibil! Eu am o mulţime de frici! De unde ştiu regii de care mă tem cel mai mult? Îi văd că vor să îmi dea un răspuns, dar nu îi las. Bine, bine, ştiu că ei sunt singurii care ar şti asta, pentru că ei ştiu tot ce mişcă în acest ţinut, dar e foarte periculos!

— Nu chiar. Mi s-a spus că e doar o... iluzie!

— O iluzie? se auzi în cor.

— Întocmai! Aşadar, nimic nu este adevărat, ci doar pare a fi, iar pentru asta vor folosi magia ca să creeze pentru fiecare creaturile sau situaţiile de care aceştia se tem.

Am oftat adânc. Nu mă aşteptasem la aşa ceva, dar ar fi trebuit s-o fac. Doar cei care meritau cu adevărat acel titlu îl vor câştiga şi, de asemenea, aceia trebuiau să fie cei mai puternici, înţelepţi şi, desigur, curajoşi, iar pentru a câştiga toate acele lucruri nu îmi puteam lăsa fricile să mă doboare! Atunci era momentul să le înfrunt! Aceea era ziua în care trebuia să arăt că nu mă temeam nici de cele mai negre gânduri ale mele! Trebuia să încerc şi să reuşesc!

— Prea bine atunci, lasă-ne să ne pregătim, am spus cu o reţinere în voce.

Fár plecă din cameră şi Castiel îmi aduse armura. L-am privit cum venea spre mine şi i-am citit neliniştea pe faţă.

— Chiar vrei să te întorci acolo? m-a

întrebat.

— Ai auzit ce a zis Fár. Acum suntem bine amândoi, aşa că trebuie să mergem! Mai avem două probe de câştigat, după care *Festivalul Elementelor* şi apoi linişte. Nu putem să renunţăm tocmai acum!

— Nu contează ce a zis Fár, contează ce zici tu, Caladwen!

— Eu zic să mergem! am spus hotărâtă.

Castiel se încruntă, dar a început în cele din urmă să se echipeze. Eu m-am dat jos din pat şi am început să merg prin cameră pentru a vedea dacă, într-adevăr, piciorul meu se vindecase. Era exact ca înainte! Puteam umbla fără niciun fel de durere! Era incredibil!

— Binecuvântată să fie îndeletnicirea silfilor apei! Vanya m-a vindecat complet! am exclamat plină de bucurie.

Castiel şi-a înclinat puţin capul în semn de aprobare şi apoi şi-a pus sabia în teacă. Eu mi-am aranjat arcul la spate, în timp ce el îşi strânse săgeţile şi le înghesui în tolbă. I-am aruncat o scurtă privire şi am observat că şi el mă privea.

— Caladwen, te rog să ai grijă de tine!

— Parcă spuneai că tu o să ai grijă de mine, mai ştii ce înseamnă numele tău?

— Bineînţeles, dar o să fim pe cont propriu acolo şi ştii că nu te voi putea proteja mereu…

Nu o să fiu chiar oriunde cu tine şi oricând vei avea nevoie de ajutor, dar fii sigură că o să vin cât de repede voi putea la tine!

— Ştiu, Castiel. Ştiu că nu vom fi mereu împreună cu trupul, dar cu siguranţă vom fi cu sufletul!

— Sufletele noastre vor fi pentru totdeauna unul lângă altul, indiferent unde ne va fi trupul, m-a asigurat el şi apoi m-a strâns în braţe, ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară. A părăsit apoi încăperea, dar nu înainte să apuc să-l mai strig o dată.

— Castiel! Când o să înceapă următoarea probă? Nu am auzit ca Fár să ne fi spus asta…

— În orice moment, Caladwen! Şi ţine minte că orice ar fi, trebuie să ajungi înapoi la Rivhallon. Dacă ajungi prima, vei câştiga! Aşa e mereu! Fie ca sabia să te călăuzească spre victorie şi săgeţile tale să-şi atingă mereu ţinta!

— Asemenea, Castiel! Să ne vedem cu bine! am mai apucat să spun, văzându-l cum se îndepărtează şi dispare dintr-odată ca şi când nici n-ar fi fost acolo.

Am tras aer adânc în piept şi am aruncat o ultimă privire în cameră, după care am mers spre uşa pe care Castiel tocmai o închisese. Am apucat mânerul şi am încercat să o deschid, dar se părea că de data aceea era încuiată. Am împins-o puţin, dar ea nu dădea vreun semn că

s-ar deschide. Am aşteptat un moment şi mi-am dat seama că nu putea fi decât mâna regilor.

Cu alte cuvinte, deja începuse a doua probă.

Gândeşte, Caladwen, gândeşte! Care e cea mai mare frică a ta? Să fii înecată de vie? Arsă? Îngropată? Să fii urmărită de tot felul de creaturi ciudate sau... m-am oprit şi mi-am dat seama că nu se auzea niciun zgomot, era o linişte totală. Sau să fiu singură? Da, asta era cea mai mare frică a mea, să fiu singură! Complet singură, dar de ce trebuia să fiu şi închisă?

Trebuia să ies de acolo şi să merg la Rivhallon. O probă foarte uşoară, mi-am spus, pentru că dacă o să fiu singură, nu o să mă oprească nimeni. Floare la ureche! M-am uitat în jur şi am găsit diferite obiecte cu care am încercat, din nou, să deschid uşa, dar se pare că nimic nu dădea roade. Părea zidită în piatră!

Am slăbit până la urmă încuietoarea cu pumnalul meu şi am luat-o la goană prin castel. Am ajuns afară, căutând cu disperare grajdurile regale pentru a-mi găsi calul. Nu era nicăieri!

— Incredibil! Chiar sunt complet singură! Nu puteau să-mi lase măcar calul?

Am privit în jur, dar nu vedeam nimic cunoscut. *O magie cu adevărat excepţională!* Au reuşit. Frica mea cea mai mare era să fiu complet singură într-un loc necunoscut. Şi acum eu ce fac? Cum ajung la Rivhallon, dacă nici

măcar nu ştiu... stai puţin... Ba ştiu! Sunt la castel, chiar dacă nimic în jur nu îmi este cunoscut.

M-am întors să îl mai privesc o dată, dar se pare că a dispărut, şi el, în acelaşi mod dubios ca celelalte lucruri. *Dar* ş *tiu şi unde este Rivhallonul,* înspre vest! Trebuia doar să o iau înspre vest!

*Dar c*ât timp ave *am oare pân*ă la terminarea probei? *O zi, poate două?* Orice era posibil, dar ştiam că de data aceea proba depindea doar de fiecare dintre noi. Oricum, voi şti când e gata, pentru că vor suna din corn şi asta putea să fie în orice moment.

Mă tot uitam după ceva cunoscut, dar nu vedeam nimic şi asta poate pentru că eram înconjurată de... nimic! Doar pământ şi foarte multă vegetaţie, măcar pe asta au lăsat-o. Am început să merg încet ca să nu obosesc şi mi-am dat seama rapid că nu aveam niciun fel de provizii. *Minunat! Nu tu provizii, nu tu silfi prin preajmă şi nu tu cal. Asta era incredibil şi total inuman* până şi *din partea regilor!*

Din senin şi practic de nicăieri îmi apăru în faţă un iepure.

L-am privit atent, nevenindu-mi să cred. Nu îl puteam ucide, era aşa de mic şi nevinovat, dar stomacul meu mă anunţa că avea altă părere.

— Prea bine! Îmi pare rău, micuţule, dar te asigur că în câteva secunde nu vei mai simţi nimic.

Am văzut că s-a oprit şi am scos cu grijă o săgetă din teacă.

Mi-am întins arcul şi am tras. Bietul iepuraş s-a zbătut câteva clipe, iar apoi a rămas nemişcat într-o baltă de sânge. Am adunat câteva crengi uscate pentru a-mi duce operaţiunea la bun sfârşit.

M-am îndreptat spre el şi am aprins apoi un mic foc alături, pentru a pregăti carnea. Mi-am scos pumnalul şi am început să-i jupoi toată blana, după care am tăiat bucăţele mici de carne pentru a le prepara. Le-am înfipt în vârful unor beţe şi le-am pus pe foc. Mă simţeam oribil pentru ceea ce tocmai făcusem, dar mă gândeam că o să-mi fie mai bine după ce voi mânca. M-am odihnit puţin şi am respirat adânc, după care mi-am continuat drumul. *Ei bine, măcar nu m-au lăsat să mor de foame...*

Am mers de ceva timp prin tot acel gol imens şi mi se părea că făceam asta de o veşnicie, fără să ajung, însă, nicăieri.

— Ce plictiseală! Ce pierdere de timp! m-am gândit. Oare de ce îi este frică lui Castiel? De dragoni? De fantome? De...

Nimic? Nu, toată lumea are câte o frică, dar nu toţi le dau importanţă.

Am auzit un zgomot. Cineva sau ceva a trecut pe deasupra mea, iar eu m-am lăsat în jos, sperând că mă va evita. O creatură neagră pe un dragon venea direct spre mine cu mare viteză.

— Dragoni şi o creatură ciudată complet neagră?! De când e asta pe lista mea de lucruri de care mi-e frică? Cum să-mi fie frică de ceva ce trăieşte doar în poveştile părinţilor mei şi de ceva ce nici n-ar trebui să existe? Cred că e o greşeală, o mare greşeală!

Dragonul scuipa şi foc, foarte credibil, dragi regi! Dar ceva nu era tocmai bine. Frica mea era să fiu complet *singură într-un loc necunoscut, aşadar, ce căutau ei acolo?*

Creatura neagră s-a dat jos de pe dragon şi a venit spre mine cu foarte mare hotărâre. Avea o armă la brâu, o ţepuşă. A luat-o rapid în mână şi m-a atacat fără niciun fel de ezitare. M-am ferit şi m-am năpustit asupra creaturii, dar mi-a blocat imediat atacul. M-a împins cu putere, iar eu m-am dezechilibrat şi am căzut. Creatura s-a aplecat spre mine, astfel încât să o pot arunca în spate, folosindu-mi picioarele. Am făcut asta cu un strigăt puternic şi eram din nou gata de luptă, înainte ca adversarul meu să se ridice. L-am atacat imediat ce şi-a revenit în simţiri, încălcând una din regulile noastre: „Nu ataca un posibil inamic care nu se poate apăra, pentru că

astfel devine victimă, nu adversar”.

Ştiam că însemna, de fapt, să nu atac pe cineva neînarmat care, de altfel, era lipsit de apărare, dar în situaţia de faţă am considerat că acea creatură nu era chiar lipsită de apărare.

Aşadar, aveam undă verde pentru a o putea ataca. I-am blocat o altă lovitură care a venit spre mine destul de lent, de data aceea, şi am atacat şi eu, fără să aştept. Am sărit spre ea şi am tăiat-o la mână, dar spre mirarea mea, aceasta nu a păţit nimic. *Magie!* am şoptit îngrozită. Era de aşteptat, dar cum se presupunea că aş fi scăpat de ea? Era foarte puternică, dar se mişca lent. Am lovit-o din nou şi m-am ferit apoi, ca să nu fiu răpusă. Am analizat-o puţin şi apoi i-am înfipt sabia în locul unde ar fi trebuit să-i fie faţa, acoperită de o pelerină neagră, ca întreg corpul său, de altfel. Am scos-o de acolo, iar creatura dispăru, lăsând în urmă un fum negru şi înecăcios. Dragonul său îşi deschise aripile ameninţător spre mine şi îşi luă zborul, pierzându-se printre nori.

— Abia aştept să ajung la Rivhallon şi să cer nişte explicaţii!

Am strigat, crezând că poate mă auzea totuşi cineva în marea aceea de necunoscut.

A trecut o zi, a trecut şi o noapte. Am găsit un râu şi m-am aplecat să beau apă din el, ştiind că se putea să nu mai întâlnesc niciunul

până la finalul probei, apoi am pornit din nou la drum.

A venit şi a treia zi fără să fi auzit sunetul vreunui corn al silfilor aerului, ceea ce însemna că proba nu se terminase şi încă mai puteam câştiga.

După un timp, am început să aud zgomote ce se preschimbau apoi în voci şi imediat în faţa mea s-a văzut o mulţime. *Rivhallon!* În *sfârşit! Am reuşit! O să ajung prima!* Am început să-mi grăbesc paşii spre arenă, dar chiar în momentul în care am ieşit din pădure şi mă pregăteam să îmi întâmpin prietenii sau să fiu întâmpinată de ei, am auzit inevitabilul şi binecunoscutul sunet făcut de corn. Proba se terminase, fără ca eu să fi ajuns acolo.

I-am văzut pe Castiel, Vanya şi pe gemeni. Lângă Valindeemah era Caldelan. Cornul a sunat pentru el. Se părea că a reuşit să mă învingă de data aceea, cu o diferenţă de doar câteva secunde. M-am îndreptat furioasă spre rege şi regină.

Toţi ochii mă priveau nedumeriţi.

— Aveţi de dat nişte explicaţii!! Ce fel de probă a fost şi asta?? am răbufnit, odată ajunsă drept în faţa lor.

— Linişte, silfă de pământ! Aceasta a fost proba curajului, în care trebuia să-ţi învingi frica, dar se pare că nu ai fost anunţată, spuse în timp

ce se uita spre Fár.

— Ooo, ba da! Am fost anunţată! Dar de când îmi este mie frică de dragoni şi fiinţe întunecate care nici măcar nu există?!

Regele şi regina deveniră speriaţi. Mi-am dat seama că nu ei plănuiseră asta şi că lucrurile au luat o întorsătură total neaşteptată, chiar şi pentru ei.

— Destul! a strigat regele pentru a calma spiritele. Fratele tău a câştigat runda pentru *Elementul pământ*, astfel voi doi sunteţi acum la egalitate! Luă o pauză, respiră adânc şi apoi continuă. Caladwen şi Castiel, veţi veni cu mine, ceilalţi vă rog să aşteptaţi aici.

— Ce crezi că s-a întâmplat, Caladwen?

— Nu ştiu, dar sigur nu e deloc bine, i-am răspuns întrebării lui Castiel.

Mergeam în spatele regelui şi al reginei, fără a scoate vreun cuvânt. Vorbeam doar cu conştiinţa mea, de data aceea fără a da glas gândurilor mele, dar se părea că şi aşa acestea au fost auzite.

— Linişte, Caladwen! O să afli totul în curând.

Imposibil! am continuat să-mi vorbesc. *Am auzit că regii sunt telepatici, dar niciodată nu am fost sigură de asta! Oare toţi silfii aerului pot citi* gândurile?

— Dacă şi-ar fi păstrat magia, desigur, dar

acum noi suntem cei mai puternici, de aceea ne-au şi considerat regi. Ceilalţi au nevoie de mai multă concentrare pentru a face asta şi oricum nu vor obţine aceleaşi rezultate mereu.

Uimită de-a dreptul, nu am mai scos niciun cuvânt şi nici măcar nu mă mai gândeam la ele. Nu o voi mai face până când va fi momentul şi, probabil, mi se va cere să o fac.

Am ajuns în camera unde era ţinută sfera de cristal şi ne-am aşezat în jurul ei. Regele luă o postură serioasă, iar regina îi repetă gestul. Valindeemah ne privea cu oarecare asprime şi totul arăta de parcă urma să ne spună ceva foarte important.

— Se împlineşte profeţia! În Galadorn va fi război! se auzi vocea lui gravă în încăpere.

— Profeţie? Ce profeţie? În Galadorn nu a fost niciodată război! De ce ar fi acum? a izbucnit Castiel, dar regele a rămas ferm pe poziţie.

— „Un *rău nestăpânit se va ridica dintre noi, să ia pacea şi s-aducă război.”*, *s*puse acesta, privind sfera.

Nimeni nu a mai scos vreun cuvânt. Eram prea uimiţi de tot ceea ce se întâmpla chiar în faţa ochilor noştri; mult prea repede, mult prea devreme.

— Caladwen, ce te-a atacat mai exact? a intervenit Huredhiel.

Tu trebuia să fii complet singură în această încercare. Vrem să ştii (a spus după ce i-a aruncat regelui o privire ca şi cum era implicat şi el), ce a apărut acolo nu am făcut noi.

— Încerci să-mi spui că era să fiu prăjită de vie de un ditamai dragonul şi făcută ferfeniţă de o creatură mistică aparent inexistentă, care, din câte se pare, era cât se poate de reală? am spus, ieşită complet din minţi.

— Descrie creatura! s-a răstit regele.

— Multe nu sunt de spus despre ea, doar faptul că era complet neagră. Avea o mantie ce o acoperea în întregime şi nu avea faţă, era ca o umbră!

— Acea umbră era un gûl, o creatură a întunericului, a spus regina încet, aproape şoptit, de parcă nu voia ca altcineva în afară de noi să o audă.

— Dar mamă, ai spus că aşa ceva nu există şi că nu voi le-aţi invocat, atunci… cine a făcut-o?

— Silfii de aer, Castiel! Ajutaţi de cei înţelepţi şi protejaţi de cei de foc. O parte din fiecare categorie se ridică împotriva noastră, aşa cum spune profeţia. Avem nevoie de *Elemente* mai repede decât am crezut. Trebuie să terminăm probele şi trebuie să o facem acum!

— Nu se poate, rege Valindeemah! Suntem

frânţi! Şi ultima probă e cea fizică, lupta corp la corp. Dacă nu ne odihnim, o să fie o probă jalnică! am intervenit. Regină Huredhiel, am continuat şi m-am adresat ei de data aceea, avem nevoie de mai mult timp!

— Războiul ne bate la uşă, Caladwen, iar tu vrei mai mult timp?! Nu avem de unde să ţi-l dăm! Avem nevoie să ştim ce silfi vor deveni *Elemente*, ca să depună jurământul că vor apăra Galadornul până la ultima suflare şi că nu se vor alia cu duşmanul. Îmi pare rău, Caladwen, dar regele are dreptate!

— Şi cum rămâne cu Festivalul? Tată, toţi îl aşteaptă!

— Nu ştiu dacă va mai avea loc, duşmanul se pare că e deja pregătit pentru luptă. Nu pot să cred că în pragul unui război iminent, vouă vă arde de festivaluri! Halal aspiranţi la aceste titluri mai sunteţi şi voi! Castiel, a spus în timp ce îl privea dezamăgit, măcar tu... de la tine aveam aşteptări mai mari!

Am înghiţit în sec şi m-am stăpânit cu greu să mă revolt.

Aveam şi aşa destule probleme.

— Dar rege Valindeemah, de ce dintre toţi silfii care participau la probe am fost numai eu atacată?

— Au ştiut, probabil, ceva ce noi ne străduim să aflăm tocmai prin această Întrecere; dacă

eşti cu adevărat aşa de puternică precum se spune.

M-am tras puţin înapoi, surprinsă că cineva ar putea spune lucruri destul de drăguţe despre mine fără a mă cunoaşte personal.

— Huredhiel, dragă, dă anunţul ca toţi silfii rămaşi să se pregătească. Ultima probă va avea loc imediat şi da, Caladwen, ştim că destinul tău şi al lui Castiel e să fiţi împreună. Am văzut ceva special şi frumos în legătura voastră şi nu o să ne împotrivim acestei voinţe, pentru că nu avem de ce. A respirat adânc... Împreună puteţi face orice, împreună sunteţi de neînvins!

Mi-am mărit ochii la aceste spuse ale regelui. Până în acel moment îi eram inferioară lui Castiel şi apoi, brusc, eram pusă la loc de cinste cu el? Comportamentul regilor se părea totuşi că era destul de imprevizibil şi nimeni nu credea că ar putea să afle ceea ce gândeam cu adevărat, chiar dacă ar avea puterea de a citi gândurile.

M-am bucurat enorm să aud acele cuvinte, pentru că însemnau că ne-au dat binecuvântarea lor, ceea ce era un lucru mai mult decât incredibil şi nu puteam decât să le apreciez bunăvoinţa. Atunci, cât încă se mai putea, pentru că se părea că peste Galadorn vor veni zile destul de grele, iar eu aveam impresia că nici măcar regii nu ştiau foarte bine ce ne

aştepta.

— Rege, regină, am spus ca semn de respect, în timp ce m-am aplecat în faţa lor, şi m-am îndreptat spre ieşire, fiind urmată îndeaproape de Castiel.

— Acum nu trebuie să ne mai ascundem, în sfârşit! a spus acesta entuziasmat.

— Şi eu mă bucur, Castiel! i-am zâmbit.

Ne-am îndreptat spre Rivhallon, drumul de la locul de antrenament şi Muntele Înalt nefiind chiar atât de lung. Acolo toţi ne aşteptau şi, odată ajunşi, ne priveau nedumeriţi.

Evident că nu le-am spus nimic despre războiul ce era pe cale să înceapă, ci le-am spus doar că ultima probă va începe imediat. Cât despre mine şi Castiel, ei bine... Cred că şi-au dat şi singuri seama de foarte mult timp.

Capitolul 6

Toată lumea aştepta sunetul cornului. Pentru mine şi gemeni era proba decisivă între fraţi, Sanya câştigând-o pe cea de-a doua la limită, exact ca în cazul meu şi al lui Caldelan. Aşteptam să vină regii şi să anunţe începerea probei. Nimeni nu vorbea, doar eu şi cu mine. În câteva clipe, Valindeemah şi Huredhiel şi-au făcut apariţia, iar noi ne-am aşezat pe poziţii. Mâna regelui s-a lăsat în jos şi Caldelan a

început să mă atace în forţă. Era ultima şansă pentru amândoi să câştigăm mult râvnitul titlul de *Element*.

Imediat arena s-a umplut de sunetul săbiilor, care se ciocneau necontenit. M-am aplecat, am sărit şi m-am rostogolit, făceam tot ce era nevoie ca sabia sa să nu mă lovească. Vedeam în ochii lui dorinţa de a mă învinge, de a demonstra părinţilor mei că şi el era puternic, că era un frate mai mare responsabil, dar şi că îmi putea face felul atunci când voia sau era nevoit s-o facă.

Am văzut că voia să câştige, dar şi eu voiam acelaşi lucru, chiar dacă ştiam că nu puteam câştiga amândoi. Dacă pierde, mă va urî pentru tot restul vieţii. Va trebui să-mi fie slujitor şi nu ar accepta asta aşa uşor. El nu credea că o să-l consider egalul şi mâna mea dreaptă, el credea că voi râde de el ca toţi ceilalţi dacă va pierde şi îl voi cataloga drept inferior. El nu credea în mine, dar eu credeam în el, credeam în amândoi! S-a năpustit spre mine şi m-a tăiat la braţul stâng, iar eu am făcut la fel aproape în acelaşi timp. Ne-am tras imediat înapoi şi am scos un strigăt puternic plin de furie şi ură. Sângele amândurora se prelingea pe săbii.

— De ce nu ai venit să vezi cum mă simt?! am strigat plină de furie. Era să mor şi nici măcar nu ţi-a păsat de mine! Gândul tău stătea

numai la cum să mă învingi şi nu m-aş fi mirat dacă tu ai fi fost singurul silf care s-ar fi bucurat la înmormântarea mea, în timp ce toţi ceilalţi ar fi plâns!

— Am vrut să vin! Îţi jur! Dar m-am gândit că nu vrei să mă vezi şi mai mult ca sigur Castiel nu m-ar fi lăsat să stau la mai puţin de câţiva metri de tine, aşa că nu m-am mai obosit s-o fac!

Săbiile noastre s-au încrucişat brutal şi feţele ni s-au apropiat una de alta.

— Şi acum vrei să te cred? Spui numai minciuni! am strigat, scrâşnind din dinţi.

A opus rezistenţă şi m-a împins câţiva paşi mai în spate.

— Crezi ce vrei, dar să ştii că e una din puţinele ocazii când am spus adevărul şi am fost sincer cu tine! mi-a spus în timp ce eu m-am apropiat din nou de el.

— Poate nu te cred pentru că mereu m-ai minţit! am spus, moment în care am încercat un nou atac. Caldelan, ştiu că vrei să câştigi, să le demonstrezi părinţilor că mă poţi învinge, dar crede-mă, nu trebuie să mă ucizi pentru asta! Eşti foarte puternic şi am mare încredere în tine!

— Atunci lasă-mă să câştig! a urlat.

— Nu pot, am încercat să rămân calmă. M-am antrenat prea mult pentru ziua asta şi chiar

dacă inima ar vrea, mintea nu mă lasă să mă dau bătută şi nu mă va lăsa niciodată!

L-am văzut tulburat, dar nu am atacat profitând de neatenţia lui, aşa cum a făcut el la ultimul nostru antrenament. Nu ar fi fost corect şi ar fi crezut că i-am vorbit doar pentru a-l sensibiliza, iar lucrul acela nu era adevărat!

L-am aşteptat să se redreseze şi i-am dat ocazia să mă atace.

Ne-am oprit şi ne-am privit atent în ochi. Amândoi respiram cu greu. Am obosit. S-a mobilizat, şi-a încleştat ambele mâini pe sabie şi m-a atacat parcă cu şi mai multă forţă decât până atunci. Am ripostat şi i-am respins atacul. Săbiile noastre s-au încrucişat din nou în dreptul feţelor. Amândoi am opus rezistenţă şi nu aveam de gând să renunţăm. O mică ezitare şi totul ar fi fost pierdut: titlul, onoarea, respectul, totul!

— Nu pot, Caldelan! Nu pot!! am strigat cu putere şi mi-am adunat toate forţele rămase ca să-l dobor.

Caldelan se împiedică şi căzu la pământ, iar eu m-am năpustit asupra lui punându-i sabia la gât. Respiram cu greu, dar am reuşit. S-a auzit cornul. Ultima probă a luat sfârşit. *Marea Întrecere* s-a terminat şi *Cele Patru Elemente* vor fi investite imediat.

I-am întins mâna lui Caldelan, care era încă

jos şi m-am aplecat să-l ajut, dar m-a respins. Abia atunci cred că am devenit cu adevărat duşmani. S-a îndepărtat de mine şi m-a lăsat să îmi dau seama singură cât de mult îşi dorea să mă ucidă. Era în regulă totuşi, nu era singurul care, probabil, ar fi vrut asta.

— Foarte bine, silfi! Am văzut forţa care trebuia pentru această probă şi consider că au câştigat cei mai buni dintre cei mai buni! spuse regele, care în mod clar era mândru pentru că a primit ceea ce voia, deşi nu cred că ştia absolut deloc ceea ce simţeam noi în acel moment, mai ales eu!

Ne-am aliniat toţi cei care am luptat în ultima probă în faţa regilor, aşteptând să desemneze *Elementele*.

— Castiel, un pas în faţă! a început Valindeemah.

Castiel a ieşit din şirul lung şi a înaintat câţiva paşi spre părinţii săi. S-a oprit şi şi-a scos sabia din teacă. Şi-a pus un genunchi jos, iar sabia o ţinea lângă el, cu vârful înfipt în pământ.

Regii s-au apropiat de el, iar el şi-a aplecat capul. Regele a făcut un semn din mână şi un slujitor i-a adus imediat sabia sa, cea care a fost implicată în prima probă a silfilor de pământ şi de aer.

— Castiel, spuse acesta ţinând sabia orizontal în faţa lui. Ai dat dovadă de încredere,

forţă şi spirit de sacrificiu, câştigând toate cele trei probe, aşadar sunt onorat să îţi desemnez titlul de *Element al aerului*! continuă, în timp ce îşi lăsă vârful sabiei sale să îi atingă umerii fiului.

Castiel şi-a ridicat bărbia, iar regina i-a luat în mâini încheietura stângă. A dat puţin la o parte materialul ce o acoperea şi şi-a dus mâna dreaptă peste ea. O mică lumină a apărut şi regina şi-a tras mâna înapoi, încet. De atunci şi până când fiul său va muri, acel semn se va afla mereu acolo: semnul *Elementului de aer*.

Huredhiel s-a retras în dreptul regelui, dar Castiel nu s-a ridicat încă în picioare. Va putea face asta numai după ce toate *Cele Patru Elemente* vor fi investite. Regele continuă ceremonia şi un alt nume a fost strigat.

— Caladwen, silfă de pământ! Am făcut un pas înainte. Ai dat dovadă de inteligenţă, tenacitate şi determinare. Sunt onorat să te declar posesoarea titlului de *Element al pământului.*

— Vanya, silfă de apă! Ai fost cea care a pus prietenia înainte de toate şi ai cerut întreruperea unei probe pentru a o salva pe Caladwen. Ai dat dovadă de fidelitate, bunătate, dar şi de calităţi deosebite pentru a fi un bun conducător. De aceea, eşti declarată *Element al apei*!

— Lithoniel, silf de foc! Ai fost mereu energic, cu un simţ puternic de răspundere, iar forţa ta s-a văzut şi în lupta dintre tine şi sora ta geamănă, de la care nu te-ai dat înapoi. Pentru aceste fapte îţi meriţi cu desăvârşire titlul de *Element al focului*!

Şi-a primit şi el semnul şi ne-am ridicat cu toţii. Stăteam drepţi înaintea regilor. Era momentul să ne spunem jurământul:

— Jur să apăr ţinutul Galadorn cu propria mea viaţă, până când aceasta va fi dată pentru îndeplinirea scopului meu! am început cu toţii în cor. Jur să nu mă tem de moarte şi să o îmbrăţişez atunci când va veni să mă ia şi să mă ducă alături de camarazii mei! Jur să rămân loial cauzei mele şi să îmi las şi ultima picătură de sânge din trup să se scurgă pentru ea! Jur să îmi ajut semenii şi să-mi răpun duşmanii unul câte unul, iar dacă nu îmi voi respecta promisiunile, atunci moartea să-mi fie pedeapsa! Da, Galadorn! Jur să te apăr şi să te iubesc, chiar de asta îmi va aduce sfârşitul! Oh, casa mea, tărâmul meu!

Voi lupta pentru tine şi pentru semenii mei, iar dacă mă voi prăbuşi, voi muri odată cu tine şi voi fi îngropat la pieptul tău, în pământul de unde ne luăm roadele! Voi brăzda apoi cerul, ca duh permanent şi chiar şi atunci te voi sluji, pentru că acest jurământ nu se rupe odată cu

moartea! Te voi iubi şi voi continua să te protejez cât timp îţi va mai fi îngăduit să dăinui! Jur, oh patrie, că voi străpunge orice trup care se răscoală împotriva ta, fără remuşcări şi fără să ezit nicio clipă în faţa lui!

Ne-am încheiat jurământul, emoţionaţi până la lacrimi, şi m-am gândit, pentru o clipă, cum ar fi fost dacă şi părinţii mei s-ar fi aflat aici să vadă toate astea.

— Facă-se aşa cum aţi grăit, *Elemente*! De acum, sunteţi cei mai puternici apărători ai Galadornului! Silfii de pretutindeni se bazează pe voi, dar acum – se opri puţin, uitându-se la mine şi Castiel – pregătiţi-vă pentru Festival. Va avea loc în seara aceasta la curtea regală. Aţi luptat bine!

Regii şi-au aplecat capetele şi au părăsit arena.

— Ai auzit, Caladwen? Se va ţine totuşi Festivalul! Asta înseamnă că încă mai am o şansă să te văd în minunata ta rochie roşie!

— Rochie roşie? Dar de ce tocmai roşie?

— Hmm… ca să se potrivească cu cea din fante… adică din visul meu! a spus şi a afişat un zâmbet stânjenitor. Oricum, sunt convins că îţi stă cel mai bine în roşu şi cred că ar trebui să fie culoarea ta preferată!

— … este, i-am zâmbit înapoi.

— Perfect! Deci ne-am înţeles! O să vin

înainte cu o oră să te iau şi dacă este în regulă o să o iau şi pe Fár cu mine, ca fratele tău să nu se simtă lăsat pe dinafară de faptul că ar rămâne singur.

— Oricum e destul de... absent ca frate, mai ales acum, dar o să-i treacă, după o perioadă. Sper.

S-a apropiat de mine şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Nu îţi face griji pentru asta, sunt sigur că totul se va rezolva! a spus, după care ne-am luat caii şi ne-am îndreptat cu toţii spre casă.

— Hei, Caladwen! Felicitări pentru victorie! Ştiam că tu vei reuşi! Nu că fratele tău n-ar fi putut, dar eu m-aş fi bucurat oricum pentru amândoi!

— Mersi, Fár! E în regulă, ştiu ce vrei să zici. Apropo, Castiel a spus că veţi veni să mă luaţi înainte de plecare.

— Sigur! Abia aştept! La urma urmei, meritǎm şi noi o pauză, acum că Marea Întrecere s-a încheiat.

— Categoric! am spus, după care m-am oprit. Ştii, Fár... de când tu şi fratele meu aţi devenit aşa apropiaţi?

— Hmm... păi să vedem... Cam de când tu şi Castiel aţi făcut acelaşi lucru.

M-am înroşit şi mi-am pus mâna în dreptul lănţişorului.

L-am scos de sub armură şi i l-am arătat fără a-l da jos. Am promis, de altfel, că nu o să-l scot niciodată.

— El ţi l-a dat?

— Aham…

— Seamănă cu medalionul tău, cel cu lună!

— Acum nu mai e al meu, ci al lui. Am zâmbit.

— Aţi făcut schimb de lănţişoare? Ce drăguţ! Caladwen, crezi că o să primesc şi eu ceva de la fratele tău? Nu ştiu… Ceva care să-mi amintească de el tot timpul?

— Cred că o să ţi-l aminteşti oricum. În plus, nici nu mai vorbeşte cu mine, cel puţin până acum nu a făcut-o. Aşa că nu pot promite nimic în locul lui. Că tot vorbeam de silf, şi silful în spatele nostru…

— Hei, domnişoarelor! Unde vă grăbiţi aşa? A dat cumva Lithoniel foc la pădure?

— Sigur că nu, Caldelan! Dar dacă vrei să fim gata la timp trebuie să ne grăbim! Şi apropo, o să vin cu Castiel să vă luăm înainte de…

— Nu se poate, Fár! Silful trebuie să meargă la silfă! E împotriva regulilor silfeşti să fie altfel! strigă Caldelan.

— Oh, haide frate! Nu ar avea rost să facem altfel! Te complici prea mult!

M-a ignorat ca să-mi dea de înţeles că încă

mai era supărat pe mine.

— Of, silfele astea! Mereu trebuie ele să facă ce vor! a spus uitându-se doar la Fár, cu o urmă uşoară de ironie, ce a făcut-o pe aceasta să zâmbească, iar pe mine să strâmb din nas.

Ne-am continuat drumul până acasă, fiind ignorată de unicul meu frate. Odată ajunşi, am fost felicitată şi îmbrăţişată, de parcă m-am întors dintr-o călătorie foarte lungă şi mă aflam în sfârşit acolo unde îmi era locul. Eram frântă. Să ai două probe şi să te pregăteşti pentru un Festival în aceeaşi zi, depăşea orice record de „Câte chestii facem azi”.

— Caladwen, am o surpriză pentru tine. Pot intra?

— Desigur, mamă! Dar te avertizez, cred că încep să devin alergică la îmbrăţişări!

— Nu-ţi face griji, draga mea! Am terminat cu felicitatul!

Nu vrem să ţi se urce la cap!

— O decizie înţeleaptă! am spus schiţând un zâmbet.

Ne-am privit îndelung, aducându-mi aminte în ce condiţii ne-am despărţit când am sfidat-o şi am plecat de-acasă în acea dimineaţă, fără a clarifica anumite lucruri. Se părea că a şters din minte acel moment atât de bine, de parcă nici nu ar fi existat vreodată şi aşa ar fi trebuit să fac şi eu.

— Uite, cred că îţi vine bine! mi-a spus în timp ce s-a apropiat de mine cu o rochie, măsurându-mă din priviri foarte atent.

— E roşie! E o rochie roşie! am izbucnit înainte să apuce să mai spună ceva.

— Şi ce? Te pomeni că nu-ţi place roşul, asta e culmea! La urma urmei.... (m-a măsurat din nou), te prinde foarte bine!

— Nu e vorba de asta, mamă. Dacă m-ai cunoaşte măcar puţin, ai şti că roşul e culoarea mea preferată!

— Bineînţeles că ştiam! M-ai surprins doar pentru că am crezut că ţi-ai schimbat brusc gusturile vestimentare şi nu m-ai anunţat şi pe mine!

Am zâmbit amândouă.

— Nu aş face asta niciodată, mamă! am spus aproape izbucnind în plâns, după care m-am repezit spre ea şi am luat-o în braţe. O lacrimă mi-a curs pe umărul ei. Îmi pare aşa de rău...

— Este în regulă, draga mea, te-am iertat deja!

— Dar nu există iertare pentru ce ţi-am făcut eu!

Ne-am dezlipit una de cealaltă, iar ea mi-a luat capul în mâini.

— Există iertare pentru orice lucru, Caladwen, mai puţin pentru cineva care a ucis

pe cineva nevinovat.

— Dar ce ţi-am făcut eu, nu te-a ucis pe dinăuntru?

— O mamă îi poate ierta copilului ei totul, totul! a spus cu lacrimi în ochi, în timp ce îmi mângâia obrazul.

Ne-am îmbrăţişat încă o dată şi apoi am început amândouă să ne ştergem lacrimile ce ne-au brăzdat faţa.

— Prea bine, Caladwen! Acum gata cu vorbăria, e târziu! Te las să te schimbi. Să mă chemi când ai terminat, a zis şi apoi s-a grăbit să iasă din cameră şi să închidă uşa.

— Desigur, mamă! am şoptit în urma ei, profund impresionată de câtă iubire poate să existe în inima unei fiinţe atât de firave şi puternice în acelaşi timp. Cea mai venerată dintre toţi locuitorii Galadornului: mama.

Am simţit materialul fin al rochiei cum mi-a căzut uşor printre degete. Am ridicat-o, am privit-o cu emoţie şi m-am hotărât într-un final să o probez. M-am admirat apoi în oglindă.

— Îmi vine perfect! Şi e atât de frumoasă!

Mama, care probabil stătea la pândă în spatele uşii închise, dar într-un mod mai subtil decât Fár, îşi făcu apariţia imediat.

Avea în mână un desen, pe care mi-l arătă. Era portretul ei de când purtase aceeaşi rochie. Eu şi tânăra din desen eram aproape identice,

iar mama, extrem de încântată.

— Aşază-te, să-ţi pot împleti părul.

M-am aşezat comod pe un scaun, chiar în faţa oglinzii. Era mândră, iar eu... eu eram fericită.

După ce m-a împopoţonat şi despopoţonat, am ajuns în sfârşit la un numitor comun şi toată lumea era, sau poate doar părea, mulţumită de felul în care mă voi prezenta la mult aşteptatul Festival.

— Eşti gata, draga mea! Te las puţin singură, mă duc să văd dacă şi Caldelan e pregătit.

— Tata şi Caldelan nu se pierd în detalii, aşa că sunt sigură că au terminat de ceva timp şi acum se gândesc de ce oare ne ia nouă aşa de mult.

Mi-a zâmbit şi a ieşit din cameră. Am rămas din nou singură pentru câteva clipe şi m-am gândit la tot ce s-a petrecut în zilele acelea.

Câte amintiri, cât suspans, câtă aventură ş *i câte emoţii! Pe toate le-am trăit şi prin toate am trecut, în doar câteva zile. Ce lume minunată şi plină de necunoscut este lumea în care trăim!*

Trăim fără să ştim ce ne rezervă secunda următoare, fără să ne gândim câţi ne vor răul şi *câţi binele. Trăim doar cu speranţă şi curaj, că într-o zi vom fi mai puternici decât azi sau ieri, că într-o zi vom reuşi!*

Uşa de la intrare a fost trântită. Mi-am dat seama ce se întâmpla: Fár şi Castiel probabil au ajuns. *Ah! Chiar era aşa de greu dacă îl lăsa pe el să deschidă uşa, sau buna mea prietenă are impresia că va primi un premiu pentru toate găurile alea?*

Fár a intrat în cameră şi părea destul de agitată. Respira greu, aşa că am lăsat-o puţin să-şi tragă sufletul, în timp ce eu mă uitam după Castiel, pe care nu-l vedeam nicăieri. Ceva nu era în regulă…

— Fár! Ce se întâmplă? Unde e Castiel? A păţit ceva?!

— El… el nu a mai venit cu mine, mi-a răspuns cu pauze scurte între cuvinte. S-a oprit pe drum şi…

De data aceea am observat că s-a oprit pentru că nu ştia cum să-mi spună. M-am îndreptat spre ea speriată, aşteptând în continuare un răspuns. Ea a ezitat încă puţin să mi-l dea, ceea ce însemna că s-a întâmplat ceva grav sau doar inexplicabil.

I-am făcut semn să se liniştească şi să încerce să-mi explice exact ce s-a întâmplat. A tras puternic aer în piept şi era pregătită să îmi spună totul în sfârşit, dar a fost întreruptă de toată familia care, dornică să asculte şi ea noutăţile, a dat buzna în camera mea. I-am rugat să ne lase singure şi asta au şi făcut, fără

prea multe rugăminţi. Am rămas din nou doar noi în încăpere, iar Fár a continuat să vorbească...

Capitolul 7

— Castiel a venit să mă ia de acasă, aşa cum am stabilit. Era foarte fericit, a luat chiar şi un trandafir roşu pentru a ţi-l pune în păr. Nu ştiu de unde aflase că e preferatul tău, dar apoi... în calea noastră a apărut o silfă. Ne-a oprit, iar Castiel a invitat-o politicos la festival. Ea a acceptat şi s-a prezentat. A spus că o cheamă Vanlathiriel[11] şi că vine din Del-Nevon[12].

Fár s-a oprit din povestit să îmi analizeze reacţiile.

— Şi ce-i cu asta? am răspuns, neînţelegând de ce este aşa agitată.

— Apoi... Castiel a mers cu ea să-i arate împrejurimile şi mi-a spus să merg înainte şi să-ţi transmit că vă veţi întâlni la festival. L-am strigat şi i-am spus că nu pot să vin la tine fără el, dar nu părea afectat de asta. Era convins că vei înţelege şi că vei accepta decizia sa.

Fár a încetat să mai vorbească şi m-a analizat atent din cap până-n picioare.

Liniştea s-a lăsat imediat în încăpere. Lacrimile au început să-mi cadă pe obraz, dar

11 *Nume care înseamnă ,,cascadă superbă", reprezintă frumuseţe.*
12 *Aşezare din ţinutul Dolavar, tărâm locuit de silfii ,,fără dorinţă".*

negam orice cuvânt auzit. M-am prăbuşit pe podea, dar Fár nu m-a ajutat. Ştia ce trebuia să facă, să mă lase singură. A ieşit din cameră şi am auzit cum le-a spus şi celorlalţi vestea. Eram distrusă. Poate nu părea un lucru aşa grav, dar el...

El era al meu! Mi-a promis asta.

Am pus mâna în dreptul lănţişorului care era tot acolo, precum toate amintirile legate de el. Plângeam din ce în ce mai tare.

De ce, Castiel? De ce ai făcut asta? Ţi-am greşit eu cu ceva?

Atât a durat legătura noastră pecetluită de regi şi *de destin?*

Dacă ei nu s-au împotrivit, atunci tu de ce ai făcut-o? Atât am însemnat eu pentru tine de m-ai înlocuit aşa uşor? Dar era clar că toate astea s-au întâmplat numai pentru că eu nu mi-am respectat jurământul faţă de mine şi *te-am lăsat să îmi străpungi inima cu iubirea ta falsă. Îmi cer iertare mie pentru tot, dar mai ales pentru că am crezut în tine, pentru că am crezut în noi!*

Se întâmpla ceva cu mine. Îl vedeam. Era cu silfa aceea despre care îmi zisese Fár. Era foarte frumoasă, dar parcă ar fi fost o silfă de apă şi nu una „fără dorinţă”, la urma urmei numele ei era „cascadă”, una într-adevăr superbă. Nu-i de mirare că „silful meu” m-a lăsat aşa repede baltă pentru ea. De ce ar pune cineva numele

acesta dacă nu ar fi o silfă de apă? Imaginea dispăru şi am văzut din nou acele creaturi ale întunericului, gûli, care au împânzit tot cerul. Am văzut dragoni de toate mărimile, lupi de foc şi corbi care abia aşteptau să poată ciuguli nestingheriţi din cadavrele ce acopereau întreg pământul îmbibat de sânge.

I-am văzut din nou pe cei doi, care râdeau împreună, apoi l-am văzut doar pe Castiel. Era închis undeva, în întuneric, după care nimic…

Ce au fost toate astea? O viziune? Imposibil! Silfii de pământ nu au viziuni, dar Elementele? Elementele au? M-am oprit din plâns şi m-am ridicat, ştergându-mi lacrimile. Un gând fulgerător mi-a trecut atunci prin minte. Război, cadavre, moarte… Profeţia s-a adeverit! A început războiul!

Mi-am dat imediat rochia jos şi mi-am luat armura. Mi-am atins fără să vreau şuviţele împletite cu grijă de mama şi mi-am scos agrafele din păr. Mi-a părut aşa rău că a muncit degeaba pentru nimic. Festivalul pentru mine s-a terminat chiar înainte să fi început şi în curând se va termina pentru toţi. Mi-am pus sabia în teacă, mi-am luat tolba încărcată cu săgeţi şi mi-am aşezat arcul la spate, aşa cum făceam de fiecare dată când plecam la antrenament, dar ceva îmi spunea că de atunci lucrurile vor sta altfel în Galadorn.

Am ieşit din cameră şi am ajuns în hol, unde i-am văzut pe toţi gata să asculte ce aveam de zis, dar am mers mai departe fără a le arunca măcar o privire.

— Caladwen, aşteaptă! Unde pleci aşa grăbită? Vin cu tine!

— Nu, Fár! Am nevoie de nişte explicaţii! Nu ai înţelege.

Trebuie să vorbesc cu regele şi apoi să-l caut pe Castiel. Se întâmplă ceva foarte grav, trebuie să…

— Am înţeles destul până acum, Caladwen. Trebuie să faci foarte multe lucruri, dar sunt sigură că nu poţi să le faci pe toate de una singură! Tu eşti *Element* acum şi nu doar eu sau familia ta, ci toţi silfii, mai ales cei de pământ sunt în grija ta şi se bazează pe tine să-i aperi!

M-am întors spre ea şi am început şi eu să înţeleg câte ceva.

Nu mă va lăsa singură oricât aş încerca să o ţin la distanţă.

Îmi e cea mai bună prietenă şi mă va urma oriunde aş merge, chiar oriunde. Aveam pe cine mă baza, dar dacă doar mi-am imaginat toate aceste lucruri oribile şi nimic dintre acestea nu se va întâmpla vreodată? Dacă nu începea niciun război şi mă panicam degeaba? *Dacă… niciun dacă, Caladwen!! Trebuie să vorbesc cu regele* şi *regina şi ei sigur o să mă lămurească!*

Trebuie să-mi ascult conştiinţa şi instinctul! Căci inima mea *e prea frântă ca să-mi mai vorbească...*

— Prea bine, Fár! Tu şi Caldelan veniţi cu mine, trebuie să vă spun ceva important. Vom merge la rege!

— Stai aşa, surioară! Ce te-a apucat? Nu văd de ce te ambalezi aşa. Ştiu că e dureros ca partenerul să te lase chiar înaintea festivalului pentru o altă silfă, dar chiar nu trebuie să te agiţi atât! Dacă nu vrei să mai vii la festival, e în regulă, dar eu şi Fár mergem cu sau fără tine!

— Eu merg cu Caladwen! Şi tu, Caldelan, ai face bine să ne urmezi! O ştiu pe sora ta mai bine ca pe oricine şi îmi pot da seama când e doar supărată, sau când ceva rău chiar s-a întâmplat! Ceva nu e bine şi nu are legătură cu festivalul. Eu o cred, şi dacă ea zice că e ceva mult mai grav decât asta, atunci eu sunt gata să o urmez până la capăt, pentru că eu cred în ea!

— Lasă-l, Fár! Nu e obligat să vină! Nu vreau să creadă că fac pe şefa! Dar dacă nu îmi dă ajutor când am nevoie, ar fi bine să nu se aştepte ca eu să i-l ofer atunci când o să vină la mine şi o să mi-l ceară!

Am plecat furioasă, dar alte imagini mi-au venit în minte.

Mi-am văzut familia într-un loc la fel de întunecat ca cel în care era Castiel. Erau şi ei

închişi şi aveau mâinile şi picioarele legate cu lanţuri groase din fier. Mi-am scuturat capul, crezând că aşa imaginile vor dispărea. M-am întors şi mi-am strâns puternic în braţe părinţii, spunându-le cât de mult îi iubesc.

— Mamă, tată, după ce plecăm vă rog să încuiaţi imediat toate ieşirile şi să nu deschideţi decât dacă ne recunoaşteţi vocile. Vă rog să îmi promiteţi că veţi face întocmai cum v-am zis!

— Îţi promit, draga mea fiică, dar ne poţi explica ce se întâmplă? Am putea să te ajutăm!

— Nu pot, tată! Nu, până când nu aflu şi eu!

M-am îndepărtat puţin, dar apoi m-am întors şi i-am mai îmbrăţişat o dată, şi mai tare de data aceea. Eu şi Fár am ieşit imediat din casă şi ne-am urcat pe cai. Am început goana spre castelul regelui. Nu a trecut mult şi mi-am aruncat o scurtă privire spre Fár, care încă nu îndrăznea să-mi pună nicio întrebare. Am observat ceva schimbat la ea, purta armură!

— Fár?! Când ai apucat să te schimbi? am întrebat dintr-odată.

— Să mă schimb? Dar am avut armura pe mine tot timpul! Nu ai observat? Am venit mai repede să ne pregătim împreună, dar se pare că tu erai gata deja.

— Îmi pare rău, nu am băgat de seamă, am răspuns şi mi-am aplecat puţin capul.

— E în regulă. Acum… ai vrea, te rog, să-mi

spui ce se întâmplă sau măcar... ce crezi că se întâmplă?

— Vezi tu, Fár... am început să vorbesc, dar am fost întreruptă de fratele meu, care se părea că s-a hotărât într-un final să ne însoţească.

— Caladwen, stai! Îmi pare rău pentru ce am zis mai devreme! Am fost răutăcios, dar de ce ţi-ai luat rămas bun de la părinţi? E chiar aşa de rău ce se întâmplă?

— Nu ştiu. Aşa am simţit că trebuie să fac, dar tu? Ţi-ai luat rămas bun?

— Desigur! M-au speriat tonul vocii tale şi gestul tău! Am simţit brusc că trebuie să fac şi eu la fel, dar ne spui şi nouă ce se întâmplă?! Te rog?!

— Eu... Nu ştiu dacă o să mă credeţi, dar cred că am avut o viziune.

— O viziune? Draga mea soră, cred că ai ascultat prea mult poveştile mamei. Silfii de pământ nu au viziuni! Ăsta e semn clar că ai luat-o razna!

— Dar cei care devin *Elemente*?

— Ce tot vorbeşti, Fár? Asta nu se poate! Sau...

— Fár! Nu-l asculta pe Caldelan şi continuă să vorbeşti!

— Eram foarte curioasă în legătură cu ce probe veţi avea pentru a deveni *Elemente* şi de ce silfii secundari nu au voie să participe la

probe. Aşa că am avut un subiect de discuţie extrem de interesant cu părinţii mei şi am aflat că cei care câştigă probele primesc şi nişte puteri speciale din partea regilor.

— Puteri speciale? Ce fel de puteri speciale? m-am arătat eu foarte interesată.

— De exemplu: clar-viziunea sau telepatia, ceea ce înseamnă că draga noastră, *Element* de pământ, s-ar putea să fi avut chiar o viziune adevărată!

— În cazul ăsta, dragilor, am luat cuvântul, peste Galadorn vin vremuri grele, iar noi trebuie să fim pregătiţi pentru ce este mai rău!

Fár şi Caldelan m-au privit încă nedumeriţi şi aşteptau nişte explicaţii, iar eu m-am grăbit să le spun tot ce ştiam.

— I-am văzut pe Vanlathiriel şi Castiel, apoi gûli, dragoni, foc, o mulţime de cadavre şi tot felul de creaturi care se hrăneau cu bucăţi din carnea lor proaspătă. Am văzut apoi păduri, oraşe şi chiar ţinuturi arse în întregime. I-am văzut închişi pe mama şi pe tata, pe Castiel şi am toate motivele să cred că silfa aia e vinovată pentru toate!!

— Eşti sigură că nu e doar imaginaţia ta, dragă soră? Poate ai exagerat puţin, poate... doar poate eşti puţin geloasă şi...

— Şi ce, Caldelan?! Crezi că îmi imaginez lucruri? Crezi că am inventat eu toate astea?!

am strigat şi ne-am oprit atunci cu toţii.

— Am ştiut întotdeauna că ai o imaginaţie destul de bogată, a spus el calm.

— Nu ţi-am cerut să vii! m-am răstit. Nu v-am cerut niciunuia dintre voi să faceţi asta, deşi aş fi putut foarte uşor să vă oblig! Caldelan, eu ştiu ce am văzut! Trebuie să vorbesc cu regele şi să aflu ce se întâmplă, după care să-i anunţăm pe toţi că în Galadorn va fi război!

— Dar soră, în Galadorn nu a fost niciodată război. De ce ar fi tocmai acum, când abia s-au anunţat *Cele Patru Elemente*?

— Asta încerc şi eu să aflu! Sunt sigură că regele trebuie să ştie, iar dacă aveţi încredere în mine şi mă veţi urma, va trebui să-mi ascultaţi ordinele, am adăugat privindu-l pe Caldelan, fiindcă nu am niciun dubiu în privinţa lui Fár. Caldelan, te rog!

Fă-o pentru oricine vrei tu în afară de mine, dar urmează-mă!

Eşti mâna mea dreaptă, te rog! Ceva groaznic se va întâmpla şi noi stăm aici la taclale!!

— Nu îţi ascult ordinele, surioară, ci îţi ascult rugăminţile, a spus el în cele din urmă.

Am răsuflat uşurată că îl am pe fratele meu de partea mea şi am pornit din nou la drum. Am ajuns curând la Muntele Înalt.

Am descălecat în faţa porţii şi am intrat în

grădină, acolo unde i-am găsit pe toţi petrecând. Vanya şi gemenii ne-au văzut şi ne-au urmat fără a pune întrebări. Am pătruns în castel şi am străbătut aceleaşi coridoare lungi şi goale, pe care începeam să le cunosc aproape la fel de bine ca şi Castiel. Sala tronului era deschisă, ceea ce mi-a dat de înţeles că cei din încăpere ne aşteptau deja. Am intrat şi am văzut că în mijlocul imensei camere se afla sfera de cristal şi regii ce păreau a fi foarte îngrijoraţi.

— Rege! Regină! am spus toţi în acelaşi timp, aplecându-ne în faţa lor în semn de respect.

— Exact la timp, *Elemente*!

— Rege Valindeemah, am luat eu cuvântul. Avem nevoie să ştim ce se întâmplă!

— Se întâmplă ca viziunile voastre să se adeverească în curând. Nu cred că mai aveţi nevoie şi de alte explicaţii.

Ne-am uitat neliniştiţi unii la ceilalţi, în timp ce regina îl completă. Aşadar, se prea putea să nu fi fost singura care a avut aceste viziuni şi începeam să înţeleg că Fár a avut dreptate cu ceea ce a aflat de la părinţii ei.

— La ceremonie am dat fiecărui *Element* puterea clar-viziunii, dar numai Lithoniel şi Caladwen au primit şi puterea de a citi gândurile şi de a fi telepatici. Aşa am considerat noi că este cel mai bine. Acum că ştiţi adevărul,

daţi de ştire şi adunaţi cât mai mulţi silfi, iar noi o să-i anunţăm pe cei de la festival. Şi… nu fiţi dezamăgiţi atunci când nu o să vă creadă. Războiul ne bate la uşă şi ei nici măcar nu sunt interesaţi şi doar atunci când flacăra cea mare se va aprinde, vor crede. Până atunci, *Elemente*, se prea poate să fiţi pe cont propriu!

— Şi cu Castiel cum rămâne? Sigur are nevoie de ajutor, dar nu ştie nimeni unde ar putea fi! Şi de ce l-a răpit silfa aia…

Vanlathiriel?! am intervenit.

— Vanlathiriel ai spus? Dar asta este imposibil! Caladwen, eşti sigură că ăsta e numele ei?

— Da, rege, Fár a fost acolo! Ea a văzut-o! mi-am întărit eu spusele, în timp ce mă uitam atent la Fár, iar ea dădea aprobator din cap.

Valindeemah s-a tulburat imediat ce a auzit numele ei.

S-a întors şi s-a uitat la Huredhiel, după care şi-a continuat gândul.

— Silfa aceea nu ar trebui să stea în preajma prinţului.

A spus acestea pe un ton grav, aplecându-şi capul şi evitându-ne privirile. S-a dus apoi la sferă, şi-a pus ambele mâini peste ea şi a rostit câteva cuvinte necunoscute mie. Ceva i s-a arătat regelui, dar era prea departe şi nu am văzut foarte bine ceea ce se afla acolo.

— Sfera de cristal ne-a arătat locul în care este ţinut prizonier Castiel. Este în temniţa Argos din Hafnia[13]. Acum plecaţi! Războiul nu se va câştiga dacă noi nu facem nimic!

Echilibrul *Elementelor* a fost compromis odată cu dispariţia lui Castiel, dar este ceva ce vă va fi de folos: semnele voastre.

Sunteţi conectaţi la ele, iar cei telepatici pot chiar transmite mici semnale celorlalţi şi să ceară ajutor. De asemenea, acum aveţi mai multă magie, folosiţi-o cu cap şi doar când aveţi mare nevoie de ea! Magia nu a fost creată ca să facă treaba în locul vostru! Şi... încă un sfat: rămâneţi mereu împreună! Nu avem nevoie şi de alte dispariţii! Aşa că baftă! Nu uitaţi că aţi jurat să apăraţi Galadornul până la ultima suflare. Presimt că ce aţi văzut voi e doar un ciot din ceea ce se va întâmpla de fapt.

Am ieşit speriaţi şi grăbiţi din Sala Tronului, fiind cu toţii foarte agitaţi. Prea multe lucruri aşa dintr-odată, dar atunci nu era momentul să vorbesc cu conştiinţa mea. Atunci era timpul să iau atitudine!

— Fár şi Caldelan, mergeţi şi avertizaţi silfii de aer, iar celor cărora vă vor crede spuneţi-le că veniţi din partea *Elementelor* şi sigur o să sune din corn pentru a auzi cât mai mulţi semnalul, apoi duceţi femeile şi copiii în

13 *Aşezare din ţinutul Don-Noder, loc în care trăiesc silfii înţelepţi.*

catacombe, iar tuturor celor ce pot ţine o armă în mână daţi-le una, am spus... chiar dacă nimeni nu m-a pus la comandă şi nici nu trebuie, pentru că *Elementele* lucrează ca unul singur şi toţi luăm decizii împreună, sau aşa ar trebui să se întâmple.

— Dar voi? Ce o să faceţi voi? mă întrebă fratele meu.

— Eu o să merg să-l caut pe Castiel! Caldelan, mă pot baza pe tine?

— Bineînţeles, surioară! Nu-ţi fă griji pentru asta!

— Dar nu poţi pleca singură, Caladwen! Regele a spus că trebuie să rămânem uniţi!

— Ştiu, Lithoniel, dar mai mulţi la un loc sunt o ţintă mai uşoară şi nu voi merge singură. Vanya o să vină cu mine, iar tu şi Sanya ajutaţi-i pe ceilalţi cu mobilizarea. Dacă chestia asta cu telepatia funcţionează, vom putea comunica, sper... am spus în timp ce am aruncat o ultimă privire camarazilor mei. Fie ca sabia voastră să vă călăuzească spre victorie şi săgeţile voastre să-şi atingă mereu ţinta! am adăugat şi m-am uitat atent numai la Caldelan.

— Să ai grijă de familia noastră, frate, şi să ne vedem cu bine!

— Fie-ţi sabia binecuvântată, Caladwen! l-am auzit pe Lithoniel strigând.

— Să ne vedem cu bine! se auzi apoi în cor.

Ne-am despărţit apucând fiecare pe drumul său. Am plecat fără a şti exact unde ne îndreptăm, cel puţin eu şi Vanya. Nu am mai fost niciodată în Hafnia şi cu siguranţă nu în acea temniţă.

Cu aceste creaturi întunecate şi magie atât de puternică şi nemaiîntâlnită la tot pasul, se putea ca aceea să fi fost ultima oară când am stat cu toţii împreună. Se putea foarte bine şi ca acela să fie războiul ce va robi pe veci Galadornul sau să fie începutul unor noi ani de pace, dar de asta mă cam îndoiam, deocamdată. Se putea orice, dar nu se ştia încă nimic...

Capitolul 8

— Ce o să se aleagă de noi, Caladwen?

— Nu ştiu, Vanya, dar pentru prima oară în viaţa mea, mi-e atât de frică!

Ne-am continuat drumul în tăcere, fără să mai primesc un alt răspuns din partea ei. Cerul căpătase culoarea morţii, iar lumina aproape că dispăruse de tot. Era din ce în ce mai întuneric.

— Şi cum plănuieşti să-l scoatem pe Castiel din temniţă?

Mai mult ca sigur avem nevoie de o diversiune şi foarte mult noroc pentru asta. Îţi spun, ne-o căutăm serios cu lumânarea!

— Am un plan! Vom pătrunde în catacombe şi vom urma drumul prin tunel, după care ucidem tot ce ne iese în cale şi îl scoatem pe Castiel de acolo. Ce zici? Destul de convingător pentru tine?

— Nu cred că mă încântă foarte tare a doua parte a planului, cea cu „ucidem tot ce ne iese în cale” pentru că suntem depăşite numeric în caz că nu ai observat, dar dacă nu avem altceva mai bun…

— Nu avem.

— Atunci ne asumăm riscul!

— Trebuie!

Odată ajunse la Argos, ne-am pus planul în aplicare. După ce ne-am lăsat caii la marginea unei stânci, am păşit încet spre locul de unde trebuia să coborâm în catacombe. Era un loc despre care regele ne-a spus la una dintre rundele de antrenament.

Deasupra noastră zburau dragoni, iar gûlii împrejmuiau locul şi cercetau zona cât mai amănunţit. O întreagă temniţă păzită de fantome! *La ce te-ai fi aşteptat, Caladwen? La unicorni şi zâne care te aşteaptă la marginea unui curcubeu pentru a*-ţi *da o oală plină cu aur??*

— Ce loc întunecat! Îmi dă fiori! a spus Vanya, care a întărit afirmaţia cu o mişcare rapidă şi scurtă a întregului său corp.

— Şi mie, Vanya, şi când te gândeşti că aşa va fi tot Galadornul dacă noi vom pierde războiul!

— Nu o să-l pierdem, Caladwen! Ne vom aduna forţele şi vom câştiga! La urma urmei sunt doar nişte stafii!

— Şi... tocmai de aceea sunt greu de ucis, pentru că se presupune că sunt deja moarte! Singura soluţie e să-i înfigi sabia în ochi şi să o răsuceşti până când acea creatură dispare pur şi simplu!

Am început să râdem. Era totuşi un mod amuzant de a spune asta cu voce tare. Am înaintat şi am cercetat puţin împrejurimile şi am descoperit gaura pe care o căutam. Era foarte puţin aer şi mirosea îngrozitor. Lipsa de aer şi locul strâmt ne-au făcut să tuşim, dar ne-am dat seama imediat că asta ar putea crea un zgomot destul de puternic în aceste locuri goale şi ar alarma toate acele creaturi de care ne temeam. Am înaintat cu grijă în tunelul strâmt, fiind atente şi tresărind şi la cel mai mic zgomot făcut de...

— Şobolani!!

— Linişte, Vanya! Şi eu îi consider dezgustători, dar au şi ei dreptul să trăiască la fel ca noi, aşa că nu-i discrimina!

— Poate ar fi mai bine dacă i-aş putea vedea şi ocoli, dar cum să fac asta când nu văd nici

măcar pe unde merg?

Nu îmi puteam vedea camarada, dar eram destul de sigură că atunci când a spus aceste cuvinte se strâmba destul de evident la mine. Am început să râd, destul de încet totuşi, şi am auzit-o şi pe ea făcând acelaşi lucru. Chiar şi în acele momente mai puteam să râdem, încercând să uităm de tot răul ce, aparent fără niciun motiv, se lăsase peste acest loc paşnic şi frumos.

De ce? De ce lumea nu se bucură de tot ce ne este oferit şi e însetată de sânge şi suferinţă? De ce nu înţelege nimeni că putem trăi şi fără război şi fără a deţine controlul absolut asupra a tot ce ne înconjoară? De ce toate aceste fiinţe strâng în ele ură şi nu o alungă prin lacrimi atunci când este nevoie?

De ce sunt răi, de ce nu vor ei binele?

— Caladwen! Ai auzit asta?

— Cineva cântă… am şoptit.

Ne-am oprit să ascultăm. Am recunoscut vocea şi cântecul şi m-am abţinut cu greu să plâng. E Castiel! Fredonează cântecul pe care l-a auzit de la mine, *Nu mă uita*.

Vanya m-a simţit. Ştia că tremur. S-a apropiat de mine, m-a bătut uşor pe umăr şi mi-a şoptit că totul va fi bine. I-am mulţumit pentru tot şi ne-am continuat drumul.

— Cum o să ieşim de aici să-l salvăm?

— Trebuie să fie o ieşire pe aici, pe undeva, ajută-mă să o caut, Vanya!

— Prea bine, dar dacă această ieşire ne va duce direct în gura dragonului şi nici nu vom apuca bine să ieşim că vom fi imediat înconjurate de toate acele creaturi gata să ne omoare?

— Orice e posibil, Vanya, dar acum că am ajuns până aici, nu mai putem da înapoi. Toţi se bazează pe noi să-l găsim. Ce vor spune ei atunci când ne vom întoarce fără el? Cum vom putea pune capăt acestor întâmplări, dacă *Cele Patru Elemente* nu sunt împreună? Indiferent ce se va ascunde în spatele acelei uşi, atunci când o vom găsi, trebuie s-o deschidem. Trebuie să ne asumăm riscul, Vanya! Toată viaţa asta e plină de astfel de decizii.

Nu mi-a răspuns, dar cred că ştia că nu aveam altă soluţie.

Căutam în continuare pe bâjbâite ceva ce ne-ar fi putut spune că acolo se afla o uşă. Ceva... ca un lanţ se aude mişcându-se, iar Vanya a căzut pe pământ.

— Cred că am găsit-o, anunţă ea cu o mică reţinere. Hmm...

Cred că e blocată. Ce facem acum?

Când am ajuns în dreptul ei, Vanya era deja în picioare şi trăgea de... un mic lacăt... blocat.

— O deschidem! am spus ferm. Dă-te înapoi,

nu vreau să te rănesc!

Am auzit-o cum s-a îndepărtat puţin de mine. Am scos unul dintre pumnale şi am lovit lacătul cu putere în mod constant, fără a avea vreun efect.

— De ce să mă dau înapoi în timp ce tu faci pe mecanica cu pumnalul? mă întrebă pe un ton superior.

— Lacătul s-ar fi putut deschide brusc şi să-mi propulseze pumnalul fix în fruntea ta! am răspuns cu seriozitate.

— Mă faci să râd! Aşa vrei tu să ne scoţi de aici? Nici măcar nu vezi unde trebuie să loveşti! strigă Vanya.

— Ai cumva o altă idee mai bună?! Dacă tot vrei să te faci utilă cu ceva, fă şi tu puţină lumină!

— Ce!? Lumină? Să mă anunţi când ai terminat cu ironia, dragă silfă, a mormăit. Noi am mers tot timpul prin acest tunel în beznă şi tu mă pui acum să-ţi fac lumină? Ce crezi că sunt eu? Licurici?! Sau... poate vreun soi de vrăjitoare!?

Atunci ne-am oprit pentru o secundă din vorbit.

— Nu! Nu suntem nici licurici, nici vrăjitoare, dar avem ceva magie, şi acum că am devenit elemente, ni s-a dat şi mai multă! Pe toate creaturile din Galadorn, Vanya, de ce nu ne-am

gândit mai repede la asta!?

— Nu te mai agita aşa, Caladwen. Descoperirea asta nu ne ajută oricum la nimic. Chiar dacă avem aşa-zisa magie, noi nu avem nicio idee cum s-o folosim şi regii au spus că trebuie s-o folosim doar când ne aflăm într-o situaţie foarte dificilă.

— Adevărul e că acum ne aflăm în palatul regilor şi servim ceaiul de la ora cinci!

— Bine, bine! Ai dreptate, Vanya. Este o situaţie disperată, dar noi tot nu ştim cum să deschidem uşa asta folosind magia!

— Poate nici nu trebuie să ştim, am spus. Poate trebuie doar să ne dorim ca ceva să se întâmple şi se va întâmpla.

— Ai luat-o de tot razna!

— Ce altă soluţie mai avem? Gândeşte-te şi tu puţin!

— Bine. Dar ce ai de gând să faci? Mi-am dorit de atâtea ori până acum să se deschidă chestia asta şi nu a funcţionat!

— Hmm… poate că nu merge chiar atât de simplu cum am crezut noi.

Am aşteptat.

— Să încercăm altfel. Pune-ţi mâinile peste ale mele.

Ne-am pus mâinile una peste cealaltă şi apoi peste lacăt.

— Şi acum?

— Acum, hai să spunem amândouă aceleaşi cuvinte. Poate aşa se va întâmpla totuşi ceva.

Eram sigură că Vanya şi-a dat ochii peste cap, dar a făcut totuşi aşa cum am hotărât.

— Deschide-te, uşă, încet, fără zgomot şi arată-ne calea pe unde pornim!

Am rostit aceste cuvinte împreună şi nu s-a întâmplat nimic.

— Caladwen, hai să fim serioase! Aşa nu o să ieşim niciodată de aici!

— Părinţii mei mi-au zis întotdeauna că vrăjitorii spun cuvintele de trei ori pentru a avea efect. Eu zic să mai încercăm o dată şi de data asta hai să încercăm să o facem serios, am spus căutând cu privirea faţa Vanyei.

— Dacă noi nici măcar nu credem în ceea ce spunem?

— Încearcă să nu mai fii aşa pesimistă, te rog! Nu poţi nici pentru o secundă să te prefaci că ar putea merge? Să te prefaci că tu chiar crezi că am putea ieşi de aici folosind magia?

Am început să repetăm aceleaşi cuvinte mai încrezătoare, până când a apărut o lumină ce s-a mărit din ce în ce mai mult şi o forţă necunoscută ne-a aruncat, izbindu-ne de pământ.

Încuietoarea era spartă!

— Pe toate creaturile din Galadorn!! Caladwen! Ai avut dreptate! Chiar a funcţionat!

Îmi pare aşa rău că m-am îndoit de tine.

— E în regulă, Vanya. Nici eu nu credeam că va merge, i-am răspuns ironic, ceea ce a scos-o din sărite.

Am tras cu putere de uşă şi am deschis-o. Am păşit în întuneric cu grijă şi am apucat-o în sus pe scări. În spatele meu se auzeau paşi. Vanya mă urma.

— Adică tu ai făcut atâta caz pentru asta şi nici măcar nu ştiai dacă va merge?

— Bineînţeles! De unde era să ştiu? Nu am mai încercat asta niciodată. Niciodată de când am primit mai multă magie…

— Să înţeleg că nu e prima oară când ai încercat să o faci?

Dar de ce?

M-am oprit.

— Nu ştiu. Poate pentru că mereu m-am întrebat cum ar fi fost dacă şi părinţii noştri şi-ar fi păstrat magia şi nu doar părinţii lui Castiel…

— Eu cred că ştii de ce nu au făcut asta. Părinţii noştri ne-au spus întreaga poveste.

— Cu toţii o ştim. O lume fără magie putea fi o lume mai bună, dar pentru ca magia să fi dispărut de tot, cu toţii ar fi trebuit să renunţăm la ea de la bun început.

— Nici ţie nu ţi se pare corect că doar regii şi-au păstrat-o?

— Mie nu mi se par multe lucruri corecte,

Vanya, majoritatea pentru că nici nu sunt.

Cântecul lui Castiel nu se mai auzea de mult...

— Ah!! Dacă asta e încă o uşă, jur că o să o sparg cu mâinile mele!

— Linişte, Vanya! am spus în timp ce bâjbâiam atingând lemnul rece şi umed. E destul de şubredă uşa asta. Cred că putem s-o spargem fără prea mult efort.

Ne-am dat puţin înapoi coborând o treaptă, ne-am năpustit în acelaşi timp spre uşă şi dintr-o singură lovitură am reuşit s-o spargem şi să intrăm în noua încăpere. Am reuşit! Am ajuns chiar în „gura dragonului”, exact în locul unde erau întemniţaţi câţiva silfi.

L-am văzut pe Castiel la pământ şi legat cu nişte lanţuri groase şi lungi, exact ca în viziunea mea. Mi-am îndreptat privirea spre ceilalţi prizonieri care stăteau lângă el. Am recunoscut imediat cele două figuri. Silfii care erau întinşi pe pământ erau nimeni alţii decât Raina şi Gwadhiel, părinţii mei. I-am privit îngrozită şi am simţit cum un foc mistuitor era pe cale să iasă din mine. Am alergat spre celula temniţei şi m-am năpustit asupra lacătului cu pumnalul pe care tocmai îl scosesem de la brâu:

— Mamă, tată! Cum aţi ajuns aici?! L-am trimis pe Caldelan după voi! Trebuia să vă adăpostească în catacombe! Cum s-a întâmplat

asta?!

— Nu avem timp de explicaţii acum, îmi replică tata. Gûlii sunt peste tot! Trebuie să ieşim de aici!

Pumnalul a deschis de data aceea lacătul. Am împins uşa şi am intrat după ei. Vanya, la fel de şocată ca mine, m-a ajutat să le desfac lanţurile de la mâini şi de la picioare, ce le provocaseră răni adânci. I-am îmbrăţişat în grabă. Tot corpul îmi tremura şi mă ardea în acelaşi timp. Dintre toate lucrurile pe care mă aşteptam să le găsesc aici, acesta m-a tulburat cel mai tare. I-am ridicat cu grijă şi i-am tras afară.

Am uitat pentru câteva clipe că era şi Castiel acolo, dar când mi-am amintit m-am apropiat de el şi am încercat să-l ajut să se pună pe picioare. Avea răni mai adânci decât părinţii mei şi cămaşa ce îi acoperea pieptul era ruptă şi plină de sânge închegat.

Nişte firicele erau totuşi proaspete, semn că a fost torturat de curând. Era cu spatele spre mine atunci când l-am cuprins încet cu braţele, încercând să-l liniştesc. Corpul său tremura la fel ca al meu. Am stat lipită pentru câteva clipe de spatele său şi am simţit că respira greu. Sângele rănilor sale mi se imprima pe mâini şi pe armură. Lovituri de bici... Crestăturile nu puteau fi de la altceva. Am simţit cum clocotea

de furie şi s-a ridicat.

A scos un strigăt puternic şi pătrunzător şi m-a lovit cu braţul său în momentul în care s-a întors spre mine. M-am prăbuşit la pământ şi Vanya s-a aruncat imediat între noi ca un scut de protecţie, scoţându-şi sabia şi ţinând-o îndreptată spre el. M-am pus repede pe picioare şi l-am privit cu atenţie pe Castiel. Faţa sa era aţintită asupra mea şi în ochii săi oricine putea citi ura.

— Pleacă de-aici, trădătoareo, sau te ucid cu mâna mea!

— Castiel, i-am şoptit încercând să-mi ţin în frâu pornirea de a-i face vreun rău. Ce trădătoare sunt eu? Eu, care m-aş fi putut trăda doar pe mine… De ce spui asta?

— Pentru că m-ai folosit! Ţi-am oferit dragostea şi protecţia mea, dar tu nu voiai decât să câştigi probele şi să pui mâna pe sfera de cristal! Eşti o impostoare, Caladwen! Nu vreau să mai am de-a face cu tine!! Dacă nu era Vanlathiriel să îmi arate cum eşti tu de fapt, Galadornul ar fi fost distrus până acum, iar eu aş fi devenit slujitorul tău! Mai bine mor decât să mă salvezi tu!!

— Castiel, încetează cu acuzaţiile astea! Nu vezi ce ţi-a făcut această Vanlathiriel pe care tu încerci să o protejezi cu atâta devotament? Eşti orb şi nu-ţi dai seama cât de mult te-a torturat?!

A pus să fii biciuit până când ţi-ai pierdut minţile!

Asta dacă nu te-a torturat chiar ea şi ţi-a băgat în cap atâtea minciuni despre mine! Dacă ea e chiar aşa bună cu tine, atunci de ce te ţine închis aici ca pe un câine?

— Torturat, zici, hă? Închis ca un câine? Crezi că nu am fost anunţat deja că vei veni aici şi vei spune toate lucrurile astea despre ea? Ştiu adevărul, Caladwen. Ştiu că din ordinul tău stau şi zac aici de zile în şir! Aşa că nu încerca să dai vina pe altcineva pentru mizeriile pe care le faci tu şi silfii pe care îi ai sub comandă şi cu care vrei să îmi ucizi părinţii şi să preiei conducerea!

— Zile în şir? Am lăsat câteva lacrimi să îmi cadă pe obraji.

Din ordinul meu? Castiel... cum poţi să crezi că eu am făcut toate astea? Ai dispărut cu doar o zi în urmă cu silfa aia. Trebuia să vii să mă iei împreună cu Fár pentru a merge la festival, chiar nu îţi aminteşti nimic din toate astea?

— Minciuni! a strigat. Eu trăiesc acum doar pentru a-mi sluji stăpâna: pe frumoasa şi blânda Vanlathiriel! Doar pe ea o iubesc şi doar pentru ea îmi dau viaţa!

Atunci am izbucnit de-a dreptul în lacrimi, jurând că nu o să mai cred în iubire niciodată, jurând că voi deveni un monstru insensibil şi

fără sentimente, jurând că o să părăsesc totul şi pe toţi, înainte ca alţii să mă mai facă să sufăr! Mai bine mă rănesc eu decât cei care nu au dreptul să o facă! Mai bine mor, decât să mai cred în fericire, pentru că viaţa este doar o minciună! Este o mare minciună pe care o trăim cu toţii, fără a şti dacă vom afla vreodată adevărul!

Am dat-o pe Vanya la o parte şi l-am împins pe Castiel cu putere. M-am dus apoi spre părinţii mei şi am încercat să-mi concentrez toată atenţia pe drumul de întoarcere. Am prins-o pe mama de braţ, iar Vanya pe tatăl meu şi am pornit iar prin tunel, lăsându-l pe Castiel în urmă. Înaintam şi nu mă puteam opri din plâns. La urma urmei, îmi ascultam propriul sfat: să scot ura şi suferinţa afară din mine prin lacrimi, dar de ce să mă lepăd de ea?

Să mă distrug pe dinăuntru poate nu e chiar aşa rău şi oricum părinţii *mei au crescut o luptătoare, nicidecum o plângăcioasă!*

Ce contează că tot ce am iubit, că tot ce am avut mai scump mă crede dintr-odată cel mai mare duşman al lui şi nici măcar nu vrea să mă privească? Ce contează că acum există şansa să mor când nici nu mă aştept? Totul e imprevizibil şi inutil, totul e degeaba, aşa că nu are rost să *mă plâng pentru că... oricum, nimeni nu o să-mi mai şteargă lacrima, doar eu.*

Mi-am şters lacrimile, dar nu puteam opri emoţia şi furia să se vadă în ochii mei. Vanya s-a apropiat de mine să-mi lumineze calea cu o torţă pe care o luase din celulă. Părinţii mei erau vlăguiţi, dar încercau să ţină pasul pentru a ieşi cât mai repede din tunel şi pentru a ajunge acasă. Înaintam mai repede decât atunci când am venit prima dată, pentru că acea torţă ne lumina îndeajuns calea. Mama s-a prăbuşit. Ne-am oprit. Am rugat-o să reziste şi să se gândească la faptul că, în curând, atunci când toate lucrurile acelea se vor sfârşi, vom fi din nou ca înainte: o familie cât se poate de fericită. Mi-a zâmbit şi ne-am cuprins strâns corpurile într-o îmbrăţişare de care îmi era tare dor.

Vanya şi tatăl meu ni s-au alăturat. Am ajutat-o să se ridice şi ne-am continuat drumul.

Am ajuns la capătul tunelului, iar eu şi Vanya am dat la o parte uşiţa şubredă ce acoperea deschizătura. Am văzut cerul aproape întunecat, semn că se apropia încă o noapte. Am ieşit din tunel, fără să băgăm de seamă ce mişuna în jurul nostru. Am făcut câţiva paşi şi picioarele mi s-au înmuiat brusc, la vederea celor care ne-au ieşit în întâmpinare. Locul era împânzit de gûli, dragoni, silfi răzvrătiţi şi nelipsiţii lupi de foc. Silfii răzvrătiţi, care au trecut de partea întunericului din toate cele patru *Elemente*, se puteau deosebi de ceilalţi prin armura neagră

cu flăcări portocalii. Problema era că noi nici măcar nu ştiam cine este liderul lor.

Erau prea mulţi şi erau gata de luptă, o luptă nedreaptă.

— Vanya, am şoptit astfel încât numai noi să auzim. Îţi las părinţii în grijă cât timp eu încerc să vă dau un mic avans. Ia şi calul meu şi du-i în siguranţă la castel. Te rog, nu ca *Element de pământ*, ci ca prietenă, să-i protejezi cu preţul vieţii tale şi să nu-mi nesocoteşti alegerea. Acum… du-te!

M-am avântat în luptă, ucigându-i pe toţi cei care încercau să o urmărească pe Vanya. Erau zeci de creaturi antrenate să ucidă fără pic de milă, împotriva unei singure fiinţe, care încerca doar să se apere!

Primii care au intrat în luptă au fost silfii răzvrătiţi, lupii de foc pândind de pe margine şi fiind gata să atace la doar un semn al stăpânilor lor. Mi-am întors puţin capul şi am văzut că Vanya şi părinţii mei au ajuns la cai, dar erau atacaţi. Am încercat să alerg spre ei să-i ajut, dar în faţa mea a apărut Castiel, semn că ne-a urmat atunci când am ieşit din tunel, şi mi-a ordonat să mă opresc. L-am împins şi am început să alerg spre Vanya, dar am fost atacată. Am ucis câţiva silfi, dar nu era destul pentru că şi mai mulţi veneau spre mine. Am început să obosesc şi mişcările îmi erau mai

lente. Am zărit-o din nou pe Vanya. Cu siguranţă, încerca să-mi convingă părinţii că mai bine ar pleca înaintea noastră, dar ei dădeau din cap în semn de negaţie. Au luat imediat două săbii de la silfii ucişi şi au intrat şi ei în luptă alături de Vanya, care deja retezase câteva capete.

— Nuu! am strigat. Ce faceţi? O să fiţi ucişi! Vanya, ia-i de-aici!

Acum! am continuat să urlu, prea târziu.

Mama mea se prăbuşise la pământ şi un gûl se năpustise asupra ei. Ţepuşa lui neagră strălucea triumfătoare deasupra trupului fără apărare al mamei. Arma îi străpunsese pieptul şi i-l umpluse de sânge. Fusese ucisă cu atâta ură, chiar în faţa mea, iar eu nu puteam face nimic s-o ajut. Am strigat-o, iar ea s-a întors să mă privească pentru ultima oară. Creatura aceea s-a îndreptat spre mine şi aş fi dorit să o văd suferind în cele mai groaznice chinuri. Se auzi un sunet ascuţit şi duhul deveni fum, iar apoi dispăru.

Am alergat tremurând din toate încheieturile. Am ajuns la ea şi m-am năpustit asupra corpului ei fără viaţă, promiţându-i că o să o răzbun şi că o voi face să fie mândră de mine, aşa cum ea a spus c-am făcut-o mereu. Am strâns-o puternic în braţe încă o dată, în timp ce auzeam zgomotul săbiilor tot mai

aproape de mine. Câteva lacrimi de-ale mele au căzut pe obrazul ei ce devenise dintr-odată atât de rece. Mi-am trecut mâna peste pieptul ei şi sângele mi s-a imprimat pe palmă…

Am urlat de durere, dar în jurul meu numai duşmanul mă mai putea auzi. Duşmanul, Vanya şi tatăl meu. Un gând fulgerător mi-a trecut prin minte: trebuia să-l apăr! Măcar pe el, trebuia să-l apăr!!

Am lăsat trupul neînsufleţit al mamei să-mi cadă uşor din braţe şi m-am ridicat privind în jur, căutându-mi tatăl. Deodată, o mână puternică m-a tras pe cal. Era chiar tatăl meu ce-mi spuse că nu mai pot face nimic pentru ea. Nu mai părea aşa vlăguit ca înainte şi dădu bice calului pentru a ne scoate de pe câmpul de bătălie. Stăteam în spatele lui şi l-am strâns pentru o secundă cât am putut de tare în braţe, spunându-i că îl iubesc şi rugându-l să-mi promită că nu mă va părăsi niciodată, deşi ştiam că nici măcar un asemenea jurământ nu putea împiedica moartea să mi-l ia.

Eram conştientă că într-un moment ca ăsta mă va părăsi şi el, poate chiar şi fratele meu sau Fár, şi o să rămân singură, fără vreun scop şi fără vreo ţintă, izolându-mă şi trăind departe de lume şi de tot răul ce creşte din ce în ce mai mult şi pune stăpânire pe ea.

M-am întors şi am văzut-o pe Vanya că

trăgea cu săgeţi în dragonii ce ne înconjurau. Cerul era împânzit de ei, dar pe măsură ce unii dintre ei erau străpunşi de săgeţile Vanyei, se retrăgeau în spatele norilor. La sol, silfii şi lupii de foc erau pe urmele noastre şi nu ne slăbeau nicio clipă. Mi-am luat arcul şi am început să trag în cei care ar fi putut fi rude sau prieteni cu Sanya şi Lithoniel, dar care au ales să se răzvrătească. Săgeţile lor de foc erau insuportabile atunci când ţi se înfigeau în carne, fiindcă te ardeau îngrozitor şi pur şi simplu simţeai cum erai prăjit de viu! O astfel de săgeată mi-a zgâriat umărul stâng şi am scos un ţipăt prelung de furie. Când m-am întors pentru a trage din nou în urmăritori, am văzut că unul dintre ei era pe cale să o rănească pe Vanya.

— Atenţie, Vanya! În spatele tău!

Vanya s-a întors la timp pentru a-l evita. O ploaie de săgeţi de foc era aţintită asupra noastră şi se apropia cu repeziciune.

Caii erau însă mânaţi şi mai tare şi am reuşit să evităm primul atac. Mi-am întins mâna să mai iau o săgeată din teacă, în timp ce gûlii îi lăsaseră pe silfi să-şi bată capul cu noi, iar lupii rămăseseră în urmă.

O săgeată s-a îndreptat spre mine şi nu am avut timp să mă feresc, aşa că mi-a străpuns braţul, la câţiva centimetri distanţă de zgârietura deja provocată. Tatăl meu îmi vedea

suferinţa şi ştia că nu mai puteam ţine arcul în mână pentru a continua să trag, aşa că mi-a propus să îi iau locul. Am încuviinţat, apoi mi-am tras săgeata din umăr, scoţând un urlet care i-a înspăimântat pe urmăritori. Sângele ţâşnea prelingându-se pe întreg braţul. Acum, tata îmi proteja spatele trăgând cu săgeţi. Vanya ne-a ajuns din urmă, ba chiar ne-a depăşit. A dat bice calului şi a continuat să tragă în adversar ca să ne acopere, în speranţa că vom reuşi să ne îndepărtăm de ei şi să ne piardă urma.

Rând pe rând săgeţile de foc străpungeau trupul tatălui meu, fără ca eu să ştiu sau să bănuiesc măcar ceva. Simţeam că răsuflă din ce în ce mai greu şi atunci îl întrebam dacă este bine şi dacă vrea să schimbăm din nou locurile. Îl simţeam obosit, dar îmi spunea de fiecare dată că se descurcă şi să nu mă îngrijorez, fiindcă se simţea bine, când de fapt el suporta durerea ca un martir, fără să se plângă şi fără să o împărtăşească cu alţii, nici măcar cu mine. După un timp mi-am simţit spatele umed şi am devenit îngrijorată. Trupul lui se lăsa greu peste mine, iar mâinile îi atârnau.

Calul era obosit, dar încă galopa în grabă, fără a se împotrivi strigătelor mele. Vanya era lângă mine şi privea îngrijorată înspre tatăl meu, dar nu voia să-mi spună dacă era rănit sau doar obosit. Într-un final, am scăpat de

urmăritori şi am ajuns la „Muntele Înalt”, unde regele şi regina ne aşteptau, alături de o armată numeroasă. Porţile zidului de apărare s-au deschis şi am pătruns în curtea castelului. Am descălecat imediat şi am văzut mulţimea de săgeţi din spatele tatălui meu.

— Vanya! Am nevoie urgentă de ajutor! am început să strig şi să tremur din toate încheieturile. Te rog, Vanya!! Nu-l lăsa să moară!

Vanya descălecă şi se apropie de mine, în timp ce Fár, care auzise strigătele mele de disperare, îşi făcu rapid loc prin mulţimea de silfi care se strânseseră să dea o mână de ajutor.

Caldelan o urmă îngrijorat.

— Caldelan! Mama…

M-a strâns puternic în braţe şi am început să plâng şi mai tare. Îşi dăduse seama.

— Nu-ţi face griji, Caladwen! Eu nu o să te părăsesc niciodată! Eu o să te apăr mereu şi…

— Şi destul, Caldelan! Nu îmi face mie astfel de promisiuni pe care nu le poţi ţine, te rog! Şi tata mi-a făgăduit asta şi uite în ce stare e acum! E pe moarte, iar eu stau aici sperând încă să-şi ţină promisiunea, o promisiune identică cu a ta. Jurământul de a nu mă lăsa singură e pe cale să fie încălcat, aşa că te rog ca orice ar fi, să nu îmi mai faci astfel de promisiuni niciodată!

am strigat în timp ce îmi puneam mâna la ochi să-mi şterg şi să-mi ascund lacrimile.

Câţiva silfi îl cărau pe tata pe braţe pentru a-l duce în castel, iar eu am intrat împreună cu ei, încercând să-i găsesc pe regi.

Străbătând coridoarele am dat peste o încăpere goală şi am rămas acolo, privind deznădăjduită pe fereastră. M-am prăbuşit la pământ şi am bătut cu pumnul în podea. Simţeam o durere în umăr, aşa că am aruncat o privire. Era îmbibat de sângele care se scurgea în voie pe braţ. Nimeni nu observase rana de care până şi eu uitasem. Dar ce însemnătate avea, până la urmă, o astfel de rană, când alţii mureau sub ochii noştri sfârtecaţi în bucăţi? Mi-am dus mâna dreaptă la braţul rănit şi am apăsat cu putere, pentru a încerca să opresc sângerarea. Am scos un strigăt plin de durere, urmat de altul şi mai răsunător. Eram în genunchi, aşteptând veşti despre tatăl meu. E greu să-ţi pierzi un părinte, dar să-i pierzi pe amândoi, şi în aceeaşi zi, te sfâşie de-a dreptul şi îţi îngenunchează şi trupul, şi sufletul de durere!

Am stat singură câteva clipe, timp în care cornurile au început să sune. Mi-am ridicat privirea din pământ şi mi-am îndreptat-o spre fereastră. Focul cel mare se aprinse şi, cât ai clipi, toate altarele din ţinut s-au umplut de sute

de flăcări ce anunţau inevitabilul: războiul începuse şi acum nu mai era nicio cale de întoarcere, pentru niciunul dintre noi. Se auzi un scârţâit şi uşa se deschise.

— Caladwen! Tatăl tău…

N-am aşteptat ca silful ce îmi aducea vestea să termine de spus tot ce avea şi m-am ridicat încet, cu privirea îndreptată înainte. Lacrimile îmi erau uscate pe obraji. M-am întors şi l-am urmat până într-o cameră alăturată. Acolo era unicul meu părinte ce mai rămăsese în viaţă. La sosirea mea, toţi cei prezenţi au ieşit din încăpere şi m-au lăsat singură cu el. Tatăl meu, stând întins pe un pat de piatră chiar în mijloc, s-a întors spre mine şi m-a privit cu lacrimi în ochi, rugându-mă să pun capăt acelor întâmplări. Ştia că silfii vor face tot ce vor putea să-l salveze, dar ce nu ştia nimeni era câtă durere trebuia să suporţi pentru asta. M-a rugat să-l iert pentru că nu şi-a putut ţine făgăduinţa şi voia ca eu să-i curm toată acea suferinţă.

Am plâns, am ţipat şi l-am implorat să nu mă oblige să fac asta. Chiar dacă ştiam că-l doare, credeam că se va face bine şi va avea grijă de mine şi de Caldelan aşa cum făcuse până atunci.

Mă mângâia şi îmi spunea că ne vom revedea cu toţii într-o zi, într-un loc unde nu va fi durere şi nici lacrimi, din nou ca la început. Îmi

spunea că atunci când vom fi duhuri permanente nu vom mai simţi nimic şi nu ne va mai putea răni nimeni. M-ar fi urât veşnic dacă nu i-aş fi respectat ultima dorinţă.

Tremuram. Mă implora. Plângeam.

— Tată, te rog nu-mi cere aşa ceva! Trebuie să rezişti pentru noi! Ce vor crede ceilalţi despre mine? Cum va reacţiona Caldelan când va afla? Tată, avem nevoie de tine! Tată!!

Mă privea schimonosit de durere.

— Te rog să rezişti, o să te faci bine!

— Nu, Caladwen, nu o să mă fac bine. Sunt prea rănit să mă vindec repede şi silfii vindecători nu o să se oprească până când nu o să mă pună pe picioare, iar vrăjile lor mă ard şi magia lor mă doare! Nu vezi cât mă chinuie această încercare a voastră de a mă salva? Te rog, fiica mea, pune capăt suferinţei mele şi lasă-mă să merg şi să mă întâlnesc cu mama ta care mă aşteaptă! Ea are mai multă nevoie de mine acolo, decât aveţi voi aici. Nu auzi tu glasul ei de dincolo de nori cum strigă să o scap de duhurile întunericului?

— Dar nu o poţi salva, tată! Nu există salvare a duhurilor, doar a fiinţelor care sunt încă în viaţă!

— Caladwen, te rog! a urlat de durere.

Rănile lui ardeau şi sângerau de parcă cineva în permanenţă îi sfârteca carnea.

— Te rog! plângea şi mă implora. Lasă-mă să merg la mama ta şi să vă veghem pe tine şi pe fratele tău veşnic din ceruri!

— Tată... am început să plâng şi mai tare şi să-i acopăr strigătele de disperare.

Nu mai rezistam să îl văd aşa. Mi-a spus că dacă nu voiam să-i respect ultima dorinţă, o va face singur. Mi-am dus mâna încet spre sabie, dar el mi-a prins-o şi m-a forţat s-o scot din teacă. Am încercat să i-o smulg din mână, dar n-am reuşit. Se zbătea, iar eu m-am prăbuşit peste el şi am lăsat sabia să cadă cu putere, străpungându-i atât de uşor inima. Am scos un ultim strigăt înfiorător. Mi-am ridicat speriată privirea şi mâna tatălui meu ce era încleştată pe sabie a căzut peste trupul său. Am scos-o şi am lăsat-o să-mi alunece uşor printre degete...

Stăteam deasupra trupului fără viaţă şi simţeam cum totul în jurul meu se prăbuşea încet. Nu puteam plânge, fiindcă nu mai aveam lacrimi. Mi-am trecut palma peste ochii lui. Răsuflam greu, ca după o lungă bătălie.

Am respirat adânc, mi-am ridicat sabia şi m-am îndreptat epuizată spre uşă. Am pus-o în teacă şi am deschis uşa cu putere, lăsând-o aşa în urma mea, şi am început să străbat coridoarele.

Nu îmi puteam explica cum de am făcut una ca asta. Pe faţa mea nu se citea nicio expresie,

iar eu continuam să păşesc hotărâtă înainte. Am auzit câţiva silfi întrând în camera de unde tocmai ieşisem. Nimeni nu îndrăznea să mă oprească şi să mă tragă la răspundere pentru ce am făcut, nu încă...

Mintea mea era concentrată numai pe un lucru, pe faptul că mi-am ucis propriul tată. Devenisem un monstru...

Capitolul 9

Mi-am continuat drumul până când un grup de silfi mi-a tăiat calea şi m-am oprit. Caldelan a ieşit dintre ei şi s-a aşezat fix în faţa mea. A scrâşnit din dinţi şi într-un final a început să vorbească:

— Caladwen! Ce ai făcut tu e imposibil de admis! Cum de ai putut să-l ucizi pe tata?! Eşti un monstru! De acum să nu te mai bazezi pe mine! Eşti pe cont propriu!

— Crezi că mie mi-a fost uşor să fac asta?! Era şi tatăl meu, Caldelan, dar a fost ultima lui dorinţă! Şi eu ţi-am spus să ai grijă de ei! Tu, Caldelan, trebuia să-i pui la adăpost! Am avut încredere în tine! Crezi că e vina mea că s-a întâmplat asta?!

Totul ar fi fost bine acum, dacă m-ai fi ascultat şi ai fi dus la îndeplinire ordinul pe care ţi l-am dat!

— Destul! Nu mă interesează scuzele tale! a strigat Caldelan.

— Atunci să nu te aştepţi să mai primeşti vreo scuză din partea mea!

M-am îndreptat spre poarta principală fără a da atenţie celor pe lângă care treceam.

— *Element de pământ*, opreşte-te! s-a auzit o voce gravă.

M-am întors imediat plină de furie şi am văzut-o pe regină.

— Linişteşte-te, draga mea. Ştiu prin ce a trebuit să treci, sfera de cristal a prezis asta, nu trebuie să fugi de mine.

— A prezis? Cum adică a prezis?

— Înainte ca tu să te întorci la castel, sfera mi-a arătat că tu o să îi îndeplineşti ultima dorinţă a tatălui tău. Eu şi regele am văzut câtă suferinţă a trebuit să înduri astăzi, că a trebuit să-ţi vezi ambii părinţi murind…

— Deci… nu mă consideraţi un monstru? am întrebat-o, în timp ce lacrimile de furie îmi şiroiau pe obraji.

— Nu, Caladwen, te înţeleg şi crede-mă că ai făcut ce trebuia, aşa că… să nu te învinovăţeşti pentru asta!

— Dar cum o să trăiesc cu povara asta? O să mă urăsc toată viaţa pentru ce am făcut!

— Nu trebuie. Trăieşte-ţi viaţa gândindu-te că ei sunt printre noi, sunt duhuri permanente

acum şi te vor călăuzi mereu, pe tine şi pe fratele tău.

Am închis ochii şi am simţit o îmbrăţişare puternică, ca şi cum două persoane ar fi făcut asta. M-am uitat la Huredhiel, care eram sigură că ştia ce se întâmplase.

— Crezi că ei au fost?

Mi-a zâmbit şi apoi mi-a şters lacrimile cu atingerea ei delicată şi caldă.

— Sunt absolut sigură de asta!

Am primit o îmbrăţişare şi de la ea şi am simţit cum îmi vindeca rana de la braţ de care uitasem, după care am văzut-o alergând spre noi pe Fár.

— Regină! Caladwen! Avem nevoie de întăriri la poarta principală! Duşmanii se apropie cu repeziciune de castel!

Aproape au ajuns în Rivhallon!

— Chemaţi imediat toţi arcaşii! Să meargă pe ziduri! Ceilalţi să întărească toate porţile, dar mai ales pe cea principală! am rostit poruncitor, ca şi cum aceea era sarcina mea.

— Am înţeles, Caladwen! a spus şi a plecat înapoi pe culoar.

I-am mulţumit reginei, încercând să îmi adun toate forţele şi apoi ne-am despărţit. Am alergat pe un coridor unde m-am izbit de Lithoniel.

— Caladwen, unde este Castiel? Ce s-a întâmplat cu el? m-a întrebat îngrijorat.

— Nu ştiu, am răspuns total dezinteresată. Nu a venit cu mine şi Vanya. Cu alte cuvinte, el nu mai este unul de-al nostru acum.

— Poftim?! Dar nu se poate una ca asta! I-ai spus asta reginei?

— Nu, nu am apucat. De fapt, nu am vrut să ştie asta tocmai de la mine. Sunt sigură că sfera de cristal va avea grijă să afle şi asta, dacă nu cumva a făcut-o deja.

— Bine, dar… eşti sigură?

— Mi-am riscat viaţa ca să-l salvez, Lithoniel! Pe a mea şi pe a altora şi uite unde s-a ajuns! Părinţii mei sunt morţi, iar el crede că e torturat şi ţinut în temniţă din ordinul meu!

— Bine, dar…

— Lithoniel! am strigat plină de furie şi m-am repezit spre el. Castiel s-a uitat fix în ochii mei şi mi-a spus că singura silfă pe care o iubeşte şi căreia îi este loial e Vanlathiriel! Şi tu mă întrebi acum dacă sunt sigură că ne-a trădat?! Să ştii că dacă aş fi în locul tău, n-aş mai pune nicio întrebare!

M-am întors cu spatele spre el şi am încercat să mă gândesc la un plan pentru a ţine piept silfilor răzvrătiţi şi tuturor creaturilor întunecate ce aveau să ne atace în curând.

— Caladwen, păzea! m-a avertizat dintr-odată cineva şi apoi a sărit pe mine ca să nu fiu nimerită de o săgeată. Lithoniel alergă să

captureze silful care o trăsese, lăsându-mă să-mi reglez conturile cu cel care mă trântise.

— Ce-a fost aia şi ce te-a apucat?! am întrebat şi am dat să mă ridic.

— … mda… cu plăcere… zâmbi el. Văzând că nu intervin, continuă:

— Sunt Lucmiel[14], fratele lui Vanlathiriel. Mi-a spus că vă cunoaşteţi.

— Minte! am răbufnit într-un act de furie şi l-am împins din calea mea. Nu am văzut-o niciodată şi nici nu îmi doresc asta!

Acum ai face bine să pleci de aici, până când nu o să-ţi spun nişte cuvinte foarte urâte pe care să i le transmiţi!

— Dar nu pot pleca aşa! Trebuie să îţi spun ceva, te rog! Te-ar putea ajuta să înţelegi ce se întâmplă cu Castiel!

— Nu cunosc niciun Castiel! Pleacă!! am urlat şi mai tare.

Lithoniel s-a întors cu sabia la vedere, plină de sânge, semn că ucisese proprietarul săgeţii, după o rundă scurtă de întrebări.

Şi-a băgat sabia în teacă fără să o şteargă şi mi-a raportat:

— Era un sol.

— Ce fel de sol trage cu săgeţi în tine?! Şi… presupun că ai avut un motiv destul de întemeiat să-l ucizi, pentru că ştim cu toţii că

14 *Nume care are semnificaţia de ,,călduros şi bun”, silf ,,fără dorinţă”.*

unui mesager nu i se taie capul!

— Era un bilet acolo, dar a zis că nu l-ar fi deranjat dacă te-ar fi nimerit săgeata, îmi răspunse în timp ce luă biletul şi îl citi.

Lithoniel îşi ridică privirea.

— Sunt foarte mulţi, Caladwen, şi gata de luptă! spuse, privindu-mă îngrijorat.

— Doar atât scria? Ne ameninţau cumva? Să văd eu cât de mulţi vor rămâne atunci când o să îi folosesc drept ţintă pentru săgeţi!

— Nu, asta nu a fost tot. Biletul confirmă bănuiala ta. Castiel e acolo şi luptă de partea lor. S-a răzvrătit!

— Bun... Deci avem o declaraţie de război şi un *Element*, care se întâmplă să fie tocmai prinţul, întors împotriva propriului său popor şi gata să-i nimicească pe cei pentru care trebuia să-şi dea viaţa. A încălcat jurământul făcut, aşa că îl declarăm inamic al Galadornului. Ai ceva împotrivă, Lithoniel?

— Eşti sigură că putem avea încredere în asta? îmi răspunse, în timp ce-mi flutura în faţă bucata de hârtie. Dacă exact asta vor ei să credem? Dacă toată treaba asta face parte din planul lor?

— Tot mai ai îndoieli?! După toate dovezile pe care le-ai primit? am replicat şi apoi am scos un strigăt de furie şi m-am îndreptat rapid spre el. Lithoniel! am continuat. Crezi că mie îmi e

uşor să admit asta? Dar ce motiv aş avea să te mint? L-am văzut cu ochii mei! Vanya îmi e martoră! Castiel s-a schimbat şi nimeni şi nimic nu va putea remedia lucrurile, cel puţin nu acum! Suntem ameninţaţi cu moartea întregului popor şi nici măcar nu ştim cine este în spatele evenimentelor, iar grija ta stă numai la faptul că el ne-a trădat? Asta nu mai e treaba noastră, Lithoniel! El şi-a ales calea, dar eu tind să cred că noi ne vom respecta jurământul făcut în faţa tuturor! Dacă nu ai făcut-o deja, acum este timpul să alegi ce să crezi şi să alegi de partea cui eşti!

Am făcut câţiva paşi înapoi şi am tras aer puternic în piept, aşteptând răspunsul său. Nu voiam să mai pierd încă un *Element.* Aveam nevoie de el, cu toţii aveam. Decizia lui putea afecta şi mai mult soarta războiului, care era şi aşa împotriva noastră. El trebuia să lupte de partea noastră, trebuia să-şi onoreze jurământul!

— Te cred, Caladwen, doar că îmi e foarte greu să îl părăsesc pe Castiel. Îmi e prieten şi nu vreau să creadă că l-am trădat.

M-am apropiat iar de el. Mi-am pus mâna pe umărul său şi l-am bătut uşor în semn de încurajare.

— Nu noi l-am trădat pe el, Lithoniel, ci el pe

noi!

Mi-a dat jos mâna de pe umărul său şi mi-a strâns-o. Cu mâinile încleştate, ne-am apropiat rapid unul de celălalt şi ne-am privit în ochi. Am schiţat amândoi un mic zâmbet, acesta fiind semnul pe care îl aşteptam. Avea să-şi onoreze jurământul pe care îl făcuse.

— Sunt cu tine, Caladwen. Îmi voi da viaţa pentru silfii din Galadorn, aşa cum am jurat!

Am zâmbit din nou şi am vrut să mă îndepărtez de el, dar m-a prins de mână şi m-a tras înapoi.

— Însă te rog să-mi promiţi ceva. După ce războiul se va termina, o să încerci să găseşti o cale de a-l readuce la normal pe Castiel, sau măcar de a asculta de la el întreaga poveste…

Chiar dacă eu nu o să mai fiu acolo să o aud.

M-am smucit, dar nu voia să-mi dea drumul, semn că încă nu terminase tot ce avea de zis.

— Să ştii că eu fac asta pentru tine, Caladwen, meriţi nişte explicaţii.

L-am privit. Am înghiţit în sec şi mi-am întors imediat privirea, smulgându-mi braţul din mâna lui, fără să-i răspund.

— Măcar spune-mi că o să-ţi aminteşti de mine ca de un bun prieten! Ar fi frumos ca măcar tu să crezi asta despre mine!

— Lithoniel! Ce se întâmplă cu tine? De ce spui toate lucrurile astea? Sigur că îmi eşti un

bun prieten, dar nu o să-mi amintesc niciodată de tine, pentru că nu am cum să te uit! Nimeni nu o să te uite, dar nu e cazul să ne plângem de milă! Avem lucruri mai importante de făcut decât să ne gândim la propria moarte! Noi putem să ne apărăm, dar grija noastră trebuie să fie pentru cei care nu o pot face!

— Nu îmi plâng de milă, Caladwen. Niciodată nu am făcut-o. Credeam că mă cunoşti…

— Încercam doar să te încurajez.

— Asta numeşti tu încurajare?

Am ridicat din umeri şi l-am lăsat să continue.

— Voiam doar să te fac să înţelegi gravitatea situaţiei. Ştiu că sunt *Element*, că sunt antrenat şi puternic şi că, probabil, o să rezist mai mult decât majoritatea soldaţilor, dar asta nu prea contează, să ştii. Acolo, în luptă, nimeni nu e sigur că va mai scăpa cu viaţă, nici măcar noi, Caladwen. Soarta este imprevizibilă, dar ştiu că lucrurile stau mai rău decât credem noi. Cei slabi pot învinge, iar cei puternici să moară şi asta nu depinde de noi, ci de noroc, soartă, destin sau cum vrei tu să-i spui. Eu unul nu mai sunt aşa sigur că noi suntem invincibili, aşa cum spun alţii că suntem. Noi ştim adevărul. Noi ştim că nu suntem cu nimic mai presus decât ceilalţi silfi. Da, poate că acum suntem *Elemente*, dar nu am fost aşa dintotdeauna. Nu am fost aleşi

pentru asta, ci am luptat pentru a obţine aceste titluri!

— Lithoniel, ştiu. Viaţa noastră nu este mai importantă decât a altora, dar nu trebuie să dăm dovadă de slăbiciune. Ei nu trebuie să ştie că eroii lor se tem de moarte! Noi trebuie să fim sursa lor de putere! Noi suntem speranţa lor! Dacă noi ne temem, şi ei o vor face!

— Să înţeleg că nu te temi? mi-a spus, privindu-mă în ochi.

— Nu am spus asta! Doar că ar fi mai bine ca nimeni să nu ştie ce simţim noi cu adevărat, mai ales acum.

Am încuviinţat şi m-am întors spre locul unde acea săgeată era să mă străpungă cu doar câteva clipe înainte. Acolo, Lucmiel încă aştepta. M-am îndreptat spre el furioasă pentru că mi-a nesocotit ordinul şi nu a plecat atunci când i-am spus. Am scos sabia să i-o pun la gât.

— Vorbeşte cât mai poţi, silfule! Niciodată nu v-am suportat pe voi, ăştia care populaţi Galadornul degeaba şi mai aveţi şi ţinutul vostru! Inimaginabil!

În ochii lui se citea ura. Strângea din pumn şi voia să mă lovească, dar l-a zărit la timp pe Lithoniel, care venea în urma mea.

— Vanlathiriel e de partea întunericului, iar liderul lor este însuşi Santiel, cel care a fost mâna dreaptă a regelui! Ea l-a vrăjit pe Castiel

să fie împotriva ta şi a tuturor, de aia se comportă aşa, strigă Lucmiel. L-a ademenit pentru că armata lor are nevoie de silfi ai aerului, datorită puterilor lor magice, iar cu prinţul de partea lor erau convinşi că vor câştiga cu uşurinţă. De asemenea, pentru că dragostea lui pentru tine era nemăsurată, a trebuit să folosească o mare parte din puterea ce i-a fost dată, devenind vulnerabilă. Acum este momentul să te duci la ea şi s-o opreşti înainte să fie prea târziu…

— Nu te cred! Poate fi o capcană şi oricum, lui Castiel nu-i mai pasă de mine. Nici măcar nu ştiu dacă i-a păsat vreodată cu adevărat! Şi în plus, de ce ai fi tu împotriva surorii tale? Eşti silf „fără dorinţă”! Ar trebui să-ţi vezi de treaba ta, dacă tot nu ştii să lupţi şi nu poţi să ne fii de ajutor! Dacă nu mai ai nimic de spus, eşti liber să pleci! Mi-am băgat sabia înapoi în teacă, aşteptând încruntată.

Lucmiel plecă furios, fără a ne da alte explicaţii şi ne-a lăsat pe noi să ne batem capul cu lucrurile ce nu se legau din mărturisirea sa. Lithoniel îl prinse din urmă şi-l opri.

— Stai aşa, Caladwen! Poate are dreptate! Nu contest că nu ar fi o capcană, mai ales că ţi-a spus asta ţie, dar nu cred că ar strica să verificăm. Ce zici de asta? Poate aşa vom afla adevărul chiar înainte ca toată nenorocirea asta

să înceapă. Ştiu că am zis că ne vom ocupa de asta abia după terminarea războiului, dar dacă avem o şansă acum, de ce să nu profităm de ea? Ştii la fel de bine ca mine că în situaţia asta mă tem că vom pierde războiul. Avem nevoie de toate *Elementele* pentru a câştiga!

Avem nevoie de Castiel, chiar dacă nu vrei să recunoşti asta acum. Nu vrei măcar să încercăm?

— Să încerc, sau să risc să te pierd şi pe tine? am spus şi l-am privit atent în ochi pentru o clipă, după care mi-am întors privirea. Să zicem că ai dreptate, dar cum propui să facem asta?

Eu l-am scos o dată din temniţă şi asta m-a costat ambii părinţi, un preţ mult prea mare, chiar şi pentru el. Nu pot face asta din nou! Castiel nu mai e treaba mea! Şi nici n-ar fi trebuit să fie vreodată!

— O să mă duc eu! strigă Lithoniel.

— Nu. Nu îţi dai seama că ne vânează?! Să meargă din nou un *Element* acolo, contra miilor de silfi orbiţi de putere şi însetaţi de sânge, asta duce la…

— Moarte sigură! Ştiu asta.

— Nu… Nu te-ar ucide! Pentru că au nevoie de tine, de noi toţi. La ce mă gândesc eu însă… Nu! E mult prea riscant. Voi trimite pe cineva de încredere din slujba mea să facă asta.

Lithoniel se uită la mine şi folosi telepatia. Îmi spuse că ştia la ce mă gândesc şi că ar putea merge, dar eu ştiu că era doar o prostie şi m-am opus total acestei nebunii. Ca şi cum Lucmiel ne-ar fi citit gândurile, interveni:

— Dacă nu poate să meargă singur, o să merg cu el!

M-am întors spre el, de data aceea vorbindu-i mai blând pentru a încerca să obţin adevărul.

— Fă-mă să înţeleg, Lucmiel. De ce nu eşti şi tu de partea întunericului ca sora ta şi ai venit până aici să ne spui nouă toată povestea asta, ştiind că pentru ce mi-a făcut o voi ucide fără să clipesc? Ceva nu se leagă. E ceva ce cred că nu ne-ai spus încă…

— Vreau doar să-mi salvez sora! Şi… da. Ştiu că e pentru prima oară când un silf „fără dorinţă” ia atitudine, dar cred că a greşit în alegerea părţii de care ar fi trebuit să fie. I s-a propus să ajute şi a crezut că asta va face; dar nu aşa, nu în felul ăsta…

L-am văzut tulburat şi, pentru prima şi probabil singura dată, îl credeam pe fratele celei pe care o voiam moartă cu orice preţ.

Îmi pierdusem deja ambii părinţi din cauza ei şi cel care îmi era sortit mie acum probabil că îşi declara dragostea celei pe care nici măcar n-ar fi trebuit să o privească în ochi. Ce mai aveam de pierdut?

Am încercat să nu mă gândesc la Caldelan, Fár şi toţi ceilalţi care încă mai erau în viaţă şi făceau parte din sufletul meu. Oare chiar îi pot pierde pe toţi într-o singură zi?

— De ce vă băgaţi voi nasul unde nu trebuie? Cine a mai pomenit ca unul din voi să se implice vreodată în ceva?? V-aţi găsit acum, voi ăştia... „implicaţii”, să ne ajutaţi în război! Nu vă daţi seama că dacă nu eraţi voi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat?!

— Stai aşa, Caladwen! a intervenit Lithoniel. El a spus că cineva i-a propus lui Vanlathiriel să ajute. Lucmiel, cine era acel silf? Cine a minţit-o pe sora ta?

— A spus că vine din partea regelui şi că îl cheamă Santiel.

Ştia că... (făcu o pauză şi se uită la Lithoniel, care îi citea gândurile şi îl făcu să continue)... ştia că sora mea e îndrăgostită de Castiel, fără să-l fi văzut măcar o dată, aşa că s-a folosit de asta s-o convingă. I-a promis că...

— Destul! Am auzit destule de la tine!!

— Tot mai crezi că minte, Caladwen?

— Prea bine, Lithoniel, dar să nu vă bazaţi pe mine, pentru că o să-i ucid sora înainte să apuce să scoată vreun cuvânt!

Vrăjită sau nu, părinţii mei au murit din cauza ei şi pentru asta eu o vreau moartă! Să vă intre bine în cap amândurora lucrul ăsta!

M-am îndreptat spre Lithoniel.

— Dacă ai nevoie de ajutoare, poţi să iei silfi din garda mea.

Poţi să o iei şi pe Vanya, căci Fár va rămâne oricum cu mine şi aş fi recunoscătoare dacă i-ai spune Sanyei să aibă grijă de tine. De la un timp eşti prea vulcanic şi nu aş vrea să păţeşti şi tu ceva.

— Sunt sigur că şi Vanya va rămâne cu tine. Nu îi place focul şi... îţi mulţumesc pentru grijă! a spus, schiţând un zâmbet.

Sări pe cal şi îl invită pe Lucmiel să i se alăture şi să-i arate drumul. Imediat am observat-o pe Sanya în spatele lor, care a început să-i urmărească.

— Caladwen! Am întărit toate porţile şi arcaşii sunt pe poziţii.

Suntem pregătiţi! Doar că... suntem puţini în comparaţie cu puhoiul ce se îndreaptă spre noi.

— În regulă, Fár! Pregătiţi-vă! Nu mai avem mult timp!

M-am uitat apoi în jur şi l-am strigat pe Amoniel, cel mai bun luptător din garda mea şi i-am spus să preia comanda.

— Noi mergem să aducem întăriri! Încercaţi să rezistaţi până ajungem!

— Nu-ţi face griji! Vom rezista! Aţi auzit, silfi! spuse întorcându-se spre ceilalţi. Fiţi gata să trageţi la comanda mea!

Luă o mică pauză şi îmi vorbi plin de încredere: Caladwen, sabia să te călăuzească spre victorie, *Element de pământ*, şi fie ca săgeţile tale să-şi atingă mereu ţinta!

— Să ne vedem cu bine: gardian, silfi! am spus, înclinându-ne capetele reciproc în semn de devotament şi recunoştinţă.

Am luat-o pe Fár, pe Vanya şi câţiva gardieni şi am pornit spre Aldoran să ne aprovizionăm cu arme, urmând ca de acolo eu să îmi continui singură drumul până la Adfalon, pentru a cere ajutor războinicilor care se aflau acolo.

Am ajuns repede la Aldoran şi le-am însărcinat pe silfe cu ducerea în siguranţă a tuturor armelor şi armurilor la castel.

— Caladwen, mai ştii când ai zis să le dăm o armă tuturor ce pot ţine una în mână?

— Da, Fár, îmi amintesc asta foarte bine.

— Aici te refereai şi la silfii „fără dorinţă”? Nu cred că o să se implice în ceva nici măcar când moartea le bate la uşă. O să-i deschidă uşa pur şi simplu şi o s-o invite înăuntru, dacă nu cumva ea o să spargă uşa până să ajungă ei.

— Mă referem la toţi şi dacă nu o să ne ajute, n-au decât să moară aşa cum au trăit până acum, adică… degeaba!!

O durere puternică mi-a înţepat pieptul, îngenunchindu-mă.

— Ce s-a întâmplat, Caladwen? Eşti bine?

— Lithoniel, am şoptit. Încearcă să-mi vorbească…

Fár se uita la mine şi aştepta să-i spun dacă funcţionează.

M-am uitat la semnul de pe încheietură, care începuse să mă ardă şi am simţit o căldură foarte mare în tot corpul. Îmi apăruse o imagine. Îi vedeam pe Lithoniel şi pe Sanya. Erau atacaţi. Era şi Lucmiel acolo. Se întorceau însă fără Castiel! Au eşuat! În urma lor grupuri din ce în ce mai mari de silfi îi urmăreau.

— N-au reuşit! Nu au făcut decât să înrăutăţească lucrurile!

Au grăbit războiul! Nu mai avem timp! Ne trebuie de urgenţă ajutoare!

— Vin cu tine, Caladwen! Nu te pot lăsa singură!

— Nu, Vanya! Trebuie să duci armele la castel! Nu o să poată singuri! O să rămână Fár cu mine!

— Vă putem ajuta şi noi. Avem câţiva ucenici care le pot duce! intervenise unul din făuritorii de arme.

Am dat din cap în semn de mulţumire.

— Du-te cu ei, Fár, şi ajută-i să ducă armele! Merg eu cu Caladwen! a intervenit Vanya.

— De ce nu mă ascultă nimeni niciodată?! Fár, tu rămâi aici cu mine, iar Vanya să facă ce vrea!! am răbufnit.

— Ţi se pare că fac ce vreau, Caladwen? Asta e doar o excepţie! Una pe care o fac pentru tine şi pentru care sper ca într-o bună zi să-mi mulţumeşti! mi-a răspuns Vanya.

Am gonit spre Adfalon, în timp ce m-am împăcat cu ideea că Vanya va veni cu mine. Drumul era lung, dar am ajuns destul de repede. Niciuna nu scosese vreun cuvânt pe drum. Voiam să-mi vizitez măcar pentru câteva clipe casa, dar odată ajunsă acolo am văzut că totul era răvăşit. În împrejurimi era o mulţime de cadavre, ceea ce însemna că părinţii mei s-au luptat şi chiar au fost ajutaţi de câţiva prieteni, dar se pare că nu a fost de-ajuns.

Am intrat în camera lor şi am luat Cornul cel mare. Sunetul său răsuna atât de trist în depărtare. Imediat s-au auzit venind ajutoare.

— Sunt Caladwen, *Element de pământ*, le-am spus hotărât.

Am venit să vă avertizez! Galadornul este în război şi am nevoie de voi pentru a apăra castelul! Trebuie să apărăm sfera de cristal!

— Suntem cu tine, *Element*! rostiră într-un glas cei prezenţi.

— Eşti una dintre noi şi ăsta e pământul tău! Am aflat, de altfel, ce s-a întâmplat cu părinţii tăi şi ne pare rău pentru pierderea ta, spuse unul dintre ei.

— Cum te numeşti, silfule? l-am întrebat,

mişcată de cuvintele pe care mi le rostise. Nu pari a fi unul de pământ.

— Numele meu este Turegal. Sunt silf al muntelui şi de acum mă aflu la dispoziţia ta! îmi răspunse în timp ce făcu o plecăciune.

— Prea bine atunci, Turegal! Avem nevoie de toţi silfii disponibili, aşa că te rog să mergi şi să vezi ce mai poţi găsi în Singalad.

— Sunt toţi aici… *Element*!

— Caladwen, am adăugat. Dacă îţi este mai uşor, îmi poţi spune… Caladwen.

Am privit în jur. Numărul silfilor se înmulţise.

— Sunt aici şi toţi cei din Azarion. Ţi-au auzit semnalul!

Interveni Fár.

Ne-am pregătit imediat să plecăm, dar Vanya a fost strigată de cineva din urma noastră. Erau Almarea şi Nimwen, părinţii ei.

— Mamă, tată! Ce faceţi voi aici?! Trebuia să fiţi la adăpost până acum!

— Vă ajutăm! Nu de asta aţi sunat din corn?

— Dar… mamă! E foarte periculos, şi Raina şi Gwadhiel…

— Ştiu ce s-a întâmplat cu ei! Îmi pare rău pentru pierderea prietenei tale. Vanya, draga mea, nu puteam sta degeaba! Am ezitat să plecăm când s-a dat primul semnal şi când am văzut marele foc arzând, dar am ajuns la o concluzie: i-am adunat pe toţi care au mai

rămas în Vinlader[15] şi am pornit spre castel.

Eram aproape de voi când am auzit din nou semnalul şi ne-am dat seama că aveţi nevoie de ajutor, aşa că am venit!

— Nu vreau să vă pierd, vă rog! Mergeţi în catacombe!

— Nu, Vanya! Dacă vom muri, o vom face împreună şi...

Mai bine aşa decât ca nişte fricoşi, ascunzându-ne!

— Dar, tată! Chiar dacă suntem mulţi, nu toţi ştiu să lupte şi aveţi idee că noi suntem vânaţi de gûli?!

Vanya a fost întreruptă de nişte zgomote ce se apropiau din ce în ce mai mult de noi.

— Lupi de foc! Caladwen, ce ne facem acum?

— Linişte, Vanya! am strigat.

Am urcat imediat pe o colină şi m-am uitat să văd cât de mulţi sunt. Încremenisem. O armată extrem de numeroasă de silfi şi gûli se îndrepta spre noi, dar nu erau singuri. Silfii înţelepţi, cei care au hotărât să fie de partea lor, au creat tot felul de creaturi oribile şi nemaiîntâlnite, de care auzisem doar în poveştile părinţilor mei şi astfel, îmi era uşor să-i deosebesc unii de alţii. Celebrii dragoni, de toate formele şi mărimile, au împânzit cerul.

15 *Locul în care trăiesc silfii apei.*

Am început să trag cu săgeţi în cei mai apropiaţi şi am observat că unii silfi erau foarte bine antrenaţi.

— Pe toate armele din Aldoran! Caladwen! De când s-au înmulţit ăştia aşa?! Şi de ce sunt aici?! Nu ar trebui să se îndrepte spre castel? urla Vanya.

— Nu ştiu, dar cred că asta şi fac şi se pare că noi le stăm în cale! Şi mai cred că ajutoarele noastre nu sunt singurele care ne-au auzit semnalul!

Încheietura mă ardea din nou.

— Ahh! Nu se poate! Nu din nou!

— Ce e, Caladwen?

— Gemenii au ajuns la Rivhallon şi sunt încolţiţi! Asta înseamnă un singur lucru…

— S-au împărţit! Apără Argosul din toate părţile şi atacă în acelaşi timp! Cine le coordonează atacurile?! Cine?! a strigat Vanya plină de furie.

Nu i-am spus că în spatele acelor atacuri era Santiel trădătorul, cel care a fost cândva mâna dreaptă a regelui şi care avea propria lui armată ce ataca Galadornul. M-am bucurat doar că a fost alungat înainte să ia pur şi simplu sfera de cristal şi să-şi îndeplinească planurile de a cuceri ţinutul.

Am sărit pe cal şi am început să alerg spre ei, reuşind să dobor o creatură. Am continuat să

trag cu săgeţi iar ceilalţi m-au urmat. Conştiinţa a intervenit din nou: *O să moară mulţi, Caladwen, foarte mulţi, mai ales din cei care nu sunt luptători.*

*Doar uită-te puţin la ei să vezi cât de slabi sunt! Mulţi dintre ei nici nu ştiau cum arată o sabie, dar vor doar să te ajute, ceea ce nu vei obţine niciodat*ă de *la un silf „fără dorinţă”, nu-i aşa?*

*Oricum, nu ai fi avut cum să-i ajuţi şi pe ei. Poate că nici măcar nu vor ajutor! Nu poţi sacrifica pe nimeni pentru cineva care nu vrea să tr*ăiască*, sau să înveţe să lupte pentru propria viaţă.*

Gândeşte-te puţin! Dacă într-adevăr duşmanii s-au înmulţit aşa de mult şi au plecat dinspre Argos împânzind *Galadornul, probabil că sunt deja morţi. Oricum, nu mai aveau pentru ce trăi! Nu au avut niciodată!*

Capitolul 10

Veneau din toate părţile. Am văzut cum mureau silfi din armata noastră, iar cadavrele zăceau prăbuşite peste tot pe pământul îmbibat de sângele lor. Se auzeau strigăte şi sunete de săbii. Săgeţile de foc incendiau locul şi devenea tot mai greu să rămâi în picioare. Am doborât rând pe rând gigantele creaturi, dar parcă cu

fiecare minut ce trecea deveneau tot mai greu de ucis. O sabie a trecut pe deasupra capului meu şi m-a făcut să mă aplec, apoi săgeata mea a străpuns armura inamicului.

Am văzut-o de departe pe Vanya, care rezista ca o adevărată luptătoare. De parcă nu era de ajuns, pe deasupra noastră dragonii ajutau la incendierea locului, fiind practic imposibil de ucis, fără vreo suliţă din oţel goldorian sau arbaletă. Săream de pe stânci pe inamici şi îi ucideam fără niciun resentiment, exact aşa cum trebuia să fac.

De ce ar trebui să-mi fie milă de ei, chiar dacă suntem din acelaşi neam? Ne-au trădat pentru putere şi conducere, au vrut moarte şi război şi eu asta le ofer! Păcat doar că sunt folosiţi şi luptă pentru ceva ce nu ar trebui să existe niciodată: setea de putere. S-au răzvrătit împotriva noastră, noi cei care trăiam uniţi ca nişte fraţi, acum eram obligaţi să ne ucidem între noi!

Ei asta au vrut, aşa sunt ei acum.

— Vanya! am strigat-o ca semn de avertizare, iar ea s-a ferit şi a tras cu săgeţi, îndepărtând pericolul. S-a întors şi mi-a făcut un semn din cap drept mulţumire, după care am continuat să nimicim tot ce ne ieşea în cale.

Lupta a durat până aproape de apus, dar reuşisem.

Îndepărtasem o parte din pericol şi supravieţuisem, deocamdată.

Ne-am îndreptat cu cei rămaşi spre Galidor. Noi eram ajutoarele mult aşteptate sau... ce-a mai rămas din ele. Am lăsat în urmă un cimitir de trădători. Au apărut vulturii care ne însoţeau. Au cam întârziat, m-am gândit, dar mai bine mai târziu decât niciodată. Curând a început să plouă. Până şi cerul plângea, dar noi parcă nu puteam fi opriţi, nu acum, nu când eram atât de aproape!

Soarele apusese şi întunericul punea stăpânire pe cerul preschimbat în sânge. Fulgerele luminau cadavrele, iar tunetele se îmbinau cu strigătele de disperare ale celor ce aveau nevoie de ajutor, dar nu îl primeau de la nimeni. O nouă bătălie se desfăşura înaintea noastră şi noi ne-am alăturat ei, intrând din plin în învălmăşeala creată. Am încercat să ne facem loc până la poarta principală, pentru a-i opri pe inamici să intre în castel.

Eram uzi până la piele, ceea ce ne făcea să nu mai simţim durerea. Am devenit cu toţii nişte ucigaşi, ucigaşii propriului nostru popor de trădători.

Luptam printre flăcări, iar lupii de foc spintecau carnea slujitorilor din garda mea. L-am văzut de departe pe Amoniel.

Şi-a ţinut promisiunea, a rezistat până acum.

Un silf se lupta cu el, iar gardianul meu l-a pus la pământ şi l-a ucis, dar un altul a venit mişeleşte pe la spatele lui. Amoniel nu l-a văzut şi îşi dădu seama prea târziu de ceea ce se întâmpla. Era rănit şi doborât.

Un alt gardian din slujba mea a ucis acel silf cu repeziciune, iar Amoniel se ridică. Continua să ucidă, dar a fost nimicit în cele din urmă de trei săgeţi de foc ce l-au îngenuncheat, iar cei pe care îi coordona şi-au pierdut şi urma de curaj pe care o mai aveau. Erau cuprinşi de spaimă şi frica de moarte se citea atât în mişcările ce deveneau lente, dar şi în ochii obosiţi de atâta măcel.

— Rezistaţi!! Nu lăsaţi moartea să vă sperie! Oricum toţi vom trece prin asta, aşa că mai bine să vină acum, mai bine să vină aşa, decât ascunzându-ne de ea ca nişte laşi! încercam să-i încurajez în felul meu. Suntem nişte rozătoare infecte sau luptători!? Strângeţi din dinţi înaintea durerii şi râdeţi-i morţii în nas! Vom muri împreună, vom muri luptând pentru pământul nostru şi pentru pacea ce a domnit atâta timp printre noi!

Am continuat apoi să trag în dragonii mai mici, ce cădeau unul câte unul. Vulturii noştri erau nimiciţi şi se prăbuşeau pe pământ, mărind bălţile de sânge din jurul nostru. Pe cer au rămas doar dragonii greu de ucis ce ajutau la

transformarea câmpului de luptă într-un adevărat iad.

— Pe toate creaturile din Galadorn, să ucidă cineva demonii ăia zburători!! se auzi un silf strigând.

M-am uitat în jur să văd care din prietenii mei avea nevoie de ajutor şi l-am văzut pe Lithoniel că alerga spre mine.

— Lithoniel, unde e Sanya? Sunteţi teferi?

— Suntem bine, Caladwen, şi Lucmiel a scăpat cu viaţă din încercarea asta! Am ajuns şi noi de curând aici, dar nu ne-am putut îndeplini misiunea. Îmi cer iertare…

— E în regulă, Lithoniel! Mă bucur doar că sunteţi bine!

Haide, păzeşte-mi spatele, intru în turn!

Am făcut amândoi un semn din cap, iar el m-a urmat.

Am înaintat fără să mă uit înapoi şi să-mi fac griji dacă eram urmărită. Mi se alătură şi Lucmiel, care mi-o luă înainte şi îmi eliberă calea. Am ajuns la turnul principal şi am început să urc scările, fiind protejată şi de arcaşii ce îl apărau. Lucmiel a rămas în urmă ca să păzească scările şi îmi făcu semn să mă grăbesc.

Am lăsat la o parte pentru câteva clipe toată concepţia mea despre silfii „fără dorinţă” şi i-am mulţumit pentru ajutor atunci când am trecut pe

lângă el.

Am ajuns în vârful scărilor şi m-am întors pentru o clipă să văd dacă Lucmiel era bine, dar nu îl vedeam nicăieri. Am înaintat fără a-mi face prea multe griji şi am ajuns la arbaleta din vârf, înconjurată de suliţe din oţel goldorian, singurele care puteau străpunge pielea dură ca o armură a unor astfel de dragoni. Am aşteptat imensele creaturi să se apropie şi eram pregătită să trag. Am fixat ţinta şi am tras. L-am nimerit, dar asta se pare că nu era îndeajuns. Încă o lovitură în acelaşi loc şi îl voi doborî.

L-am urmărit cu atenţie şi am tras din nou, nimerindu-l exact acolo unde trebuia. L-am privit cum se prăbuşea, dar privirea mi se schimbă când am observat că turnul era atacat. Arcaşii erau morţi şi inamicii înaintau spre mine. Vocea lui Caldelan îmi răsună în minte. Eram singură, eram pe cont propriu. Dar conştiinţa mea mă consolă. Chiar şi aşa, nu o să mă vadă nimeni niciodată plângându-mi de milă! Nimeni!

Am rămas fără săgeţi şi nu aveam decât să-i las să se apropie pentru a lupta cu ei corp la corp, cu toţi. O săgeată a trecut foarte aproape de mine. Se părea că lor nu li s-au terminat resursele.

M-am ferit cât am putut şi, ca prin minune, am scăpat fără nicio rană. Primii silfi au ajuns în turn şi n-au ezitat nicio secundă să mă atace,

neţinând cont că eu eram una singură, lucru şi normal, la urma urmei şi eu aş fi făcut la fel!

Primul val de silfi a fost nimicit, aşa că îl aşteptam pe următorul. Mi-am întors privirea spre câmpul de luptă şi un fior m-a cuprins atunci când l-am văzut pe Castiel departe, luptând împotriva noastră. Foarte aproape de el era o silfă care îmi ucidea camarazii: Vanlathiriel! Numele ei îmi răsună în minte şi mă făcu să-mi doresc să rezist cât mai mult pentru a o ucide personal, aşa cum am promis. Am avut timp de gândire pentru câteva secunde, până ce un nou val de inamici mă atacă. M-am uitat derutată în jur, dar nu pentru ajutor, ci pentru a găsi ceva cu care să mă ajut singură. Spre surprinderea mea, am găsit o frânghie agăţată la marginea turnului, în partea opusă a scărilor.

Am luat-o în mâini şi am aruncat o privire rapidă peste ea, să văd dacă totul era în regulă. Spre norocul meu, era destul de stabilă, aşa că m-am prins de ea şi am coborât din turn, făcând faţă ploii de săgeţi ce mă înconjura. Mi-am dat drumul şi după ce am atins pământul cu picioarele m-am îndreptat direct spre Vanlathiriel, alimentată de o ură ce se mărea în mine cu fiecare clipă ce trecea. Mi-am croit drum printre săbii, până am ajuns aproape de ea, dar am fost oprită de Castiel, care s-a

proptit înaintea mea şi mi-a tăiat calea. Voia să se lupte cu mine pentru a o apăra, pe ea, adevărata trădătoare!

— Castiel! Dă-te la o parte! Asta nu te priveşte! am strigat.

— Tot ce o priveşte pe ea mă priveşte şi pe mine! Trebuie mai întâi să treci de mine pentru a ajunge la ea!

— Asta e tot ce am vrut să aud, Castiel... E tot ce am vrut să aud!

M-am năpustit asupra lui şi l-am atacat. Nu l-am lăsat nicio secundă şi l-am lovit din nou. Era prea mult chiar şi pentru mine. El s-a ferit şi m-a trântit la pământ, dar m-am rostogolit şi l-am împins de la spate.

— Ea e cea care te-a trădat, Castiel! Pe ea ar trebui să o tratezi aşa, nu pe mine!

— Nu îmi spui tu ce să fac, silfo! a scrâşnit din dinţi.

Abia atunci am cedat cu adevărat.

— Până aici, Castiel! Eu renunţ! Nu îmi pasă ce ai păţit şi e clar că nu pot îndrepta lucrurile, aşa că, dacă declari aici şi acum că eşti un trădător, îţi jur că nu o să încetez să te tratez ca pe unul! am răbufnit.

— Nu sunt un trădător! Eu sunt de partea binelui, voi v-aţi răzvrătit şi vreţi să îmi detronaţi părinţii!

— Uită-te în jur, Castiel! Cine îţi trădează

părinţii?! Eu sau cea pe care pretinzi că o iubeşti? Tu însuţi ai ajuns să îi trădezi, silfule!

— Cum îndrăzneşti să îmi vorbeşti astfel?! Eu sunt Castiel, prinţul din Galadorn! Pot să te arunc în temniţă înainte să apuci să-ţi foloseşti sabia din nou!

— Încearcă, numai! am scrâşnit din dinţi.

Plină de ură, l-am atacat din nou şi am reuşit să îl rănesc la braţ. Mă durea să îl văd aşa şi mă durea şi mai tare faptul că eu îi făceam asta, dar din acel moment el nu mai era treaba mea. Era un trădător şi trebuia tratat ca unul. Se ridică şi săbiile noastre se încrucişară din nou. M-am ferit şi un alt firicel de sânge de-al lui începu să se scurgă pe sabia mea. Castiel a scos încă un strigăt, în timp ce îşi ţinea rana cu mâna, pentru a opri cât de cât sângerarea.

— O să te fac să plăteşti pentru toate astea, Caladwen! Ai cuvântul meu că o să suferi de două ori mai mult decât mine! O să mă asigur personal de asta!

— Nu crezi că am suferit destul, Castiel?! Părinţii mei au murit amândoi în ziua aceea în care am venit să te salvez şi tu îmi spui că o să mă faci să sufăr de două ori mai mult?! Ce ştii tu despre suferinţă, Castiel? Ce ştii tu despre cum mă afectează toate lucrurile astea?! Nimic!

— Nu au murit din cauza mea, Caladwen, ci din cauza ta!

Ochii mi se umplură de lacrimi şi întreg corpul îmi tremura.

— Au murit din cauză că tu ai început să iei din autoritate şi să crezi că eşti cel mai puternic *Element*! Totul a luat formă atunci când ai început să îţi doreşti să preiei comanda şi să conduci Galadornul în locul părinţilor mei!

— Să preiau comanda?! Castiel, dar eu nu mi-am dorit niciodată asta! Eu tocmai asta încerc să opresc! Tu şi Vanlathiriel sunteţi cei care îl ajutaţi pe Santiel să facă asta! Tu eşti de partea greşită, nu eu!

Sătulă să ascult toate aceste injurii, l-am trântit din nou, dar el mă trase şi acest fapt m-a făcut să cad peste el. Se ridică şi îmi puse sabia la gât, dar ezită o clipă, privindu-mă uluit. Lăsă încet mâna în jos şi arăta de parcă ar fi văzut un gûl pentru prima dată. Ploaia luă o pauză, dar cerul era încă luminat de fulgerele şi tunetele care îşi păstrau rolul de a lumina câmpul de luptă.

Am încercat să mă zbat, dar nu reuşeam să mă ridic.

— Medalionul, de unde îl ai?! mă întrebă poruncitor.

— Cum, nu îţi aminteşti de el? am spus printre dinţi.

— Răspunde-mi la întrebare! De unde îl ai?!

— Tu mi l-ai dat, Castiel, chiar înainte de

Festivalul Elementelor! Mi-ai spus că tu o să ai grijă de mine mereu şi că destinul nostru era să fim împreună! Au fost cele mai mari minciuni pe care a putut cineva să mi le spună, iar eu am fost şi mai naivă să le cred!

Castiel s-a ridicat şi am făcut şi eu la fel, după care îşi duse mâna spre piept.

Nu îmi venea să cred! Lănţişorul pe care i-l dăruisem încă mai era acolo! Dar nu… El nu mai era acelaşi Castiel ca atunci când i l-am dat şi acel Castiel nu se va mai întoarce vreodată!

— Încă îl ai… am şoptit cu tremur în glas.

— Ce? Asta? a spus şi s-a uitat spre el. Nu ştiu de unde este, dar oricum nu e treaba ta! Asta nu are legătură cu tine!

— Nu are legătură cu mine?! Castiel, eu ţi l-am dat în prima noapte pe care am petrecut-o împreună, atunci când mi-ai îngrijit rana şi am dansat în lumina lunii! Castiel, chiar nu-ţi aminteşti nimic din toate astea?

El s-a tras înapoi speriat.

— Nu! Nu poate fi adevărat! Minţi, eşti o trădătoare!

— Deci încă eşti împotriva mea?!

— Eu… spuse în timp ce o căută cu privirea pe Vanlathiriel.

— În regulă, atunci! Se pare că Lucmiel nu ştia chiar totul.

Orice ai fi simţit tu înainte, nu se va mai

întoarce vreodată, iar eu nu o să forţez lucrurile!

Am renunţat să mă mai lupt cu el şi am continuat să merg în căutarea acelei silfe. Nu mă uitam înapoi să văd dacă el mă urma, pentru că nu îmi păsa! Poate singura cale de a rupe vraja era să o ucid pe ea, dar nu o să o fac pentru asta, nu... O să o ucid pentru că, dacă nu era ea, Castiel nu ar mai fi fost întemniţat şi nici părinţii mei! Ea a pus totul la cale, ea ştia că dacă îi chinuie, voi renunţa la Castiel de bunăvoie pentru a-i salva pe ei! Ea era vinovată pentru toate, ea era prima care trebuia să plătească!

— Caladwen, păzea! se auzi strigătul lui Fár foarte aproape de mine.

M-am întors şi l-am ucis imediat pe cel care mă urmărea, iar sângele lui îmi stropi faţa.

— Castiel... şopti ea atunci când se apropie de mine.

— Nu cunosc niciun Castiel! am răspuns tăios.

Fár a înţeles imediat cum stăteau lucrurile şi nu îmi puse alte întrebări. Continuă să lupte alături de mine, iar eu începeam să nu mai fiu distrasă de nimic ce avea legătură cu el. Tot ceea ce nu puteam spune, strângeam în sufletul meu şi deveneam din ce în ce mai puternică. Deveneam puternică, dar şi distantă faţă de oamenii pe care îi iubeam cel mai mult.

Am fost rănită şi am căzut aproape instantaneu la pământ. Fár era cu spatele spre mine, aşa că nu observă cum mă prăbuşeam, dar vocea cuiva mă strigă. O voce străină mie acum, dar atât de cunoscută înainte.

— Caladwen!! Rezistă!

Un gûl stătea deasupra mea, pregătit să mă ucidă cu ţepuşa sa. Când aproape m-a atins, mi-am adunat puterile şi m-am rostogolit. M-am ridicat şi am înălţat sabia deasupra capului său, dar altcineva l-a ucis în locul meu şi s-a întors apoi spre mine cu lacrimi în ochi.

— Caladwen, iartă-mă, te rog! Acum îmi amintesc! Îmi amintesc tot!

I-am întors spatele lui Castiel şi am continuat să lupt fără să iau în seamă cuvintele sale.

— Caladwen, te rog! Îmi pare rău! Când am văzut că era să te pierd, mi-am amintit de toate promisiunile făcute! Mi-am amintit de tine în totalitate!

— Şi acum o să uiţi de mine în totalitate! am răspuns. M-a apucat de mână, dar mi-am smuls-o imediat dintr-a lui.

— Scuze?! Ceea ce mi-ai făcut tu nu poate fi reparat cu scuze! Nu poate fi reparat nicicum!

— Dar nu e vina mea! Nu am făcut asta în mod voit! Trebuie să înţelegi asta!

— Nu eu sunt cea care trebuie să înţeleagă, Castiel, ci tu! De unde să ştiu că ăsta nu e un alt

plan de-al tău şi toată treaba cu vraja aia a fost doar o minciună?

— Tu ştii că nu te-aş minţi niciodată!

— Acum, mai mult ca oricând, sunt convinsă că ai face-o!

— Caladwen…

— Nu mă lua tu pe mine cu Caladwen!

— Doar nu îmi spui că renunţi la mine…

— Am făcut asta cu mult timp în urmă!

— Dar destinul, tu şi eu suntem sortiţi să fim împreună!

— Nu cred în destin şi nu am crezut niciodată! Tot ce vreau e să o ucid pe Vanlathiriel să-mi răzbun părinţii, să câştigăm războiul şi să nu te mai văd niciodată!

— Dar vraja s-a rupt, Caladwen! Acum putem fi iar ca înainte! Nu vrei asta?

— Nu vreau şi n-am vrut-o niciodată! Totul a fost ideea ta, planul tău, iar eu am fost prea naivă să-mi dau seama de asta mai devreme! Şi nu-mi spune acum că îţi aminteşti totul aşa, dintr-odată! Cum de nu ţi-ai amintit când am venit să te salvez?

Sau acum câteva clipe, când era să mă ucizi pentru a o apăra pe silfa aia, şi ţi-ai amintit din senin abia acum?!

— Eu nu ştiu de ce nu mi-am amintit mai devreme, dar cred că ştiu motivul pentru care am făcut-o! Motivul eşti tu!

— Şi te aştepţi să mai cred încă o minciună de-a ta?! Eu nu m-am schimbat nicio secundă, dar ţie ţi-a fost aşa greu să mă recunoşti!

— E adevărat! Când am văzut că era să fii ucisă, mi-am amintit brusc de promisiunea pe care ţi-am făcut-o! Promisiunea că o să te apăr şi c-o să am grijă de tine orice s-ar întâmpla!

— Pot să-mi port şi singură de grijă, Castiel! Nu am nevoie de mila ta!

— Asta nu e milă, Caladwen, ci dragoste!

M-am întors şi m-am îndepărtat de el. Nu voiam să-l ascult, pentru că o făcusem o dată şi am greşit. Nu îl mai credeam. Nu puteam să-l mai cred!

— Caladwen, te rog, mai dă-mi o şansă!

— Nu o meriţi!

— Te rog!

M-am oprit şi m-am întors din nou spre el. L-am văzut cum alerga în urma mea.

— Te rog… a şoptit. Mai dă-mi o şansă sau măcar ascultă-mă pentru ultima oară!

— Am ascultat destule scuze! am strigat.

— Ştiu, dar ce urmează nu este o scuză!

— Atunci? Eşti în stare să-mi spui şi altceva în afară de scuze?

— Eu…

— Exact ce spuneam!

— Nu, aşteaptă! Uite… am nevoie ca tu să mă salvezi de data asta!

— Da, sigur! O spui de parcă eu nu aş fi făcut niciodată ceva pentru tine!

— Nu am vrut să sune aşa, doar că am nevoie de tine! Poţi să mă urăşti, Caladwen, ai toate motivele să faci asta! Poţi să mă loveşti atât de tare încât să rămân prăbuşit la pământ, în faţa ta, şi să continui să implor milă! Poţi să mă faci să simt toată durerea pe care ai simţit-o şi tu atunci, ba chiar de două ori mai multă, nu, de trei ori! Poţi să-ţi doreşti să mă ucizi de fiecare dată când mă vezi, să mă dispreţuieşti sau să mă abandonezi când am cea mai mare nevoie de tine! Poţi să faci toate lucrurile astea, dar te rog, Caladwen, promite-mi că nu o să renunţi la mine! Promite-mi că un colţ din inima ta va fi mereu al meu şi că nu îl vei da nimănui în afară de mine! Am nevoie să ştiu că măcar tu nu m-ai minţit! Am nevoie să ştiu că măcar tu ai ţinut cu adevărat la mine!

— Sunt mulţi cei care au ţinut şi vor ţine în continuare la tine, Castiel. Eu nu sunt importantă.

— Din contră, Caladwen, doar tu eşti cea care contezi!

S-a apropiat atât de mult de mine, încât puteam să văd că are lacrimi în ochi. Tremuram. Voiam să-l cred, voiam atât de tare să am din nou încredere în el, dar ceva din mine încă nu accepta asta. Tăceam, dar el a îndrăznit să-mi

vorbească pentru ultima oară.

— Poţi să-mi spargi inima în milioane de bucăţi, dar eu tot o să-mi ţin promisiunea! Caladwen, chiar dacă aş fi biciuit pentru ce am făcut, să ştii că te-aş iubi mai mult cu fiecare lovitură pe care mi-o vei da, iar sângele care mi-ar acoperi rănile mi-ar aminti că tu îmi curgi prin vene şi atâta timp cât tu vei fi în viaţă, eu voi trăi pentru tine!

— Opreşte-te, Castiel! Sunt sigură că tu nu vrei să spui toate astea! Pleacă şi găseşte-ţi altă silfă care să te creadă, pentru că eu nu o s-o mai fac şi nici Vanlathiriel nu va mai trăi destul pentru a le auzi!

— Caladwen, nu! Te rog, nu face asta! Sunt sigur că există o explicaţie pentru tot!

— Vanlathiriel e una dintre vinovaţi, iar eu o să o fac să plătească! Asta e singura explicaţie, Castiel!

— Caladwen, întoarce-te! Caladwen!

I-am întors din nou spatele, ca să nu vadă cum lacrimile îmi curgeau pe obraji. Voiam să-l pot iubi din nou, voiam ca totul să fie ca înainte, dar aşa ceva nu se mai putea întâmpla! Eu…

L-am iertat, dar niciodată nu o să uit suferinţa provocată din cauza lui. Nu voiam să-l ucid, sau să păţească ceva îngrozitor, ci doar să nu-l mai văd niciodată. În schimb, Vanlathiriel putea să moară. Nimeni nu o să mă condamne

pentru asta, ba chiar o să fac tuturor un favor!

Am văzut-o de departe şi am înaintat şi mai repede printre cadavre şi inamici. M-am apropiat de ea şi am atacat-o.

— Încântată de cunoştinţă, Caladwen! Chiar mă gândeam când o să vină şi ziua asta!

— Ce coincidenţă, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru! La ziua în care tu vei primi ceea ce meriţi!

— Mai uşor, dragă *Element de pământ*! Am impresia că am început cu stângul această conversaţie, nu crezi?

— Aa… da?! Sunt convinsă că am început aşa cum trebuie, dar să ştii că mai important decât cum începi e… cum termini!

S-a uitat după Castiel, dar nu îl vedea nicăieri. Am profitat de neatenţie şi am început să joc murdar, aşa că am trântit-o la pământ.

— Degeaba încerci să-i ceri ajutorul, silfo! Nu ştiu cum sau de ce, dar Castiel şi-a revenit, iar eu sunt liberă să te ucid!

Frica a paralizat-o şi nu a mai ripostat. Doar stătea acolo şi se uita la mine, crezând că o voi cruţa, dar nu aveam de gând s-o fac. O uram pentru simplul fapt că exista şi ştiam că greşeam, dar acela a fost unul din momentele în care am acţionat fără să judec. Ştiam că nu rezolvam nimic dacă scăpam de ea, totuşi asta nu m-a făcut să mă opresc. Mi-am ridicat sabia

şi am înfipt-o în trupul său. Puteam auzi ultimele bătăi. Mi-am revendicat arma şi am privit dezgustată ceea ce tocmai făcusem.

Devenisem ceva ce nu putea fi controlat sau înţeles nici măcar de mine. Începusem să nu mă mai recunosc, iar asta, în pragul unui război crunt, era o catastrofă.

Acea crimă a fost al doilea cel mai diabolic lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, primul fiind momentul în care mi-am ucis propriul tată.

„To*tul a fost numai din cauza ei!”* în*c*ercam să mă disculp.

Dacă ea nu se îndrăgostea de Castiel, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea!

„Eş*ti sigură de asta, Caladwen?”*

„Nu*. Bineînţeles c*ă nu sunt sigură!” Santiel sigur ar fi găsit o altă cale de a ne distruge. Ar fi reuşit, până la urmă, şi fără ajutorul ei! Asta însă nu m-a făcut să cred că, totuşi, poate nu eram silfă aşa rea. Sigur că nu! Eram groaznică! Ceva din mine, însă, nu voia să mor, nu încă. Mai aveam ceva timp pentru a mă urî pentru faptele mele josnice. În ciuda tuturor lucrurilor, numai pentru asta mai era timp.

Imediat după, s-a auzit un strigăt îngrozitor care m-a trezit din transă. Mi-am scuturat capul şi am privit derutată în toate părţile, să văd dacă cineva avea nevoie de ajutor. Mă înşelam amarnic, ca de obicei. Tot ce am putut vedea

era Vanya alergând spre mine, fără a se opri din strigat şi plâns.

M-am ridicat, neînţelegând ce se întâmplase, şi am aşteptat să se apropie şi să-mi spună ce păţise. Odată ajunsă lângă mine, s-a năpustit asupra lui Vanlathiriel şi a strâns-o puternic în braţe, fără ca trupul ei să aibă vreo reacţie. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji şi ţipetele ei erau singurele care se mai auzeau pe câmpul de luptă. M-am uitat în jur şi am văzut câţiva dintre oamenii mei târându-se printre cadavre şi murind, fără a mai avea măcar o şansă la viaţă. Am mai rămas puţini, foarte puţini, dar am rămas în viaţă. Niciun duşman nu mai era în picioare.

Am văzut toate acestea în fracţiuni de secundă, fără a avea nevoie de timp pentru a realiza ce se întâmplase. Vanya era încă jos şi nu se mişca de lângă cadavru. Îl luase în braţe şi îl legăna ca pe o jucărie, în timp ce îngâna ceva. M-am apropiat stupefiată de ea pentru a auzi mai bine, dar nu am intervenit pentru a întrerupe scena macabră ce se desfăşura chiar sub ochii mei. Vanya a început să vorbească…

— Sora mea, draga mea soră! spunea ea, întreruptă din când în când de sughiţuri, din cauza plânsului.

A simţit că m-am apropiat de ea, aşa că s-a întors şi m-a privit atent.

— De ce, Caladwen? De ce mi-ai ucis sora? Chiar nu puteai să o ierţi? Nu puteai să o laşi să trăiască? Chiar trebuia să moară şi ea? De ce mi-ai făcut asta, când ştiai că mi-aş fi dat şi viaţa pentru tine? De ce, Caladwen, de ce? mă întreba ea atât de încet şi blând, fără a ţipa, pentru a-mi arăta întreaga durere din inima ei.

Am rămas încremenită. Aveam atâtea întrebări şi erau atâtea lucruri de lămurit pe care nu mi le explica nimeni! Le-am privit pe amândouă. Imaginea aceea îmi va rămâne întipărită în minte pe veci. O să mă bântuie şi nu o să mă lase niciodată să trăiesc.

Aveam un gând. Dar dacă s-a înşelat? Cum putea fi sora ei, când ea avea deja un frate, pe Lucmiel? Cum, când ea era silfă

„fără dorinţă", iar Vanya silfă de apă? Cum era posibil să fie surori? Cum se putea una ca asta? Cum?! Încercam să mă scuz, dar chiar dacă ar fi fost adevărat, eu n-am ştiut! Crede că aş mai fi ucis-o, dacă ştiam că era sora ei? Bineînţeles că n-aş mai fi făcut asta!

Până şi conştiinţa era împotriva mea: „Ne*ştiinţa nu te scuteşte de nimic, Caladwen! Ea nu te iartă şi nici nu ţi se dă o pedeapsă mai uşoară, dacă o implici în acţiunile tale, pentru a încerca să te scuzi. Ea doar te derutează, să pară că faci totul intenţionat. Ea te descurajează şi te face să plăteşti chiar şi pentru cea mai*

mică greşeală. Neştiinţa îţi este duşman, Caladwen, tuturor ne este!”

Capitolul 11

M-am aplecat asupra ei şi am încercat să o calmez, dar nu mă lăsa să o ating. A rămas cu spatele spre mine şi nu s-a oprit din plâns. Aveam nevoie de un timp de linişte şi de odihnă pentru a înţelege ce se întâmpla. M-am îndepărtat puţin de câmpul de luptă, căci durerea îşi spunea cuvântul. Timpul trecea, răniţii erau îngrijiţi, iar soldaţii se odihneau. În liniştea mormântală, doar plânsul Vanyei pusese stăpânire pe câmpul de luptă…

Deodată, părea că-l văd pe Santiel în fruntea unei armate numeroase. Imaginea devenea mai clară şi puteam vedeam locul în care se afla. Deja ajunseseră la Rivhallon şi se apropiau cu repeziciune de castel. M-am întors acolo şi le-am spun ce am văzut. Toate elementele avuseseră aceeaşi viziune.

— Până la răsărit vor ajunge aici, dar mai mult ca sigur ne vor ataca înspre seară. Mai avem o zi la dispoziţie, dar sunt mult prea mulţi, iar noi am mai rămas atât de puţini.

— Nu îţi face griji, Castiel. Găsim noi ceva să trecem şi peste asta. Acum avem nevoie de odihnă, trebuie să profităm de ea cât mai

putem! interveni Lithoniel.

— Şi cu Vanya cum rămâne? Cred că nu mai poate lupta în starea în care e acum.

— Nu ştiu, Sanya, am răspuns. Nu mă lasă să mă apropii de ea şi o înţeleg perfect. A reacţionat totuşi atât de blând la suferinţa pe care i-am cauzat-o, aşa că merită măcar să nu mă mai vadă prin preajmă.

— Dar eu nu înţeleg… spuse Castiel. De ce să îi spună lui Vanlathiriel „soră”? E imposibil!

S-a uitat la mine şi a aşteptat un răspuns, dar i-am evitat privirea şi i-am întors spatele. Ceilalţi au dat din umeri nedumeriţi. Nimeni nu ştia nimic.

Lithoniel a ieşit din cercul nostru şi s-a îndreptat spre Vanya.

A cuprins-o în braţe şi a ridicat-o încet. A lăsat trupul fără viaţă să-i cadă din mâini şi l-a urmat pe silful de foc.

— Ar trebui să facem ceremonia imediat, spuse Sanya.

— Ai dreptate, afirmă Castiel. Anunţă trupele să vină la râul Avern.

Trupul lui Vanlathiriel a fost luat şi pus într-o mică barcă şi au fost spuse câteva cuvinte pentru ca sufletul ei să-şi găsească pacea când se va transforma în duh permanent. Lângă barcă erau Vanya şi membrii familiei ei. Ei au fost primii care au presărat flori pe râu în urma

lui Vanlathiriel şi toţi au început apoi să cânte *Am murit cu onoare, am murit făcându-mi datoria*, imnul celor căzuţi în luptă:

„Multe săbii şi mult sânge am văzut,
Trupuri moarte lângă mine au căzut!
Ştiam c-o să mor, dar muream pentru voi!
Veţi plânge trădarea, pe-ai voştri eroi!

Am murit cu onoare şi nu-mi pare rău!
Am murit pentru voi, ucis de călău!
Am fost răpus la ale voastre picioare,
Clădiţi peste mine a voastră salvare!

Vă plângeţi dorul şi vă certaţi cu moartea,
Vă aştept aici să vă primiţi partea!
Pe pământ am murit şi spre cer mă îndrept,
Să fiţi puternici şi să trăiţi înţelept!

Am murit pentru voi, am murit în război,
Acum e rândul vostru, viaţa să-mi daţi înapoi!
Şi mai departe să se audă vestea,
Şi în tot ţinutul să-mi spuneţi povestea!

V-aţi făcut datoria! Oh, bravi cavaleri,
Datorită vouă am scăpat de dureri!
Vă plânge norodul în semn c-aţi plecat,
Şi cântă poporul, noi nu v-am uitat!”

Gluga îmi acoperea faţa şi mi-o ascundea de privirile celor care mă judecau, fără a mă înţelege. Nu îndrăzneam să mă apropii şi nici să vorbesc cu Almarea şi Nimwen şi să le spun că îmi pare rău pentru pierderea lor. Cum puteam să fac asta eu, cea care a provocat această pierdere?

Când ceremonia s-a încheiat, m-am îndepărtat încet de mulţime. Cineva mă prinsese din urmă şi mă apucă de mână.

— Dacă şi tu ai venit să mă critici, îţi spun că nu am de gând să ascult niciun cuvânt de la tine!

— Dacă vrei să afli ce se petrece aici, o să merg eu şi o să vorbesc cu ei, pentru tine.

— Nu vreau nici mila, nici ajutorul tău, Castiel! M-am descurcat singură atâta timp, o pot face şi de acum înainte!

— Dacă nu vrei să vorbeşti cu ei, atunci de unde o să afli adevărul?

— O să îl aflu şi singură… după ce o să vorbesc cu Lucmiel!

Sunt sigură că şi el ştie ceva despre asta.

— Nu o să afli nimic de la el, Caladwen!

— Nu ai de unde să ştii asta! Merită măcar să încerc!

Mă prinse de mână cu brutalitate şi mă trase spre el. Am început imediat să mă zbat şi să mă

smulg din braţele sale.

— Caladwen, Lucmiel e mort! A murit când îţi elibera calea ca tu să ajungi în turn! Am văzut asta! Singura cale e să vorbeşti cu Vanya şi cu părinţii ei, dacă vrei să afli adevărul!

— Nu se poate! am strigat. Nu şi el!

Îmi dădu drumul încet. Privirea mi se schimbase instantaneu.

Din cauza asta nu-l mai văzusem când m-am întors. El căzuse şi se pierduse printre cadavre, devenind ca ele, doar un corp fără viaţă printre alte câteva mii. A murit pentru mine, iar eu am vorbit aşa rău despre el. Am vrut să-i mulţumesc, am vrut să-i spun cât de rău m-am înşelat în privinţa lui. Să-i spun că a distrus mitul cum că silfii „fără dorinţă" trăiesc degeaba. Oh, Lucmiel, îmi pare atât de rău! Cum aş putea să-ţi spun asta?

Sper să auzi cum plânge şi strigă sufletul meu. Îmi pare rău, Lucmiel! Îmi pare sincer rău! M-am întors spre familia Vanyei şi i-am văzut cum încă priveau barca ce se îndepărta din ce în ce mai mult de mal.

— Nu pot să vorbesc cu ei, Castiel. Eu le-am ucis fiica de care nici măcar nu ştiau. Nu pot să merg pur şi simplu la ei şi să-i întreb dacă sunt siguri că Vanlathiriel era chiar sora Vanyei.

Nu pot, nu înţelegi?

Lacrimile îmi curgeau în voie pe obraji şi am

început, măcar pentru câteva clipe, să vorbesc cu el aşa cum o făceam înainte.

— Niciodată nu mi-a părut aşa rău că am luat o viaţă…

— Nu-ţi face griji, draga mea. O să merg eu şi o să lămuresc lucrurile. Cu mine nu au nimic şi nu au de ce să se supere dacă îi întreb. Tu mergi să te odihneşti sau, dacă vrei, mă poţi aştepta aici.

Am dat din cap aprobator şi l-am privit cum se îndepărta.

Vorbea cu Almarea şi Nimwen, ajunse acolo şi Vanya. S-au întors şi Castiel arăta spre mine. Mi-am tras şi mai tare gluga pe faţă, să mă ascund, şi n-am observat când s-au apropiat.

Vanya mi-a atins umărul, iar Castiel şi părinţii ei ne-au lăsat singure. Se uita la mine, deşi încercam să-i evit privirea. Îmi era ruşine pentru ce făcusem. Îmi era ruşine că, în loc să cruţ o viaţă, am luat-o.

— Te iert, Caladwen! Te iert!

Mi-am ridicat uluită privirea spre ea. Oare aveam să găsesc un răspuns pentru toate întrebările pe care le aveam?

— Dar… Vanya! Ce am făcut eu e imposibil de admis!

Crede-mă că n-am ştiut! Eu…

M-a luat în braţe, iar gluga îmi căzu pe spate. N-am mai scos niciun cuvânt. Era o

îmbrăţişare lungă, într-o ploaie de lacrimi.

Toţi cei care participaseră la ceremonie plecaseră. Lângă râu mai eram doar eu şi Vanya. Mi-a povestit tot. Mi-a spus că a vorbit cu părinţii ei, chiar în timpul luptei. Mi-a spus că i-au dezvăluit tot secretul, pentru ca, în caz că ei vor muri pe câmpul de luptă, aceasta să fi aflat tot adevărul. Mi-a spus întreaga poveste a lui Vanlathiriel, pe care o auzise pentru prima dată printre zgomot de săbii şi cadavre, pentru prima dată după atâţia ani. Acolo a aflat că părinţii ei au părăsit-o pe Vanlathiriel când era mică, pentru că era prea frumoasă şi nu voiau să o vadă cum suferă din cauza asta. I-a întrebat de ce ar fi trebuit să sufere când primise un dar atât de scump şi de frumos de la viaţă. I-au spus că din cauza asta nu ar fi avut parte de iubire adevărată, pentru că toţi ar fi iubit-o doar pentru chipul ei şi se vor lupta pentru ea, dar nu vor vedea cum este ea cu adevărat.

De aceea o alungaseră. Au dat-o pe Vanlathiriel unei familii de silfi „fără dorinţă”, care avea deja un fiu, pe Lucmiel, dar care îşi dorea foarte mult şi o fiică. Au primit-o la ei cu braţele deschise şi au crescut-o ca pe fiica lor, dar o ţineau departe de lumea exterioară, pentru că ea nu înţelegea ce probleme poate aduce o frumuseţe ca a ei unei silfe. Le era frică

să nu se îndrăgostească şi să sufere, fără a înţelege că cei mai mulţi o iubeau pentru frumuseţe şi... nici nu îi dădeau timp să le arate cum era ea cu adevărat. Aşa a crescut şi a înţeles de ce o protejează, dar ei nu au apucat să-i spună niciodată adevărul, pentru că plecase prea devreme dintre ei. Nu se aşteptau să se întâmple aşa.

Când a auzit pentru prima dată de Castiel, a visat cum ar fi să-l întâlnească, să-l privească în ochi şi să-l iubească. Îi scria cântece şi poezii şi încerca să-l deseneze din ceea ce ştia despre cum arată, dar imediat după ce termina un desen începea altul şi mereu spunea că arată oricum mult mai bine în realitate decât în desenele ei, de care pur şi simplu se îndrăgostise. Apoi, mi-a spus cum Santiel i-a promis că îl va face pe Castiel să se îndrăgostească şi de caracterul ei, nu doar de frumuseţe, iar ea a acceptat propunerea lui de a-i deveni slujitoare...

Aşa a aflat Vanya că Vanlathiriel era sora ei. Aşa a aflat că cea pe care eu îmi doream atât de mult să o ucid avea acelaşi sânge ca ea. Tocmai atunci.

Mi-am cerut iertare pentru fapta mea, iar ea îmi spuse cu lacrimi în ochi că mă iartă. Vanya ar fi renunţat chiar şi la titlul de *Element*, dacă proba nu s-ar fi întrerupt, la cererea ei, pentru a

i se permite să mă ajute. A fost de acord când am rugat-o să vină cu mine spre moarte sigură, în acea temniţă, dar eu ce i-am oferit în schimb? Eu i-am ucis sora de care nici măcar nu ştia, şi totuşi ea nu mă ura, ci mă ierta. Ce-mi puteam dori mai mult decât o astfel de iertare? Ce-mi puteam dori mai mult decât un astfel de prieten?

Vanya se ridică şi plecă, dar eu am mai rămas câteva clipe.

Am auzit un plânset. Era Fár, în spatele unui copac. M-am îndreptat spre ea şi am îngenuncheat...

— Caldelan... spuse Fár. Nu l-am mai văzut de când am luptat împreună. Îmi e atât de teamă să nu se fi întâmplat ceva cu el!

— A luptat şi el până la urmă?

— Da, Caladwen! A fost lângă mine tot timpul! Chiar dacă nu vă vorbiţi, asta nu îl scuză de la a participa la război. Unde crezi că o fi?

— Nu ştiu. Probabil într-un loc în care să-şi mai limpezească puţin gândurile, dar nu-ţi face griji, sigur se va întoarce. Nu ai de ce să-ţi faci griji, sunt sigură că e bine.

Chiar în acel moment, în spatele nostru s-a auzit foşnet de frunze. Mi-am pregătit arcul şi am îndreptat săgeata într-acolo.

Silueta se apropie şi începu a râde. Îşi dădu pelerina de pe faţă şi îi puteam vedea chipul,

era chiar Caldelan.

— Chiar aşa rău am fost încât vrei să mă foloseşti drept ţintă pentru săgeţi?

Fár se ridică bucuroasă şi alergă spre el, sărindu-i în braţe.

— M-ai speriat, să ştii! Să nu mai dispari niciodată aşa!

Spuse ea, în timp ce îl strângea în braţe.

Caldelan îi zâmbea drăgăstos şi apoi, uitându-se în ochii ei, îi şopti:

— Dar unde aş putea pleca? Şi cum aş putea să stau departe de tine?

Am vrut să-i las să se bucure pe deplin de momentul lor, dar... am călcat din greşeală pe o creangă care s-a rupt şi a făcut zgomot. Amândoi s-au întors spre mine.

— Ce soră minunată am şi eu! Vrea să plece fără ca măcar să mă salute!

— Am văzut că sunteţi destul de ocupaţi şi nu mi-am permis să vă deranjez...

— Caladwen, întotdeauna există timp şi pentru sora mea!

Haide, vino aici!

M-am îndreptat spre Caldelan, care m-a primit cu braţele deschise.

— Îmi pare rău pentru ce am spus, Caladwen, eram furios.

Nu ştiam cum să reacţionez. Mi-am luat puţin timp, să mă gândesc după toată nebunia

asta, şi mi-am dat seama că nu voi putea înţelege niciodată ce ai trăit tu acolo, iar eu, în loc să-ţi fiu alături, te-am părăsit!

— E în regulă, frate, ştiu! Eu… te iert!

M-am îndepărtat puţin de Fár şi Caldelan… o altă imagine îmi venea în minte. Era Santiel şi armata lui. Mi-am scuturat capul, dorindu-mi ca imaginea să dispară. Nu voiam să văd asta, nu atunci. Nu avea rost să stric acel moment sacru pentru că…

Un măcel era pe cale să se apropie, fără ca multă lume să fi ştiut.

Eram acolo şi mă bucuram de acel moment cât mai puteam. Mă bucuram că prietenii mei şi Caldelan erau încă în viaţă, că eu încă trăiam. Ce se întâmplase nu fusese nimic în comparaţie cu ce urma. Luasem parte doar la o bătălie, dar războiul adevărat abia începea.

M-am apropiat de prietenii mei şi le-am spus cât de mult îi iubesc, exact aşa cum le-am spus şi părinţilor înainte să moară. Să fie doar pentru siguranţă sau moartea nu s-a săturat încă *să-mi ia persoanele dragi de lângă mine?* Nu ştiam. Nu voiam să ştiu. Nu voiam să mă gândesc la nimic, nici măcar pentru un moment. Măcar pentru o secundă aş fi vrut să nu mai aud de moarte şi nici să mă gândesc la ea.

Când am ajuns în dreptul lui Castiel m-am oprit şi l-am privit îndelung. El era singurul faţă

de care nu îmi mai puteam dezvălui sentimentele, aşa că doar i-am zâmbit, un zâmbet pe jumătate fals.

Ne-am îndreptat spre câmpul de luptă şi, odată ajunşi acolo, am văzut silfi care încă îşi plângeau morţii şi am petrecut câteva clipe în linişte în memoria lor. Era greu să nu te gândeşti la moarte, când ea era peste tot. Era greu să o uiţi, când îşi făcea simţită prezenţa în cele mai nepotrivite şi neaşteptate momente.

„Nepotrivit”, ce cuvânt ciudat. Orice moment este unul nepotrivit, aşa că, dragă moarte, te rog să nu mai vii la noi niciodată. Aici tu nu eşti binevenită, aşa că te rog, ia-ţi o vacanţă undeva departe şi rămâi acolo pentru totdeauna, cu cei pe care ni i-ai luat deja. Te rog! Cred că ai acum destui prieteni şi nu o să te mai simţi singură. Nu te-ai săturat de atâtea lacrimi şi suferinţă pe care ni le-ai cauzat? Nu ai vrea să iei şi tu o pauză?

Te rog, dragă moarte, te rog să-mi asculți rugămintea și să pleci de aici odată pentru totdeauna.

A ta victimă, Caladwen,
silfă de pământ rămasă orfană…

Capitolul 12

Câmpul de luptă, devenit un imens cimitir, răsuna de cântece în amintirea celor care au luptat până la sfârşit pentru ceea ce ne fusese luat, pentru pace. L-am văzut printre cadavre şi pe Amoniel. Îl văzusem murind, nu mai era o noutate. Cu timpul, te obişnuieşti să-i vezi pe cei cu care râdeai odată, morţi. Eu deja m-am împăcat cu gândul acela. Am mers la el şi mi-am luat rămas bun, atingându-i mâinile ce erau puse pe piept şi închizând pentru câteva clipe ochii. Mă gândeam la tot ce făcuse el pentru mine şi i-am mulţumit. I-am mulţumit pentru că a servit Galadornul cu credinţă până la ultima suflare, exact aşa cum juraserăm cu toţii.

M-am ridicat şi am observat că în spatele meu era Castiel.

Mă privea şi nu îndrăznea să se apropie de mine.

— O să fim măcelăriţi, am spus, iar ei cred că deja s-a terminat, că asta a fost tot!

— Poate că nu va fi aşa, Caladwen. Poate destinul ne va feri de moarte şi…

— Castiel, am intervenit privindu-l în ochi. Destinul nu face minuni sau excepţii, el face doar ceea ce ştim cu toţii că se va întâmpla, ceea ce stă scris în profeţie! Nu avem nicio şansă!

— În profeţie scrie doar că va fi război, Caladwen, nu şi că noi vom fi printre cei care

mor.

— Uită-te în jur, Castiel. Cum poţi să fii sigur că noi nu vom sfârşi la fel? Nimic nu e sigur, decât că lucruri oribile se vor întâmpla cu locul în care ne-am născut şi cu siguranţă şi cu noi! Castiel, tot ce îmi doresc e ca, dacă voi muri, să rămân în amintirea lor ca cineva care a luptat pentru ca ei să aibă un viitor fără suferinţă, aşa cum am avut noi la început. Nu îmi doresc să fiu eu cea mai importantă, nu îmi doresc ca ei să-şi aducă aminte doar de mine, ci singura mea dorinţă este ca ei să ştie că am fost şi eu acolo, că am făcut şi eu parte dintre cei care au depus un jurământ să-i apere. Nu vreau nimic mai mult, decât să fiu apreciată pentru că lupt pentru ei înainte de a lupta pentru mine, pentru că pun loialitatea faţă de pământul meu înaintea intereselor proprii. Atât şi nimic mai mult.

— Caladwen… Ştiu că moartea nu ocoleşte pe nimeni, dar de ce să ne gândim la ea, atâta timp cât suntem încă în viaţă?

Da, ea este peste tot şi ne pândeşte ca o fiară, dar încă nu ne are! Şi… atâta timp cât nu ne-a atins încă, noi nu trebuie să ne gândim la ea!

— E aşa greu să nu te gândeşti la ea atâta timp cât o vezi şi o simţi atât de aproape de tine.

— Ştiu, Caladwen, dar dacă vrem să ne îndeplinim scopul, trebuie să credem că suntem nemuritori, că noi suntem cei mai importanţi silfi din tot Galadornul şi de aceea suntem *Elemente*!

Trebuie să fim mândri şi să sfidăm moartea şi abia atunci, când vom reuşi să facem lucrurile astea, cred că avem o şansă să-l învingem pe Santiel.

— De unde ştii că asta nu ne va schimba pe veci?

— Asta depinde de fiecare. Eu ştiu că voi rămâne la fel până la final şi ştiu că şi tu vei face la fel.

Am rămas nemişcaţi. Cuvintele nu-şi găseau rostul...

— Să ştii că am şi eu o ultimă dorinţă.

— Cu toţii avem dorinţe, Castiel, dar asta nu înseamnă şi că vor deveni realitate.

— Dar eu nu cer ceva imposibil şi cred cu tărie că se va împlini! Caladwen, dacă o să mor, vreau să ştiu măcar dacă m-ai iubit vreodată cu adevărat. Te rog, am nevoie să ştiu asta!

Am început să tremur şi am încercat să-i evit privirea.

— M-ai rănit, Castiel... Ştiu că nu a fost vina ta şi acum...

Cred că este momentul să-ţi spun că, din noaptea aceea nu mi-am dorit nimic mai mult

decât să rămân mereu în braţele tale, să mă poţi strânge la piept şi să-ţi aud fiecare bătaie a inimii. Ştiu că nu a încetat niciodată să bată pentru mine.

Castiel se aplecă puţin asupra mea şi mă strânse puternic în braţe.

— Îţi mulţumesc că îmi dăruieşti iubirea ta, Caladwen! Este cea mai valoroasă bogăţie a mea!

— Ţi-am dăruit-o pentru prima dată în ziua aceea, Castiel, şi de atunci ţi-o ofer în fiecare clipă, chiar şi când eu nu sunt lângă tine, iubirea mea este şi va fi mereu! Castiel, te rog doar ca, oriunde ai fi şi oricât de departe ai merge, să nu mă uiţi niciodată.

— Cum aş putea să te uit? Chiar şi sub cea mai puternică vrajă mi-am amintit de noi, într-un final, semn că dragostea noastră învinge orice!

— Chiar şi moartea? Castiel, crezi că moartea se va îndura de noi şi nu mi te va lua şi pe tine?

Lacrimi… O îmbrăţişare lungă şi caldă…

— Asta numai ea ştie, Caladwen, moartea face ce vrea ea, nu ce vrem noi.

Simţeam toată dragostea lui, pe care o păstram în suflet ca să nu îmi mai lipsească niciodată.

***

Nimeni nu a dormit în acea noapte, iar dimineaţa ne-am îngropat morţii, i-am plâns şi au avut loc ceremoniile. Se apropia o altă seară şi, odată cu ea, măcelul. Timpul trecea, iar noi stăteam într-un cerc în jurul unui foc şi depănam diverse amintiri, pentru a încerca să nu ne gândim la ce avea să urmeze.

— Hei, Caldelan, mai ştii când ai spart cutiuţa cu bijuterii a mamei? Mai era şi preferata ei…

— Bineînţeles! Cum aş putea să uit? Dădusem vina pe tine, dar chiar şi aşa… nu a funcţionat. M-a alergat o zi întreagă, aruncând după mine cu ce mai rămăsese din ea. Era aşa supărată pe mine, dar să ştii că am reparat situaţia creată! Nu-ţi mai aminteşti că i-am făcut alta mult mai frumoasă? spuse el, în timp ce respira adânc şi lăsa pieptul să i se umfle de mândrie.

— Mult mai frumoasă?! Era cea mai strâmbă cutie de bijuterii pe care am văzut-o vreodată! Şi încuietoarea nici măcar nu funcţiona!

— Dar mamei i-a plăcut!

— Mamei îi plăcea tot ce-i făceam noi, asta fac mamele! Ne încuraja chiar şi atunci când eram o cauză pierdută.

După câteva clipe de tăcere, Lithoniel

interveni:

— Asta nu e nimic în comparaţie cu ce a făcut Sanya!

— Iar vechea poveste cu „Sanya a dat foc la toată casa şi a trebuit să ne mutăm”? îşi dădu ochii peste cap Sanya, dar nu înainte de a-şi încrucişa mâinile ca semn de negare a tot ceea ce avea să urmeze împotriva ei.

— Da, dragă soră! Voia şi ea să le facă o surpriză părinţilor, fiind mai „normală” decât de obicei. A vrut să le pregătească o cină romantică şi, în loc să aprindă o mică flacără, a incendiat întreaga casă!! În câteva minute a fost făcută scrum şi a trebuit să ne găsim altă locuinţă. De atunci, i s-a interzis să mai aprindă focul în casă!

Toţi râdeam în hohote, dar Sanya nu ne-a lăsat să ne bucurăm pe deplin de moment.

— Interdicţia s-a anulat acum mult timp, deşteptule! Dacă tu nu ştiai asta, nu înseamnă că ai dreptate! Şi oricum, povestea despre tine e mult mai amuzantă decât asta!

Lithoniel se opri din râs şi deveni foarte speriat.

— Bine, Sanya, gata! Nu o să mai râd de tine niciodată, dar te rog nu le spune! O să râdă toţi de mine! O să-mi amintească mereu de asta! Sanya, sora mea dragă, te rog!

— Îmi pare rău, frate, dar ţi-ai căutat-o cu

lumânarea!

Aşadar, povestea fratelui meu a început într-o vară când...

— Oh, haide Sanya! Scuteşte-mă de agonie şi treci direct la subiect, spuse Lithoniel, dându-şi ochii peste cap şi încruntându-se.

— Dacă zici tu... continuă ea, aşteptând reacţiile celorlalţi.

Atunci când a fost trimis să aducă caii acasă de la câmp, a fost atacat şi lăsat în pielea goală de către nişte prieteni care erau întotdeauna puşi pe şotii. Sfârşit!

— Lithoniel a fost lăsat în pielea goală în mijlocul unui câmp?! Cât aş fi dat să văd asta!

— Haha, foarte amuzant, Caldelan! interveni Lithoniel.

— Ai dreptate, Sanya! Imaginea asta o să-mi rămână pentru totdeauna în memorie! am spus eu, în timp ce râdeam cu gura până la urechi.

— Eu chiar sunt curios să aud o poveste despre Caladwen!

Spuse Lithoniel.

— Ce zici, Caldelan, ai ceva pentru noi? întrebă curios Castiel.

— Cum să nu? Credeam că nu mai întrebaţi!

— Oo... nu! Nu povestea aia, te rog, Caldelan! O să mă faci de ruşine! Eu nu am fost chiar aşa rea cu tine!

— Îmi pare rău, surioară, dar când silfii cer

un lucru, trebuie să le dai!

Am vrut să mă ridic, dar Castiel m-a tras de mână şi m-am aşezat la loc. M-am cuibărit în braţele lui şi, cu mâinile la ochi ca să-mi acopăr faţa, ascultam groaznica poveste a fratelui meu.

— Când Caladwen avea cam cinci ani, am hotărât să mergem la un picnic cu familia…

M-am împins şi mai tare în Castiel şi am început să oftez, dar Caldelan nu se oprea din a mă chinui.

— După ce mama a pregătit gustările şi ne-am aşezat pe iarbă în jurul lor, am observat că lipsea cel mai mic membru al familiei noastre, aşa că mama m-a trimis să o caut pe draga mea soră. Am găsit-o jucându-se cu un muşuroi de furnici. Era aşa încântată şi punea flori peste el, crezând că aşa le ajută pe micile creaturi la înfrumuseţarea căsuţei lor. M-am apropiat de ea şi i-am spus că, dacă se va aşeza pe muşuroi, va primi puterea de a se transforma într-o furnică ori de câte ori va dori şi că aşa o va putea întâlni pe regina lor, ba chiar va putea concura cu ea pentru acest titlu. Îmi aduc aminte perfect cum s-a aşezat pe muşuroi şi cum a început să ţipe în gura mare că ea este cea mai bună regină a furnicilor, până când una dintre ele a muşcat-o şi a făcut-o să-şi schimbe strigătul de încântare într-unul de jale.

Şi… ca să fie totul perfect, acele furnici au

pişcat-o de cred că şi acum mai are câteva semne ca amintire!

Nimeni nu se putea opri din râs şi toţi erau cu mâinile în aer şi gesticulau, strigând în cor faimoasa mea replică „Sunt Caladwen, regina furnicilor!”, imaginându-şi cum arătam cu sute, poate chiar mii de furnici pe mine. Suspinele mele se agravau, dar Castiel încerca să mă facă să mă simt mai bine.

— Nu te necăji, draga mea! Eu cred că e chiar drăguţ că ai încercat să le înfrumuseţezi locuinţa şi că ai încercat să le protejezi devenindu-le regină, asta până le-ai stricat de tot căsuţa…

L-am lovit cu pumnul în umăr şi am început să râd şi eu ca toţi ceilalţi.

— Bine, bine, recunosc! E o poveste cu adevărat nostimă, dar să nu-mi mai aduceţi aminte de asta niciodată. În regulă? Vă rog…

Lithoniel se apropie de mine:

— Bun venit în club, Caladwen! Regina furnicilor, bună asta! m-a imitat şi el puţin, ca toţi ceilalţi.

În final, toţi au fost de acord că am bătut păţania lui Lithoniel şi că s-ar putea să nu mă „detroneze” nimeni de pe primul loc al întâmplărilor cele mai amuzante din copilărie…

Noaptea se apropie şi liniştea se lăsă peste noi. Nimeni nu mai vorbea. Toţi aşteptam să se

dea semnalul că eram din nou atacaţi. Stăteam în acelaşi cerc, privind cum focul devenea din ce în ce mai mic. Se stinsese de tot... Aţipisem câteva clipe.

Aşteptarea era aşa nedreaptă şi chinuitoare, mai ales când ştiam că se va întâmpla ceva şi că oricum nu îl puteam opri.

„Aşteptarea”, cel mai neplăcut sentiment dintre toate, pentru că te macină şi te face să te gândeşti la lucruri care nu s-au întâmplat încă, dar care te pot lua cu adevărat prin surprindere.

Am deschis ochii speriată şi m-am ridicat puţin, trezindu-l fără să vreau pe Castiel.

— Eşti bine, Caladwen? S-a întâmplat ceva? mă întrebă.

— Nu, îmi pare rău că te-am trezit. Aţipisem şi... doar m-am speriat, atâta tot.

Se uită în jur.

— E foarte întuneric..., îmi spuse.

— Ne pot ataca în orice moment. Să-i trezim şi pe ceilalţi?

Am întrebat.

— Nu ştiu dacă...

Se auzi un zgomot, care îl întrerupse. Era sunetul cornului ce ne anunţa că duşmanii se apropiau de castel. Am plecat să-i anunţăm şi pe ceilalţi, dar auziseră deja şi ei semnalul.

— Ce se întâmplă, Caladwen? De ce sună din corn?

M-am uitat atent în ochii lui Fár şi am încercat să găsesc cel mai bun mod prin care să-i spun ce o să urmeze, dar nu puteam.

— O nouă armată este aproape de castel, pregătiţi-vă să fim măcelăriţi!

Fár mă privea îngrozită. Aş fi putut renunţa la ultima parte pe care i-o spusesem, dar nu voiam să-i dau speranţe false, nu puteam să o fac să creadă că vom scăpa cu viaţă din asta. Nu puteam să o mint, atâta timp cât eu şi celelalte *Elemente* ştiam adevărul. Trebuia să ştie ce avea să se întâmple, trebuia să ştie că urma să pierdem războiul.

În jurul nostru toţi se regrupau. Era o imagine de-a dreptul terifiantă să vezi cum câteva sute de soldaţi, care abia mai puteau sta în picioare, dar care totuşi nu renunţau şi erau pregătiţi să lupte până când şi ultima picătură de sânge din corpul lor se va scurge. Doreau să lupte împotriva a mii de soldaţi, să lupte până la sfârşit.

Ne-am alăturat arcaşilor din primul rând, ca să intrăm primii în luptă şi să le dăm puţin curaj celor care aveau să ne urmeze.

Cornul încetase şi noi eram gata de atac. Vedeam mulţimea venind spre noi. Castiel stătea în dreapta mea, iar Caldelan în stânga. Ceilalţi erau aşezaţi lângă ei. Fár părea neliniştită.

— Chiar e aşa rău să mori? întrebă ea.

— Nu ştiu, i-am răspuns, întorcându-mă spre ea. Nu am murit încă să ştiu cum e, dar nu cred că este chiar aşa rău.

Dacă moartea este rapidă, nu vom mai simţi nimic şi apoi vom cutreiera pământul în voie fără să ne stea cineva în cale. Acolo ne vom întâlni cu toţi cei care au plecat înaintea noastră. Cam aşa e moartea. După ce scapi de suferinţă, vei avea parte doar de linişte şi pace, de acele lucruri pentru care ne luptăm noi acum. Atunci ştim sigur că vom fi fericiţi.

Ne-am zâmbit reciproc şi am privit iar înainte, încercând să nu fim descurajate. Mulţimea se apropia, iar noi ne-am pregătit de tragere. Eram desemnată de către *Elemente* să dau semnalul.

Eu hotăram când să ne împotrivim morţii, chiar dacă asta nu avea să schimbe cu nimic lucrurile. Momentul acela se apropia cu repeziciune. Îngheţasem instantaneu la vederea forţelor care erau împotriva noastră. Mă gândeam la ce îmi spusese Lithoniel.

Trebuia să sfidăm moartea, trebuia să ne credem nemuritori şi să fim convinşi că moartea nu ne putea atinge.

— Arcaşi, pregătiţi-vă! am dat semnalul. Trageţi!!

Imediat au căzut primele victime şi erau

călcate în picioare de cei care veneau în urma lor. Atât de repede erau uitaţi sub picioarele lor... Aveai impresia că acest şir nesfârşit de inamici nu putea fi distrus. Noaptea făcea şi mai grea lupta, împiedicându-ne să vedem foarte bine silfii răzvrătiţi şi Creaturile Întunericului care erau de partea lor. Lithoniel îmi citea gândurile.

— Aşa este. E dificil să lupţi cu un inamic pe care nu îl vezi, dar măcar acum nu mai plouă!

Mi-a zâmbit, apoi ne-am concentrat din nou pe tragere. În faţa noastră, armata lui Santiel înainta din ce în ce mai mult spre noi. Clipa măcelului venise...

Capitolul 13

Abia atunci l-am observat pe Santiel, departe, pe o stâncă, supraveghind bătălia. Am auzit strigătul lui Caldelan şi atenţia mea s-a îndreptat spre cei care se apropiau de noi. Am înaintat şi eu. Paşii celor ce veneau în urma mea se auzeau din ce în ce mai tare. Castiel mi-o luase înainte şi eu îi păzeam spatele.

Nu se îndepărta prea mult de mine şi nici ceilalţi nu o făceau.

Rămâneam uniţi, în caz că vreunul dintre noi avea nevoie de ajutor. Trolii veneau spre noi. Am realizat că atacurile lor aveau loc doar

noaptea pentru că ei, la lumina zilei, deveneau stană de piatră şi fiindcă se temeau de tunete, nu participaseră la bătălia anterioară.

Sanya şi Lithoniel îi doborau cu săgeţi de foc, iar noi continuam să rămânem în viaţă cât mai mult cu putinţă. Ucideam în continuare, dar nu îmi puteam scoate din minte imaginea lui Santiel. Stătea acolo, departe de bătălie, fără nicio grijă, parcă sfidându-ne, şi se uita cum armata lui ne distrugea încetul cu încetul, unul câte unul. Voiam să merg acolo. Ştiam că dacă el era mort, războiul avea să se termine cu adevărat.

— Dar nu poţi să mergi singură! Îţi dai seama că…

Continuă gândul doar în mintea lui…

— Da, Lithoniel, ştiu, dar… veţi veni cu mine?

— Uniţi până la moarte şi dincolo de ea! mă asigură el.

— Uniţi până la moarte! se auzi în cor.

Alergam spre stâncă, dar nu puteam trece neobservaţi de inamicii care se ţineau după noi şi ne încetineau.

— Eu o să merg primul, iar voi mă veţi urma. Nu accept schimbări de plan, aşa că să nu întârziaţi! O să am nevoie de voi!

— Nu, Caldelan! Te rog să nu faci vreo prostie! Am zis că o să mergem acolo cu toţii, că

rămânem uniţi! am strigat. Te rog nu mă părăsi şi tu, am nevoie de tine!

— Nu îţi face griji, dragă soră. Pot să o fac, o să vezi! mă asigură el. Pot să fiu la fel de bun ca tine!

— Oh, Caldelan, dar nu trebuie să fii bun ca mine, trebuie să fii bun ca tine! Eu ştiu ce poţi şi fără să mi-o demonstrezi sau să-ţi pui viaţa în pericol! Caldelan, viaţa e mai mult decât a demonstra ce eşti cu adevărat. E şi despre a trăi cu cei care te cunosc deja şi te iubesc pentru ceea ce eşti!

— Poate aşa e pentru tine, pentru că întotdeauna ai fost preferata familiei! Pentru mine niciodată nu va fi aşa! Îmi mai aruncă o ultimă privire, spunând: eu încă nu am început să trăiesc cu adevărat, dar o voi face din momentul în care o să îl ucid pe Santiel şi o să vedeţi cu toţii de ce sunt în stare!

— Nu!! Caldelan, o să fii ucis! Te rog nu face asta! Caldelan! Caldelan!!

L-am strigat, dar n-am mai primit niciun răspuns. L-am văzut cum s-a îndepărtat şi am încercat să nu-l scap din ochi. Privirea îmi fugea dintr-o parte într-alta, de la prieteni la inamici şi de la camarazi la dragul meu frate.

Trolii ne încercuiseră, iar el nu se întorcea să verifice dacă noi eram în spatele lui, aşa cum promiseserăm.

— Caldelan, opreşte-te! Nu pot ţine pasul cu tine! Suntem încercuiţi! Caldelan!!

— Nu are rost să-l mai strigi, Caladwen. Nu te mai aude!

— Lithoniel, trebuie să fiu în spatele lui! Santiel e prea puternic! Trebuie să fim cu toţii acolo! Fratele meu are nevoie de mine! Nu-l pot lăsa aşa! Nu-l pot lăsa, chiar dacă el vrea să înfrunte moartea de unul singur!

Am încercat să mă strecor printre trolii gigantici, dar fără vreo reuşită. Erau prea mulţi, mult prea mulţi acolo. Am încercat să-mi fac loc printre ei cu sabia, dar nu se clinteau.

Aveau pielea atât de groasă, încât pentru ei eforturile mele de a scăpa de ei erau neînsemnate. Într-un final, Sanya sărise pe unul şi îi înfipsese o săgeată de foc drept în creştet. Creatura căzu la pământ, iar eu şi Fár luarăm urma fratelui meu.

Dacă ajungeam prea târziu? Dacă el deja... Nu! Nu mi-am sfârşit gândul şi am continuat să alerg spre stâncă. L-am zărit de departe pe Caldelan luptându-se cu Santiel. Slujitorii lui îmi înconjuraseră fratele. Exact cum bănuiam! Fusese o capcană.

— Rezistă frate!! Aproape am ajuns! am strigat cât de tare am putut, să-l asigur de tot sprijinul meu.

Am zărit-o pe Fár undeva în spatele meu.

Reuşea să-i ucidă cu săgeţi, chiar şi de la distanţă, pe cei care îl înconjuraseră pe Caldelan.

— Fugi, Caladwen! Când rămân fără săgeţi o să te urmez, imediat trebuie să vină şi ceilalţi! Du-te şi ajută-l, te rog!

Îmi spuse cu lacrimi în ochi, pe care şi le şterse imediat, continuând să tragă mai departe.

Slujitorii lui Santiel îmi încetineau alergarea. Cărarea foarte îngustă şi abruptă mă secătuia de puteri, dar nu am dat înapoi.

Trebuia să-mi salvez fratele, trebuia să fiu lângă el!

Am ajuns în cele din urmă lângă Santiel, dornic să-l ucidă cu mâna lui pe Caldelan.

— Numai peste cadavrul meu „, Vierme”!! am răbufnit şi m-am năpustit asupra lui ca să îi las un moment liber lui Caldelan.

— Ai cam întârziat, surioară!

Se pare că totuşi mă aştepta, mi-am zis.

— Am fost înconjuraţi de troli. Ceilalţi sunt încă reţinuţi, iar Fár ni se va alătura şi ea în curând.

La porunca lui Santiel, cât ai clipi din ochi, gûlii mişunau pe lângă noi, făcând un scut de protecţie între noi şi el, pentru a nu-l putea ataca.

— O să-mi lipseşti, dragă soră. Te rog să mă

ierţi fiindcă te-am urât atât. Te rog să ai grijă de Fár, pentru că ştiu că nu mă va ierta niciodată pentru asta. Vă iubesc, dragilor, dar decât să trăiesc degeaba, mai bine mor făcând ceva!

— Caldelan! Ce vrei să zici cu asta, ce vrei să faci?! Să nu încerci vreo prostie! Ajutoarele sunt pe drum!

Se strecură printre gûli, lăsându-mă în urmă. Ştia că avea să-mi fie foarte greu fără el, dar voia neapărat să-l ucidă pe Santiel cu mâna lui. Voia cu orice preţ să dovedească că era un luptător bun, să mă pot mândri că îmi era frate şi că datorită lui, războiul avea să se termine. Dar eu nu înţelegeam... de ce voia să rişte atât de mult? La ce să-i folosească gloria şi faima, dacă avea să moară? La ce bun să fie înmormântat ca un rege? Dacă Santiel nu ar fi fost ucis, am fi umplut pământul cu trupurile noastre fără viaţă, iar pentru ceilalţi nu ar mai fi existat nicio speranţă!

Printre umbre l-am zărit pe Caldelan luptându-se cu Santiel.

Fusese rănit şi a căzut la pământ. Santiel se năpustise cu sabia deasupra lui şi era gata să lovească. Fratele meu mă privi pentru ultima dată. Ştiam că îşi riscase viaţa doar pentru a mă face mândră. Voia să arate tuturor cât de puternic era un descendent al silfidei de pământ, cât de puternic era el. Oh, Caldelan, de

ce?

Am încercat să scap de gûli, dar nu reuşeam. Sabia lui Santiel îi străpunse trupul fratelui meu, iar eu eram silită să văd totul.

— Caldelaaan!!

Urlam de durere, iar lacrimile îmi ţâşneau instantaneu, curgând şiroaie pe obrajii mei. Îl pierdusem şi pe el. Nu mai aveam nimic...

Cu toate că eram înconjurată de gûli, aş fi vrut să ajung cât mai repede la el, dar nu mai aveam putere să lupt; nu doar pentru că eram obosită, ci pentru că acum simţeam că nu mai aveam pentru ce lupta. Nici pacea şi nici liniştea parcă nu mai contau. Nu acum. Trecusem prin atâtea doar ca să-mi văd familia murind? Îmi venea greu să cred asta. Mai exista oare speranţă? Puteam noi învinge asemenea monstru?

— Te blestem, Viermee! am urlat. Te blestem să-ţi fie viaţa un chin şi o cursă continuă spre durere, până când te voi găsi şi te voi tortura. Voi scoate din tine şi ultima picătură de sânge şi o să te fac să mă implori să te ucid, dar eu nu o să o fac. Te blestem să nu îţi găseşti niciodată liniştea, nici măcar ca duh permanent, iar moartea ta va fi una cruntă şi corpul tău va fi tăiat în bucăţele şi lăsat pradă pentru animale. Te blestem, Santiel, şi blestemat să rămâi până la sfârşitul lumii!

— Caldelaaan!! se auzi deodată un strigăt prelung.

M-am întors. Fár alerga spre el, fiind urmată de ceilalţi.

Draga de ea, scumpa mea prietenă! Mă rugase să merg să-l ajut, iar eu nu putusem să fac nimic, decât să ajung la timp pentru a asista la moartea lui!

Datorită ajutorului primit, m-am strecurat în sfârşit printre gûli şi, când am ajuns la Caldelan, am simţit cum cineva mă prinse de braţ: Slujitorii Negri. Au prins-o şi pe Fár, care nu voia să dea drumul trupului lăsat într-o baltă de sânge. Se zbătea mai tare decât mine. Chiar dacă eu îmi pierdusem întreaga familie, ea îl pierduse pe el, el care însemna pentru ea totul.

Santiel dădu poruncă să înceteze lupta şi să fim cu toţii legaţi. Eram revoltată că nu puteam ajunge la fratele meu să-l mai văd de aproape încă o dată înainte de a-mi lua rămas bun.

Eram conştientă de ce urma: avea să ne ducă în temniţa Argos şi să ne închidă. Aveam să devenim sclavi, sclavii Întunericului, sclavii celui care îmi ucisese fratele!

— Santiel! am răbufnit. Vierme ce eşti!! Mai bine mor decât să fiu sclava ta! Nu te voi sluji niciodată! M-ai auzit? Niciodată!

— Nimeni nu o va face, Caladwen! Nu ne vom supune lui!

Interveni Sanya plină de furie.

— Tocmai de aceea o să suferiţi mai mult în a-mi fi sclavi decât să vă torturez, deşi... poate nu o să scot asta de tot din calcul, spuse Santiel, zâmbindu-ne ca un nemernic.

Am fost luaţi şi legaţi. M-au trântit la pământ, iar Sanya, la fel ca toţi ceilalţi, a fost aruncată lângă mine şi nu se mai putea opri din plâns.

— Nu îţi face griji, Sanya. Poate că destinul nu ne urăşte chiar aşa mult. Poate acolo, undeva, zace ascunsă unica noastră şansă de a recuceri Galadornul, de a ne întoarce acasă şi de a ne plânge morţii în linişte, fără a ne mai teme pentru vieţile noastre!

— Mi-am pierdut fratele, Caladwen! a ţipat ea. Lithoniel e mort! Tot mai crezi că destinul nu ne urăşte „aşa mult”?! Şi de ce să îl plâng mai târziu, când o pot face foarte bine şi acum?!

Oricum nu mai are niciun rost! Cu toţii vom sfârşi odată şi clipa aia se pare că se apropie din ce în ce mai mult!

Nu şi Lithoniel... Nu se putea! De ce şi el? Santiel reuşise să distrugă un *Element*, unul aşa puternic ca el... „Viermele”!!

Aveam de gând să-l ucid cu prima ocazie ce mi s-ar fi ivit în cale şi să-l fac să plătească pentru toate păcatele sale! Să plătească pentru fiecare viaţă pe care o luase, pentru a-şi

îndeplini scopul său mârşav, pentru absolut tot! Mi-aş fi dorit ca cineva să intervină să-mi spună să mă calmez, să-mi spună că ceea ce voiam să fac nu avea să fie uşor, dar nu era nimeni.

Doar Lithoniel şi cu mine, dintre toate Elementele, aveam puterea telepatiei. Doar regii puteau să-mi citească gândurile.

Mă simţeam singură. Nu era de ajuns că întreaga mea familie murise? Acum era rândul prietenilor mei să moară? Acum era rândul altor familii să-i piardă pe cei dragi lor? De ce moartea mă ura atât de mult? Chiar îi displăcea viaţa în modul ăsta?

Chiar atât de tare o supăram pentru că voiam să trăim? Atât de rău să ne urască? Mă simţeam ca şi cum propria conştiinţă m-ar fi părăsit fără să aibă vreun motiv anume şi ar fi plecat...

Departe. M-am întors spre Sanya:

— Draga mea, eu mi-am pierdut întreaga familie şi tot mai am puterea să sper. Nu ştiu cum, sau de ce, dar ceva din mine nu mă lasă să renunţ. E totuşi ceva care încă mă mai ţine în viaţă.

Am tresărit speriată... Castiel, dragul meu silf! Îl căutam cu privirea, dar nu îl vedeam nicăieri. Nu îl mai văzusem de când scăpasem de troli şi alergasem să-l ajut pe Caldelan. Unde era? Nu... nu se putea! Nu şi el! Deja era mult

prea mult! De ce nu se sătura moartea niciodată?! De ce? Cine a făcut-o aşa meschină şi lacomă după sufletele ce nu făceau altceva decât să trăiască?! De ce ura viaţa? Ce i-am făcut noi să ne vrea atât de mult?

Am încercat să mă liniştesc şi să întreb, înainte de toate, dacă ştia cineva adevărul.

— Sanya... Castiel, ştii cumva unde este?

— Nu, Caladwen. El a fost singurul care n-a scăpat de troli, iar eu nu l-am mai văzut de atunci.

— L-aţi lăsat singur?! Sanya! am spus şocată, în timp ce m-am întors spre Vanya, care era puţin mai departe. Nici măcar tu, Vanya? Nici măcar tu nu te-ai întors să-l ajuţi?

— Am crezut că se va descurca şi singur. Nu ne-ai spus să venim după tine pe stâncă, să luptăm cu Santiel?

— În primul rând aţi crezut, nu eraţi siguri şi, în al doilea rând, am spus să veniţi toţi! În niciun caz nu am spus să lăsaţi pe cineva singur înconjurat de troli şi să veniţi după mine! Aţi ajuns oricum prea târziu. Ştiu că nici voi nu v-aţi dorit să se întâmple aşa, dar acum războiul s-a terminat şi noi am pierdut!

Un *Element* a fost ucis şi un altul nu se ştie unde este, iar noi vom deveni sclavi, dacă nu cumva ne putem numi de pe-acum aşa, am spus uitându-mă la mâinile noastre legate.

Minunat, prieteni, mi-aţi dovedit că pot avea mare încredere în voi!

Lângă mine era trântită şi Fár, încă în stare de şoc. Aş fi vrut să-i vorbesc, dar nu ştiam ce să-i spun. Să-i fi spus că şi eu sufeream, pentru că ultima mea rudă a murit la fel ca ceilalţi, chiar sub ochii mei, şi că eram acolo, dar n-am putut face nimic pentru a o ajuta pentru a nu ştiu câta oară? Să-i fi spus că aş fi vrut să-mi smulg inima din piept şi să mi-o îngrop alături de ei şi să stau zi şi noapte la mormântul pe care n-o să-l aibă niciodată, udându-l neîncetat cu lacrimile mele? Nu, nu puteam să-i spun aşa ceva, pentru că aş fi înrăutăţit situaţia. Totuşi, aş fi vrut să-i spun ceva, dar ce? Ce puteam să spun cuiva care era în situaţia ei? Era chiar mai rău decât în cazul meu? Suferea ea mai mult? Nu ştiam, dar speram din tot sufletul să nu afle niciodată. Chiar speram…

— Te-a iubit foarte mult, Fár, dar cred că ştiai asta destul de bine…

— El ţi-a spus asta? mă întrebă în timp ce îşi ştergea lacrimile.

— Da. Ştia că nu o să-l ierţi niciodată pentru ce avea să facă…

— Atunci de ce a făcut-o? De ce să facă ceva pentru care ştia foarte bine că n-o să-l pot ierta?

— Nu ştiu. Poate pentru că a crezut că o să reuşească, deşi s-a asigurat că transmite un

scurt mesaj, în caz contrar, am spus în timp ce ei îi căzuse parcă ultima lacrimă pe obraz.

— Doare foarte tare, Caladwen, la fel de mult precum pierderea întregii familii.

— Ştiu, Fár, am spus, după care am făcut o scurtă pauză.

Caldelan... m-a rugat să am grijă de tine.

— Caldelan? A spus el asta?

— Da. Înainte să scape de gûli şi să-l atace din nou pe Santiel.

— Şi o să ai?

Mă privea aşa cum ar fi privit un mic silf ochii mamei sale, cu blândeţe, supunere şi multe lacrimi.

— Îmi este din ce în ce mai greu să am grijă şi de mine, dar atât cât pot, draga mea prietenă, şi atât cât voi mai trăi, voi face tot ce pot ca să fiu lângă tine! Crede-mă, o să fac tot ce pot!

Se cuibări lângă mine şi oftă adânc, iar eu mi-am pus capul lângă al ei. Vanya întrerupse tăcerea:

— Aşteptăm de mult timp aici. De ce crezi că le ia atât?

— Nu ştiu, Vanya. Poate că nu s-au decis încă sigur ce să facă cu noi, dar de ce eşti aşa grăbită? Îţi doreşti chiar aşa mult să fii întemniţată şi să devii sclava lui Santiel?

— Nu face pe neştiutoarea, Caladwen! Sunt

sigură că te gândeşti la acelaşi lucru ca mine. Te gândeşti la ce se poate întâmpla în timpul călătoriei noastre spre Argos, sau ce vom face noi să se întâmple…

Evadare?! Se gândea şi ea la evadare? Posibil, dar era foarte riscant şi s-ar fi putut să sfârşim ca restul prietenilor noştri. Dar ce am mai fi avut de pierdut, în afară de propria viaţă? Oricum, poate că nu valora chiar aşa mult sau… din contră. Poate de aia ne voia moartea! Dar ea ne putea păstra doar sufletul, pe când trupul era ucis, îngropat, ars, purtat de vulturi în văzduh, sau dus de o bărcuţă pe apă şi dat uitării. Asta însemna că sufletul era adevărata valoare a noastră şi nicidecum trupul. Asta însemna că noi eram mai valoroşi decât credeam.

Şi atunci? Merita să mori din dorinţa de a trăi? Încă nu îmi puteam imagina că dintr-un ţinut întreg am mai rămas doar câţiva. Acum tot Galadornul era pustiu de orice bunătate şi plin de întuneric, iar în curând aveam să fim cu toţii şterşi de pe pământ, devenind istorie. Urma să facem parte dintr-o legendă ce nu avea să fie scrisă sau ştiută de nimeni niciodată, pentru că nu avea să fie nimeni care să povestească faptele noastre. Oare aşa urma să se termine totul? Pierduserăm războiul şi nu mai puteam face nimic ca întunericul să nu poată pune

stăpânire pe Galadorn? Chiar nu mai exista nicio cale?

Galadorn este deja sub întuneric, Caladwen, interveni din nou, după atâta timp, conştiinţa mea. *Numai o minune vă mai poate salva şi, din câte ştii, până acum nimeni nu a avut parte de vreuna. Doar o minune...*

Capitolul 14

— Dacă Vanya gândeşte asemeni lui Caladwen, înseamnă că toţi ne gândim la acelaşi lucru! spuse cel care tocmai fusese aruncat la picioarele mele cu faţa în jos. L-am recunoscut imediat:

— Castiel! Eşti bine? Unde ai fost până acum?!

Rămase la pământ, dar îşi ridicase privirea şi îmi zâmbea aşa cum o făcea el de fiecare dată.

— Am reuşit să scap într-un final de troli. Apropo, mulţumesc pentru ajutorul acordat! Am pornit spre stânca unde era Santiel, a început el să ne spună. Am alergat să vin în ajutorul vostru dar, când mă apropiam, l-am văzut îndreptându-se spre castel.

Voia să pună mâna pe sfera de cristal, aşa că l-am urmărit şi, când am ajuns aproape de el, l-am atacat. Locul a fost imediat împânzit de slujitorii lui care m-au prins, m-au legat şi apoi

m-au adus aici. Am reuşit să-l rănesc, dar nu ştiu cât de grav.

Totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă. Mi-aş fi dorit să-l răpun… Oricum, magia lui este foarte puternică. Sunt sigur că a fost degeaba, spuse el dezamăgit.

— Mă bucur nespus de mult că eşti bine! Am crezut că te-am pierdut!

— Şi eu mă bucur că eşti bine, Caladwen, dar… spuse în timp ce se uita în jur. Caldelan şi Lithoniel, unde sunt?

Am respirat adânc şi am încercat să-mi stăpânesc lacrimile şi să răspund şi în locul Sanyei.

— Castiel, Caldelan e mort! La fel şi Lithoniel.

— Cum?! Amândoi?!

— Da… am răspuns.

— Îmi pare foarte rău, a continuat, dar să nu te învinovăţeşti niciodată pentru asta! Sunt absolut sigur că ai făcut tot ce ai putut să-i salvezi, ca de fiecare dată. Sunt mândru de tine, Caladwen, şi mereu voi fi!

— De fapt… eu n-am fost acolo când Lithoniel a avut nevoie de ajutor. Cum aş putea să fiu împăcată cu asta, cu ideea morţii lor, când nici măcar pe Caldelan nu l-am putut ajuta? A fost ucis chiar sub ochii mei, iar eu n-am putut face nimic.

Se târî şi îşi puse capul în poala mea.

— Măcar fii împăcată cu ideea că alţii, şi dacă ar fi putut face ceva, tot n-ar fi făcut-o.

L-am privit neliniştită cum îşi închise ochii. Să-l cred?

Exista oare cineva care să-şi lase aproapele să moară dacă ar fi avut ocazia să-l salveze?

— De ce nu facem acum lucrul ăla la care vă gândiţi toţi?

Îmi întrerupse Fár gândurile.

— Pentru că acum nu este momentul potrivit, am răspuns.

Când ne vor duce la Argos, ne vom face un scurt plan şi îl vom pune în aplicare. Până atunci, nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm. Dar dacă eşti obosită, îţi poţi lăsa capul pe umărul meu. Nu ştim cât timp va mai dura aşteptarea.

Fár şi-a plecat capul pe umărul meu şi a stat aşa pentru câteva clipe, cu ochii deschişi. Desigur că voiam să mă eliberez şi să scap, dar nu puteam. Rămăsesem numai câteva zeci de silfi din armata ce trebuia să apere Galadornul şi unul din *Elemente* a fost ucis, semn că moartea ne vâna şi ne putea atinge şi pe noi. Pierduserăm această bătălie şi acum aşteptam să înceapă drumul nostru spre sclavie, dar atâta timp cât încă trăiam exista întotdeauna speranţă!

După ceva timp, silfii care erau sub comanda lui Santiel ne-au percheziţionat şi ne-au luat toate armele sau... nu chiar toate, pentru că niciodată nu poţi lăsa un silf de pământ fără ceva ascuţit cu care să poată ucide.

— Dacă nu-ţi iei mâinile de pe mine, nu o să mai ai mâini!

I-am spus celui care mă controla şi l-am făcut să se îndepărteze imediat.

Ne-au fost scoase funiile şi ni s-au pus lanţuri care aveau legătură cu ale celorlalţi. Nimeni nu a opus rezistenţă, pentru că ştiam cu toţii că ar fi fost degeaba. Planul de evadare părea imposibil de pus în aplicare. Nu mai exista nicio cale de scăpare.

Abia atunci slugile lui Santiel au observat semnele de pe încheieturile noastre.

— Frumoase semne, silfilor, ce înseamnă? întrebă unul din ei în batjocură.

— Asta înseamnă „, Corcitură”, că o să-ţi rupem gâtul cu prima ocazie pe care o vom avea! Şi să ştii că putem face asta şi legaţi cu lanţuri!

Auzind asta, silful băgăcios din faţa mea începu să se uite la mine cu atenţie.

— Hmm... aşadar, se pare că stau de vorbă cu însăşi Caladwen, fiică a Rainei! Se pare că ai devenit *Element de pământ* în cele din urmă!

— Iar tu, se pare că ai fost atât de „deştept”, încât ţi-ai trădat propriul popor pentru a sluji de bunăvoie un Vierme! am strigat, în timp ce încercam să-l lovesc.

— Păstrează-ţi energia pentru atunci când Santiel te va chema în audienţă, dragă domniţă! zise râânjind.

— Nu mă lua pe mine cu „domniţă”! Şi transmite-i că nu am ce să discut cu el! Nu va scoate nicio informaţie de la mine! Nu voi fi niciodată sclava lui!!

— Am şi eu un mesaj pentru el, Caladwen, spuse Sanya, care se apropiase de silf cât putu de mult şi scuipă în faţa lui, pe pământ. Mesajul este pentru amândoi. Cred că este destul de clar! adăugă ea.

Gardianul mârâi, dând ordin celorlalţi să-şi ia caii şi să înceapă călătoria. Câţiva silfi, în frunte cu cel pe care eu îl poreclisem „Corcitură”, se aşezaseră în faţa convoiului. Silfului din dreapta sa i se dădu capătul lanţului ce ne lega pe toţi şi mână calul să meargă la trap. Câţiva silfi erau răniţi grav şi lăsau dâre de sânge în urma lor. Uneori se împiedicau şi cădeau, iar noi eram traşi şi trântiţi la pământ.

Nu mai era nimic de făcut. Nu aveam cum să deschidem lanţurile şi nu puteam încerca să evadăm numai noi, şi pe ceilalţi prizonieri de război să-i lăsăm să fie torturaţi. Trebuia să

evadăm cu toţii, dar acum nu existau şanse nici măcar pentru noi.

Cerul era negru şi îţi dădea senzaţia că era în permanenţă noapte. Lumina zilei se ivea cu greu printre nori. Rănile grave şi mersul constant făceau deja primele victime. care erau scoase din lanţuri şi abandonate în mijlocul drumului. Am aruncat o privire în urmă. Stomacul mi se strânse când am văzut că silfii din convoi încercau cât puteau de mult să nu calce cadavrele în picioare.

Doi dintre slujitori se apropiară de noi să ne verifice.

Mergeau la câţiva paşi de mine şi puteam auzi câte ceva din discuţia lor. Vorbeau despre faptul că ar fi trebuit să călătorim doar noaptea, ca în caz că va scăpa cineva, să se rătăcească şi să nu mai găsească drumul de întoarcere.

Să scăpăm? Cine ar fi putut crede că am putea scăpa? Da, eram *Elemente*, dar nu vrăjitori!

L-am văzut pe „Corcitură” apropiindu-se de cei doi şi spunându-le că aşa se puteau rătăci şi ei şi era mai bine să se odihnească pe timpul nopţii. I-a asigurat că va dubla paza pentru a nu putea scăpa nimeni. Slujitorii şi-au reluat poziţiile, iar noi am continuat să mărşăluim. Noaptea se apropia…

— S-a zis cu planul nostru de evadare,

Caladwen! Lanţurile astea sunt prea groase şi nu mai avem nici arme!

— Trebuie să ne gândim la ceva, Castiel. Nu poate fi ăsta sfârşitul!

S-a dat ordin să oprim pentru a înnopta acolo. Ne-am strâns şi ne-am făcut culcuş unii lângă alţii. Eram legată între Castiel şi Fár. Mi-am aşezat capul pe pieptul lui Castiel şi el m-a cuprins cu braţele atât cât putea, fără a-i deranja pe ceilalţi din cauza lanţurilor, iar Fár se lăsă pe spate şi închise ochii.

„Corcitura” şi silfii care se aflau sub comanda sa făceau ultimele verificări pentru a se asigura că totul era în ordine.

Abia acum făceam legătura! Mai mult ca sigur, el era mâna dreaptă a lui Santiel şi cel care avea cel mai mult de suferit dacă noi reuşeam să evadăm. Azi, mâine sau… vreodată.

După ceva timp, m-am ridicat cu grijă, încercând să nu-l trezesc pe Castiel şi mi-am scos pumnalul ce se afla mai jos de brâu. Am găsit o mică încuietoare la lanţul meu şi am încercat să o deschid, dar pumnalul a ricoşat şi m-a tăiat la mână, făcând zgomot.

Castiel se trezi, îmi văzu mâna sângerând şi se trase înapoi, puţin speriat.

— Caladwen, de ce nu m-ai trezit?! Te puteam ajuta! Puteam încerca împreună!

Castiel rupse o parte din materialul subţire

al pelerinei şi îmi legă mâna.

— Ah! Încet, te rog, ustură îngrozitor!

— Iartă-mă, draga mea! spuse în timp ce aruncă o scurtă privire la pumnal şi înapoi la rană. Caladwen, tu... Strigă şi mă făcu şi pe mine să mă uit la tăietură înainte de a fi pansată.

Rana deschisă prinse o nuanţă de negru şi simţeam cum încheietura mâinii nu mai rezista să ţină greutatea lanţului.

— Incredibil! Cum pot fi aşa neatentă?! Normal că m-am otrăvit, doar era pumnalul meu!

— Nu te necăji. Dacă ne grăbim, Vanya te va vindeca imediat. Trebuie doar să ajungem la ea şi să nu vadă slugile că eşti rănită, altfel o să te percheziţioneze la sânge şi ştiu că nu poţi să suferi asta.

Am ascuns pumnalul în acelaşi loc şi am încercat să mă ridic pentru a merge la Vanya, dar lanţurile m-au trântit la pământ, trezind-o şi pe Fár.

— Îmi pare rău, Fár, am şoptit. Nu am vrut.

— E în regulă, Caladwen. S-a întâmplat ceva? a întrebat somnoroasă, în timp ce se uita mai bine la mine.

Am vrut să-i răspund la întrebare, dar înainte să apuc să o fac, îmi văzu mâna bandajată.

— Vai, eşti rănită! continuă ea. Cum s-a

întâmplat asta?

— Am încercat să deschid lanţurile cu pumnalul, dar a ricoşat şi m-a tăiat.

— Dar, Caladwen, voi aveţi…

— Toate armele otrăvite. Da, ştiu! De aia încercam să ajung la Vanya, dar am uitat că suntem cu toţii legaţi şi nu mă pot mişca de una singură, decât dacă o fac toţi.

— Cât de gravă e rana? Poate te pot ajuta şi eu.

I-am întins mâna bandajată, iar ea o atinse uşor.

— Caladwen, îmi spuse calm. Câtă otravă era?

— Destulă. Armele cele mai mici conţin o cantitate mai mare de otravă, pentru a putea ucide chiar şi dintr-o zgârietură, rezultatul fiind şi mai rapid. În schimb, săbiile noastre sunt singurele care au o excepţie de la această regulă şi nu conţin deloc otravă. Ele sunt singurele care ucid doar ţinând cont de cel care o mânuieşte. Aşadar, doar dacă eşti rănit de o sabie a silfilor de pământ mai poţi scăpa cu viaţă. În rest, dacă nu ai un silf cu puterea vindecării prin preajmă, ştii sigur că următorul pas este moartea.

— În cazul ăsta… eu nu te pot ajuta. Roagă-te ca Vanya să fie de ajutor!

M-am aşezat din nou pe pământ. Zgomotele

provocate în încercarea de a o trezi pe Vanya au fost auzite de silfii ce stăteau de pază. S-au îndreptat spre noi.

— Hei, voi de-acolo! Ce s-a întâmplat?

— Nimic… a spus Castiel cât se putea de calm.

Silfii se uitau spre mine, dar apucasem să-mi ascund mâna înainte să bănuiască ceva.

— Dacă mai aud ceva, o să pun să fiţi biciuiţi! La culcare cu voi, sclavilor!

— Dacă ne mai spui o singură dată aşa, o să-ţi tai gâtul!! am răbufnit eu.

Castiel mă opri să mă ridic, pentru că oricum nu aş fi putut, iar „Corcitura” îşi luă gărzile şi se îndreptară din nou la posturi.

— Nu o putem trezi pe Vanya. Acum sunt cu ochii pe noi, iar pe timpul zilei o să fie greu să-ţi ascunzi rana. Dacă oprim convoiul pentru a te vindeca, vor intra la bănuieli şi vor şti că ai încercat să scapi şi vor pune să fii biciuită. Trebuie să rezişti până mâine când se va întuneca…

— Dar Castiel, nu am atâta timp! Otrava se răspândeşte rapid şi nu ştiu dacă…

M-a luat în braţe, iar eu n-am mai scos niciun cuvânt.

Respiram greu şi mi-am lipit obrazul de al lui. După câteva clipe ne-am desprins unul de celălalt, iar el se uită în ochii mei.

— Atâta timp cât eu sunt lângă tine, Caladwen, nu o să permit nimănui să-ţi facă rău! Dacă va fi nevoie, o să mă dau până şi morţii pentru tine!

— Castiel! Nu! Te rog! Promite-mi că nu o să faci asta! Nu o să mi-o pot ierta niciodată dacă tu o să-ţi dai viaţa pentru mine, dacă tu te oferi morţii în locul meu!

— Ce fac eu cu viaţa mea mă priveşte numai pe mine şi deciziile pe care le iau îmi aparţin în totalitate, aşa că nu te gândi că o să mă răzgândesc. De altfel, sunt şi un silf destul de încăpăţânat, sau ai uitat cumva?!

În loc de orice răspuns m-am aşezat comod la locul meu preferat, pieptul său, unde simţeam şi credeam cu adevărat în promisiunile lui.

— Să nu adormi, draga mea, chiar dacă ştiu câtă nevoie ai de odihnă. Otrava te-ar răpune mai repede.

— Şi mâine? Dacă o să cad şi convoiul se va opri din cauza mea? O să mă biciuiască, Castiel!

— Nu o să permit nimănui să-ţi facă rău, nu-ţi face griji!

O să te car eu în braţe dacă o să cazi. Trebuie să rezişti până mâine. Ei nu trebuie să ştie că mai ai arme otrăvite la tine, spuse mângâindu-mi uşor obrazul. Vrei să-ţi spun o poveste? întrebă zâmbind.

— Desigur, Castiel. Spune-mi, te rog, povestea noastră…

— Prea bine atunci, continuă să-mi şoptească. Totul a început atunci când un silf neîndemânatic de aer a văzut pentru prima dată, la antrenament, o silfă de pământ, ce era atât de drăguţă încât…

— Drăguţă? Eram doar drăguţă? Doar atât poţi să spui?

— Nu te agita aşa! Încă nu am ajuns la partea interesantă.

După cum am spus, era o silfă tare drăguţă. Anii au trecut şi antrenamentele au continuat, iar silful de aer o îndrăgea din ce în ce mai mult. Într-un final, silful şi-a dat seama că a început să o iubească atât de tare, încât o visa în fiecare noapte şi nu îşi mai putea imagina cum ar fi viaţa lui fără ea. Într-o zi i-a spus asta şi prietenului său cel mai bun, Rodwen, iar el i-a arătat că acea silfă de pământ, Caladwen, fiică a Rainei, era sortită să îi aparţină numai lui şi că vor fi împreună până la sfârşitul lumii, doar că… exista o problemă. Lui Caladwen îi era frică să se îndrăgostească de prinţ, pentru că se credea o biată silfă de pământ ce nu se putea ridica la statutul cerinţelor regale ale lui Castiel. Pe lângă asta, mai erau şi regii, care probabil că nu le-ar fi dat niciodată binecuvântarea. Dar în scurt timp, Caladwen a înţeles că pentru prinţ era

deosebită şi considerată cea mai frumoasă dintre silfele din întreg Galadornul, iar ea s-a îndrăgostit iremediabil de Castiel, de asemenea, cel mai frumos, modest, curajos, puternic…

— Aham… mi-am dat ochii peste cap.

— … silf din regat, a continuat. Cei doi şi-au dat seama că nu puteau trăi unul fără celălalt, şi la fel şi părinţii lui Castiel, fapt pentru care le-au dat binecuvântarea cu cea mai mare bucurie.

De atunci, au avut şi momente frumoase: primul lor sărut, urmat de un dans în lumina lunii, sau schimbul de pandantive dintre cei doi, precum şi momente mai tensionate ca atunci când peste Castiel s-a aruncat o vrajă puternică pentru a o uita pe frumoasa Caladwen. Scopul era să se îndrăgostească de o altă silfă aflată de partea întunericului.

Castiel simţi cum mă zvârcoleam şi trecu peste partea care ştia că o să mă facă să sufăr şi mai tare. Îşi continuă povestea, amintind că vraja a fost ruptă şi cei doi au devenit mai apropiaţi decât înainte.

Într-un final, după toate momentele prin care au trecut împreună, ei s-au căsătorit şi au avut o nuntă mare unde au fost invitaţi toţi locuitorii din regat. Castiel a fost încoronat rege, iar Caladwen regină a sa. Au avut o fetiţă pe care au numit-o… Arya şi un fiu pe nume… Vidál!

— Nu sunt de acord cu asta! Pe fată o va chema, cu siguranţă, Ayleen! am intervenit.

— Asta nu e important acum, îmi zâmbi. Important e că cei doi au trăit fericiţi până la sfârşitul lumii, în pace şi linişte, şi au avut o familie minunată.

— Ce poveste frumoasă! Îmi place mult finalul, Castiel, dar dacă nu este adevărat? Dacă povestea noastră nu se va termina aşa?

— Lasă-mă să cred că aşa va fi, Caladwen. Aşa ar trebui să crezi şi tu. Eu voi încerca să fac tot ce pot ca ăsta să fie sfârşitul poveştii noastre, pentru că eu cred că, dacă luptăm suficient de mult, vom putea schimba destinul în favoarea noastră.

— Atunci vom lupta împreună pentru viitorul nostru, Castiel.

Voi lupta şi voi încerca să rezist pentru noi!

Slujitorii lui Santiel care stăteau de pază s-au apropiat din nou de noi. I-am observat şi am închis imediat ochii pentru a nu le da nimic de bănuit. Eram aşa obosită, dar Castiel avea dreptate: nu puteam să dorm. Otrava s-ar fi răspândit liniştită în tot corpul. Trebuia să stau trează şi să prelungesc lupta ce se dădea în interiorul meu până când puteam să fiu vindecată.

În curând soarele avea să răsară şi toţi urmau să se trezească.

Drumul nostru avea să continue. Am profitat de încă câteva clipe de linişte în braţele lui Castiel. Mă simţeam din ce în ce mai slăbită, dar nu voiam să mă plâng. Nu ar fi avut niciun rost.

O zi, Caladwen! Trebuie să mai rezişti aşa încă o zi!

Capitolul 15

— Trezirea, scla…

— Dacă te aud rostind cuvântul ăla, te asigur că va fi ultimul lucru pe care îl vei mai face! am intervenit înainte ca silful ce era proptit în faţa mea să apuce să-şi termine replica.

— Hmm, se pare că avem aici o silfă care nu a dormit prea bine.

— Nu e treaba ta cum am dormit eu! Aşa că ia-ţi mutra aia enervantă din faţa mea şi ţine-o cât mai departe de mine! i-am replicat celui care se apropie furios de mine, însă Castiel se aşează în faţa mea ca un scut.

— Ascultă cu atenţie, silfo, dacă nu îţi ţii gura aia închisă, o să ţi-o închid eu, pe vecie!

M-am mişcat scrâşnind din dinţi în semn de ameninţare şi am încercat să-l fac pe Castiel să se dea la o parte din calea mea, dar mă sfătui să-mi ţin în frâu pornirile.

Un slujitor îl strigase pe nume pe cel pe care

eu îl poreclisem.

Numele lui adevărat era Náriel, un nume absolut oribil, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Ridicaţi-vă! spuse acesta poruncitor.

Am făcut cum ni s-a spus, chiar dacă nu ne convenea, şi ne-am continuat drumul spre temniţa Argos. Am încercat să-mi ascund mâna rănită cât de bine puteam, dar culoarea pielii ce devenea din ce în ce mai palidă nu aveam cum s-o acopăr. Eram epuizată. Îmi târam picioarele şi eram gata să mă prăbuşesc.

Trecuse deja o jumătate de zi fără vreun incident şi fără ca trupul meu să cedeze din cauza otrăvii. Nici nu ştiam cum de rezistasem aşa mult.

— Te-am prins! spuse Castiel, în timp ce îmi amortiză căderea cu braţele.

Tot convoiul se opri din cauza noastră, ceea ce a făcut să apară în faţa mea unul dintre gardieni.

— Nu o poţi căra! Dacă nu mai poate merge, ne vom descotorosi de ea după ce o vom biciui!

— Linişte, gardian! Asta nu e o simplă silfă, e Caladwen, *Element de* pământ, unul dintre cele trei *Elemente* rămase.

Aceştia sunt cei mai preţioşi scla… (se uită la mine şi ezită un moment, după care continuă) … prizonieri. Dacă nu îi ducem la Santiel întregi, ne va tăia capetele şi o să mă asigur că al tău

va cădea primul! se răsti Náriel.

— Ce a păţit domniţa ta, Castiel? îl luă pe acesta în râs.

— E doar obosită. I-ar prinde bine puţină odihnă.

— Odihnă? În miezul zilei? Asta nu se poate!

— Aminteşte-ţi, cap sec, suntem cei mai importanţi prizonieri, iar dacă unul dintre noi păţeşte ceva, o să rămâi fără locul în care ar trebui să-ţi fie creierul! Nu vreau să mă gândesc ce o să vă facă Viermele când o să afle că aţi ucis unul dintre *Elemente* şi că îi lăsaţi şi pe restul să moară, dar chiar îmi doresc să fiu acolo când o să vă primiţi bine meritata pedeapsă!

Náriel aruncă o scurtă privire spre slujitorii săi şi urlă printre dinţi:

— Opriţi convoiul! Luăm o pauză, una foarte scurtă! Cât despre *Elementul de foc,* mărite prinţ, Stăpânul ştie că l-am ucis şi după cum vezi sunt încă întreg! Aşa că să nu ţi se urce la cap treaba asta cu „tratamentul special” care crezi că vi se cuvine ţie şi prietenilor tăi, pentru că mi s-a dat drept deplin asupra voastră!

— Atunci de ce ai luat apărarea *Elementelor*, dacă ai încuviinţarea lui Santiel să-i ucizi? întrebă mirată Fár.

— Eu?! Să le iau apărarea?! Te înşeli amarnic, silfo! Singurul motiv pentru care am

îngăduit asta, şi o voi face în continuare, este pentru că cea mai mare plăcere a Stăpânului nu este aceea de a vă ucide, ci de a vă tortura până când îi veţi implora milă!

Fár nu mai scoase niciun cuvânt, iar Náriel se îndrepta spre cei care conduceau convoiul.

Vanya şi Sanya se apropiară de mine, trăgându-i şi pe ceilalţi după ele. Astfel, se formase un cerc foarte mare în jurul nostru.

Vanya îmi desfăcu bandajul de la mână.

— Ah, Caladwen! Rana asta trebuia tratată imediat! Ce a fost în capul tău să laşi otrava să ţi se răspândească liniştită în tot corpul? Nu eşti în toate minţile?!

— Am fost forţată să fac asta, crezi că eu am vrut? m-am răstit, fiindcă durerea începu deja să se amplifice. Grăbeşte-te, te rog, până când nu o să-şi dea seama ce se întâmplă cu mine!

— Nu e aşa uşor cum pare, Caladwen! Nu te ating doar şi rana dispare imediat, iar tu eşti la fel ca înainte! Eu îmi folosesc multă putere vindecând pe cineva. Pentru ce văd eu aici, e nevoie de cel puţin trei silfi ai apei! Eu sunt singură!

— Mai sunt şi eu, Vanya! Spune-mi doar ce trebuie să fac!

Interveni agitată Fár.

— Nu eşti la fel de puternică ca o silfă de apă, Fár, dar e mai bine decât nimic. Ţine

mâinile apăsate aici!

Fár se uită puţin iritată la ea, dar o ascultă imediat şi îmi apăsă pe rană cu un amestec de Osen[16] şi Santholia[17], în timp ce Vanya căuta în sacoşa ei nu ştiu ce alte leacuri.

— Faladis[18], îngână ea, din nou Osen, Santholia, Caledhos[19]!

Ah! Nu, nu se poate!!

— Ce e, Vanya? Spune-ne şi pe limba noastră!

— Nu mai am prea mult Caledhos, Sanya! Nu ştiu dacă ăsta o să ajungă!

— Faceţi ceva repede! Îl văd pe Náriel venind încoace!

Haide, Vanya, te rog! o imploră Castiel.

— Încerc, Castiel! Crede-mă că încerc! spuse aceasta agitată.

Castiel şi Sanya mă ţineau să nu mă mai zbat. Eram aşa de slăbită că abia mai puteam respira, dar tot mă zvârcoleam din cauza durerii.

— Daţi-vă la o parte, netrebnicilor! Ce se petrece aici?! urlă Náriel.

— Ţineţi-i pe gardieni la distanţă cât de mult puteţi! Nu trebuie să afle de ce e Caladwen în starea asta, altfel o vom păţi rău de tot! spuse

16 *Plantă care opreşte sângerarea.*
17 *Plantă care scade febra.*
18 *Plantă care grăbeşte vindecarea.*
19 *Plantă care scoate otrava din corp.*

foarte agitat Castiel.

Prizonierii transformară cât ai clipi cercul într-un adevărat scut care ne proteja de privirile gardienilor lui Santiel.

— Dacă nu vă daţi la o parte, o să vă măcelăresc pe toţi!

Strigă Náriel, care devenea din ce în ce mai nervos, în timp ce febra mea începea să scadă şi în sfârşit nu mai sângeram.

O lumină puternică se ivi în mijlocul cercului. De vină era Vanya, care făcea eforturi peste măsură pentru a mă salva.

Într-un final, cercul fu rupt şi Náriel ajunse lângă mine.

— Ce s-a întâmplat cu ea?!

— Ea, e doar…

— Nu mă minţi, Castiel, spuse în timp ce examina rana. A fost otrăvită?! Cum s-a întâmplat asta?

Nimeni nu scoase niciun cuvânt.

— Răspundeţi-mi, cum s-a întâmplat una ca asta?! a urlat din nou.

— S-a tăiat într-o parte ascuţită a armurii şi, din câte ştim cu toţii, silfii de pământ au totul otrăvit, spuse Castiel în încercarea sa de a-l face pe Náriel să se liniştească. Era conştient că Náriel nu era foarte convins şi încerca să-şi întărească argumentele, fiindcă nu eram nici noi chiar atât de bine înarmaţi încât până şi armura

să fie otrăvită.

— A fost obosită şi neatentă, continuă el. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Nimeni nu s-ar fi gândit că ar constitui un pericol pentru ei.

— Înţeleg, spuse el cu jumătate de gură, şi ce e de făcut acum?

— Vanya şi Fár deja se ocupă de asta, spuse Castiel.

— Ne poţi ajuta căutând planta Caledhos? Nu este îndeajuns şi am mare nevoie de ea pentru a-i scoate otrava din corp.

Ar trebui să o găseşti uşor aici, având în vedere locul în care suntem. Ea creşte în locurile secetoase… spuse Vanya.

— Grăbeşte-te! interveni Sanya foarte îngrijorată.

— Ce am ajuns să fac pentru nişte prizonieri! răbufni acesta enervat la culme. Să ştiţi că dacă nu era aşa importantă, o lăsam să moară!

Náriel găsi rapid planta şi Vanya mi-o puse peste rană.

Ustura îngrozitor şi nu îmi mai simţeam mâna deloc. Oricum, era aşa de ceva timp. Toţi aşteptau să vadă dacă funcţiona, iar câţiva gardieni primiră ordinul de a ne aduce nişte mâncare.

Am început să mă liniştesc şi să respir normal. Castiel nu se clintea o clipă de lângă

mine. Stătea acolo şi mă privea, rugându-se să-mi revin şi să mă pun din nou pe picioare.

— Haide, draga mea, ştiu că eşti puternică! Arată-mi şi de data asta că nu mă înşel!

— Sunt puternică chiar dacă nu îţi arăt asta… am şoptit.

Se auzi cum toţi respirară uşuraţi. Vanya îşi puse mâna pe fruntea şi obrajii mei.

— Plantele îşi fac efectul. Nu mai ai febră deloc, dar o să mai dureze până când vei fi gata din nou de drum. Se pare că ai avut parte de cel mai mare noroc, exact atunci când aveai cea mai mare nevoie de el!

— Nu avem atâta timp! se răsti Náriel. Deja am zăbovit prea mult! Dezlegaţi-o şi puneţi-o pe calul meu!

— Nici moartă nu aş împărţi acelaşi cal cu tine, Náriel! Să-ţi intre bine asta în capul ăla sec, pe care îl ai degeaba!

— Linişteşte-te, Caladwen. Aminteşte-ţi că el a mers să caute planta aia…

— Nu îmi pasă, Fár! Asta o putea face oricine, nu era obligat să o facă!

— Totuşi, a făcut-o fără să fie obligat. Putea foarte bine să-l trimită pe unul din gardienii săi să o caute.

— Te rog, Castiel, nu începe şi tu cu asta şi nu îmi bate mie apropo-uri! Ştiu foarte bine la ce vă gândiţi toţi şi nu îmi pasă!

Dacă vouă vi se pare că mă tratează diferit chiar şi faţă de voi, ăştia „importanţii”, puteţi să credeţi ce vreţi, dar de la mine nu va primi nimic înapoi!

Castiel se uită atent la mine, apoi ceru să mi se dea un alt cal.

Unul dintre slujitori mă dezlegă, iar convoiul îşi continuă drumul. Eram uimită că leacurile au funcţionat atât de rapid, dar ştiam că Vanya îşi folosise aproape toată puterea pentru a mă salva de la moarte, din nou, iar eu încă nu mă revanşasem faţă de ea şi nu ştiam dacă se va ivi vreodată ocazia să o fac.

Ea mă salvase pentru a doua oară, iar eu în schimb îi ucisesem singura soră, pe care nici măcar nu apucase să o cunoască.

Îi *eşti datoare pentru asta, Caladwen*, interveni vocea mea interioară*. Pentru totdeauna!*

***

În următoarele zile nu a mai avut loc niciun eveniment, în afara faptului că mi-am revenit complet şi m-au pus înapoi în lanţuri alături de ceilalţi. Náriel a fost „bun cu noi” şi ne-a mărit porţia de mâncare, deocamdată.

Zilele au trecut şi am ajuns în sfârşit la Argos, unde urma să ne petrecem cine ştie cât

timp, fiind bătuţi, biciuiţi şi torturaţi după placul lui Santiel, dar niciodată îngenuncheaţi!

Am fost despărţiţi de ceilalţi prizonieri. Eu şi prietenii mei am fost închişi în aceeaşi celulă, cu o pază dublă faţă de a celorlalţi. Era şi normal, eram trofeul lui Santiel.

Uşa temniţei se deschise şi Santiel intră în încăpere plin de mândrie pentru reuşita sa.

— Castiel, fiu al regelui Valindeemah, bine ai revenit! Şi Caladwen, fiică a Rainei, sunt încântat să te cunosc, în sfârşit!

Spuse spre dezgustul tuturor.

— Şi eu o să fiu tare încântată când o să faci cunoştinţă cu tăişul sabiei mele, am ripostat.

— Încă mai eşti supărată că ţi-am ucis fratele? Credeam că ţi-a trecut până acum... îmi râse în nas, continuând să se apropie şi mai mult de mine.

— Furia şi dispreţul pe care le am pentru tine nu o să-mi treacă niciodată „, Vierme”! Eşti un nimic, chiar dacă ai reuşit să cucereşti Galadornul cu creaturile tale infecte şi cu otrăvirea minţilor silfilor cu bogăţii şi putere, făcându-i să se răzvrătească împotriva propriului lor popor! Nu ştiu cum te mai îndură moartea! De fapt, niciodată nu o să ştiu de ce e ea aşa de nedreaptă! am urlat fără să-mi pese de consecinţe.

— Eşti cam îndrăzneaţă pentru o silfă, mai

ales când ştii că eşti la mâna mea şi că soarta ta depinde de mine! ridică el tonul.

— Iar tu eşti cam înfumurat pentru cineva atât de josnic şi dezgustător ca tine!

— De ajuns! Scoateţi-o de aici şi biciuiţi-o, să se înveţe minte! Nouă lovituri… numărul zilei în care s-a născut, ca să şi-o blesteme şi să-şi fi dorit ca părinţii ei să fi rămas silfide!

Se opri pentru o secundă şi privi cum eram scoasă din celulă.

Rămâneţi aici! Să vadă şi ceilalţi ce o să păţească dacă mai scot vreun cuvânt împotriva mea! rosti plin de satisfacţie.

— Se pare că ţi-ai făcut temele, dacă ştii până şi data zilei de naştere! am spus fără a-l privi în ochi.

Am fost trântită la pământ cu faţa către Santiel, iar spatele mi-a fost dezvelit. Castiel implora să fie biciuit în locul meu, dar nimeni nu-l asculta.

— Una! Două!…

Santiel începu numărătoarea şi simţeam durerea până în măduva oaselor, dar încercam să nu am nicio reacţie, pentru că nu voiam să-i dau satisfacţie Viermelui, arătându-i că mă durea şi că sufeream din cauza lui. Loviturile veneau una după alta şi apoi s-au oprit brusc. Ajunsesem la nouă.

— Ridică-te, silfo! îmi porunci acesta.

Am făcut cum mi s-a spus, scrâşnind din dinţi pentru a-mi ţine furia în frâu. Nu aveam de gând să mai primesc încă o porţie de lovituri spre satisfacţia lui şi a slugilor sale.

Santiel îmi luă bărbia în mână şi mi-o ridică. Mă forţa să mă uit în ochii lui, chiar dacă eu îi evitam privirea.

— Ai nişte ochi foarte frumoşi, Caladwen! Păcat că, dacă nu te potoleşti, o să ţi-i scot! continuă el, împingându-mi bărbia cu brutalitate.

Eram prea slăbită să opun rezistenţă şi am căzut în genunchi în faţa lui. Am încercat să-mi ţin cât de mult am putut capul ridicat. Nu voiam să creadă, nici măcar pentru o secundă, că mă supuneam. Nu voiam să-i dau satisfacţie.

— De ce nu plângi, Caladwen? Văd că ochii îţi sunt plini de lacrimi, dar le obligi să rămână acolo şi să nu ţi se scurgă pe obraji. De ce faci asta? Te crezi dură? Crezi că nu ştiu cât de mult te doare? Ştiu foarte bine cât suferi, dar nu mă mulţumesc cu atât! Ştiu că, la un moment dat, până şi cel mai tare va ceda torturilor şi va arăta că suferă, fără ca el să vrea asta. Vreau să văd de la prizonierii mei suferinţă, durere, lacrimi! Vreau să adorm ascultând strigătele celor care sunt chinuiţi şi să-mi petrec timpul gândindu-mă la noi modalităţi prin care să-i torturez.

Eu nu mă mulţumesc doar cu faptul că ştiu cât de mult îi doare ceea ce le fac. Vreau să îi văd sfâşiaţi de durere! Ai înţeles, Caladwen?

Lovitura lui m-a făcut să-mi întorc privirea. Santiel luă biciul din mâna slujitorului său şi mă lovea cu şi mai multă brutalitate decât acesta. Am primit încă nouă lovituri şi lacrimile nu mă mai ascultau, nu le mai puteam stăpâni. Era adevărat ce-mi spusese, iar eu ştiam prea bine. Până la urmă şi cel mai puternic avea să cedeze. Suferinţa mi se vedea prin fiecare părticică a corpului.

Nu am mai putut rezista, cedasem loviturilor de bici. Lacrimile se scurgeau în voie pe obraji, iar sângele mi se prelingea pe spate. Sufletul îmi urla de durere. Măcar acolo, în interior, aveam acest drept. Acolo puteam să-mi exprim sentimentele aşa cum se cuvenea.

— Opreşte-te, Santiel! O s-o ucizi dacă mai continui aşa!

Încercă Castiel să-mi ia apărarea.

— Linişte, sclavule! urlă „Viermele”. Caladwen e o silfă puternică, nu e aşa uşor de ucis. Nu moare ea după doar câteva lovituri de bici!

— Să nu-i mai spui niciodată aşa, altfel… am strigat în timp ce m-am ridicat şi mi-am îndreptat pumnul spre el, dar imediat gardienii m-au prins de mâini şi m-au oprit.

— Altfel, ce? O să te răzbuni? O să-mi înfigi o săgeată drept în inimă? Ce o să faci? Nu poţi sta nici măcar în picioare în faţa mea şi tu vrei să mă trimiţi pe tărâmul morţilor? Îmi pare rău, dar asta nu se poate! În caz că nu a observat niciunul dintre voi, gărzile mele sunt peste tot şi sunt mereu prezente în preajma voastră pentru a oferi „tratament special” celor mai preţioşi prizonieri ai mei, rânji Santiel.

Se opri o clipă şi se uită la noi cu dispreţ:

— Fiţi cu ochii pe ei şi raportaţi-mi imediat dacă ceva nu este în regulă, porunci acesta.

— Dispari odată, Vierme! am urlat plină de furie, stând încă în genunchi.

— Tot nu te-ai săturat, silfo? Prea bine, atunci. Să-i biciuiţi ori de câte ori rostesc ceva împotriva mea şi nu se supun voinţei voastre. Cinci lovituri de fiecare, dar numai ei, spuse arătând spre mine, îi veţi da nouă lovituri de fiecare dată. Odată şi odată tot îşi va blestema ziua în care s-a născut!

Santiel şi ceilalţi slujitori au părăsit încăperea, iar Castiel s-a năpustit asupra mea să mă ajute să mă ridic. Mă strânse apoi cu grijă la pieptul său, iar eu m-am ascuns în braţele lui puternice şi protectoare. Spatele îmi era plin de răni şi sânge care curgea în voie. Lacrimile ce-mi brăzdară obrajii se uscară de tot. Am simţit cum cineva s-a apropiat de mine şi m-a atins.

Atingerea îmi provoca usturime şi mă făcea să tremur, dar ştiam că... cea care o făcea încerca să-mi îngrijească rănile.

— Dacă o ţii tot aşa, o să rămân rapid fără leacuri şi...

— Ah, Vanya...

M-am întors spre dragul meu Castiel.

— Îmi pare rău! Nu e vina mea că Santiel e cel pe care îl dispreţuiesc cel mai mult din tot Galadornul! Nici nu ştiu cum a putut să fie mâna dreaptă a tatălui tău, Castiel, şi nu voi putea să-mi dau vreodată seama! E un Vierme! E atât de crud şi n-are pic de milă, faţă de nimeni! Cum de tatăl tău n-a văzut mai devreme adevăratele sale intenţii? Oh, Castiel, cum?

— Poţi să-ţi petreci toată viaţa alături de cineva şi să nu-l cunoşti cu adevărat, şi tu mă întrebi cum de tatăl meu n-a ştiut adevăratele intenţii ale unui singur slujitor de-ai săi? Încrederea se pierde atât de uşor, Caladwen, iar eu încep să cred că mulţi dintre noi n-o s-o mai acordăm vreodată. E pur şi simplu mult prea greu să fii dezamăgit de acel cineva pentru care ai face totul. Singura soluţie e să trăieşti cu îndoiala că nimeni nu e ceea ce pare şi că toţi avem secrete pe care alţii ar fi mai bine să nu le ştie... Niciodată.

Fără a mai zice cineva ceva, am închis ochii şi în ciuda rănilor şi durerii cauzate, o urmă de

oboseală îşi făcu imediat apariţia. Era aşa linişte, după toată acea furtună, aşa gol şi singur rămăsese totul… Era ceva neobişnuit. Tot acel zgomot de săbii şi toate acele trupuri căzute unele peste altele fără viaţă nu-mi dădeau pace. Se… sfârşise? Aveam să rămânem aici şi eram obligaţi să ne supunem lui Santiel? Nu mai aveam dreptul la o şansă, la o încercare? Nimic?! Nu… *Elementele* erau mai puternice decât atât, puteau mai mult! Chiar dacă mai rămăseserăm doar trei… *Elementele* încă puteau învinge! Încă puteau reuşi!

Vă rog nu renunţaţi! Avem nevoie de un final fericit! Avem nevoie de voi toţi, în viaţă!

Capitolul 16

— Caladwen, e dimineaţă, îmi şopti Castiel, mângâindu-mi încet obrazul, ca să nu mă sperii.

— Am dormit ca un mic silf, am spus răguşit, încercând să mă mişc.

— Ăsta e un lucru bun, draga mea. Aveai mare nevoie de odihnă, spuse Castiel în timp ce mă ajuta să mă ridic.

Simţeam durerea şi am scrâşnit din dinţi. Am închis ochii pentru o secundă şi îmi veni în minte gândul de dinainte de a adormi. Regii… Unde au fost regii în tot timpul ăsta?! Am dat glas gândului meu:

— Castiel, de ce nu ne-au ajutat părinţii tăi în luptă? Nici măcar nu au încercat să ne protejeze! N-au făcut nimic pentru noi, pentru pământul lor, de ce? Au cedat ei aşa uşor şi au fugit când ne-a fost mai greu?

— Dacă aş fi ştiut ce s-a întâmplat cu ei, poate că nu am mai fi închişi acum şi în locul nostru ar fi fost Santiel şi slujitorii săi.

Ceilalţi se priveau nedumeriţi, iar eu, în timpul acela, am reuşit, în sfârşit, să-mi dau seama cum să folosesc telepatia.

Mi-am pus palma peste încheietura stângă, acolo unde era semnul meu, şi am simţit cum mă ardea îngrozitor. M-am aşezat uşor pe spate şi am respirat din ce în ce mai rar.

— Caladwen! Ce ai păţit? mă întrebă Castiel speriat.

— Încerc să vorbesc cu părinţii tăi, să aflu unde sunt.

— Şi… funcţionează? Ce vezi?

— E… ceva necunoscut… două talismane… regii. E un silf acolo cu ei. Nu îl cunosc, dar pare a fi unul înţelept. Mi se arată o hartă ce se continuă la est de Galadorn, dar nu se vede numele ţinutului. Şi apoi… Imaginea se opri brusc şi senzaţia de arsură din corp dispăru.

— La est de Galadorn? Dar nu se află nimic acolo!

— Nu încă, Fár, dar măcar acum ştim unde

sunt părinţii mei şi unde ar trebui şi noi să mergem.

Castiel mă ajută să mă ridic, iar eu mi-am spus, într-un final, oful.

— Jur că, dacă părinţii tăi nu îmbunătăţesc felul ăsta de

„comunicare”, o să…

— Linişteşte-te, Caladwen, interveni Sanya. Probabil ei nu ştiu că metoda asta e aşa dureroasă.

— Ba cred că ştiu! M-au trecut toate transpiraţiile! Şi… a fost destul de neaşteptat, pentru prima oară. Părinţii tăi, dragul meu, au de dat foarte multe explicaţii!

— Aşadar, acum ştim unde sunt Valindeemah şi Huredhiel, dar nu ştim cum să scăpăm de aici şi să mergem să-i găsim.

— Asta e partea grea, Sanya, pentru că nu cred că avem cum să ieşim de-aici…

— Aşadar, are careva vreo idee? întrebă Fár, aşteptând cu nesiguranţă un răspuns.

Printre noi se instalase liniştea. Toţi ne gândeam şi luam în considerare fiecare lucru mărunt, în speranţa de a găsi o cale de evadare, fie ea chiar şi cea mai „prostească”, sau mai puţin logică.

După câteva clipe, Castiel rupse tăcerea:

— Nu putem face nimic fără arme, asta e clar. Trebuie să aflăm unde sunt ascunse.

— Mai întâi de toate, trebuie să ieşim de aici, iar temniţa e plină de gărzi. Nu avem nicio şansă.

— Ai dreptate, Vanya. Cred că nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să sperăm că părinţii mei ne vor scoate de aici cât de curând posibil, spuse Castiel.

— Dar nu putem aştepta atât! Cine ştie când ne vor scoate regii şi dacă o vor face, măcar? O să murim aici cu toţii, şi noi, şi ceilalţi silfi! Întunericul domneşte acum şi, probabil, Caladwen a avut doar nişte halucinaţii şi nimic din ce a văzut nu este adevărat, fiindcă noi nu am văzut nimic. Nu cred că regii au scăpat şi mai mult ca sigur ni se vor alătura cât de curând, în temniţă. O să sfârşim în lanţuri ca nişte animale, o să…

— Linişte, Sanya! Nu o să mai moară nimeni! Nu atâta timp cât noi vom lupta! Şi poate că voi nu aţi avut încă viziuni, dar eu am folosit telepatia şi ştiu ce am văzut! Noi suntem *Elemente*, iar împreună putem să facem orice! Putem chiar şi să…

— Să ce, Caladwen? Să ce? Uiţi cumva că fratele meu a murit?! Şi pentru ce, oare? Pentru asta? mă întrerupse Sanya şi îmi arătă mâinile încătuşate.

— Nu, Sanya. Fratele tău şi întreaga mea familie nu au murit pentru sclavie şi mai mult ca

sigur nu degeaba! Lithoniel şi Caldelan au murit pe câmpul de luptă şi au căzut printre alte cadavre necunoscute, dar care, peste foarte mult timp, când povestea noastră va fi auzită şi de alte făpturi în afară de silfi, vor deveni nişte eroi! Vor fi totuşi eroi, eroii din Galadorn.

Fratele tău a murit pentru libertate, Sanya! Cunoşti acest cuvânt? LI-BER-TA-TE! Suntem aşa, acum şi aici, pentru că am pierdut o bătălie, dar războiul încă nu s-a terminat!

— S-a terminat, Caladwen, iar Santiel conduce acum.

— Nu începe şi tu Vanya, te rog! Ştiu că şi eu credeam asta, dar de câte ori vreţi să vă mai spun că RĂZBOIUL NU S-A TERMINAT! Cel puţin, nu pentru mine! Cum rămâne cu „Binele câştigă întotdeauna”?

— Nimeni nu a zis că „Binele câştigă întotdeauna”! Asta e prima bătălie din istoria Galadornului. Şi poate că nu ştim cum se va termina, dar după cum vezi şi tu, cam ăsta e sfârşitul. Am eşuat, am dat greş.

Castiel văzu că voiam să mă năpustesc asupra Vanyei şi a Sanyei, dar mă prinse de mână:

— Nu te agita, Caladwen. Trebuie să ne păstrăm cu toţii această picătură de putere, pentru ultima noastră bătălie.

Mă uitam la el... O lacrimă îmi brăzdă

obrazul.

— Mă bucur că eşti aici, Castiel, şi îţi sunt recunoscătoare că ai încredere în mine. Avem atâtea motive să sperăm şi totuşi ei nu o fac. Cum se poate să renunţe aşa uşor la tot ce au apărat şi la toate lucrurile pentru care au luptat până acum? Pacea, libertatea, casa noastră, familia şi prietenii, viaţa lor, Castiel…

Nu le mai pasă? Cum pot să renunţe aşa uşor la viaţa lor când ştiu cât de repede şi-o pot pierde? Ar trebui să facă ceva cu şi pentru ea, să o protejeze de cei care vor să le-o ia cu atâta lăcomie ca pe un trofeu, dar şi să-şi stimuleze inima să lupte pentru a trăi!

— Poate pentru că ei cred că viaţa lor nu mai valorează nimic…

— Asta nu e o scuză, Castiel. Nu poate fi!

Am tăcut şi m-am ascuns în braţele lui pentru câteva clipe de linişte. L-am strâns puternic în braţe şi am închis ochii. La pieptul lui eram protejată, apărată de tot ce ar fi putut să fie rău pe lumea asta. Ascunsă în el, simţindu-i căldura şi dragostea la fiecare bătaie… TIC-TAC, TIC-TAC… Timpul… Inima bate la fel cum se scurge timpul.

— Oh, prieteni, vă rog nu renunţaţi aşa uşor la vieţile voastre! Nu simţiţi cum trece timpul? Ştiu că dacă rănile noastre se vindecă, cicatricile vor rămâne veşnic, indiferent unde se

află ele, în inimă, sau în locul unde odată a existat sânge şi suferinţă, dar trebuie să luptăm! Gândiţi-vă doar la micuţii silfi care vor veni după noi. Ei şi alte făpturi ale pământului vor auzi povestea asta. Chiar e aşa imposibil de crezut că vor afla şi alţii despre noi? Şi ce credeţi că o să audă? Că prinţul Castiel şi prietenii lui au fost o ceată de laşi care au renunţat să lupte chiar şi pentru propria viaţă? Asta vreţi să audă când va fi spusă povestea noastră peste ani şi ani? Sau vreţi să vă amintească ca pe nişte eroi? Acum nu mai are importanţă ce ajungem noi, ci ceea ce vom lăsa în urmă. Şi da, poate vom eşua, dar măcar eu ştiu că voi lupta până ce şi ultimul os din corpul meu va fi rupt!

Şi poate voi muri, dar voi muri încercând!

Toţi mă priveau uimiţi. Cred că reuşisem să le alung indiferenţa şi să le redau cele mai importante virtuţi: speranţa şi credinţa! Pe faţa lor se citea entuziasmul de a evada şi de a lupta din nou. Ne-am zâmbit reciproc.

— Santiel, trebuie să-l oprim! au prins din nou viaţă gândurile mele. Şi vom face asta împreună!

Ne-am pus mâinile laolaltă şi în acel moment încheietura Sanyei s-a înroşit. Apăru o… flacără.

— Sanya! strigă uimită Fár, care în tot acest timp decisese să rămână tăcută. E semnul

Elementului de foc şi acum ţi-a fost dat ţie!

— Sanya, tu eşti cea care a luat locul fratelui tău, spuse Vanya.

M-am îndreptat spre ea:

— Se pare că acum suntem din nou în formulă completă!

Bun venit printre *Elemente*, Sanya!

Îşi aplecă capul în semn de mulţumire, iar eu i-am întors gestul.

— Şi acum ce facem? Tot nu ştim cum o să ieşim de aici şi să-l oprim pe Santiel.

— Mă bucur că ţi-ai recăpătat vocea, dragă Fár şi… în privinţa lui Santiel… am o presimţire că vom primi ajutor din partea cuiva, am intervenit. Nu ştiu cum, sau de ce, dar o simt. Poate va dura mult, nu am de unde să ştiu asta, dar ştiu că orice ar fi, eu voi aştepta cu plăcere momentul revendicării tronului de către regi şi în sfârşit pacea va domni din nou peste Galadorn! Aşa că aveţi încredere în mine. Vă rog!

— Avem, Caladwen. Avem! s-a auzit în cor.

Am zâmbit, am închis ochii şi i-am ţinut aşa până în dimineaţa următoare. Zilele au trecut una câte una, iar eu am reuşit „performanţa” de a fi biciuită chiar şi de trei ori pe zi, iar pentru mine o pedeapsă era oricum aproape dublă decât a celorlalţi, dar era în regulă. Începusem să mă obişnuiesc deja cu asta şi rănile noi peste

cele care nu apucau nici măcar să se vindece parcă nu mai dureau aşa tare ca la început. Vă întrebaţi dacă au fost şi ceilalţi biciuiţi? Da, mai ales Castiel, care îmi lua aşa de mult apărarea încât atunci când eu eram scoasă din celulă şi biciuită, venea şi el lângă mine, fără să i se mai zică ce trebuie să facă. Ştiau toţi ce urma să se întâmple. Şi da, m-am potolit cu dispreţul meu evident pentru Santiel, dar eram biciuită şi fără motiv. Deci cuvintele urâte pe care le merita cu desăvârşire îi erau adresate oricum. Aşa au trecut zilele, săptămânile şi iarna: biciuiţi şi supuşi mai nou şi la alte torturi prin frigul crunt de afară.

Eram înfometaţi şi slabi, dar eram oarecum fericiţi şi plini de speranţa reuşitei noastre, pe care acum, mai mult ca oricând, o simţeam cu toţii atât de aproape, încât Fár spunea că o putea chiar atinge.

Dar, până atunci, am încercat să rezistăm şi să nu ne pierdem fărâma de speranţă pe care o mai aveam. Aşa că, deocamdată, totul mergea „bine” pentru că eram încă în viaţă.

Partea a II – a

* *după 3 luni de sclavie* *

Capitolul 17

Auzeam şoapte... se auzeau din ce în ce mai tare şi nu erau gândurile mele amestecate în minte, cum crezusem la început.

Dar de ce să nu îţi spui în voie opinia, atunci când poţi să vorbeşti, ştiind că oricum nimănui nu-i pasă de ceea ce zici?

Sau poate că le pasă! Poate că cei ce abia rostesc cuvintele ştiu că sunt ascultaţi, dar ştiu şi că trebuie să-şi vorbească neapărat.

Şoapte. Se aud din ce în ce mai multe şoapte.

— Ce tot şuşotiţi acolo? am întrebat în cele din urmă, fără să-mi deschid încă ochii.

— I-am auzit pe gardienii de aici că vorbeau de o iscoadă de-a noastră, care a pătruns pe teritoriul lor şi se crede că a venit pentru a ne scoate de aici, dar din cauza răspândirii rapide a veştii, Santiel a dublat paza pe întreg tunelul care duce spre noi şi nu e nicio altă cale de a trece de gărzi, spuse Castiel puţin cam neliniştit.

— Îţi vine să crezi, Caladwen? Până la urmă, viziunea ta a fost adevărată! Până la urmă, va veni cineva să ne salveze! şopti Fár entuziasmată.

— Ai dreptate! se auzi Vanya. Dar acum că se întâmplă, parcă mi se pare ciudat că şi noi, cei care suntem însărcinaţi cu astfel de lucruri,

avem nevoie să fim salvaţi. Nu e ciudat că şi eroii au câteodată nevoie de ajutor?

— Nu, Vanya, nu trebuie să ni se pară ciudat. Ăsta e mersul lucrurilor. Eroii nu pot câştiga fiecare bătălie, dar cu siguranţă vor câştiga războiul! Şi pentru asta e adevărat că e nevoie ca şi ei să fie salvaţi din când în când de cineva.

— Ai dreptate, Castiel! interveni Sanya. Chiar dacă asta reduce puţin din autoritatea mea de silf de foc, acum ştiu că şi eroii au nevoie de ajutor pentru a schimba povestea.

După ce Sanya a încetat să mai vorbească, am simţit cum cineva s-a aşezat lângă mine.

— La ce te gândeşti, Caladwen? Am impresia că eşti puţin cam absentă şi că nu împărtăşeşti cu noi bucuria de a fi din nou liberi în curând, spuse Castiel.

— Sunt o grămadă de lucruri la care se poate gândi cineva şi de obicei… acestea nu se vor întâmpla niciodată.

— Şi atunci, de ce te mai gândeşti la ele, dacă oricum nu se vor întâmpla?

Am aşteptat o clipă, după care mi-am deschis, în sfârşit, ochii obosiţi. Castiel stătea cu capul sprijinit în palmă, privindu-mă.

— Pentru că, poate, dacă eu nu mă gândesc la ele, nu o va face nimeni. Şi nu că mi-ar păsa prea mult de ele, dar cred că ar trebui.

— Ce vrei să spui cu asta, Caladwen? La ce te referi?

— Mă refer la lucrurile simple, Castiel. Când a fost ultima oară când ai oferit ceva cuiva, fără a aştepta ceva în schimb?

Sau... când ai fost mulţumitor pentru toată bogăţia pe care o ai, chiar dacă poate nu îţi dădeai seama că undeva, în tărâmul ăsta plin de controverse, altcineva nu are nici măcar un sfert din ce ai tu?

M-am oprit câteva clipe şi i-am observat pe toţi abătuţi.

Mi-am continuat gândul chiar dacă, poate, nu era momentul potrivit: am fost noi oare mulţumitori pentru că suntem aici?

Dintr-odată, feţele abătute au devenit uimite, dar nu au îndrăznit să mă întrerupă. Ştiam că aşteaptă o explicaţie, iar eu m-am grăbit să le-o dau:

— Da, aţi auzit bine, chiar dacă vi se pare că încerc să râd de voi. Dar, după atâta timp, am reuşit să fiu mulţumitoare şi să încerc să zâmbesc chiar dacă aud ceasul morţii bătând din ce în ce mai tare.

— Dar, mă întrerupse totuşi Castiel, tu ai fost cel mai des biciuită şi tratată cel mai rău dintre toţi şi nu pot să înţeleg cum de... tocmai tu ne spui nouă să fim mulţumitori pentru că am ajuns aici.

— Să fim mulţumitori pentru că suntem încă în viaţă, în ciuda a tot ceea ce am îndurat, am spus în timp ce i-am privit preţ de câteva clipe pe fiecare dintre ei, apoi am continuat. Acum, când mă uit la semnele cauzate de lovituri, îmi dau seama că ceva mult mai rău mi se putea întâmpla. Când le văd devin mai puternică! De aceea sunt mulţumitoare, pentru că ştiu prin ce am trecut şi îmi dau seama de ce sunt în stare. Cred că... tocmai acum încep să îmi cunosc adevărata valoare.

Toţi se uitau la mine derutaţi. Nu ştiu de unde îmi venise mie ideea asta cu mulţumirea. Îi priveam cum încercau să înţeleagă.

— Dar cui ar trebui să mulţumim pentru toate lucrurile astea?

— Asta nu prea ştiu, Fár, dar nu cred că trebuie să fie neapărat cineva anume. Cred că, dacă spui un simplu „mulţumesc”, va fi în regulă.

Am aşteptat câteva clipe. Dragul meu Castiel a mulţumit primul, urmat apoi de ceilalţi. După acele clipe păreau mai liniştiţi. Conştientizară, probabil, că suferinţa te face mai puternic. Suferinţa îi făcu să preţuiască libertatea şi mai mult ca până atunci.

— Şi acum? Ce facem? Cum va reuşi iscoada să ne scoată de-aici? Temniţa e împânzită de gărzi, zise Vanya.

— Cred că va mai trebui să aşteptăm, dragă Vanya. Am aşteptat atâta timp, iar eu cred că putem să mai stăm aici încă puţin.

După vorbele lui Castiel, se lăsă din nou liniştea, dar pe feţele noastre se putea citi nerăbdarea.

În curând, aveam să fim din nou ca la început. În curând, aveam să fim din nou acasă pentru a ne putea strânge în braţe familia şi prietenii. Familia, doar cei care mai au una. Mi-am îndreptat privirea spre Castiel. Acum... el era întreaga mea familie. Fár mă putea părăsi oricând, chiar dacă până acum fuseserăm de nedespărţit. Cum fratele meu nu mai era, ea nu mai avea niciun motiv să fie legată de mine. Prietenii sunt la tot pasul. Prieteni falşi, dar întotdeauna destui. Dar dacă va vrea totuşi să rămână alături de mine, eu nu aveam să o opresc. Era decizia ei, iar eu aveam să fiu la fel de bucuroasă, indiferent de alegerea ei.

— Ridicaţi-vă cu toţii! Ridicaţi-vă şi faceţi linişte! şopti pe un ton alarmant Castiel.

— Ce e? Ce se întâmplă? întrebă Fár speriată.

În temniţă era forfotă. Puteam auzi cum gardienii alergau în toate părţile dezorientaţi.

— Fár, am intervenit. Cred că a venit momentul mult aşteptat!

Aşteptam ca în orice moment să se deschidă

uşa din faţa noastră şi să ne vedem salvatorul.

Afară se auzeau strigăte şi săbii ciocnindu-se. Cineva a fost doborât. Uşa s-a deschis brusc şi unul dintre gardieni rămase căzut la pământ, chiar în faţa noastră. Imediat îşi făcu apariţia un silf şi îi înfipse sabia direct în inimă.

— Mă bucur să te revăd, prieten drag! i se adresă lui Castiel.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Rodwen!

A urmat un moment în care cei doi şi-au dat mâna şi s-au bătut prieteneşte pe umăr.

— Mi-ar plăcea nespus să ne cunoaştem mai bine, dar nu cred că atunci când eşti încolţit de inamic îţi prea arde de vorbă!

Spuse, îndreptat spre noi, amicul lui Castiel.

După acele cuvinte am ieşit cu toţii din temniţă şi ne aflam la capătul tunelului, care era surprinzător de… gol.

— Aveţi nevoie de armele voastre. Trebuie să mergem în locul secret al armurăriei pentru a vi le recupera. Urmaţi-mă!

Am pornit-o cu toţii în spatele lui Rodwen, încercând să ne croim drum prin mulţimea de pânze de păienjeni.

— Ahh, Rodwen! Tunelurile astea sigur nu au mai fost folosite de o grămadă de ani. Eşti sigur că ăsta e drumul cel bun?

— Bineînţeles, drăguţă, i se adresă lui Fár. Doar nu ai vrea să mergem prin tunelurile

circulate unde sunt mai mulţi gardieni decât pânzele de păienjeni de aici, nu-i aşa?

Fár se strâmbă o clipă, făcându-mă pe mine şi Vanya să râdem, după care îi întoarse replica:

— Aşa e, domnule silf! Şi… pentru cultura ta generală, mie mi te adresezi cu „Fár” şi nu cu „drăguţă”, pentru că altfel vei afla ce tare loveşte silfa asta de aici, spuse deranjată, arătând spre ea cu degetul mare de la ambele mâini.

— În cazul acesta, îmi pare bine de cunoştinţă, domniţă Fár, şi te rog să îmi scuzi nepoliteţea de mai devreme.

Nici nu apucă săracul Rodwen să termine de vorbit, că eu îi şi dădeam coate lui Fár, făcând-o conştientă că este simpatizată.

— Vă purtaţi ca două imature! interveni Sanya. Ia nu vă mai prostiţi! Tocmai ni s-a schimbat sentinţa de la moarte şi ni s-a mai dat o şansă de a îndrepta lucrurile, iar voi vă comportaţi de parcă tocmai acum începeţi să interacţionaţi cu lumea! Se apropie de Rodwen şi, trăgându-l de braţ spre înainte, spuse parcă numai pentru el: Ignoră-le Rodwen, este evident că sunt amândouă o cauză pierdută!

În acel moment, m-am enervat la culme. Am încercat, totuşi, să mă liniştesc şi să mă gândesc la ce a determinat-o pe Sanya să se comporte aşa dintr-odată. Totul începuse cu

câteva minute înainte, când cel mai bun prieten al lui Castiel venise să ne salveze şi a întors-o, în mod evident, pe Sanya împotriva mea şi a lui Fár. Acel sentiment de repulsie al ei faţă de noi se datora, mai mult ca sigur, faptului că… eu credeam că Rodwen o simpatiza pe Fár. Lucrul acela însemna că Sanyei îi plăcea de Rodwen şi ne considera pe noi două o ameninţare. Acel fapt mă bucura, pentru că noi două puteam fi nişte inamice de temut, dar… Cum se putea gândi Sanya ca tocmai atunci să pornească un război între noi, când războiul adevărat nici măcar nu se terminase? Şi… ideea că eram imatură… mă scotea absolut din sărite! O cauză pierdută?! Eu, cea care a ţinut până atunci situaţia sub control şi am încercat să fac să fim tot mai uniţi, sunt *o imatură*? Ea auzea măcar ce vorbea? Sau gândea înainte s-o facă? Ei, asta era chiar prea de tot! Aşa că… „dragă” Sanya, cu tot respectul pe care l-am avut pentru fratele tău, nu puteam să trec cu vederea o aşa jignire, deci să nu începi să te smiorcăi chiar înainte să te fac să plângi!

Eu şi Fár ne-am continuat drumul cât mai aproape de Sanya şi Rodwen, pe faţa căruia se putea citi clar dezinteresul atunci când ea îi descria fiecare bătălie câştigată şi, de altfel, fiecare situaţie în care ea dădea bine.

I-am aruncat o privire lui Fár. Mă cunoştea

prea bine. Era momentul să intervin.

— Mai încet, Sanya! Cred că l-ai sufocat deja cu atâta informaţie nefolositoare.

— Deja, de mult! se întoarse Rodwen către mine şi Fár, râzând fără nicio jenă.

Râsetele sale ne-au molipsit şi pe noi, în timp ce Sanya părea că împrăştie scântei peste tot în jur. Era cu adevărat furioasă, dar ştiam că nu avea să renunţe aşa repede. Plecase înaintea noastră şi Rodwen ne ceru permisiunea de a o urmări ca să nu se rătăcească. Cu siguranţă avea să-şi ceară şi scuze pentru cele întâmplate.

M-am întors şi… undeva, departe, Castiel şi Vanya păreau că se simt foarte bine împreună, râzând cu gura până la urechi şi uitând, parcă, de pericolul în care ne aflam. Simţeam cum mi se strânge stomacul, dar aveam încredere în Castiel mai multă chiar decât aveam în mine. Am lăsat-o pe Fár puţin în faţa mea şi m-am întors să-mi revendic silful, silful meu. Am ajuns lângă ei şi le-am vorbit ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Hei, dragilor, vă distraţi?

— Foarte bine chiar, Caladwen! De ce nu mi-ai spus că Vanya e aşa amuzantă?

— Păi… eu…

O urmă de îndoială se strecurase prin mine şi mă făcu să mă cutremur.

— Cred că nu ţi-am spus asta pentru că nici eu nu ştiam.

— E în regulă, Caladwen. Nici eu nu ştiam că prinţul nostru e aşa grijuliu! râse Vanya.

În momentul acela am îngheţat pur şi simplu şi am început să tremur atât de tare încât nici nu mă mai puteam mişca. Îi priveam râzând şi simţindu-se bine împreună, aşa de bine de parcă eu nici nu aş fi fost acolo. Cei doi s-au oprit pentru o clipă şi s-au uitat la mine. Am înghiţit în sec şi am încercat să schiţez un zâmbet.

— Oricine îi ştie numele îşi poate da seama cât de grijuliu e, am reuşit într-un final să scot câteva vorbe, după care am tăcut.

Stăteam pur şi simplu acolo şi îi priveam cum zâmbeau şi cum se privesc în ochi, fără a riposta, fără a interveni, fără a face nimic, iar ei nu se fereau deloc de mine.

— Caladwen, draga mea, îţi este frig? Abia acum am observat că tremuri toată!

*Bineînţ*eles că abia atunci *ai observat, Castiel! mi-am zis.*

Pentru că erai prea ocupat să râzi cu Vanya! Şi stai liniştit, nu tremuram de frig, tremuram de... gelozie! Da! Chiar acela era cuvântul! GELOZIE! M-ai auzit, Castiel? M-ai... Desigur că nu... Îţi era *imposibil să* mă auzi dacă nu îţi vorbeam*.*

— Sunt bine, Castiel… Nu am nimic!

Şi atunci am început să alerg înapoi prin tunel, nepăsându-mi că mă voi rătăci sau că mă voi întâlni cu urmăritorii noştri. Eram din nou singură, plângând. L-am auzit pe Castiel strigându-mi numele, dar nu m-am oprit. Nu voiam să aud scuzele lui. Îmi era destul de clar ceea ce se întâmpla. Vanya şi Castiel, ei… Ea…

M-a trădat! Ea m-a ajutat şi m-a iertat de atâtea ori doar pentru a mi-l lua pe el? Dar, cum? De ce? Ah, aş fi preferat să mă urască toată viaţa pentru ceea ce i-am făcut, doar ca să nu trec acum prin asta! Sunt atât de confuză încât nici măcar nu mai ştiu ce simt! Ştiam doar că aveam nevoie de iubire şi de îmbrăţişări calde, multe îmbrăţişări, pe care credeam că nu aveam să le mai primesc niciodată de la *el*. Am continuat să alerg, dar din cauza întunericului nu am văzut drumul accidentat şi m-am prăbuşit la pământ. Nu mă lovisem, dar am rămas acolo nemişcată. M-am ghemuit ca un copil şi am continuat să plâng. Am încercat să mă liniştesc, dar râsul lor se repeta la nesfârşit în mintea mea.

Ca de obicei, în asemenea situaţii de cumpănă, conştiinţa mea îşi făcu din nou treaba…

„De ce plângi, Caladwen? Nici măcar nu ştii dacă e adevărat ceea ce crezi. A r trebui să-l

asculţi, să-i dai o şansă să-ţi explice, altfel nu vei şti niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat, ce zici?

Vrei, te rog, să-i dai o şansă?”

Nu mi-am răspuns. Nu mă puteam gândi acum la vreunul.

Eram prea confuză şi, oricât aş fi vrut, nu mă puteam opri din plâns. Ştiam doar că nu voiam să-l pierd, nu şi pe el, nu în modul ăsta. Ţineam mult prea mult la el ca să-i pot da drumul…

„Da*r el nu este un obiect, Caladwen, el nu îţi aparţine.”*, î*m*i şopti din nou conştiinţa.

Dar mi-a promis! Nu e corect! Mi-a promis!

„Da*r silfii mai şi mint, draga mea, toate făpturile o fac.”*

Nu şi el, nu se poate! Am avut încredere în el! Nu mă poate minţi! Lacrimile continuară să-mi curgă şi mai tare pe obraji, încălzindu-i. Poate îmi era totuşi frig, dar frigul acum era cea mai mică problemă a mea. Mă gândeam la *el* şi la promisiunile pe care mi le făcuse.

De ce, Castiel? Tocmai tu, persoana pentru care m-aş fi trădat chiar şi pe mine? Tu reprezentai totul pentru mine, dar se pare că tu… tu ai renunţat la mine… încă o dată.

Capitolul 18

— Caladwen! Caladwen, răspunde-mi, te

rog! De ce ai fugit aşa? Unde eşti?

Îl simţeam apropiindu-se, dar nu voiam să mă găsească.

Îi vedeam lumina torţei… Deşi mă striga iar şi iar fără să primească vreun răspuns, continua să mă caute. Nu avea de gând să renunţe până nu avea să mă găsească.

— Caladwen! Draga mea! Aici erai? Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

Mă atinse, dar nu mi-am ridicat privirea. Mă mişcă uşor…

Într-un final m-am uitat la el cu ochii în lacrimi.

— De ce plângi? Ce s-a întâmplat? Spune-mi, te rog! mă întrebă speriat şi îmi mişcă capul în toate părţile, să se asigure că sunt bine.

— Din cauza ta, Castiel! Din cauza ta plâng! am strigat şi mi-am întors singură privirea.

Castiel se trase puţin înapoi şi păru uluit de-a dreptul. „Nu *cred că şi-a dat seama.”*, a fost singurul lucru care îmi trecu prin cap.

— Caladwen… şopti stins.

— De când tu şi Vanya vă înţelegeţi atât de bine? am spus privindu-l în ochi cu seriozitate.

— Eu şi Vanya? Cum adică eu şi…

Castiel se opri şi începu să înţeleagă motivul lacrimilor mele. Se aplecă şi mă luă în braţe. Voiam să-l resping, voiam să-i arăt că pot trăi şi fără el, dar nu puteam. Eram dependentă de

atingerea lui, de îmbrăţişările lui, de tot. Eram dependentă de el! Am continuat să-l privesc.

— Nu mi-am imaginat că tu ai putea crede aşa ceva. Tu ştii că nu aş putea să-ţi fac asta niciodată! Dar, se pare că tu şi Rodwen vă înţelegeţi la fel de bine, nu crezi? îmi spuse cu o urmă de îndoială în voce.

— Eu şi Rodwen? Cum ai putea crede aşa ceva? Eu...

Acum ştiam că nu procedasem corect. Poate şi el crezuse acelaşi lucru, dar era evident că nimic din ceea ce îşi imaginase nu era adevărat! Şi probabil, nici ceea ce îmi imaginasem eu nu era.

— Îmi pare rău că te-am suspectat, Castiel. Nu ştiu ce m-a apucat, sincer. Doar că nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca cineva să ţină aşa mult la mine, ca tine, şi... de multe ori mă gândesc că ăsta e un vis şi că în ziua următoare când mă voi trezi, tu nu vei mai fi acolo. Dar ştii ce se întâmplă, de fapt?

Tu eşti tot timpul acolo, chiar dacă nu te văd. Eşti în mintea şi în inima mea şi orice loc sau orice lucru mă face să îmi aduc aminte de tine. Şi de asta, Castiel, cred eu că eşti real, altfel, aş crede că mi te-am imaginat ca tânărul perfect, care n-ar putea exista vreodată.

Mă privi blând şi mă strânse şi mai tare în braţe, după care se uită în ochii mei, îmi şterse

lacrimile şi îmi spuse zâmbind:

— Ce naivă eşti! Ţi-am spus odată că ne-am văzut împreună cu mult înainte să fi fost. Aşa am ştiut eu ce trebuie să fac: să-ţi vorbesc ca să nu te pierd. Am riscat şi acum sufletul tău se află sub protecţia mea. De ce crezi că aş vrea să-i fac rău? De ce crezi tu că aş da eu cu piciorul la tot ce s-a întâmplat între noi?

Doar din cauza unei simple bănuieli, care era bineînţeles falsă?

— Îmi pare sincer rău că am fost geloasă, Castiel, dar am făcut asta pentru că simţeam că uneori meriţi pe cineva mai bun decât mine şi există atâtea candidate, încât e foarte uşor să fiu înlocuită!

— Nu poţi fi înlocuită de nimeni, Caladwen! Şi poate că tu nu te simţi frumoasă în faţa silfelor de apă, recunoscute pentru frumuseţea lor, dar ţine minte, draga mea: poate nu ai tu frumuseţea multora, dar fii sigură că nici ele nu au sufletul tău! Şi eu te consider, oricum, foarte frumoasă! Să nu uiţi asta niciodată şi chiar dacă se mai întâmplă să uiţi, o să fiu mereu acolo ca să-ţi amintesc! Fii sigură de asta! Nu scapi tu aşa uşor de mine!

Inima mea se încălzi din nou. El era optimist pentru că ştia cât de mult îl iubesc. Amândoi ştiam asta unul despre celălalt, doar că... uneori, mintea mea îmi juca feste. Speram să nu

se mai repete absolut niciodată!

Se ridică şi mă ajută şi pe mine să fac la fel. Ne-am întors spre prietenii noştri, ştiind amândoi că legătura noastră e prea puternică pentru a fi ruptă de nişte presupuneri, de fapt, acum încep să cred că nimic şi nimeni nu o poate rupe. Nici măcar cea mai puternică vrajă nu putea distruge iubirea adevărată!

Acestea erau legăturile noastre, legături cu adevărat puternice.

I-am prins din urmă pe ceilalţi, iar Vanya ne-a ieşit în întâmpinare:

— Caladwen, eşti bine? S-a întâmplat ceva?

I-am aruncat o privire lui Castiel, după care i-am răspuns:

— Acum sunt bine. Îmi pare rău pentru comportamentul meu. Am avut o zi proastă…

I-am zâmbit lui Castiel şi m-am îndepărtat de cei doi. Aveam încredere în el, mai multă decât în mine, aşa că nu trebuia să-mi fac griji. Am înaintat şi m-am îndreptat încet spre Fár, alungând gândurile şi îndoielile de dinainte.

— Aici erai, Caladwen! M-ai speriat când ai luat-o aşa la fugă! Cu toţii am fost îngrijoraţi! Eşti bine?

— Îmi pare rău, Fár. Ştiu că am procedat greşit, dar nu toate lucrurile îţi ies bine din prima. Îmi doresc aşa tare să se termine odată totul…

— Ah, cu toţii ne dorim asta, Caladwen! Războiul ăsta scoate ce e mai rău din noi!

Mă uitam la Rodwen şi la Sanya, care nu îl scăpa deloc din priviri. I-am făcut un semn lui Fár, care zâmbi pe ascuns. Voiam să ştiu fiecare detaliu.

— Acum cred şi eu că mă place. E chiar drăguţ după ce ajungi să îl cunoşti.

Am ridicat dintr-o sprânceană şi am râs uşor. Era felul meu de a spune: „Ţi-am spus eu”! Fár o ştia prea bine!

Ne-am continuat drumul şi am ajuns, în sfârşit, la armurăria temniţei. Armele noastre erau acolo.

— Nicio pază? Nu mi-aş fi imaginat vreodată că va fi aşa uşor!

— Sincer, nici eu, domniţă Fár, spuse, evident, Rodwen.

Ceva nu era în regulă!

— O capcană! Trebuie să fie o capcană! am strigat.

— Linişteşte-te, Caladwen! Poate doar am avut noroc. În orice caz, trebuie să o ştergem rapid de aici. Doar nu vrem să atragem involuntar, bineînţeles, atenţia asupra noastră.

Nici nu a apucat Castiel să-şi termine bine fraza că deja totul luase o întorsătură neaşteptată. Tunelul începu să se dărâme şi sunete de paşi să se audă din ce în ce mai tare.

— Rodwen! Repede! Scoate-ne de aici! am strigat neliniştită.

Rodwen privea derutat în toate părţile. Exista o singură cale de ieşire şi pe acolo veneau Santiel şi armata sa să ne nimicească. Atunci chiar nu mai aveam nicio şansă…

Am înghiţit în sec. Dintr-odată devenisem aşa slabă, aşa plină de teamă… tremuram. Pur şi simplu nu mă recunoşteam.

Castiel se apropie rapid de mine. Îmi luă capul în mâini şi mă sărută brusc, fără a-mi da vreo şansă să ripostez. După câteva clipe, buzele noastre se desprinseră, dar el continua să-mi ţină fruntea lipită de a sa. L-am privit puţin, apoi i-am luat mâinile şi i le-am dat la o parte.

— Castiel! Ce tot faci? am strigat deodată, surprinsă. Asta de obicei prevesteşte ceva rău! Nu pot să cred că eşti aşa pesimist! Nu pot să cred că tu îţi imaginezi că nu o să mai scăpăm cu viaţă de aici!

Toţi mă priveau surprinşi. Era absolut evident că nu aveam să scăpăm de acolo cu viaţă, decât dacă avea să se întâmple o minune. Mi-am revenit. Teama dispăruse. Trebuia să-mi fac treaba de lider.

— Caladwen, cred că ştim cu toţii că…

— Da, Fár, că ăsta e sfârşitul, dar am putea măcar să nu facem să pară atât de evident!

Nişte torţe luminau capătul celălalt al tunelului.

Rodwen se apropie de Fár, dar aceasta îl opri, punându-i mâna pe piept, spre mirarea absolută a Sanyei. Cei doi se priveau, iar Fár îşi trase ruşinată mâna înapoi.

— Fár, Rodwen! O să ieşim de aici! Aveţi încredere în mine, trebuie s-o facem! am încercat să le ridic moralul.

— Caladwen, revino-ţi! Suntem pe tărâm inamic, într-un tunel cu o singură ieşire, şi pe acolo vine armata lui Santiel!

— Vanya! Termină cu discursul acesta, că nu ajută pe nimeni!

Gândeşte-te puţin! Dacă voiau să termine de tot cu noi, crede-mă că o făceau de mult! Au nevoie de noi în viaţă! Singura problemă ar fi că nu ştiu de cine are mai exact nevoie dintre noi. Acela sau aceia, fii sigură că nu vor păţi nimic!

Toţi au rămas fără cuvinte. Ei pur şi simplu nu înţelegeau de ce încercam să fiu atât de calmă şi reacţionam în felul acela. Ei nu ştiau tot ce se întâmplase atunci când Castiel mă căuta prin întuneric. Nu, ei nu aveau de unde să ştie ce avea să urmeze.

Doar eu ştiam…

— Bine, prieteni. Eu zic să avem încredere în Caladwen! Nu cred că am suportat trei luni în temniţă doar ca să sfârşim aici, corect? Trebuie

să fie ceva la mijloc, ceva ce încă nu ştim!

— Dar dacă ne vom da seama prea târziu, Castiel?

— Mai mult ca sigur ne vom da seama mai târziu, dar nu cred că va fi, totuşi, *mult* prea târziu, Fár. Şi chiar dacă va fi, „Vom muri cu onoare, vom muri făcându-ne datoria.”

În acele momente, mulţumită lui Castiel, versurile cântecului ne inundară mintea şi am început cu toţii să le fredonăm.

— „Multe săbii şi mult sânge am văzut…” a început Castiel, ca semn de încurajare.

— „Trupuri moarte lângă mine au căzut…”, am continuat cu tremur în glas.

— „Ştiam c-o să mor, dar muream pentru voi!”, continuă Fár.

— „Veţi plânge trădarea, pe-ai voştri eroi!”, ni se alătură şi Vanya.

Şi mai departe, am continuat fiecare, poate, cântecul în gând, fiindcă în faţa noastră se iviseră primii atacatori. Ne-am luat cu toţii săbiile, iar Castiel a fost primul care a intrat în învălmăşeala luptei. Mai mult ca oricând, trebuia să îmi fie frică să nu i se întâmple ceva, dar ştiam că aveam să scăpăm de aici. Urma să avem o casă mare şi primitoare, iar viaţa şi traiul nostru urmau să-şi reia cursul normal. Momentele de singurătate, de teamă, de bocet interior din timpul în care mă îndepărtasem de

toţi în tunel, îmi arătaseră viitorul. Eram afară, râzând împreună. Cu toţii aveam să fim teferi. Cu siguranţă, nu era doar visul meu, fusese o viziune.

Castiel lupta cu vitejie. Era un silf aşa bun şi curajos! Ştia mereu ce să spună şi chiar dacă era puternic şi nemilos, era şi blând şi iubitor!

Brusc, fu rănit şi trântit la pământ. Deşi am tresărit, ştiam că nu avea să păţească ceva. Îl văzusem în viitor, cu mine. Castiel nu se ridica şi urmele de îndoială îşi făcură apariţia. Dar nu se putea! Eu îl văzusem alături de mine! Nu i se putea întâmpla nimic rău! Îl văzusem!

„Da*r Caladwen…”*, interveni conştiinţa.

„Da*că doar ţi-ai imaginat toate lucrurile acelea?”*

Să-mi imaginez? Imposibil! Cum să-mi imaginez?!

„Ve*zi tu, Caladwen, e atât de simplu să-ţi imaginezi lucruri.*

Trebuie doar să ţi le doreşti foarte mult şi parcă deja vezi cum se întâmplă, nu-i aşa?”

Să-mi imaginez, zici? Crezi că mi-am imaginat toată viaţa mea alături de Castiel, cât timp îl auzeam cum mă striga? Eram sigură că am avut o viziune că vom scăpa de acolo teferi şi nevătămaţi, că vor veni înşişi regii să ne salveze! Dar să-mi imaginez asta…

M-am uitat din nou la Castiel şi am văzut

cum sabia lui Santiel i-a străpuns pieptul la care el mă strângea atât de tare, încât îi simţeam fiecare bătaie a inimii. Tot ce îmi imaginasem sau văzusem până atunci dispăruse într-o clipă, de parcă nici n-ar fi fost. Plângeam, urlam de durere şi îi strigam neîncetat numele.

Cum să mi te ia moartea şi pe tine, Castiel, cum?! Cum poate să existe ceva aşa crud în care să nu fie pic de iubire şi milă? Cum?! Nu avea nevoie Santiel de el în viaţă? De ce l-a ucis? Ca să mă vadă că sufăr? O să-i arăt eu suferinţă! Dacă nu o să-şi blesteme el ziua în care a devenit silf, atunci eu nu mă numesc Caladwen!

M-am aruncat asupra lui Castiel şi i-am atins rana adâncă.

Mâna mea se umplu imediat de sânge. Castiel, scumpul meu Castiel!

— Castiel, te rog trezeşte-te! Nu mă lăsa! Am nevoie de tine!

Îţi aduci aminte ce mi-ai promis de atâtea ori? Că o să ai mereu grijă de mine şi că n-o să mă laşi niciodată! Te rog, trezeşte-te, Castiel! Am nevoie de protecţia ta, nu mă pot descurca singură!

Castiel... Castiel! am strigat, în timp ce lacrimile mele îi udau chipul.

M-am aplecat peste el şi mi-am pus capul pe pieptul său, aşteptând să mă strângă în braţe,

aşa cum o făcea de fiecare dată. Aşteptam, dar nu se întâmpla nimic. Ochii lui erau închişi, iar braţele căzute pe lângă corp.

De data aceea, Castiel nu avea să mă mai îmbrăţişeze*. De data aceea, sau poate pentru totdeauna...*

Chircită de durere, mi-am ridicat privirea spre Santiel, care încerca să fugă.

— Unde fugi „, Vierme”? am răbufnit. Crezi că poţi să ucizi pe cine vrei, când vrei, şi să scapi nepedepsit?! Ascultă la mine, Santiel! O să te găsesc, chiar de-ar fi să răscolesc fiecare văgăună din Galadorn! O să te jupoi de viu şi o să te dau pradă dragonilor cât încă mai ai suflu! Atunci o să vezi ce e suferinţa!

Atunci o să guşti din carnea ta şi o să bei din propriul tău sânge!

M-ai auzit? Să nu crezi că o să te las să scapi! Să nu crezi!!

Santiel şi armata lui s-au retras, semn că ceva sau cineva îi puse pe fugă. În tot acel timp, prietenii mei luptaseră dârz şi acum îşi trăgeau sufletul. Rodwen şi Fár m-au ajutat să îl duc pe Castiel afară. Nimeni nu îndrăznea să se apropie de mine în afară de cei doi. Ştiau că nu puteam să mă stăpânesc şi sigur eram în stare să fac ceva ce aveam să regret mai târziu.

L-am aşezat încet pe pământ şi m-am năpustit pentru ultima oară la pieptul lui. Nu îmi

venea să cred. Nu putea să se termine aşa povestea noastră. Nu putea pentru că... nici măcar nu începuse!

Ceva îmi scăpa cu siguranţă, ceva ne scăpa tuturor...

Capitolul 19

Afară ne aştepta o altă armată. Spre surprinderea tuturor...

Erau ai noştri! Din mulţime se vedeau înaintând silfi ai apei, care mi l-au luat imediat pe Castiel din braţe şi l-au dus departe de cei care fuseseră pregătiţi de luptă. Rodwen îşi recunoscu sora, pe Corya, despre care Castiel îmi mai spusese câte ceva, iar eu l-am recunoscut pe Turegal. L-am observat îndreptându-se spre mine, dar eu continuam să urmez silfii ce mi-l luaseră pe Castiel.

Turegal mă ajunse din urmă şi mă opri, îmbrăţişându-mă.

— Caladwen, opreşte-te! Cred că ar fi mai bine să rămâi aici. Nu ştiu dacă ai suporta să vezi cum Castiel...

Ştiam ce voia să zică, dar nu doream să aud, aşa că l-am oprit înainte să ducă fraza la bun sfârşit:

— Cum Castiel... ce, Turegal?! am tras aer în piept şi am continuat. În acest moment ar trebui

ca eu, mai mult decât oricine altcineva, să fiu acolo! Nu ţi se pare corect şi normal ca eu să fac asta? Să vreau să fiu cu el până la sfârşit?

— Dar dacă el e deja mort? Dacă el…

N-am mai rezistat. Am scos sabia, întorcându-mă spre el, gata să îl pedepsesc pentru ceea ce spusese, când cineva mă prinsese cu forţă de braţ. Era Rodwen. Privindu-mă drept în ochi, îmi şterse blând lacrimile care nu încetară nicio clipă să-mi curgă pe obraji.

— Eu cred că se va face bine, Caladwen! Trebuie doar să crezi, iar tu ai o credinţă mai mare decât toţi cei de-aici! Acum du-te, locul tău este lângă el!

Am înclinat puţin capul spre înainte în semn de mulţumire pentru cele spuse, mi-am pus sabia înapoi în teacă şi am alergat spre locul unde trebuia să fiu.

„Dar *dacă el e deja mort?”* Cuvintele lui Turegal îmi răsunau în minte. Nu*! Nu se poate,* mi-am zis. Era posibil, dar eu nu credeam că poate fi adevărat! Eu aveam credinţă! Şi credinţa mea îmi spunea că totul va fi bine! „Dar *dacă…” N*ici*un „dacă*”! *Ac*ol*o* unde este credinţă nu există niciun „dacă”!

Castiel era întins pe un pat de piatră. Era plin de sânge, ce se scurgea încet şi apoi picura pe pământ formând o baltă. Ah!

Am urlat, dar nu cu voce tare. Am urlat că

nu numai eu, ci şi conştiinţa mea să ştim. La ce folos să fiu auzită, când oricum nimeni nu ar înţelege pe deplin suferinţa mea? Am mai făcut câţiva paşi şi am căzut în genunchi, astfel încât să fiu de aceeaşi înălţime cu trupul lui.

Eram acolo şi îmi spuneam nişte cuvinte în minte ca un fel de... rugăciune. Da... Îmi aminteam de asta! Părinţii mei îmi povesteau despre cum primii silfi se rugau uneori pentru bunăstarea poporului şi a lumii pe care o creaseră. O rugăciune!

Aveam să mă rog şi eu, chiar dacă nu ştiam cui ar fi trebuit.

Aveam să mă rog, poate, morţii, să nu mi-l ia pe Castiel.

„Dar*, Caladwen...”* interveni din nou acea voce. „Nu te*-ai mai rugat de moarte de atâtea ori şi nu te-a ascultat? De ce crezi că acum totul va fi altfel?”*

Pentru că de data asta... chiar cred!

„Dar *nu ai crezut că şi părinţii tăi se vor vindeca şi nu a fost aşa?”*

A fost vina mea că ei au murit, dar dacă i se întâmplă asta şi lui Castiel... e numai vina morţii!

Lacrimile mele curgeau pe pieptul îmbibat de sânge. În jurul nostru, formând un cerc imens, s-au strâns silfi ai apei care încercau să-l salveze. Plângeam încet, sperând că de data

aceea avea să fie diferit, speram că de data aceea avea să fie bine.

Vanya ajunse în dreptul meu şi îmi ceru aprobarea de a avea grijă de el. Am încuviinţat, schiţând un zâmbet forţat, şi am observat cum din ce în ce mai mulţi silfi ai apei ni se alăturau pentru a da o mână de ajutor. Aceştia şi-au îndreptat mâinile spre Castiel... cântau... Timpul trecea, dar acesta nu făcea nicio mişcare. Vedeam cum unii dintre ei începuseră să-şi piardă speranţa, dar îi rugam să nu se oprească. Vanya continua să amestece plante pentru a-l vindeca şi în cele din urmă ne-a dat puţină speranţă:

— I s-a oprit sângerarea în sfârşit! Exact acum, când am crezut că o asemenea rană va sângera veşnic!

— Ne pare foarte rău, Caladwen! a spus unul dintre silfi.

Chiar şi aşa... ne-am folosit prea multă putere. Suntem slăbiţi şi dacă nu dă niciun semn că în el încă mai există viaţă... în curând toţi va trebui să ne oprim din a-l ajuta.

— Te rog, nu! am strigat. Vanya tocmai a spus că nu mai sângerează. Asta nu e de ajuns?

— Îmi pare foarte rău, dar nu. Nu e destul.

În acel moment mi-am pus capul pe umărul lui Castiel.

Vanya încerca să-l salveze, dar citeam

nesiguranţa pe faţa ei.

Doar eu mai aşteptam o minune.

Am auzit nişte paşi. Era buna mea prietenă, Fár, şi lângă ea Rodwen. Rodwen... Şi el credea la fel de mult ca mine în refacerea lui Castiel, doar îi era cel mai bun prieten. Nu îndrăzniseră să se apropie prea mult. Le-am dat consimţământul şi imediat m-au strâns amândoi în braţe. Atunci mi-am dat seama că... niciodată nu aveam să rămân singură şi că, în orice situaţie aş fi, era cineva care să încerce măcar să-mi înţeleagă suferinţa. Cel puţin, aşa speram eu! Credeam că întotdeauna va fi cineva care va ţine la mine.

Am luat mâna lui Castiel într-a mea şi i-am strâns-o încetişor.

Era aşa rece! Poate îi era frig. Asta nu însemna neapărat că el...

Nu! El trebuia să se facă bine! Castiel al meu trebuia să se facă bine!

Brusc, am auzit un sunet de corn ca de nicăieri şi toţi am privit înspăimântaţi în jur, aşteptând să apară cineva şi să ne explice ce se întâmpla. În momentul acela am simţit! Am simţit cum Castiel mă strângea de mână şi nu voia să-mi dea drumul. Încerca să n-o facă. Eram aşa bucuroasă încât n-am ştiut, pentru câteva secunde, cum să le spun tuturor ce tocmai se întâmplase. Am înghiţit în sec şi

apoi… cuvintele au hotărât că era momentul să iasă la iveală. Am rostit cu tremur în glas:

— S-a mişcat! Castiel s-a mişcat! Tocmai m-a strâns de mână! Uitaţi!

Am vrut să le arăt, dar mâna lui Castiel atârna de marginea pietrei pe care îi era aşezat trupul, iar a mea era la câţiva centimetri deasupra lui, în aer. Unii mă priveau cu milă, crezând că am înnebunit, iar alţii aveau priviri neutre, neştiind ce să mai creadă.

— Voi doi… ştiu că mă credeţi! am spus privindu-i pe Fár şi Rodwen. Spuneţi-le că nu îi mint!

Rodwen s-a aplecat puţin spre mine şi mi-a şoptit:

— Caladwen, nu am cum să le explic. Nici eu şi nici altcineva nu suntem în stare. Este clar că nu vor înţelege. Dar nu-ţi face griji! Noi, făcu un semn spre Fár, te credem pe cuvânt!

Vanya, care era lângă noi şi încă îl îngrijea pe Castiel, a tuşit.

Înţelesesem că şi ea era acolo şi că era de acord cu noi.

Sunetul de corn s-a auzit din nou, iar Turegal aducea explicaţiile.

— Toţi silfii să se prezinte imediat la posturi! Războiul e pe cale să înceapă! spuse şi apoi îşi aplecă puţin privirea rătăcită.

Va începe din nou… şopti numai pentru sine.

— Ah! Cum să înceapă alt război? Tocmai acum, când Castiel are nevoie de mine... de noi! Cum să îl las aici şi să merg iar la luptă? Aici nu este deloc în siguranţă. Trebuie să îl protejez, trebuie să...

Ceva nu era în regulă! Nu se putea să fie alt război tocmai atunci! Nemernicul de Santiel a dispărut şi categoric se ascundea în vreo văgăună a temniţei ca să nu fie găsit! Cum se putea să ai un război fără să ai un duşman? L-am privit pe Turegal cum dădea silfilor ordine de atac.

— Turegal! am strigat. Vrei, te rog, să-mi spui şi mie ce se întâmplă?!

— Ne pregătim de război, Caladwen! Asta se întâmplă!

— Nu m-ai lămurit! Santiel e probabil de negăsit în cine ştie ce ascunzători cu toată armata sa, iar Castiel e pe moarte şi nimănui nu-i pasă de el! Unde sunt regii?! Unde sunt părinţii lui?! Ştiu măcar ei ce se întâmplă cu poporul lor, sau pe ei îi interesează doar să câştige cât se poate de multe războaie?

Spune-mi, Turegal! Ştiu ei că fiul lor este pe moarte, sau chiar şi acum se gândesc doar la cucerire şi distrugere? Spune-mi!

Nu au murit destui dintre ai noştri? Câte războaie trebuie să mai fie ca să înţelegem că viaţa nu este doar despre lupte, ci despre

înţelegere?! Câte, Turegal? Câte?!

Turegal mă privea absent, de parcă nu era în măsură să-mi dea niciun răspuns la întrebările mele. Îşi ridică apoi capul şi se uită în spatele meu, ca şi cum cineva sau ceva ar fi fost acolo.

M-am întors! Erau Valindeemah şi Huredhiel, care cu siguranţă auziseră tot ceea ce am spus. M-am îndreptat spre ei, în timp ce Turegal se îndepărta.

— Nu este nevoie să ne repeţi acele lucruri, Caladwen. Ştim ce simţi acum şi nu te putem contrazice. Ai perfectă dreptate în privinţa războiului, dar cu Santiel ştii şi tu foarte bine că nu se va putea ajunge la nicio înţelegere. Acum ştim unde este.

Iscoadele l-au identificat într-o ascunzătoare din apropiere.

Acolo sigur se află şi sfera de cristal. Dacă pornim acum, o să îi luăm prin surprindere şi o să terminăm cu asta odată pentru totdeauna.

Eram absolut uluită! Era mai important un război, decât…

— Cum puteţi să fiţi aşa cruzi! Cum poate cineva ca voi să conducă Galadornul?! Şi mai ales, cum poate să fie un război mai important decât propriul vostru fiu! Ştiaţi că este foarte posibil ca el să fie mort acum?! Şi vouă nici măcar nu vă pasă!

Eu…

În momentul acela am simţit cum mi se înmuiau picioarele.

Eram pe cale să mă prăbuşesc, dar am reuşit ca prin minune să îmi menţin echilibrul. Aveam din nou ochii plini de lacrimi.

Erau atât de multe încât nu le mai puteam ţine doar pentru mine.

Mi-am întors ruşinată capul spre...

— Nu se poate! Castiel era chiar aici! Trupul său... El...

— Linişteşte-te, domniţă Caladwen! Castiel se află în siguranţă. Vanya este acolo să îl îngrijească, aşa cum a fost dorinţa ta.

— Nu mă lua pe mine cu domniţă! Nu îmi pasă dacă eşti rege sau un silf de rând! Eşti la fel de meschin ca Santiel! Chiar nu îţi pasă de Castiel, regină? Chiar nu mai ai sentimente? Ce se întâmplă cu voi toţi?! Îmi poate explica şi mie odată cineva ce se întâmplă?!

Mă simţeam ca şi cum în tot timpul acela fusesem minţită şi nedreptăţită.

Regii se priveau. Cred că eram pe cale să aflu cel mai mare secret al lor, cel mai mare secret din istoria Galadornului!

— Da, chiar eşti! îmi răspunse regina, privindu-mă atent.

— În afară de noi şi prinţul, nimeni nu mai ştie acest lucru, continuă Valindeemah. Aşa că va fi mai bine dacă ce vei afla vei păstra doar

pentru tine.

I-am privit cu mare atenţie.

— Castiel nu poate fi ucis de nimeni, Caladwen! El e singurul silf care va rămâne aşa pe veci şi nu se va transforma în duh permanent. Castiel e nemuritor. De aceea, nu ne facem griji de soarta lui, ştim că totul va fi bine.

— Dar rege Valindeemah! Cum se poate să fie nemuritor?!

Şi cum se poate să fie el singurul? Dacă în timp se va afla că şi altcineva este? Dacă cineva va putea deveni?

— Noi l-am făcut pe Castiel nemuritor şi numai noi ştim cum cineva poate deveni ca el.

— Şi chiar nu poate nimeni să-l ucidă? În niciun fel?

— Doar sentimentele o pot face, îmi răspunse apăsat regina.

Nicio sabie, nicio săgeată, nicio ţepuşă nu îl poate ucide, dar dacă va suferi vreodată atât de mult după cineva, va muri. O va face foarte încet, suferind în taină până când îşi va da ultima suflare.

„Să *suferi din dragoste, cu adevărat este cea mai crudă moarte.”*

— Dar de ce Castiel nu îşi revine, dacă spuneţi că este nemuritor? Şi… a pierdut atât de mult sânge! Sunteţi siguri că va fi bine?

— Castiel poate sângera şi cu siguranţă simte durerea fizică.

De altfel, poate să îi ia foarte mult timp până îşi va reveni, dar nu îţi face griji, se va face cu siguranţă bine. Este nevoie doar de mai mult timp.

— Prea bine, rege, regină! am spus.

Am pornit-o apoi, imediat, extrem de tulburată din cauza celor auzite, spre locul unde se dădea, speram eu, o ultimă bătălie. Binele avea să câştige!

Ajunsesem să fiu înconjurată de mii şi mii de cadavre.

Pentru prima dată în viaţa mea, îmi era frică de moarte. Voiam să îmi ajut prietenii, semenii, dar nu puteam scoate nici măcar sabia din teacă. În minte îmi veneau mereu aceleaşi imagini cu Castiel. Vedeam săbii şi sânge peste tot. Nu mai puteam să ucid. Îmi era frică! Un silf răzvrătit s-a apropiat rapid de mine.

Mâna îmi tremura, dar am reuşit totuşi să mi-o duc la sabie, însă... prea târziu. Era pregătit să atace. A lovit cu putere spre mine, dar o altă sabie i-a blocat imediat atacul, înainte ca eu să mai apuc să reacţionez cumva. Era Rodwen! Îmi salvase viaţa!

Silful fusese ucis!

— Concentrează-te, Caladwen! Avem nevoie de ajutorul tău, nu să-ţi purtăm de grijă!

— Dar Rodwen, nu pot! Nu pot să mai ucid! Ce ar trebui să fac?!

— Să te gândeşti la Castiel! Asta trebuie să faci! Să îi demonstrezi că eşti puternică chiar dacă el nu este lângă tine!

Caladwen, trebuie să câştigăm acest război, să fim liberi din nou! Nu asta vrei? Nu pentru asta au murit atâţia şi încă mai mor sub ochii noştri?

— Da, Rodwen, dar…

— Niciun „dar”! Acolo unde este credinţă nu există niciun „dar”!

Vai! Mă încuraja cu propriile mele cuvinte!

— Caladwen! Caladwen, eşti gata? a strigat şi mi-a aruncat o ultimă privire serioasă.

— Da… da, Rodwen! Cred că da! Mulţumesc! Pentru tot!

Şi s-a pierdut în mulţimea de luptători. După plecarea sa, priveam în jur, dar nu îmi vedeam niciun prieten. Era foarte ciudat să lupt singură, fără să fiu înconjurată de prietenii pe care să mă pot baza. Dar ştiam că sunt acolo undeva şi aveau nevoie de mine aşa cum şi eu aveam nevoie de ei, şi pentru ei trebuia să lupt! Pentru ei trebuia să reuşesc!

Auzeam paşii grăbiţi ai unui inamic. M-am întors la momentul potrivit şi i-am blocat atacul, după care l-am trântit la pământ şi l-am ucis. M-am oprit brusc. În minte aveam aceeaşi

imagine. Castiel la pământ şi Santiel care îl ucisese.

Privirea mi-era îndreptată în jos. Sabia era plină de sânge.

Pentru o clipă... privind-o... m-am îngrozit. Încă auzeam cuvintele lui Rodwen. M-am încurajat şi am ridicat sabia să ucid din nou. Am ridicat-o încă o dată şi încă o dată, până când am început să o fac ca înainte.

Nu-ţi face griji, Castiel, mi-am spus. O să-ţi răzbun suferinţa şi moartea fratelui meu. O să îl fac pe Santiel să sufere pentru fiecare silf pe care l-a ucis, încât o să mă roage să fac acelaşi lucru şi cu el. Crede-mă că aşa o să fac! Îţi promit! Ţie şi întregului Galadorn, vă promit că o să vă răzbun!

Capitolul 20

Am văzut zeci de săgeţi de foc venind spre mine. Am încercat să fug, dar ele mi-o luaseră înainte şi îmi tăiaseră calea. M-am întors, încercând să fug în partea opusă, dar şi aceea ardea.

Eram înconjurată de foc! O strigam pe Fár, apoi pe Rodwen, dar niciunul nu-mi răspundea. Se pare că rămăsesem singură.

Unde erau? Unde erau toţi prietenii mei atunci, când aveam cea mai mare nevoie de ei?

Căldura devenea prea mare şi flăcările s-au extins din ce în ce mai mult. Nu puteam trece prin ele, nu aş fi rezistat, dar dacă rămâneam pe loc… aş fi avut aceeaşi soartă.

Aş fi încercat, totuşi, să alerg prin foc, dar fumul mă cuprinse şi mă puse la pământ. Părea că am o viziune sau… erau doar amintirile mele. Mă obseda imaginea morţii lui Castiel, dar şi alte lucruri care nu se întâmplaseră încă. Ultima privire a sa a fost îndreptată spre mine. Mă urmărea… Atunci… sânge, săbii şi în final moarte. Asta era acolo unde ne-au adus cei care erau însetaţi de putere şi asta meritau să le oferim şi noi!

Am căzut în genunchi şi mi-am acoperit faţa cu palmele. Nu mai rezistam. Aveam nevoie de Castiel! Aveam nevoie de el mai mult şi mai mult în fiecare zi! Credeam că se va face bine, dar aşa tare îmi doream să fie bine chiar atunci, să fie chiar atunci lângă mine! Ah! De aş fi strigat… nu m-ar fi auzit nimeni.

M-am ghemuit şi m-am oprit brusc. Fumul m-a imobilizat şi nu mai puteam face nimic. Puteam doar să aştept. Să aştept şi să văd dacă îmi era sortit să mor sau să trăiesc. Doar atât îmi mai rămăsese de făcut.

Timpul trecea, iar eu respiram din ce în ce mai greu. Capul mă durea îngrozitor şi simţeam cum fumul pătrundea în plămâni. Am încercat

să-mi ţin ochii deschişi, dar nu puteam.

Focul se apropia din ce în ce mai mult. La un moment dat, din depărtare s-au auzit foarte slab nişte cuvinte… nume… Printre acelea era rostit cu disperare şi numele meu. Încercam cu toată fiinţa mea să răspund celui care mă striga. Sunetul se apropia din ce în ce mai tare, dar nu mă puteam mişca, nu puteam vorbi… Apoi au venit mai mulţi. Îi auzeam bine. Spuneau că nu pot stinge focul şi că în curând toată zona avea să fie incendiată. Erau aşa îngrijoraţi, dar totul s-a schimbat, însă, în momentul în care el m-a văzut. Nu ştiu cum, dar atunci ştia că eu eram acolo, în mijlocul flăcărilor. Mă striga din răsputeri şi ceilalţi încercau să-l oprească din a face un gest necugetat, dar era de neoprit. I-am auzit sabia înfigându-se în pământ şi paşii săi venind rapid spre mine. Era o umbră printre flăcări, care venise să mă salveze de la moarte. Simţeam atingerea lui, la fel cum îi simţeam teama şi disperarea. Mă luă pe braţe şi alergă spre cei care îi spuneau să se grăbească. Ardeam. L-am auzit strigându-mi numele în continuare. Mă aşezase pe pământ şi îmi cerea cu disperare să nu mor. Îmi mângâia faţa, pieptul… plângea. Mă ruga să rămân cu el şi să nu-l părăsesc niciodată.

Toţi aşteptau… Castiel apăsa neîncetat pe pieptul meu, dar cu grijă, să nu mă doară. Oh,

dacă ar fi ştiut că trăiesc! Doar că eu nu puteam să-i spun, nu puteam face nimic. Încercam din răsputeri să-i rostesc numele, să deschid ochii şi să-l privesc, să-i spun că ne dorim acelaşi lucru: să rămânem împreună pe vecie. Nu mai suportam să ştiu că suferă, să îl aud plângând.

Trebuia să-i spun că eram în viaţă! Lacrima lui căzu pe obrazul meu. Era aşa rece pe obrazul meu cald… Simţeam că reveneam la viaţă, deşi nu fusesem niciodată plecată cu adevărat. Am deschis în sfârşit ochii şi i-am strigat numele.

— Castiel!

— Oh, draga mea Caladwen! M-am speriat atât de tare! Eşti rănită!

— Castiel… am şoptit încercând să mă ridic, dar eram pe cale să cad.

— Cu grijă, draga mea! Lasă-mă să te ajut! spuse, în timp ce îmi puse braţul după gâtul său şi mă ridică.

L-am privit pentru o clipă, după care mi-am retras braţul de după gâtul său.

— Sunt bine, Castiel. Îţi mulţumesc că ai venit să mă salvezi.

Am crezut că n-o să te mai văd niciodată! am spus şi l-am strâns în braţe cât am putut de tare. Mi-ai lipsit atât de mult! Orele astea parcă ţineau totul pe loc şi erau hotărâte să nu ne mai lase să ne întâlnim vreodată!

— Şhh… linişteşte-te, draga mea! Acum totul

e bine. Acum sunt în viaţă şi sunt aici să te ajut!

În apropierea noastră, Turegal şi Rodwen alergau în toate părţile şi încercau să stingă focul. Ştiam că trebuia să-i ajutăm, dar voiam ca silful din faţa mea să ştie adevărul.

— Ţi-am aflat secretul, Castiel. Ştiu că eşti nemuritor. Regii mi-au spus asta după ce am făcut o scenă în faţa lor, cum că nu le pasă de faptul că unicul lor fiu e mort. Eu credeam că…

Asta trebuia să vină de la tine. Tu, Castiel, tu trebuia să-mi spui, înainte ca toate astea să se întâmple!

Îmi mângâie încet obrazul.

— Ştiu, Caladwen şi îmi pare foarte rău că ai suferit din cauza mea! Îmi pare rău că ai crezut că sunt mort! Dar uite, nu sunt! Sunt în viaţă şi gata să lupt în continuare pentru cauza noastră!

Da! El se întorsese şi era gata să lupte, la fel şi eu. Ne-am îndreptat imediat privirile spre focul care se înteţise şi ne-am grăbit să dăm o mână de ajutor.

— Caladwen! Am crezut că te-am pierdut! M-ai speriat de moarte! se auzi vocea unei silfe.

— Fár!

Doar atât am apucat să mai spun, înainte ca ea şi ceilalţi prieteni să mă învăluie în cea mai mare îmbrăţişare pe care am primit-o vreodată. Atunci erau toţi acolo, pentru mine. Focul se mai potoli. Într-un final, am reuşit să rămân singură

cu Vanya şi i-am mulţumit enorm pentru că îl salvase şi îl ajutase pe Castiel să se vindece mult mai repede. Chiar dacă eu îi ucisesem sora, ea mi-l salvase pe *el*.

Un alt foc izbucni la o distanţă destul de mare de noi şi ne făcu pe toţi să ne trezim la realitate.

— Haideţi! Trebuie să plecăm de aici! Santiel ne va arde de vii!

— Nu, Caladwen. Cei care ard totul nu sunt Santiel şi armata lui. Suntem chiar noi!

Nu înţelegeam, iar ceilalţi îşi dăduseră seama.

— Santiel a fost prins în sfârşit. La fel şi Náriel şi ceilalţi slujitori ai lui care au mai rămas în viaţă. Acum sunt prizonierii noştri. În curând se va decide cum vor fi pedepsiţi pentru faptele lor.

Atunci am înţeles că focul nu se voia a fi stins de tot, ci doar atât cât să ne permită nouă să ieşim.

— Dar, Castiel! De ce să ne ardem pământul? De ce să ne ardem propria casă?!

— Pentru că aici a fost stare de asediu cât timp noi am fost capturaţi, Caladwen! Nu doar noi am fost prinşi, ci şi cei care s-au ascuns din catacombe pentru a se salva! Au fost făcuţi sclavi cât timp noi am fost închişi în temniţă. Aici au avut loc torturi în tot timpul ăsta şi tot

Galadornul a devenit un loc al suferinţei şi al sclaviei. Cei care trăiau odată aici, în linişte, au fost biciuiţi la fel ca noi şi obligaţi să muncească în condiţii greu de suportat, chiar şi pentru cei mai puternici şi antrenaţi silfi. Au murit foarte mulţi, Caladwen, şi uite câţi mai sunt din cei care trebuiau să-i protejeze! Uite câţi am mai rămas! Castiel se opri puţin. Era doar o mână de luptători în faţa noastră. Acolo nu mai era „ac*asă”* pentru nimeni, Caladwen, iar noi aveam să ne amintim de Galadorn doar ca partea urâtă a istoriei noastre.

— Ba sigur că este, Castiel! Ne-am luat-o înapoi! Ne-am recâştigat-o!

— Chiar şi aşa, eu nu cred că vei putea să trăieşti în locul care ţi-a adus atât de multă suferinţă, în locul în care familia ta şi-a găsit sfârşitul într-un mod atât de tragic. Am incendiat Galadornul. Am ars pământurile unde am copilărit, în speranţa de a o lua de la capăt şi de a trăi într-un loc în care n-a fost şi nu va mai fi vărsare de sânge. Vrei să o luăm de la început, Caladwen? Vrei să facem asta împreună?

Avea dreptate, avea perfectă dreptate că nu mai puteam trăi acolo. Nimeni nu mai putea, după toate cele întâmplate.

— Dar nu există un loc nou, Castiel! Cu toţii ştim asta…

— Ba da, Caladwen, există! Mai ştii atunci, în temniţă, când ne tot întrebam unde sunt regii şi de ce nu ne ajută? Ei bine, se pare că părinţii mei nu sunt atât de meschini precum am crezut şi cât timp noi, împreună cu întregul lor popor, am fost torturaţi, ei au creat o lume nouă, pentru ca silfii rămaşi să aibă parte de acest nou început şi să o poată lua de la capăt.

Am înghiţit în sec. Ăsta nu era cel mai bun lucru pe care îl putea face un rege pentru poporul său şi nici cel mai „de ajutor”, dar măcar s-au gândit la viitorul celor câtorva sute de silfi care au scăpat din mâinile lui Santiel şi au reuşit cumva să ajungă pe acest tărâm responsabil de „Noul nostru început”.

— Şi dacă se vor ridica din nou silfi împotriva noastră? Dacă povestea se va repeta? La asta nu s-a gândit nimeni, nu-i aşa, Castiel?

— Nimic din ce a fost nu se va repeta, Caladwen! Crede-mă!

Nimeni nu mai vrea să moară degeaba! Aşa cum ai spus şi tu, îţi aminteşti? Spuneai că binele învinge întotdeauna, aşa că de ce să mai existe rău, dacă oricum va fi distrus? interveni prietena mea.

— Eu ştiu asta, Fár, dar oare ştiu şi ceilalţi?

— Chiar dacă nu ştiau asta înainte, sigur ştiu acum!

— Prea bine, Vanya, am spus oftând. Voi aţi

crezut mereu în mine. M-aţi ajutat şi m-aţi urmat indiferent de consecinţe sau reuşită, iar acum este timpul meu, acum este timpul ca şi eu să cred în voi!

Un alt foc izbucni la câţiva paşi de noi.

— Repede! Să ne grăbim! În scurt timp, întreg Galadornul va fi în flăcări! strigă Rodwen.

L-am urmat cu toţii şi ne-am îndepărtat din ce în ce mai mult de trecut. În sfârşit, urma să fim liberi, în sfârşit urma să fim lăsaţi în pace!

Flăcările cuprindeau totul în jurul nostru, însă noi continuam să alergăm spre noul tărâm, speranţa noastră. Flăcări şi fum peste tot! Cu asta era pavat drumul spre o viaţă mai bună la care am visat dintotdeauna.

Picioarele îmi erau din ce în ce mai grele, dar continuam să alerg, indiferent dacă urma să cad sau nu. Nu mă puteam opri atunci, când mai era aşa puţin şi aveam să gust din plin libertatea de care cu toţii fuseserăm privaţi atâta timp. Drumul era lung şi am căzut de multe ori. De fiecare dată, Castiel era acolo să mă ridice şi să mă încurajeze să merg mai departe. După mai multe ore de mers, am ajuns în sfârşit acolo, la presupusul capăt al drumului, la est de Galadorn.

— Castiel, eşti sigur că ăsta e locul? am întrebat.

— E o prostie! Nu e nimic aici! strigă Sanya.

Ne-aţi târât până aici degeaba!

— Nu te-a obligat nimeni să vii cu noi, Sanya! Ştiu că eşti supărată, dar nu da vina pe noi pentru tot ce se întâmplă! a răbufnit Vanya.

— Focul ne va ajunge din urmă şi o să ardem ca nişte şobolani, dacă nu facem repede ceva! strigă Turegal.

— Linişte! Vreţi să încetaţi odată să vă mai văicăriţi?! Aţi putea găsi şi singuri o soluţie, în loc să aşteptaţi să vi se ofere totul pe tavă! M-am săturat!! a început să urle Castiel.

— Şhh... Încearcă să te liniştești, Castiel, am spus în timp ce îl mângâiam pe spate. Cu toţii am trecut prin nişte momente îngrozitoare, aşa că nu trebuie să fii dur cu ei. Nu putem să-i obligăm să se lege de fărâma noastră de speranţă. E de ajuns că noi o facem, nu-i aşa? Haide, o să găsim o cale să traversăm dincolo...

— Dar Caladwen, pur şi simplu nu înţeleg! spuse derutat şi se aşează pe o piatră. Viziunea pe care ai avut-o în temniţă şi tot ce mi-au spus părinţii mei despre acest loc... nu se poate să fi fost o minciună!

— Atunci înseamnă că nu e... am spus şi l-am bătut ferm pe umăr.

— Pe toate armele din Aldoran, dar nu e nimic aici! E doar o ceaţă densă şi nimic sigur înaintea noastră! Nu putem trece dincolo, Caladwen, pentru că probabil nu este nimic

acolo!

— „Probabil” sau… sigur? a încercat Sanya să ne ridice tuturor un semn de întrebare.

— Caladwen… şopti Fár. Noi… (îmi spuse făcând semn spre ea şi ceilalţi). Noi vrem doar să ajungem… „*Acasă*”*. Asta voia* să spună, dar ştia că acel *„acasă” avea să fie diferit pentru noi pentru totdeauna.* Vrem, continuă ea, să ajungem într-un loc sigur, unde să putem trăi fără a ne teme pentru viaţa noastră.

Vrem să fim în siguranţă şi nu pentru că am fi laşi, pentru că ştim cu toţii că nu suntem, ci pentru că avem nevoie de o pauză.

E mult prea mult chiar şi pentru noi. Asta… (a ridicat mâinile puţin în aer, după care le-a izbit de coapse)… asta ne distruge mai întâi psihic şi abia după, fizic. Eu una nu pot să cred că războiul s-a terminat, că Santiel şi toţi cei vinovaţi pentru asta au fost prinşi şi vor plăti pentru ce au făcut. Îmi e greu să cred că se poate termina vreodată, îmi e greu să cred că ni se va reda libertatea. Deşi… am nevoie de puţină pauză.

— Fár… m-am apropiat ca numai ea să audă ce aveam de spus. Ştiu că pare greu de crezut, dar Castiel a spus că au fost prinşi, iar eu una îl cred. Chiar crezi că ne-ar minţi? Tocmai el?

— Nu, Caladwen, bineînţeles că nu, doar că… dacă nu a fost informat corect şi Santiel şi

ceilalţi încă nu au fost capturaţi?

— Linişteşte-te, Fár. Sunt sigură că nu ai de ce să îţi faci griji. Vom găsi o cale spre acel tărâm pe care l-am văzut eu şi de care a aflat Castiel de la părinţii săi. Îl vom găsi.

Fár mă privi atent în ochi. Înclină apoi obosită din cap şi se ridică.

— Nu ştim ce se află dincolo de ceaţa asta densă, a spus ea în cele din urmă.

— Atunci o să aflăm! am replicat şi m-am aplecat să iau o piatră. Am ridicat-o şi am aruncat-o. Piatra s-a izbit imediat de un portal magic, care până atunci fusese invizibil şi care dispăru imediat ce l-am lovit.

— Un portal magic! a strigat Castiel, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Şi ce ne rămâne de făcut acum?

— Nu ştiu, Vanya, dar trebuie să găsim o cale să trecem dincolo!

— Şi această cale… există? a întrebat Sanya.

— Întotdeauna există o cale, a răspuns Vanya şi s-a uitat în jur, iar dacă nu, cu siguranţă vom face noi una!

Focul ne ajunsese din urmă…

— Caladwen, Castiel, faceţi ceva!! a strigat Fár speriată.

— Noi?! am răspuns în acelaşi timp şi ne-am uitat unul la celălalt.

M-am aplecat şi am luat câteva pietre, pe

care le-am aruncat în acel portal magic, crezând că aşa va ceda. Castiel se aplecă şi el şi făcu acelaşi lucru.

— Crezi că asta va funcţiona? mă întrebă.

— Nu, Castiel, nu cred, am răspuns şi am aruncat ultima piatră, strigând şi prăbuşindu-mă la pământ.

— Caladwen, Caladwen, ce s-a întâmplat?! strigă el, dar eu nu puteam să-i răspund.

Stăteam ghemuită pe pământ şi am început să tremur în timp ce focul se apropia din ce în ce mai mult de noi. Imagini rapide se perindau prin faţa ochilor mei. Părea că vedeam portalul care înconjura Galadornul. De partea cealaltă chiar se afla cu adevărat un alt tărâm. *Off! Dar cum să ajung acolo?* mă întrebam*. Cum?!... O poartă... trebuia să găsesc o poartă...*

— O poartă, am spus printre dinţi. Ceilalţi au auzit şi s-a creat agitaţie. *Unde e această poartă? Cum o găsesc? Cum o deschid?!*

„Ea e lângă tine,
Trebuie doar s-o vezi,
Singură se va deschide
Numai dacă crezi!"

— O poartă! am strigat şi m-am ridicat în picioare.

— Ştim, Caladwen, te-am auzit vorbind.

Ceilalţi silfi o caută deja, îmi răspunse Sanya.

— Nu, eu trebuie să o găsesc…, am spus.

Din acel moment am încetat să tremur, dar eram plină de frică. Focul se apropia. Un copac căzu peste unul dintre silfi. Nu aveam unde să ne ascundem, unde să ne adăpostim. Eram blocaţi. Strigătele lui mă înfiorau. Nimeni nu îl putea ajuta. Nu aveam pic de apă lângă noi.

— Caladwen, grăbeşte-te, te rog! mă imploră Fár.

Am dat din cap şi am mers mai departe de-a lungul portalului.

O poartă… trebuia să găsesc o poartă! M-am oprit brusc. Era ceva acolo… Am întins mâna… Toţi mă priveau. Mâna mea trecu dincolo, iar eu deja mă gândeam că am scăpat de toate suferinţele pe care le îndurasem până atunci, că am învins, că se terminase în sfârşit. Portalul s-a deschis şi a format cu adevărat un loc pe unde puteai pătrunde înăuntru. Am trecut pe acolo fără să stau pe gânduri, iar ceilalţi silfi m-au urmat imediat. Am înaintat prin ceaţa aceea densă şi am păşit apoi pe pământ, pe un pământ care nu fusese încă pătat de sânge.

— Trebuie să ajungem în capitală, a spus Castiel hotărât, după ce toţi am trecut dincolo.

— Castiel, eşti sigur că ştii unde trebuie să mergem? Am întrebat ca să mă asigur că nu are nevoie de ajutor.

El s-a oprit pentru o clipă şi m-a privit atent în ochi, în timp ce restul silfilor a mers înaintea noastră.

— Sunt sigur doar de lucrurile pe care le ştiu, Caladwen, iar părinţii mi-au spus ce drum trebuie să urmez pentru a ajunge acolo. Stai liniştită, vom ajunge curând şi totul va fi bine.

Am încuviinţat şi am continuat să merg alături de el.

Pe măsură ce înaintam, vegetaţia se schimba şi devenea tot mai bogată odată cu ieşirea din *Pădurea Brem*[20] şi pătrunderea pe teritoriul *Dealurilor Rheg*[21]. Pământurile Galadornului, arse complet, au fost lăsate în urmă, dar trecutul nostru avea să rămână mereu în noi şi să ne dea puteri să mergem mai departe, să nu ne dăm bătuţi niciodată. Păşeam greoi pe meleagurile acelea neumblate. În curând am uitat că moartea a stat la pândă tot timpul ca să ne prindă şi să ne ia din lumea noastră pentru totdeauna.

Am trecut de *Dealurile Rheg* şi imediat am văzut o arenă.

Ajunseserăm în capitala tărâmului *Azgad*[22], *At*ál.

Castiel ne conducea într-acolo. Pentru câteva momente ne-am oprit să ne spună

20 *Pădure aflată în regiunea Talion*
21 *Dealuri aflate în regiunea Talion.*
22 *„Tăria oştirii”.*

câteva cuvinte. Era plin de entuziasm:

— Am ajuns, dragilor! În curând vom fi primiţi aşa cum se cuvine şi toţi silfii ne vor recunoaşte drept eroi! spuse zâmbind.

Toţi eram obosiţi. Nimeni nu mai spuse nimic. Nu găseam cuvintele potrivite, dar fericirea de pe chipurile noastre era foarte vizibilă. Pentru noi războiul se terminase în sfârşit, iar eu abia atunci începusem să realizez acel lucru.

Înaintam spre arenă şi unii silfi s-au oprit din munca lor şi se uitau uimiţi la noi. Începuserăm să credem că ne recunosc, aşa că ne-am îndreptat umerii obosiţi şi ne-am ridicat capetele.

După ceva timp, am intrat printr-un tunel destul de larg pentru a ajunge la un sector ascuns al arenei.

— Odată ce poarta asta se va deschide, a spus Castiel şi s-a întors spre noi, vom fi recunoscuţi drept eroii acestui popor. Vom fi legende, Caladwen. Se vor scrie cântece despre noi şi despre curajul nostru şi tu ne vei scrie povestea. Vom fi importanţi şi vom trăi veşnic, fiind parte din istoria acestor două ţinuturi.

— Nu, Castiel. Nu vom fi doar o parte din această istorie.

Noi am scris deja istorie. Noi suntem istoria, Castiel, noi toţi! am spus hotărâtă.

După acele vorbe se dădu tonul unui maraton al zâmbetelor.

Era prima oară, după foarte mult timp, când în sfârşit ne zâmbeam cu toţii unii altora. La început am făcut-o cu greutate şi frică, dar mai apoi cu încredere şi speranţă. În urma noastră se auzeau nişte copite. Imediat, trei silfi s-au arătat şi ne-au spus că erau onoraţi să ne întâlnească. Ni s-au înmânat caii şi am încălecat. Eram pregătiţi pentru a ne arăta în faţa tuturor. În sfârşit, momentul nostru sosise. Din spatele porţii s-a auzit cum regele Valindeemah i-a anunţat pe toţi că vom apărea în faţa lor.

— Să-i primim, aşadar, cum se cuvine pe eroii noştri!

În acel moment, poarta s-a deschis şi am intrat călare în arenă. Toţi cei prezenţi s-au ridicat în picioare şi au început să intoneze cântecul *Un moment de tortură pentru o viaţă de glorie*:

„Să fii rănit, să sângerezi,
Dar să o iei de la-nceput
Şi nicidecum să nu-ncetezi,
Chiar dacă tu erai căzut!

Să vezi cum alţii-s chinuiţi,
E greu să nu-i poţi ajuta!

În faţa ta sunt schingiuiţi,
Tu să continui a lupta!

Ce mult a trebuit să suferi!
Oh! Ce mult ai îndurat!
Dar oare merită torturi,
Pentru a fi doar lăudat?

Să-nduri atâta eşti dispus,
Când totu-n jur e dărâmat?
Încă mai speri la vreun răspuns
Când sufletul ţi-e sfărâmat?

Şi chiar de nu mai poţi să rabzi,
Şi eşti răpus sub ochii lui,
Ridică-te dac-o să cazi
Duşmanul ca să îl răpui!”

A fost cel mai frumos moment din viaţa mea! Erau atâţia silfi, bucurându-se că eram în viaţă şi că am reuşit să le readucem, încetul cu încetul, fericirea şi prosperitatea de altădată. O ploaie de flori căzu peste noi şi uralele răsunau în toată arena. Totul era aşa frumos aranjat. M-am uitat puţin la mine şi la prietenii mei.

Totul, mai puţin noi. Am zâmbit.

Nu puteam rezista unui război şi să arătăm la fel de bine ca la începutul acestuia. Şi oricum, ei ne respectau pentru curajul nostru şi pentru

cum am luptat ca să-i apărăm, nu pentru cât de bine arătam. M-am uitat spre mulţime, sperând să văd pe cineva cunoscut care se bucura că am reuşit să rămân în viaţă atâta timp şi că, în sfârşit, m-am întors acasă, dar acolo nu am văzut pe nimeni. Pe mine nu mă mai aştepta nimeni.

Familia mea a luptat alături de mine în acel război, dar ei nu aveau să se mai întoarcă niciodată acasă şi… nici eu. Aveam o casă nouă, în care îmi vor lipsi, cu siguranţă, sfaturile mamei, mustrările tatei, micile neînţelegeri ale fratelui şi, în final, toată dragostea lor, pe care atunci au luat-o cu ei acolo sus. Aveam ochii înlăcrimaţi. Castiel, care era tot timpul lângă mine, mă strânse de mână şi îmi şopti: *Sunt aici!* Mi-am dat seama că el ştia ce simt, chiar dacă nu avea puterea de a citi gândurile. Ne transmiteam, involuntar, sentimentele celuilalt, ceea ce ne ajuta să ne depăşim limitele mai uşor. Împreună.

Toţi cei care mi-au mai rămas mă urmau până la capăt, iar eu îi voi urma pe ei. Atunci eram o echipă. Nu, devenisem mai mult decât atât! Ei erau noua mea familie. Da, chiar şi Sanya!

Fiecare familie avea şi un membru mai rebel, nu-i aşa? De ce a noastră să nu aibă? Rămânând uniţi, treceam peste toate!

— Împreună, îmi şopti la ureche Castiel, fără a-mi da drumul la mână şi din contră, strângând un pic mai tare pentru a mă asigura de adevărul din vorbele sale.

— Întotdeauna, i-am răspuns.

Regele ne făcu semn să ne aliniem. Am făcut întocmai, după care am descălecat şi caii au fost duşi înapoi prin acel tunel.

Valindeemah a început să vorbească. Santiel, Náriel şi încă cinci silfi au fost aduşi în faţa noastră. Fiecare dintre ei ne stătea la picioare, cu faţa în pământ. Era pentru prima oară când îl vedeam pe cel care îmi provocase atâta suferinţă, îngenuncheat, şi asta chiar în faţa mea. Mi-am dus mâna spre sabie. Voiam să o scot, dar Castiel mă opri şi îmi făcu un semn din cap.

Înţelegeam. Santiel nu avea unde să mai fugă, aşa că aveam destul timp să îl fac să plătească pentru tot răul pe care l-a făcut.

Aşteptam doar să aflu în ce fel va trebui s-o fac.

În arenă se făcu linişte. Toţi ştiam că urma să li se hotărască sentinţa şi aveam o nerăbdare ciudată în a-i vedea pe Santiel şi pe cei care l-au urmat suferind aşa cum ne-au făcut şi pe noi să suferim. Toţi voiam să fim răzbunaţi şi să ni se facă în sfârşit dreptate.

Capitolul 21

Sentinţa a fost dată: Santiel urma să fie torturat până când va sfârşi ca victimele sale, iar ceilalţi executaţi prin decapitare.

Unii silfi nu erau de acord cu hotărârea şi spuneau că Santiel nu merita o astfel de pedeapsă cruntă, învinuindu-l astfel pe rege pentru cele întâmplate, nicidecum pe el. Nu puteam să cred că ei îl apărau pe cel ce era considerat ucigaşul întregului popor şi acuzat de înaltă trădare! Aceştia au fost huiduiţi, pentru că era evident că adevărul era cu totul altul şi gărzile regale i-au adus imediat în arenă, la porunca regelui. Au fost aşezaţi lângă ceilalţi şi au fost executaţi imediat de gărzi. Toţi au fost îngroziţi de cruzimea imediată de care a dat dovadă regele, dar aceia nu meritau iertare. Noul pământ... fusese pătat de sângele răzvrătiţilor.

Prietenii mei nu mai aveau acel sentiment al răzbunării atât de puternic ca înainte. Să ucizi pe cineva care nu se poate apăra, chiar dacă se făcea vinovat de moartea celor dragi, nu era o faptă eroică. Ştiam totuşi că Sanya aştepta momentul de a-l răzbuna pe Lithoniel, ucigându-l pe Náriel. Am cerut, însă, să li se schimbe sentinţa în lupte corp la corp, iar cererea ne-a

fost aprobată. Inclusiv Santiel să fie scutit de tortură; avea să fie ucis chiar de mâna mea.

— Dar Caladwen! Santiel e foarte puternic, iar tu eşti destul de slăbită acum. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar în urmă cu ceva timp era să arzi de vie! Nu te pot lăsa să faci asta! Te rog, lasă-mă pe mine să mă lupt cu el. Adversarul meu va fi franjuri cât mi-ai pronunţa numele şi apoi mă voi ocupa de el!

— Nu, Castiel. Am promis că o să-mi răzbun familia şi pe tine, chiar dacă nu eşti mort. Chiar şi cei care au rămas în viaţă au nevoie de răzbunare!

În faţa lor li s-au aruncat săbii, iar slujitorii regelui suflau din corn, pentru a anunţa startul. Sanya se năpusti asupra lui Náriel. Ea pierduse doar un singur suflet drag, doar un membru al familiei sale, însă... strânsese atâta ură! Pentru ce îmi făcuse Santiel... trebuia de-a dreptul sfâşiat în bucăţi! Desigur, era mai dureros să moară prin tortură, dar aşa nu puteam să îmi mai ţin promisiunea faţă de familia mea şi promisiunea era mai importantă decât dorinţa.

Castiel termină deja cu silful său, la fel Vanya şi Rodwen. Se îndreptară spre mine pentru a-mi oferi ajutor, în caz că aveam nevoie.

Santiel nu se grăbea, dar imediat ce s-a ridicat în picioare eram pregătită să atac. Avea o rană adâncă în jurul pieptului.

Nu ştiam ce s-a întâmplat cu el. Poate a fost torturat înainte să fie adus în faţa noastră, înainte de a i se da sentinţa finală pentru ca, indiferent de ce urma să se întâmple, să guste şi el măcar un pic din suferinţele pe care le-am îndurat cu toţii cât timp sfera de cristal a fost la el. Sângera. Până atunci nu văzusem, pentru că stătuse ghemuit. Rana lui îmi amintea de Castiel, care atunci se uita la mine, la fel ca ceilalţi. Turegal şi Fár se îndreptară spre ceilalţi şi aşteptau. Toţi şi-au dus sarcina la bun sfârşit şi venise rândul meu. M-am îndreptat încet spre Santiel, de parcă nu aş fi vrut să mă observe, dar nu l-am atacat. Aşteptam ca el să o facă primul, pentru a termina eu. M-am uitat la Castiel să-l asigur că mă descurcam, iar Santiel profită de ocazie şi mă atacă. Fusese un atac prea lent pentru puterea lui, aşa că l-am respins imediat.

Era rănit şi de aceea a devenit o victimă foarte uşor de doborât.

Toţi strigau să-l ucid, dar nu voiam ca totul să se termine aşa rapid. M-am răsucit spre el şi l-am rănit la umăr, apoi la mâna în care ţinea sabia. A scăpat-o şi a căzut în genunchi. Era evident că nu avea să mai reziste mult. *Gata*, mi-am spus. *Hai să terminăm odată cu asta.* Mi-am ridicat sabia şi în acelaşi timp şi el îşi ridică privirea, cerând parcă să-mi arăt mila faţă de el,

cel care o merita cel mai puţin de pe întreg pământul. Mâna îmi rămase în aer. Îl priveam. Am ezitat. Toţi aşteptau lovitura care să pună capăt tuturor suferinţelor într-o clipă, chiar dacă amintirile nu putea să le şteargă nimeni, niciodată. Toţi aşteptau moartea lui Santiel.

Am scos un ultim strigăt în faţa lui, ca şi cum toată durerea mea ar fi ieşit în sfârşit afară, şi l-am decapitat. Capul său se rostogoli, rămânând cu faţa în sus, cu privirea neutră încă aţintită asupra mea. Sabia şi armura îmi erau pline de sânge.

În mintea mea, aceleaşi imagini oriunde m-aş uita: moarte şi sânge peste tot. Atunci însemnau, în sfârşit, ceva!

S-a terminat, Caladwen! Războiul, torturile, toate s-au terminat! Picioarele mi-au rămas nemişcate. Mi-am pus sabia înapoi în teacă cu mişcări lente. Castiel se apropie de mine şi mă luă în braţe, în timp ce arena era plină de uralele mulţimii.

Primiseră lucrul după care tânjeau atât de mult. Santiel era mort! Eram cu toţii bucuroşi. Atunci puteam răsufla uşuraţi.

Ne-am prins de mâini şi apoi le-am ridicat în aer ca nişte eroi adevăraţi. Scăpaserăm poporul de mâna lui Santiel.

Am lăsat mâinile în jos, iar eu am afişat rapid un zâmbet, doar ca să nu observe nimeni

că starea ciudată pe care o aveam uneori mă cuprinsese şi atunci. M-am îndepărtat uşor de ceilalţi, după ce am ieşit din arenă, şi am vrut să merg... *acasă*. Da, eram abătută: eu nu mai aveam o casă! Castiel, care tot timpul avea grijă de mine, m-a ajuns din urmă împreună cu doi cai.

Am încălecat amândoi, iar el mi-a spus să îl urmez. Am făcut întocmai cum mi-a cerut. Mi-a spus că ne aflam în regiunea Talion, mai precis în noua capitală Atál, şi ne îndreptam spre Mekor, o aşezare din regiunea Tel-Kaia.

Am ajuns acolo destul de repede, dar nu am văzut locul deloc din cauza vegetaţiei ce îl ţinea ascuns. Castiel a descălecat şi a dat la o parte nişte frunze uriaşe, iar în faţa noastră se arătă minunatul său castel.

— Dar Castiel, nu vreau să-ţi văd noua casă chiar acum. Ştiu că vrei să te lauzi, dar poţi face asta mai târziu, te rog? Chiar aş vrea să merg acasă, chiar dacă încă nu ştiu unde este exact...

Îmi zâmbi.

— Să ştii că am devenit mai modest în ultimul timp. Doar că... nu de asta te-am adus aici. Haide, ai încredere! a spus în timp ce a luat hăţurile calului său în mâini şi a mers paralel cu acela.

Atunci am început să înfloresc din nou. Aveam un zâmbet drăgălaş, privire jucăuşă şi o

minte plină de întrebări fără răspuns, deocamdată... Odată ajunşi în faţa castelului, străjerii ne-au deschis uriaşele porţi, iar noi am pătruns înăuntru... Uimire totală! Capul mi se întorcea involuntar în toate părţile, aruncam priviri pe furiş, dar fără să ştiu de ce. Poate pentru că nu voiam să pară atât de evident că nu mai văzusem aşa ceva până atunci.

Vechiul castel era mai aproape de casele modeste ale silfilor de rând şi avea câteva elemente de decor din fiecare categorie a acestora, însă acest castel era cu totul nou şi incredibil. Nimic nu semăna cu ideea de *uimitor* din mintea mea. Atunci, cuvântul acela căpătă un nou sens. Castiel râdea pe furiş.

— E în regulă, draga mea. Prima mea reacţie a fost mult mai evidentă!

— Cum aşa? Eu credeam că eşti obişnuit cu un lux ca ăsta.

Acum îmi spui că până şi tu ai fost surprins?

De data aceea râdea fără a se mai feri.

— Bineînţeles că am fost! Când m-am trezit şi mi s-a spus ce s-a întâmplat eram încă în stare de şoc, dar mi-au zis că după ce am început să vorbesc, am strigat încontinuu numele tău.

Oricum... mi-au dat voie să mă ridic şi până să-mi aduc singur aminte ce s-a întâmplat, am început să cercetez castelul. Cred că niciun

obiect nu a scăpat neatins de mine, cel puţin cele din camerele principale. După ce am spart o vază şi două ornamente din sticlă, am fost trimis de urgenţă înapoi în camera mea.

Atunci eu râdeam copios pe seama lui şi am început brusc să alerg prin castel, provocându-l să încerce să mă prindă. Mi-am dat armura jos pe măsură ce alergam şi am rămas doar cu rochia din pânză ce era pe dedesubt. Am urcat la primul etaj şi mi-am aruncat privirea spre Castiel, care încă nu apucase să urce scările, dar care reuşise într-un final să-şi scoată şi el armura, păstrând, din fericire, pantalonii pe el.

— Castiel, dragul meu, doreşti să-mi cânţi o serenadă?

Castiel rămase nemişcat la baza scărilor şi profită de ocazie pentru a-şi aduna şi mai multă energie.

— O serenadă? Dar cum se presupune că aş face eu asta?

— Haide! Te rog! Ai o voce aşa frumoasă şi caldă, sigur te pricepi şi la cântat!

Nu îmi răspunse, dar începu să urce scările, încet şi cu o atitudine de lider, ce-i drept, puţin cam prefăcută, dar nici nu mă aşteptam să fie altfel. Urcă în continuare şi începu brusc să cânte, îngroşându-şi vocea, în timp ce eu mă abţineam din răsputeri să râd.

— Draga mea, Caladweeeenn. O serenadă

pentru tine cânt!

Să-ţi spun de iubirea ce-o port, în al meu suflet... ăăă...

— Nătâng! am strigat din vârful scărilor, spre supărarea nostimă şi foarte evidentă a lui Castiel.

Era clar. Declanşasem ceva ce nu mai putea fi oprit. Se auzeau tropăituri. Era la câţiva paşi de mine şi am început să fug înainte ca el să ajungă în dreptul meu.

— Poţi fugi, dar nu te poţi ascunde! Mânia mea te va găsi oriunde, chiar şi în cea mai îndepărtată încăpere din castel! rosti pe acelaşi ton gros şi amuzant.

Zâmbeam, în ciuda faptului că el încerca să rămână cât se putea de serios. M-am întors spre el şi am râs şi mai tare. L-am văzut cum alerga spre mine şi am făcut câţiva paşi înapoi, fără să mă uit. M-am împiedicat de un prag şi...

— Auci! Castiel! Dă-te jos de pe mine!

O uşă se deschise, iar noua cameră găzduia doar jumătate din trupurile noastre, restul fiind încă pe coridorul unde alergaserăm amândoi cu câteva clipe în urmă.

— Auci, Castiel?! Avem un moment atât de romantic şi tot ce poţi tu să-mi spui e „Auci, Castiel”, urmat de „Dă-te jos de pe mine”?!

— Moment romantic? Ce vezi tu romantic în asta? am răspuns, fiind încă sub apăsarea

trupului său.

Castiel clătină puţin din cap, semn că îmi dădea dreptate, dar şi că se gândea la ceva ce ar putea remedia situaţia.

Se ridică, mă luă de mână şi, în secundele următoare, trupul meu era din nou lipit de pieptul său gol şi puternic. L-am atins, dar fără să vreau, mai degrabă pentru că m-am izbit de el şi, ca un instinct de autoapărare, mi-am folosit mâna. Îşi lăsă braţul să cadă, iar eu m-am îndepărtat la câţiva paşi de el.

Inspectam camera cu privirea. Era uriaşă şi atât de frumoasă!

În mijloc era un pat imens, iar pe pereţii din lateral erau sprijinite cele mai încântătoare biblioteci pe care le văzusem până atunci.

Lângă pat era un birou superb, pictat manual, iar la fereastră un loc pentru citit, exact aşa cum îmi dorisem dintotdeauna!

Incredibil! Aceea era camera visurilor mele!

— Ei, cum ţi se pare? Să ştii că aştept şi eu măcar un mulţumesc, a spus Castiel, vizibil emoţionat.

— Tu ai făcut toate astea?!

— Nu. Un gardian foarte creativ a zis că ar fi drăguţ să avem camera decorată astfel. Bineînţeles că eu am făcut asta! E aşa de imposibil de crezut?

Chicoteam.

— Din contră, e chiar foarte posibil! Şi... „Să avem”?!

Plănuieşti să stai aici cu cineva? am răspuns oarecum deranjată.

— Desigur! Ar fi chiar păcat să am o cameră aşa mare şi frumoasă doar pentru mine! Nu crezi?

— Da... Chiar foarte mare păcat... am oftat şi mi-am plecat capul puţin în pământ.

Priveam podeaua în timp ce un gând ciudat îmi neliniştea mintea. De când intrasem în castel, Castiel era tot numai zâmbet. Oare ce păţise aşa, dintr-odată? Tare mi-aş fi dorit să aflu ce-mi ascundea. Mi-am ridicat privirea şi-l urmăream cum căuta ceva într-unul dintre sertarele unui dulăpior. Dădu nişte lucruri la o parte şi scoase o cutie mică şi albă legată cu fundă roşie. Închise cu grijă sertarul şi se îndreptă spre mine, rotind în mână mica cutiuţă. Părea destul de emoţionat, dar mişcările lui deveneau din ce în ce mai elegante. Clar era ceva la mijloc.

Nu înţelegeam ce se petrecea, dar ştiam că urma să aflu curând.

Castiel stătea fix în faţa mea şi îmi zâmbea într-un mod diferit, dar în cel mai bun sens posibil. Mă privea atent şi trase o gură de aer în piept. Simţeam furnicături în tot corpul. Atunci ştiam mai mult ca sigur cauza: ardeam de

nerăbdare să aflu ce se ascundea în acea cutiuţă albă legată cu cea mai roşie fundă din întreaga lume...

Capitolul 22

Castiel îşi puse un genunchi jos şi deschise încet cutia misterioasă. Am urmărit cu mare atenţie mişcările sale şi am îngheţat la vederea micului obiect strălucitor ce stătea înaintea mea.

— Un inel?! Da... dar... Mâinile au început să-mi tremure, la fel şi vocea, şi nu eram în stare să rostesc nimic.

— Draga mea Caladwen! spuse Castiel, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Vrei să-ţi uneşti inima şi trupul cu ale mele pentru totdeauna?

Lacrimi... Primele lacrimi de bucurie adevărată de până atunci. Tremuram, dar nu încetam în a-l privi atent. Stătea în faţa mea şi aştepta.

— Da, Castiel! Bineînţeles că vreau! am răspuns după câteva clipe, plină de emoţie şi bucurie pură.

Îmi luă mâna tremurândă şi îmi puse inelul pe deget. Se ridică apoi, mă luă în braţe şi mă ridică în aer, învăluindu-mă într-o ploaie de săruturi.

Nu trecu mult şi se auziră nişte bătăi repetate. Uşa se deschise. M-am desprins şi m-am îndepărtat speriată de Castiel, dar cel care tocmai intră în încăpere ne văzuse deja. Era un gardian care, ruşinat, îşi întoarse privirea şi îşi ceru scuze.

— Scuze acceptate, gardian! spuse zâmbind Castiel. Dar să ştii că bătăile în uşă nu au niciun rost, dacă nu aştepţi să ţi se spună dacă ai voie să intri sau nu.

Gardianul înghiţi în sec şi nu îndrăzni să-şi ridice privirea din pământ, decât câteva clipe mai târziu.

— Acum spune-ne: ce veste ai să ne aduci? mi-am luat eu dreptul de a vorbi şi în numele lui Castiel, în timp ce ne aruncam priviri pe furiş.

— Eu, domniţă Caladwen, prinţe... a spus şi a făcut spre fiecare o plecăciune, am fost trimis să vă înştiinţez că în curând va avea loc festivitatea de înaintare în grad şi că trebuie să vă pregătiţi.

— Bine. Transmite că vom fi gata în curând, încheie Castiel.

Gardianul făcu din nou o plecăciune şi ieşi, închizând uşa în urma sa.

Priveam derutată în jur, trăgând cu o mână de pânza care mă acoperea.

— Caută acolo, îmi spuse Castiel şi îmi arătă un dulap uriaş dintr-o parte a camerei. Sigur vei

găsi ceva care să fie pe placul tău, adăugă zâmbind.

Înaintam. Am apucat cu ambele mâini mânerele uriaşului dulap şi l-am deschis. Imaginea din faţa mea îmi depăşise toate aşteptările.

Castiel se apropie încet de mine, dându-mi de înţeles că a vrut să-mi lase doar mie acel moment special de a mă bucura de multitudinea de culori şi materiale ce-mi stăteau la dispoziţie, însă… voia să fie şi el acolo, lângă mine, să mă privească, să îmi vadă reacţia.

— Îţi place? îmi şopti timid.

— Nu! i-am spus sec, ascunzând ceea ce simţeam cu adevărat.

M-am întors spre el şi l-am privit fix în ochii lui albaştri.

— Îl ador! am strigat şi i-am sărit în braţe.

M-a strâns puternic la piept şi mi-a mângâiat părul cu mişcări blânde şi calde. M-am desprins apoi de el, încă zâmbind, şi m-am îndreptat spre un capăt al dulapului. Am început apoi să alerg spre celălalt capăt, încântându-mi mâna cu cele mai catifelate materiale ale rochiţelor, spre amuzamentul copios al lui Castiel. De ce să nu recunosc, însă? Şi eu mă distram de minune, de parcă abia atunci începusem cu adevărat să trăiesc! Simţeam cum sufletul şi trupul meu au luat o bine meritată pauză după toate acele

torturi şi chinuri îndurate, după toată acea suferinţă pe care, din acel moment, aveam să mi-o amintesc doar ca pe un coşmar, un coşmar despre care credeam că nu avea să se termine niciodată. Şi, tocmai când credeam că am găsit fericirea, m-am agăţat involuntar de trecut, şi mi-am amintit că toată viaţa mea fusese o luptă şi că eu trăiam, când atâţia alţii erau morţi, probabil în locul meu…

Am simţit un material fin, diferit de celelalte, diferit sau…

Mai degrabă cunoscut. M-am întors puţin… Aceeaşi culoare roşie, aceeaşi rochie păstrată cu sfinţenie pentru mine. Am luat-o şi am strâns-o la piept. Mirosul… ah… mirosul acela dulce de flori al mamei încă se mai simţea, parcă atunci mai mult decât cu ani în urmă, când încă era în viaţă.

— Castiel, am şoptit uşor. Cum ai reuşit să o iei? Casa era răvăşită. Am crezut că totul a fost distrus…

— Se pare că nu chiar totul. Când am aflat ce s-a întâmplat, am trimis nişte gardieni pe ascuns să ia tot ce mai era acolo şi să aducă la castel. Se pare, totuşi, că şi părinţii mei au contribuit aici. Ei au putut-o recupera din vechea mea casă şi au adus-o aici.

— Ştii, Castiel, rochia asta trebuia să o port la festival, dar nu am mai avut ocazia.

— Ştiu, şi îmi pare foarte rău pentru asta. Fár mi-a spus ce s-a întâmplat. Dar şi înaintarea în grad, zic eu, este un eveniment destul de important pentru a purta o rochie atât de frumoasă!

Şi… cine ştie, poate vom avea parte şi de un dans! Totul este posibil…

— A fost a mamei mele şi a păstrat-o pentru mine, am rostit fără a-mi lua privirea de la materialul pe care îl ţineam în mâini.

În timp ce gândul meu zbura departe, Castiel căuta în acelaşi sertar încă ceva. Scoase şi de data aceea o cutie, dar mai mare şi destul de încăpătoare. Se îndreptă spre mine şi se opri în faţa mea.

— Gardienii au mai găsit şi asta, a spus şi mi-a întins cutia cu stângăcie.

Am luat-o şi am deschis-o încet, cu emoţie. Primul lucru pe care l-am văzut a fost un jurnal. Jurnalul cu toate faptele memorabile ale familiei mele. L-am luat şi mi-am trecut mâna peste el. Părinţii mei şi Caldelan, cândva, făcuseră acelaşi lucru… Încercam să le simt din nou atingerea dar… tot ce simţeam era doar coperta rece şi uzată a întregului meu trecut, copertă ce ascundea toate momentele fericite petrecute cu familia mea. L-am deschis, iar pe prima pagină era portretul mamei. Purta aceeaşi rochie roşie… I-am atins chipul desenat pe hârtie. *Am*

supravieţuit, mamă! Războiul s-a terminat, iar eu am rămas în viaţă! Dar cred că am plătit totuşi un preţ prea mare pentru asta. Îmi lipsiţi atât de mult: tu, tata şi Caldelan...

Scumpa mea familie. Totul se întâmplase atât de repede...

— Ai vrea să te las puţin singură? întrerupse Castiel tăcerea.

— Da... aş avea nevoie de puţin timp, am răspuns încet, cu mâinile tremurânde pe paginile jurnalului.

— În regulă, atunci. Îmi iau hainele şi merg în camera de alături. O să vin puţin mai târziu să văd dacă ai cumva nevoie de ceva, spuse el blând pentru a mă asigura de toată susţinerea.

— Îţi mulţumesc, Castiel! Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine!

Am exclamat şi m-am ridicat în picioare.

M-am îndreptat spre el şi l-am îmbrăţişat, în timp ce inima bătea de parcă dorea să-mi sară din piept. Aveam nevoie de îmbrăţişarea aceea. Mă simţeam atât de singură şi aveam aşa mare nevoie să ştiu că cineva mă iubea, să ştiu că *el* mă iubea.

Castiel îşi încleştă mâinile pe talia mea şi frunţile noastre se apropiară una de cealaltă.

— Ştiu că îţi e dor de ei, Caladwen, dar o să-ţi dau toată iubirea mea şi sper să fie de-ajuns. Da, ştiu că nu o să fie la fel, dar o să mă asigur

că n-o să te mai simţi singură niciodată! O să mă asigur că vei şti în fiecare clipă din viaţa ta că cel puţin un silf te iubeşte, şi acela sunt eu!

Castiel îmi şterse câteva lacrimi care curgeau în voie pe obrajii mei.

— Ştiu că pe ei nu-i mai ai, Caladwen, dar mă ai pe mine!

În acel moment am clacat. Mi-am ascuns capul în pieptul său, iar el şi-a pus braţele puternice şi protectoare peste mine. În tot acel zgomot care era în sufletul meu, i-am putut auzi totuşi bătăile inimii. Se auzeau la fel de haotic ca ale mele. Inimile noastre au început să bată în acelaşi timp. Era îngrijorat pentru mine. Am început să plâng cu sughiţuri, iar el îmi mângâia încet braţele moi şi încerca să mă liniştească. Şi-a pus bărbia peste capul meu, iar eu mă ascundeam şi mai tare la pieptul său. Am început să strig, ştiind că doar aşa exista o şansă să mă mai eliberez o dată de trecut, aşa cum făceam de fiecare dată când mă prindea din urmă şi mă sufoca. El încerca să mă tragă înapoi, dar eu încercam să-l uit. Era imposibil.

Mereu avea să existe ca parte din mine, din noi toţi. Important era însă să fim mai puternici decât el, să-i arătăm că nu mai poate pune stăpânire pe noi, nu din nou.

Am strigat pentru ultima dată şi apoi am început să respir normal. A fost ultimul meu

strigăt, după care am rămas fără putere. Mă simţeam slabă şi inutilă, deşi mintea mea încerca să-mi aducă aminte că nu era deloc aşa.

Castiel mă desprinse încet de el şi îmi dădu şuviţele la o parte de pe faţă. Îmi şterse din nou lacrimile, fără a obosi să facă asta din nou şi din nou, de câte ori începeam să plâng până nu mai ştiam de mine.

— Shh, draga mea, este în regulă! Sunt aici! Întotdeauna voi fi aici pentru tine! Linişteşte-te! Totul o să fie bine!

Mi-am ridicat capul şi l-am privit în ochi. Nu suporta să mă vadă tristă, îl distrugea.

— Ştiu… am spus şi Castiel m-a îmbrăţişat din nou.

— Acum haide, trebuie să ne pregătim. Vreau să nu te mai gândeşti la asta, în regulă? O să trag de timp cât pot, dar nu ştiu cât voi putea face asta. Poporul aşteaptă.

Am încuviinţat şi mi-am şters ultimele lacrimi de pe frunte.

Timpul trecu…

Castiel se îndreptă spre un alt dulap şi îşi luă repede lucrurile. Îmi aruncă o ultimă privire, mi-a zâmbit şi apoi a părăsit încăperea.

Am lăsat jurnalul deschis la prima pagină. Castiel avea dreptate. Aveam nevoie de un moment în care să stau singură.

Aveam nevoie de un moment în care să îmi

aduc aminte de tot ce se întâmplase până atunci, chiar dacă ştiam că unele lucruri trebuiau date uitării, deşi nu puteam. Pur şi simplu nu puteam să uit atâţia morţi aşa uşor. Niciodată nu puteam uita răul ce ni se făcuse. În mine avea să fie mereu o parte din ei, din toţi.

O picătură de sânge de-al lor curgea prin venele mele, sau o lacrimă, o ultimă privire, o dorinţă, poate o rugăciune, orice a fost cândva al lor va face parte din mine. Aşa aveam să-i port mereu cu mine pe cei căzuţi, ca să mă întreb neîncetat de ce ei au murit şi eu nu, să mă gândesc că poate scopul vieţii mele a fost mai important decât al lor, sau poate doar că sarcina lor fusese îndeplinită deja. Dar eu? Aveam să mor odată ce unicul şi importantul meu scop ar fi fost dus la capăt? Sau voi muri degeaba, când moartea va pocni din degete şi va decide asta?

Când ea, poate, va crede că am suferit destul, va decide că este momentul ca şi eu să mă alătur celor care au plecat demult de lângă mine?

Mă priveam în oglinda cea mare din cameră şi tocmai observasem că rochia fusese modificată. Îi fuseseră adăugate o mulţime de pietricele mici şi albe, care sclipeau indiferent din ce parte le-ai fi privit. Uşa se deschise încet, iar Castiel intră în cameră.

— Draga mea Caladwen, eşti atât de frumoasă! a exclamat el.

— E superbă, Castiel! Cum te-ai gândit să o modifici? Şi de unde ai ştiut că nu o să mă supăr?

— Păi... n-am ştiut, dar am sperat că o să-ţi placă. Mama a vrut să se ocupe personal de ea, pentru tine.

— Oh, Castiel... Părinţii tăi sunt atât de buni cu mine, iar eu i-am acuzat pe nedrept că nu le pasă de unicul lor fiu. Am răbufnit când am văzut că nu simţeau niciun fel de regret din cauza morţii tale şi nu vărsau nici măcar o lacrimă pentru tine.

Abia atunci mi-au spus adevărul şi am înţeles.

— E în regulă. Sunt sigur că au uitat deja incidentul, iar tu nu aveai oricum de unde să ştii. Ţi-am spus, nu trebuie să îţi faci griji. Totul va fi bine. Acum haide, aşază-te pe pat. O să-ţi împletesc părul, îmi zâmbi el stângaci.

— Tu... ştii să împleteşti părul? Dar cum? Nici măcar eu nu ştiu asta, iar eu sunt silfă!

— Nu trebuie neapărat ca o silfă să ştie să facă asta, aşa cum nu este exclus ca eu să o ştiu.

— Dar e absurd, Castiel! E o ruşine!

— Hei... linişteşte-te. Nu te mai agita atâta, îmi spuse în timp ce îmi apucă bărbia şi îmi

mângâie uşor buza. Nu e nimic rău în asta. Tu eşti o luptătoare, Caladwen. Tu te antrenezi cu tot felul de arme periculoase şi participi la război. Este evident că nu ai timp şi pentru asta. Nu e pentru tine. Tu eşti altfel, din cauza asta şi din alte o grămadă de motive. Eşti diferită, eşti mereu o excepţie şi surprinzi plăcut de fiecare dată.

— În cazul ăsta cred că semănăm foarte mult! am râs.

M-am aşezat pe pat. Castiel a venit în urma mea, dar a rămas în picioare. Mi-am îndreptat spatele, în timp ce îi simţeam atingerea uşoară pe umerii mei, încercând să-mi strângă părul.

— Mai devreme ţi-am cântat ceva, Caladwen, aşa că am plăcerea să te anunţ că acum este rândul tău.

— Eu nu cânt, am răspuns ferm.

— Dar te-am auzit fredonând odată.

— Fredonând, dar nu cântând.

— Dar asta nu înseamnă că nu ai făcut-o niciodată.

— Nu am zis asta.

— Atunci? Ştii… îmi eşti într-un fel datoare.

— Pentru?

— Pentru că eu ţi-am cântat.

— Poate, dar eu nu o s-o fac. Şi… nu cred că ăla se putea numi cântec, deci şi tu îmi eşti dator. Am dreptate?

— Ai! Dar de ce nu vrei să cânţi? Sunt foarte sigur că ai o voce minunată!

— Oh, Castiel... Nu cânt pentru că îmi e frică...

— Frică?! Nu te cred! Ţie nu îţi e frică de nimic! a spus, în timp ce eu i-am aruncat o privire nu tocmai plăcută.

— Bineînţeles că îmi e frică! Şi încă cât! Am o mulţime de temeri: să vorbesc unui public mare sau, şi mai rău, să cânt în faţa lui! Astea sunt doar două dintre ele!

— Caladwen, spuse el calm. Care e cea mai mare frică a ta?

Nu credeam că o să-mi pună vreodată acea întrebare, nici el şi nici altcineva. Nu credeam că îi păsa cuiva de lucrurile de care mă temeam.

— Să rămân singură, într-un loc total necunoscut, am răspuns. Mi-e teamă că ar putea să nu fie nimeni care să mă strângă în braţe atunci când plâng, ci doar eu şi suferinţa mea în cel mai întunecat colţ al unei încăperi. Mi-e teamă să nu te pierd şi pe tine, ca pe toţi ceilalţi, pentru că nu aş mai rezista unei astfel de încercări. Mi-e teamă să fiu singură în mijlocul celor ce îmi vor moartea şi să nu pot face nimic pentru a mă apăra. De asta îmi e cel mai frică...

— De acum înainte, te rog să nu te mai

gândeşti la toate astea.

Eu nu te voi părăsi ca restul. Voi fi aici pentru totdeauna şi chiar ai cel mai mare motiv să mă crezi, doar sunt un silf nemuritor.

Aşa că nu îţi face griji, pentru că nu mă vei pierde niciodată.

Voi fi chiar aici, protejându-te şi având grijă de fericirea ta, de inima ta, de iubirea noastră. Crezi în mine? adăugă cu o sclipire caldă în ochi.

— Mai mult decât în mine însămi! am răspuns ferm.

Pentru câteva secunde s-a instalat liniştea. Castiel se ridică.

— Arăţi minunat, draga mea!

M-am privit în oglindă. Da. O adevărată încântare!

— Eşti un maestru al împletitului, Castiel! Nicio silfă nu o să mă creadă când o să le spun că tu mi-ai făcut asta! Eşti aşa de drăgălaş când faci lucruri de silfe!

— Oh, mulţumesc frumos! Dar… te rog să nu spui nimănui că eu am făcut-o…

— Îţi e frică de ceea ce vor spune alţii?

— Puţin. Îmi e frică că ceilalţi luptători nu o să mă mai considere la fel de puternic ca înainte, dacă vor afla asta.

— Nicio problemă! Cunosc foarte bine sentimentul! Secretul tău e în siguranţă, silful meu mic şi puternic!

— Hei, nu fi rea! Sunt mai înalt decât tine!

— Nu contează! Eşti drăguţ oricum!

— Să nu uiţi şi că sunt foarte frumos, modest…

— Bla, bla, bla… L-am sfidat, i-am scos limba, apoi am râs cu gura până la urechi.

M-am ridicat brusc şi am început să alerg din nou. Castiel era în urma mea. M-am întors să-i admir costumul.

— Frumos costum, apropo! Îţi scoate ochii în evidenţă!

— Minciuni! Nici măcar nu mi se potriveşte!

Îi stătea într-adevăr mai bine în armură decât aşa, fiindcă puterea trupului său era mai bine evidenţiată. Dar astea erau regulile şi, oricum, nu puteam purta armură toată viaţa.

Hmmm… De fapt, nu era chiar aşa greu să porţi doar haine.

Am dat de un culoar în dreapta mea, la capătul căruia se afla o uşă foarte mare. Arăta destul de tentant. Am alergat înspre ea şi am deschis-o. În faţa mea se vedeau două talismane, lângă care stăteau regii. Sincer, nu credeam că aveam să dau peste cineva acolo. Castelul era imens, iar posibilitatea de a te întâlni cu cineva era, credeam eu, destul de mică. Dacă priveam mai atentă mărimea impresionantă a uşii, ar fi trebuit să mă aştept ca în spatele ei să fie ceva important, deşi… nu

fusese păzită de niciun gardian. Până să apuc eu să spun ceva, Castiel veni rapid în spatele meu şi mă împinse puţin în faţă, făcându-ne pe amândoi să intrăm în încăpere. Nu ştiam dacă regii îşi dădeau seama ce se întâmpla, dar nu păreau prea deranjaţi de faptul că am dat buzna peste ei, întrerupându-i, chiar dacă nu aveam nicio idee despre ce se întâmpla acolo. Mă simţeam vinovată.

— Ne pare rău, rege Valindeemah. Noi... Ne cerem iertare pentru comportamentul nostru! am vorbit.

— Nu este nevoie, luă cuvântul regina, vă înţeleg. Oricum, trebuia să vă arătăm şi vouă asta. Haideţi, apropiaţi-vă!

Am înaintat, deşi ne uitam încă nedumeriţi unul la celălalt.

— Apropo, dragă Caladwen, îţi stă foarte bine rochia!

Continuă Huredhiel cu un zâmbet sincer pe faţă.

— Vă mulţumesc, regină! Castiel mi-a spus că aţi lucrat personal la ea. Pentru mine este o mare onoare!

— Pentru puţin! îmi răspunse ea cald.

— Ce sunt astea, tată?

— Talismanele Puterii, rosti pe un ton serios regele. Cum Santiel a distrus sfera de cristal când a fost înconjurat, a trebuit să facem alte

simboluri ale puterii.

M-am apropiat încet de ele şi mi-am amintit că le mai văzusem şi înainte. Da... în viziunea mea din zilele de sclavie, atunci când vechiul nostru pământ era sub domnia absolută a întunericului, condus de cel ce plătise, în sfârşit, pentru toate crimele sale asupra propriului său popor, ce îi dăduse viaţă şi îl crescuse ca pe fiecare dintre noi, exact ca o mamă.

— Dar nu am putea trăi şi fără ele? Aşa nimeni nu şi-ar mai dori să le ia.

— Nu se poate, domniţă Caladwen. Aşa s-ar crea alte probleme. Silfii se vor crede independenţi şi vor crede că pot face orice vor, iar noi nu putem permite asta. Trebuie să existe autoritate!

— Dar nu asta înseamnă să fii liber? Să poţi să faci orice îţi doreşti?

— Nu tocmai, fiule. Nu poţi defini libertatea, dar întotdeauna trebuie să existe nişte limite. Cum poţi opri un silf care vrea să-ţi ia viaţa, fără niciun fel de autoritate?

— Nu poţi.

— Aşa e! Nu poţi! Pentru că nu ai niciun drept să o faci.

De aceea avem nevoie de un semn al puterii, al autorităţii, al respectului, iar libertatea pe care tu, Castiel, o susţii, nu le oferă asta.

— Înţeleg. Îmi pare rău că m-am împotrivit deciziei tale, tată!

— E în ordine. De asta sunteţi aici, să învăţaţi să luaţi decizii când veţi conduce această nouă lume.

— Nn... noi? am zis şi m-am uitat la Castiel.

Urma să am o grămadă de responsabilităţi dacă mă voi căsători cu el, dar ce conta? De responsabilităţi nu scapi niciodată şi... oricum urma să le rezolvăm împreună.

Se auzeau zgomote din arenă.

— Castiel! Noi trebuia să fim deja acolo! Repede! Să ne grăbim! Cred că ceilalţi se întreabă deja pe unde suntem!

Castiel se uită la mine şi dădu din cap aprobator. Ne-am îndreptat rapid spre uşă.

— Voi doi nu plecaţi nicăieri! se auzi vocea regelui. O să schimbăm puţin lucrurile. Nu vreţi să aveţi o intrare deosebită?

Mă uitam la Castiel, iar el se uita la mine. Nu înţelegeam de ce ar fi trebuit să avem o altfel de intrare. Poate fiul lor da, fiind prinţ, dar eu? Eu eram o biată silfă, care supravieţuise războiului şi care... bine, făcusem ceva destul de important, dar nu mă lăudam cu aceea. Fár, Vanya şi Sanya au făcut acelaşi lucru ca mine, deci nu era aşa mare chestie. Cu ce eram eu mai deosebită decât ele?

— Urmaţi-ne!

L-am ascultat pe rege şi am mers în urma lui şi a reginei, fiind urmaţi de alţi câţiva gardieni.

Se deschise o uşă şi am ajuns la un fel de… tribună.

— Castiel, am şoptit. Asta e tribuna regilor! Noi nu avem ce căuta aici! Ce vor zice ceilalţi silfi? Vor crede că toată chestia asta cu „eroii” ni s-a urcat prea de tot la cap!

— Cred că ăsta e şi planul, Caladwen. Regii vor să vadă cine nu vrea ca noi să fim următorii conducători.

La auzul acelor vorbe, faţa mea se schimbă deodată şi o frică ciudată îmi acapară tot corpul. În mintea mea se repeta continuu o singură întrebare: „Ce a vrut el să zică cu asta?”.

Am intrat în tribună şi ne-am aşezat pe locurile noastre.

Fuseseră deja pregătite. Regii erau în mijloc. Regina era în partea dreaptă a regelui, iar eu în partea stângă a lui Castiel. Toţi aplaudau şi erau extrem de încântaţi. De ce ar vrea aceşti silfi, cărora reuşiserăm cu greu să le redăm fericirea, să ne elimine?

Toţi păreau atât de bucuroşi. Atunci de ce să ne fie teamă de ei?

— Santiel e mort! La fel şi Náriel şi ceilalţi trădători. Cine ar mai vrea să ne omoare acum? i-am şoptit lui Castiel.

— Draga mea, noi… niciodată nu vom fi în

siguranţă.

Întotdeauna va fi cineva care ni se va împotrivi într-un fel sau altul. Întotdeauna cineva o să ne vrea răul.

— Dar de ce? Nu i-am ajutat noi? Nu i-am scăpat noi de tortură? Castiel, nu i-am scos noi din sclavie? Nu suntem noi cei care ne-am da şi viaţa pentru ei, cum alţii au şi făcut-o, de altfel? Nu pentru ei a murit familia mea? De ce să ne urască când noi le-am făcut atâta bine?

— Din gelozie, Caladwen! Nu contează cât bine le faci.

Dacă ai mai mult decât ei, te pot urî ca pe cel mai crunt duşman al lor. Unii dintre ei ne pot urî la fel de mult ca pe Santiel.

— Dar tu eşti prinţ! Eşti iubit de popor. De ce ar vrea cineva să te ucidă?

Se uită în ochii mei şi am realizat că ce avea să-mi spună era chiar foarte important.

— Nu pe mine vor să mă ucidă, Caladwen, ci pe tine! Faptul că le voi spune acum că ne vom căsători, va înrăutăţi şi mai mult lucrurile.

— Atunci de ce o faci? am spus surprinsă de toate acele riscuri, pe care nu doar el, dar şi părinţii săi erau dispuşi să şi le asume. Şi... toate acelea pentru mine? Era mult prea mult.

— Pentru că te iubesc, Caladwen, şi nu o să las eventualele ameninţări să mă facă să trăiesc departe de tine! Fii sigură de asta! a spus ferm

şi foarte convingător.

N-am mai scot niciun cuvânt. Îmi era frică. Dacă cineva ar fi vrut într-adevăr să mă ucidă, acela era cel mai prielnic moment să o facă. De ce? Simplu! De sus, din locul în care stăteam, toţi mă puteau vedea. Nu purtam niciun fel de armură aşa că, pentru prima oară în viaţa mea, eram o ţintă sigură!

Regele spuse că înainte de ceremonia de înaintare în grad, Castiel avea de făcut un anunţ important. Până să ne ridicăm în picioare, el îmi spuse să zâmbesc şi să par că nu bănuiesc nimic, nici eu, dar nici ei.

— Sper ca anunţul să vă încânte şi îmi doresc să mă susţineţi indiferent de ce decizii voi lua, începu Castiel. Voi sunteţi ai mei, iar eu sunt al vostru şi orice voi face, fiţi siguri că o să o fac numai spre binele nostru, al tuturor. Aşadar v-o prezint pe viitoarea mea soţie, a continuat el în timp ce mă luă de mână pentru a mă arăta poporului, Caladwen, silfă şi *Element de pământ*, fiică a Rainei!

Am zâmbit şi mi-am aplecat capul în semn de recunoştinţă.

Se auzeau aplauze. Totul părea perfect normal. Am început să mă liniştesc. Castiel şi regii probabil îşi făcuseră griji degeaba.

Credeam că sunt în siguranţă.

Deodată, o săgeată din oţel goldorian se

apropie cu o viteză incredibilă spre mine. Castiel acţionă ca de obicei foarte repede şi mă puse la pământ pentru a mă proteja. În clipa următoare se produse haosul.

— Caladwen, săgeata te-a rănit! Duceţi-o imediat înăuntru!

Dublaţi paza şi baricadaţi toate intrările! Nu intră şi nu iese nimeni din castel! au fost ultimele cuvinte ale lui Castiel pe care le-am mai auzit în ziua aceea…

Eram speriată. Am simţit cum cineva mă ridică şi auzeam strigătele mulţimii tot mai încet. Îmi simţeam umărul rece şi o durere ce se mărea din ce în ce mai mult, în acelaşi loc. Acolo lovise săgeata. Strigătele celor ce participau la ceremonie fuseseră înlocuite de o mulţime de voci ce mă înconjurau, dar le auzeam la fel de slab ca şi pe celelalte. Am fost întinsă pe un pat şi am primit imediat îngrijiri. Tot corpul mi se înmuie şi…

Am adormit încet.

Capitolul 23

O rază de lumină încerca să îmi deschidă ochii. Era destul de deranjantă şi am încercat să îi închid mai bine, dar nu mă ajuta cu nimic, aşa că am renunţat. I-am deschis într-un final supărată, pentru că… mă simţeam obligată să

mă trezesc.

L-am zărit imediat pe Castiel, care era chiar lângă mine, pe un scaun, ţinându-mă de mână. Era abătut, dar reuşea totuşi să îmi zâmbească.

— Mă bucur că te-ai trezit, draga mea. Cum te simţi?

— Mă simt... obosită. Castiel, ce s-a întâmplat după ce m-a rănit săgeata? S-a aflat cine a fost vinovatul?

— Da... Era unul dintre gardienii regelui. De fapt, era un grup întreg. Dar nu-ţi fă griji! Am reuşit să-i prindem pe toţi.

— Garda regelui?! Dar cum a fost posibil aşa ceva? Eşti sigur?

— Din păcate, da! Sunt sigur şi nici eu nu ştiu cum a fost posibil asta, dar acum totul este în regulă, nu ai de ce să îţi faci griji, mi-a şoptit blând.

— Bine, dacă aşa zici tu... Dar dacă unii dintre ei au scăpat?

— După ce au venit întăriri i-am interogat pe toţi şi imediat au început să vorbească. Am făcut rapid o listă şi am trecut pe ea toate numele. Apoi, după ce i-am găsit, s-a hotărât ca toţi să sfârşească prin decapitare, ca să nu existe şansa de a se repeta istoria.

— S-a hotărât decapitarea?! am spus uimită de cruzimea de care dăduse dovadă încă o dată regele.

— Da. Oricum au făcut ceva destul de rău, nu crezi? Au atentat la viaţa viitoarei mele soţii!

Ne-am împărţit zâmbete. Era aşa drăguţ că nu rata nicio ocazie să-mi spună cât de mult ţinea la mine.

— Rana aceea, cine ţi-a făcut-o? am întrebat, văzându-i încheietura bandajată.

— Unul dintre silfi. Era destul de puternic şi mânuia o sabie din oţel goldorian ca săgeata care te-a lovit pe tine. Prietenul lui era din garda regală... Dar nu-ţi face griji, e doar o zgârietură şi ştim amândoi că am păţit lucruri mult mai rele de atât, mi-a răspuns calm.

— Da... săgeata mi-a tăiat carnea la fel ca o sabie. Am avut mare noroc că mi-a nimerit doar umărul, altfel o păţeam rău de tot.

Am încercat să fiu puternică, deşi încă simţeam o usturime groaznică în locul unde fusesem rănită.

— Ai dreptate. Vanya ţi-a preparat mereu leacuri, iar Melda şi Corya au avut grijă de tine, ca să nu mai zic că şi eu am avut partea mea de contribuţie... a adăugat râzând.

— Despre Corya mi-ai zis, dar cine este Melda? Şi... să ştii că nu mi-a lipsit deloc modestia ta, care recunosc, uneori e chiar adorabilă, am afirmat printre zâmbete.

— Melda e sora lui Turegal. Şi... e bine de ştiut că până şi modestia mea e mai adorabilă

decât mine, mi-a răspuns şi şi-a dat ochii peste cap ironic.

— Dacă tu crezi asta... am continuat, ridicând dintr-o sprânceană.

— Dar nu ai spus-o tu chiar acum? mă întrebă, privindu-mă atent cu ochişorii lui albaştri şi sclipitori.

Părea destul de derutat, ceea ce mă amuza. Îmi plăcea mult să-l necăjesc! Era tare drăguţ când încerca să pară că e perfect.

I-am zâmbit în loc de orice răspuns şi nu părea deloc deranjat de ceea ce făcusem. Se ridică de pe scaun şi se aşează pe pat. Îşi trase pătura peste el, dar îşi lăsă mâinile afară, la fel ca mine.

Ne-am întors unul spre celălalt şi ne-am privit atent.

— Caladwen, ştii de ce te vreau în viaţa mea? Pentru că atunci când sunt cu tine îmi aud atât de clar bătăile inimii!

Inima asta bate atât de tare, încât simt cum vrea să-mi iasă din piept pentru a se uni cu a ta! mi-a spus plin de emoţie.

— De ce simţi asta numai atunci când sunt lângă tine? am întrebat încet, privindu-l cu atenţie.

— Pentru că tu mă faci să trăiesc şi mă faci fericit, pentru că numai tu, draga mea, eşti singura care mă ţine în viaţă!

M-am ghemuit la pieptul său fără a mai spune ceva, iar el m-a cuprins într-o îmbrăţişare. Mă simţeam aşa bine în braţele lui! Mă simţeam în siguranţă! M-am îndepărtat puţin, după câteva clipe, dar numai cât să-i pot vedea privirea.

— Dar tu, Castiel... Tu ştii de ce te-am ales pe tine? Pentru că pentru prima oară în viaţa mea am vrut ceva cu totul. Inima mea tânjea după iubire sinceră, mintea mea dorea să ia mereu decizii corecte, iar trupul meu dorea să fie îmbrăţişat aşa cum numai un singur silf o putea face, şi toate am vrut asta numai de la tine!

Castiel îşi lipi fruntea de a mea pentru câteva clipe, iar apoi m-am ghemuit din nou lângă el. Pe coridor se auzeau paşi din ce în ce mai aproape de uşa noastră. Cineva îl striga pe Castiel, dar el îmi făcu semn că era mai bine să ne prefacem că dormim.

M-am aşezat pe pieptul lui şi mi-am acoperit jumătate de faţă cu pătura. Uşa se deschise brusc.

— Castiel, am venit să... Aww... Uită-te la ei, Corya, sunt aşa drăgălaşi!

— Shh! Linişte, Melda! Castiel nu cred că va mai fi aşa drăgălaş după ce va afla că i-am deranjat! Haide! Să plecăm de-aici până nu se trezesc!

Silfele s-au grăbit să iasă din cameră şi să închidă uşa.

Am început să chicotesc în timp ce mi-am dat pătura la o parte de pe faţă. M-am îndepărtat puţin de Castiel, lăsând un mic spaţiu între noi şi m-am ridicat în şezut.

— Nu cred că a fost prea frumos să ne prefacem că dormim.

Poate chiar aveau ceva important să îţi spună, am zis relaxată.

— Să *ne* spună, eventual, şi… nici din partea lor nu a fost prea frumos să ne deranjeze, nu-i aşa? a răspuns şi s-a apropiat încet de mine cu un zâmbet şmecher pe faţă.

— Hai mai bine să ne pregătim şi să îi găsim pe ceilalţi, am spus, încercând să păstrez distanţa. Cine ştie, poate între timp li s-a făcut dor de mine. M-am ridicat din pat, trăgând intenţionat după mine şi pătura.

— Eu nu cred. Sunt convins că abia aşteptau să scape de tine! Îi cicăleşti prea mult!

— Eu?! Să cicălesc pe cineva? Te înşeli amarnic, domnule silf!

— Nu mă lua pe mine cu „domnule”! Sunt încă destul de tânăr, aşa că o să consider asta ca pe o jignire! se ridică şi el de partea cealaltă a patului, care atunci era ca un mic zid între noi, şi se „înarmă” cu perna.

— Oh, dar nu trebuie? Aşa îmi exprimam eu

respectul faţă de tine! am spus ironic, dându-mi ochii peste cap.

— Aşa îţi exprimai respectul?! a întrebat rânjind suspect.

— Bineînţeles! am început să râd.

— Dar tu nu respecţi pe nimeni! În schimb, tu trebuie să primeşti atenţie din partea tuturor!

— Nu e adevărat! Eşti cel mai mare mincinos din câţi am cunoscut! Şi crede-mă! Am întâlnit o grămadă! am spus enervată la culme.

— Eh, măcar o să mă ţii minte pentru asta! a spus mândru.

— Fii sigur! Pentru asta şi pentru alte încă infinit de motive!

— Infinit?! Aşa multe lucruri crezi că ştii despre mine?

— Hai să nu fie chiar atâtea, dar… te cunosc destul de bine, încât să ştiu că ne plac aceleaşi lucruri.

— Asta nu se poate! Am nevoie de dovezi! spuse şi îşi încrucişă braţele, încă ţinând perna pe post de armă în mână.

Am dat drumul păturii pe care o fluturasem atâta timp în aer, mi-am apucat şi eu perna de un colţ şi i-am aruncat-o drept în faţă. Castiel nici măcar nu ripostă. S-a lăsat lovit de parcă chiar ar fi meritat-o.

— Să ştii, draga mea, cele mai frumoase lovituri sunt cele pe care le primeşti din

dragoste! a spus calm, privindu-mi reacţia.

— Da, sigur! mi-am dat eu ochii peste cap. De asta nu ai ripostat când perna se apropia ameninţător spre tine?

— Mda… de asta şi pentru că… aşa am şi eu un motiv să te atac! Doar asta se cheamă legitimă apărare, nu-i aşa?

Castiel îşi luă poziţia de atac şi îşi aruncă şi el perna înspre mine, dar eu m-am ferit la timp şi nu am fost atinsă.

— Ei bine, eu nu accept niciun fel de lovitură! am răspuns ferm. Şi de unde ştii tu că aia pe care ţi-am dat-o a fost din dragoste? am continuat de-a dreptul curioasă.

— Hai să zicem că… te cunosc! rânji el cu un aer de superioritate în priviri.

— Hai să recunoaştem că nu! mi-am încrucişat braţele.

— Încă îmi eşti datoare cu nişte dovezi… răspunse ridicând curios dintr-o sprânceană şi aducând în discuţie subiectul precedent.

— Îţi place să petreci timpul în bibliotecă. Iubeşti cărţile la fel de mult ca mine, am răspuns, fiind sigură de adevărul din spatele cuvintelor.

— Hmm, bine punctate, a spus înclinând din cap.

— Ai făcut loc la fereastră pentru doi, ceea ce înseamnă că şi tu îţi doreai acelaşi lucru. Îţi

place să călăreşti şi să tragi cu arcul, cu alte cuvinte să te antrenezi. Iubeşti să priveşti stelele şi norii şi mă iubeşti pe mine. Dar îţi place şi să mă necăjeşti tot timpul! am spus pe un ton puţin mai ridicat şi am decis că era timpul să trec din nou la fapte.

Am ridicat perna de jos şi am aruncat-o spre el, dar de data aceea a prins-o în mână. *Felicitări, Caladwen*! mi-am spus.

Acum el are ambele perne şi tu nu mai ai niciuna! Mintea mea era la fel de panicată ca mine, dar la modul acela ciudat în care...

Nu ştii la ce se gândeşte adversarul înainte să te atace. În faţa lui eram... fără apărare. Castiel se aplecă, încet şi satisfăcut, să ridice perna pe care tocmai i-o aruncasem, dar reuşisem, măcar pentru un moment, să-i distrag atenţia.

— Gata, Castiel! Mă predau! Ai câştigat! Nu ştiu ce, pentru că n-am absolut nicio idee cum s-a ajuns la asta, dar atâta timp cât tu câştigi, eu zic că eşti în avantaj! Nu-i aşa? încercam eu să-l fac să uite ceea ce tocmai voia să facă, dar se părea că nu reuşisem.

În acel moment el ţinea ambele perne în braţe. Speram să termine orice începusem.

— Hmm... Nu chiar... spuse într-un final.

— Cum adică nu chiar? am întrebat confuză.

— Am câştigat şi câştigătorul ia întotdeauna

un premiu! spuse rânjind malefic.

— … ce vrei… i-am răspuns, scrâşnind din dinţi.

— Să-mi accepţi invitaţia la o întâlnire, adăugă de parcă îşi pregătise de mult cuvintele, dar aştepta momentul potrivit pentru a mi le spune.

— Doar atât? De acord! am răspuns uşurată, fără a sta pe gânduri, bucuroasă că am scăpat de alte „pedepse” mai crunte.

— Şi… va trebui să faci tot ce îţi cer în acea zi… continuă el, aşteptând ca eu să confirm şi partea aceea de înţelegere.

— O zi întreagă? Nu crezi că profiţi cam mult de ocazie? am ripostat, timp în care el îşi luase poziţia de atac, ţinând o pernă ridicată.

— Bine, bine! Accept! Dar să ştii că te urăsc pentru asta!

— Oh, ba nu! Sunt foarte sigur că acum mă iubeşti mai mult decât înainte!

— Ah, tu! mi-am strâns pumnii şi am bătut cu piciorul în podea. De ce trebuie să fii mereu aşa de…

— Adorabil, drăguţ…, luă el cuvântul, gesticulând şi enumerându-şi toate calităţile pe care credea el că le are.

— Enervant şi arogant! am strigat eu, continuându-mi ideea.

Castiel începu să zâmbească. Câteva

secunde mai târziu râdeam amândoi cu adevărat.

— Haide, Caladwen! Nici măcar tu nu crezi că sunt enervant!

Recunoaşte că îţi place să te tachinez!

— Doar dacă şi tu recunoşti că îţi place când te stresez la maxim şi când te fac să mă alergi prin tot castelul!

— E destul de greu să recunosc asta…

M-am uitat la el şi am ridicat dintr-o sprânceană.

— Dar o să o fac, pentru că e adevărat! Dar tu? aşteptă el.

— Da, bine! Şi eu recunosc! am răspuns privind în altă parte.

— Bun… acum că ne-am înţeles, hai să ne pregătim.

— Pentru ce?! am întrebat surprinsă.

— O să vezi. Şi de data asta, să-ţi iei armura.

— Pentru a evita o viitoare săgeată? am continuat pe un ton ironic, deşi ştiam că nu era de glumit cu astfel de lucruri.

— Nu, ci pentru că îmi place când pari inabordabilă, dar în acelaşi timp sensibilă şi drăguţă, spuse pe un ton îndrăzneţ.

— Off! Ce aş vrea să am acum o pernă! am oftat.

Castiel îmi aruncă una încet, iar eu am apucat-o fără să mai stau pe gânduri şi am

alergat spre el. Am trecut de partea cealaltă a patului şi am început să-l lovesc, ţinând strâns în mâini „arma” mea, apoi m-am îndepărtat câţiva paşi pentru a vedea cum reacţionează.

— Aşa deci! Să înţeleg că nu te-ai învăţat minte! îmi spuse pe un ton ameninţător.

N-am apucat să-i spun ceva, pentru că imediat începu o adevărată bătaie cu perne. Fulgii zburau prin aer, iar noi ne loveam neîncetat. Am alergat cu spatele câţiva paşi şi m-am împiedicat, dar când să mă prăbuşesc la pământ, Castiel mă prinse eroic. Nu intenţionasem să am parte de aşa ceva, dar nu aveam nimic împotrivă.

— Nu ai de gând să-mi mulţumeşti că te-am salvat?

— De ce aş face-o? Nu ai spus că asta e datoria ta?

— E datoria mea doar pentru că vreau, spuse afişând un rânjet în colţul gurii.

Castiel îşi dădu apoi puţin braţul în jos şi mă făcu să cred că îmi va da drumul. Mi-am pus imediat mâinile în jurul gâtului său, speriată.

— Eşti aşa şmecher! am spus, fiind luată prin surprindere de gestul său.

— Credeam că mă cunoşti!

— Te cunosc, dar uneori mă surprinzi chiar şi pe mine!

— Încă un lucru la care semănăm!

Mă ridică uşor şi mă strânse în braţe.

— Aş vrea să te simt mereu aşa aproape, îmi şopti la ureche.

Simţeam cum tot corpul îmi ardea.

— O să mă simţi! Sufletele noastre rămân împreună chiar dacă trupurile ne sunt despărţite, l-am asigurat eu.

Peste câteva clipe se auzeau din nou bătăi în uşă. M-am desprins imediat din braţele lui, chiar în momentul în care uşa se deschise. În încăpere intrară grăbite două silfe, probabil Melda şi Corya.

— Hei, Castiel! Mă bucur că te-ai trezit! spuse una din ele.

— Dar de unde ştiai că dorm, dragă Melda? a întrebat el pe un ton drăgălaş.

Întrebarea lui m-a făcut să-l lovesc instantaneu în abdomen.

El se trase puţin înapoi şi îşi încolăci ambele mâini în locul în care îl lovisem.

— Aa, eu… doar am presupus, bănuiesc! continuă silfa, uitându-se prin cameră şi văzând întreaga dezordine, în timp ce noi ne priveam stânjeniţi. Oricum… Pregătiţi-vă! În curând va trebui să vă prezentaţi în faţa regilor.

— Să ne prezentăm în faţa regilor? Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Caladwen! Doar că nu am avut încă parte de o ceremonie de înaintare în grad

aşa cum se cuvine, nu-i aşa? luă cuvântul cealaltă silfă.

— Da, uitasem de asta…

— E în regulă. Vom fi gata curând, Corya! confirmă Castiel.

— O să le transmit!

Cele două silfe au părăsit încăperea şi au închis uşa în urma lor. *Oh, săraca uşă!* mă gândeam. Era atât de folosită! Bine măcar că nu scârţâia! Asta ar fi fost de-a dreptul îngrozitor!

— Haide să ne pregătim! Poţi să ieşi şi tu acum, am spus plictisită.

— Să ies? Dar Caladwen, asta este camera noastră. Stăm aici împreună.

— Nu pot să mă schimb dacă tu eşti aici! Mă simt prea ciudat…

— Hmm… o să ne obişnuim unul cu altul, dar până atunci poţi deschide dulapul şi să te ascunzi după uşa lui.

— Cred că asta ar merge, dar tu? am întrebat suspicioasă.

— Eu o să stau chiar aici şi o să sper că nu o să intre nimeni.

— Trebuie să facem rost de o cheie, am adăugat.

— Categoric! susţinu Castiel.

Mi-am luat armura, care era aşezată pe un manechin, lângă cea a lui Castiel, şi m-am îndreptat cu ea spre dulap. Am aşezat-o undeva

lângă mine. Am deschis uşa dulapului şi am ridicat o parte din armură. L-am zărit involuntar pe Castiel. Era fără cămaşă. Am privit pentru câteva clipe, după care m-am ruşinat şi mi-am întors imediat capul, lovindu-mă de un raft. Bucata de armură îmi căzu din mână, iar câteva haine se prăbuşiră pe podea.

— Auci! am strigat acoperindu-mi capul cu mâinile şi încercând să-l protejez de alte eventuale haine care s-ar fi putut prăbuşi.

— Eşti bine, Caladwen? întrebă Castiel, apropiindu-se de mine.

M-am uitat spre el. Pieptul său încă nu era acoperit de nicio armură.

— Da! Nu veni aici! Sunt bine! O să fiu gata imediat! am strigat, încercând să-l ţin cât mai la distanţă posibil.

— În regulă atunci, spuse întorcându-se spre armura sa.

O îmbrăcă, dar am observat că se uita suspicios spre podea.

Simţea că îl privesc şi că-mi ascund privirea înainte să o întâlnească pe a sa.

— Credeam că nu eşti de acord cu privirile aruncate pe furiş, îmi spuse râzând sarcastic.

— Am spus eu asta? am întrebat, încercând să-i dau de înţeles că nu ştiam despre ce vorbea.

— Deci, să înţeleg că nu te deranjează?

continuă pe acelaşi ton.

N-am răspuns, dar în schimb mi-am aranjat repede armura şi am ieşit de după uşa dulapului, închizând-o.

— Se pare că ţi-am luat-o înainte! am spus cu o voce superioară, privindu-l cum îşi lega apărătoarele la mâini.

Castiel mă privi cu coada ochiului, strângându-şi mai tare una din apărători.

— Armura asta ţi-a stat tot timpul aşa bine? mă întrebă şi mă analiză din cap până în picioare.

— Evident! Dar se pare că tu n-ai avut ochi să mă vezi! am răspuns ironică.

Castiel se apropie încet de mine, cu paşi siguri şi calculaţi, care îmi dădeau fiori. Privirea lui se intensifica şi spaţiul dintre noi se micşora din ce în ce mai mult. M-am dat puţin înapoi.

Spatele atingea uşile dulapului. Nu aveam unde să fug. Ajuns lângă mine, puse braţul drept pe una din uşi, blocându-mi şansele de „evadare” în acea direcţie. M-am întors şi am încercat să scap prin partea cealaltă, dar el, fiind mai rapid, o blocase cu braţul său şi pe aceea. Chiar nu mai aveam cum să scap. Dar oare voiam cu adevărat să o fac? Eram prinsă între braţele sale şi el. Era clar, mi-o căutasem cu lumânarea. Castiel se aplecă asupra mea, dar mi-am întors privirea spre uşă, evitându-l.

— Eu am ochi numai pentru tine, îmi şopti în timp ce îmi atinse gâtul cu buzele.

Respiraţia lui îmi făcea întreg corpul să tremure. Îşi mută mâinile uşor, vrând să mă atingă. I le-am dat la o parte, l-am împins puţin şi am reuşit să mă eliberez din braţele sale.

— Este timp pentru asta mai târziu, i-am spus râzând.

Castiel îmi zâmbi şi îşi trecu o palmă peste faţă. I-am aruncat o ultimă privire şi m-am îndreptat spre uşă, iar el mă urmă. Îşi puse mâna încet pe talia mea, crezând că nu am observat, dar eu am grăbit pasul şi am ieşit din cameră, fără a mai privi înapoi.

Păşeam ferm pe podeaua curată a castelului, iar încălţămintea noastră se auzea ca un ecou pe coridorul lung şi gol, de parcă se pusese în mişcare o întreagă armată, gata pentru un nou asalt.

Castiel mă prinse din urmă şi mergea alături de mine. Înaintam amândoi, uitând complet de dezordinea pe care o lăsasem în urmă. Pentru ea aveam însă timp mai târziu. Atunci... aveam timp pentru toate.

Capitolul 24

De data aceea nici eu sau Castiel, dar nici chiar regii nu mai aveam locuri speciale în

tribună, aşa că am stat cu toţii aliniaţi în arenă, în aplauzele şi uralele mulţimii, aşteptând ca regele Valindeemah să-şi înceapă grandiosul discurs.

— Drag popor! Mă bucur să anunţ strângerea noastră laolaltă pentru a-i răsplăti aşa cum se cuvine pe aceşti silfi care, începând de astăzi, vor fi cunoscuţi şi sub titlul de eroi şi veşnic apărători ai ţinutului Azgad!

Acesta se opri. Mulţimea era în culmea fericirii. Îşi luă sabia şi începu ceremonia cu Castiel. Cu un genunchi jos, îşi aplecă capul înaintea tatălui său.

— Castiel, prinţ al ţinutului Azgad, singurul meu fiu, silf nobil şi *Element de aer*, te avansez la gradul de General Suprem al armatei.

Sabia îi atinse pe rând umerii, după care se ridică şi depuse un nou jurământ.

— Jur să apăr acest popor cu propria mea viaţă, chiar mai mult decât am făcut-o până acum. Jur să cer sfaturi când voi avea nevoie de ajutor şi nu-mi va fi ruşine de acest lucru! Jur să vă protejez şi să vă ofer ajutorul meu atât cât voi putea şi jur că voi face toate acestea cu onoare şi cu supunere faţă de cei mai mari şi mai înţelepţi decât mine!

După ce a terminat de rostit jurământul, şi-a aplecat capul în semn de respect şi pentru a arăta că va face tot ce îi va sta în putinţă pentru

a-şi ţine promisiunile. Arena răsuna de aplauze.

Regele a venit în faţa mea, iar eu am respectat protocolul şi mi-am pus unul din genunchi jos, aplecându-mi capul.

— Caladwen, silfă şi *Element de pământ*, fiică a Rainei!

Te declar mâna dreaptă a Generalului şi te ridic la gradul de General-Locotenent!

Am simţit sabia pe umeri ca o uşurare şi o mare răsplată pentru că am fost şi eu printre cei care au reuşit să readucă întregului popor speranţa. M-am ridicat pentru a-mi rosti jurământul:

— Jur să apăr acest popor cu propria mea viaţă, chiar mai mult decât am făcut-o până acum. Jur să vă protejez, să vă respect şi să vă ofer ajutorul meu atât cât voi putea şi jur că voi face toate acestea cu onoare şi cu supunere faţă de cei mai mari şi mai înţelepţi decât mine! O lacrimă îmi curse pe obraz. Jur în faţa tuturor că am luptat cu credinţă şi că nu voi înceta să fac asta! Pentru voi, pentru acest popor şi pentru şansa nouă ce ne-a fost dată, voi lupta de câte ori va fi nevoie şi, dacă acesta îmi va fi destinul, voi muri cu onoare! Voi muri făcându-mi datoria!

Mi-am aplecat capul în uralele mulţimii.

— Familia ta, Caladwen, ar fi fost foarte mândră de tine!

Mi-a spus regele înainte de a merge mai departe.

— Mereu au fost… am răspuns zâmbind.

Au urmat Fár, Vanya şi Sanya.

Au îngenuncheat, au primit noul titlu şi apoi s-au bucurat de bine meritatele aplauze. Regele luă din nou cuvântul:

— Să cântăm un imn pentru cei căzuţi în război, ca să ne amintim că sunt şi eroi ce şi-au respectat jurământul până la ultimul cuvânt, dându-şi viaţa pentru noi!

Imediat arena s-a umplut de versurile cântecului *Odă pentru cei căzuţi*, de lacrimi şi de amintirile cele mai groaznice din trecutul tuturor. Era pentru prima oară când simţeam cu adevărat acel cântec, când noi toţi o făceam. Cu toţii aflaserăm ce însemna cu adevărat să pierzi. Nu era vorba de vreo bătălie sau de un întreg război, ci era vorba de ceva mult mai important decât toate acelea la un loc. Era vorba de cineva şi nu de ceva.

Cu lacrimi în ochi şi tremur în voce, ne-am luat cu toţii de mâini şi am continuat să cântăm:

„Ne-aţi servit şi protejat,
Aţi murit în locul nostru,
De sclavie ne-aţi scăpat,
Noi vă dăm ce e al vostru!

Sângele v-a fost vărsat!
Dar acum e rândul nostru
Să cântăm că ne-aţi salvat!
Vom ucide acel monstru!

Fraţi şi după moarte suntem,
Căci uniţi vom fi mereu!
Vă promitem că învingem!
Ştiţi voi cât este de greu…

Pentru vii să-şi plângă morţii,
Pentru cei ce-n urmă stau?
Fiţi călăuziţi de duhuri,
Cei care credinţă au!”

Am continuat să ne strângem involuntar de mâini.

Trăiserăm un moment de suferinţă pentru o viaţă de glorie.

Era o binecuvântare să fim în viaţă. Ce ne putea bucura mai mult decât pacea din sufletul nostru şi libertatea pentru care ne luptaserăm atât? La finalul cântecului se lăsă o linişte mortuară peste tot ţinutul. Toţi erau cu ochii închişi. Ştiam că înălţau rugăciuni către spiritele celor dragi. Îşi doreau probabil să le spună că nu îi vor uita niciodată şi că îi iubeau la fel de mult ca atunci când încă mai erau în viaţă, poate chiar mai mult, pentru că aşa suntem noi, chiar

dacă nu vrem să fim: iubim mai mult pe cineva când aceştia ne sunt luaţi şi rămânem singuri, decât atunci când încă îi mai putem strânge în braţe şi îi putem privi în ochi, spunându-le cât de norocoşi suntem că îi avem alături şi cât de mult ţinem la ei.

După câteva momente scurte de tăcere, regele Valindemaah luă din nou cuvântul:

— Iată-i, Azgad! Ei îţi sunt protectorii! Ei sunt *Cele cinci Elemente!*

Imediat s-a creat confuzie. Fár se uita derutată la noi. Nu înţelegeam. Existau doar *Patru Elemente*, iar ea nu era unul dintre ele, deşi noi o consideram parte din familie. Luptase cu noi până la sfârşit şi ne-a fost mereu alături. Îşi meritase locul lângă noi şi era una de-ai noştri, dar... regele ne prezentase ca fiind *Cele cinci Elemente*. Care era al cincilea?

Agitaţia lua amploare, iar regele interveni imediat cu explicaţii.

— De *Patru Elemente* este nevoie pentru a crea o lume, dar de cinci este nevoie pentru a o face să funcţioneze în bună înţelegere până la sfârşit. Fár ne-a făcut să înţelegem ce nu a mers prima oară şi tot ea ne-a făcut să ne dăm seama ce lucru important am omis. *Unitatea* este cel de-al cincilea *Element*.

Ea ţine lucrurile împreună şi le face să funcţioneze în perfectă ordine! Mulţumim, Fár,

că ne-ai învăţat această lecţie foarte importantă! Mulţumim că ne-ai arătat cum ar trebui să trăiască un popor adevărat!

Toţi eram uimiţi de bucurie. Regele s-a îndreptat spre ea şi i-a luat în mână încheietura stângă, aşa cum făcuse şi cu noi când ne-am primit semnul. Valindeemah îşi trecu mâna peste a ei şi imediat apăru semnul celui de-al *Cincilea Element*: toate semnele noastre ce formau unul singur.

— E minunat, Fár! Sunt atât de mândră de tine! am strigat şi am îmbrăţişat-o cât am putut de tare. Sunt atât de bucuroasă pentru tine!

În timp ce noi o felicitam pe Fár, regele şi-a ridicat mâna ce era strânsă ca într-un pumn la piept şi a deschis-o, punând degetul cel mare în faţa celorlalte patru.

— Acesta este semnul tău, Azgad! *Cele Patru Elemente* ţinute în strânsă legătură şi unitate de cel de-al cincilea!

Ne-am aliniat şi noi cu spatele la rege şi regină şi am făcut acelaşi semn către popor. Silfii s-au ridicat în picioare şi ne-au salutat la fel. În loc de aplauze, de data aceea, se vedea ce rezultate bune obţinuserăm considerându-ne cu toţii un singur trup, o singură familie. După ceremonie am mers cu toţii în castel, întrebându-ne unde o fi Rodwen.

— Îmi pare rău că nu a primit şi el un titlu

nou. Cred că ar fi meritat.

— Nu ştiu dacă ar fi fost corect, Castiel. El nu ne-a fost de la început alături şi nu a trecut prin ceea ce am trecut noi. Toţi cei de aici am suferit împreună, ne-am încurajat reciproc. Rodwen, în schimb, nu face parte dintre noi, nu acum, nu încă... Totuşi, timpul nu este pierdut. Există destul timp şi pentru răsplata lui, pe care o va primi cu siguranţă atunci când o va merita.

— Nu fi rea, Sanya. Dacă nu era Rodwen, probabil că şi acum am mai fi fost încă în temniţă. Măcar pentru asta ar fi trebuit să fie apreciat, am intervenit eu.

— Apreciez grija voastră, prieteni, dar chiar nu e nevoie să fiu şi eu considerat erou. Sanya are dreptate. Am făcut prea puţine ca să merit acest titlu, dar este în regulă! Sunt oricum apreciat pentru ce am făcut şi sincer nu îmi trebuie mai mult de atât. Singura mea dorinţă este să pot face şi eu parte cândva din familia voastră.

Toţi, în afară de Sanya, l-am privit pe Rodwen cu blândeţe şi bucurie. Castiel i-a strâns mâna, iar pe cealaltă i-o puse pe umăr. Gestul a fost reciproc, iar Rodwen părea să se simtă deja acceptat printre noi.

— Dar faci parte din familie, Rodwen! Ţi-ai câştigat acest drept în momentul în care ne-ai ajutat să ieşim din temniţă şi nu ştiu cât de

apropiat ai fost cu ceilalţi, dar ştiu cât de mult m-ai ajutat pe mine! Ai fost acolo când am crezut că l-am pierdut pe Castiel. Mi-ai fost alături, chiar dacă noi eram singurii care mai aşteptam minunea însănătoşirii lui Castiel, am adăugat.

Sanya părea să nu fie de acord cu ceea ce spusesem. Era un semn clar că o deranja ceva cu privire la Rodwen, ceea ce a făcut-o să plece de lângă noi. Nimeni nu părea că voia să o urmeze şi să o întrebe ce se întâmplase, aşa că am făcut eu un pas înainte, dar Castiel m-a prins de mână şi m-a oprit.

— Nu cred că e o idee bună. Sanya are un comportament foarte diferit de noi şi s-ar putea să o superi şi mai tare încercând să o ajuţi, iar eu nu vreau să fii dezamăgită din cauza asta.

— E în regulă, Castiel, nu voi fi dezamăgită, sper... Oricum, cineva tot trebuie să o facă şi chiar cred că ştiu cum o pot ajuta.

Cred că merită să încerc.

A dat din cap, la fel ca ceilalţi, şi am pornit în grabă după Sanya. Am găsit-o în cele din urmă în grădina regală, ghemuită într-un colţ şi vărsând râuri de lacrimi. M-am apropiat încet şi m-am aşezat cu grijă lângă ea. S-a uitat la mine, ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

— Ştiu ce simţi, Sanya, şi îmi pare rău că eu şi Fár ne-am purtat urât cu tine. Nu trebuia să te

necăjim. Vreau să-mi cer scuze şi în numele ei, înainte ca ea să o facă în mod personal.

Ştii... uneori poţi să fii puţin cam... insuportabilă, am strâmbat din nas, încercând să fac acele cuvinte să sune mai bine.

— Asta numeşti tu încurajare? Sau ai venit să-mi spui că merit să plâng, pentru că oricum nimănui nu-i pasă de mine?

— Linişteşte-te, Sanya. Cum poţi să crezi că nu ne pasă de tine? Toţi am fi vrut să venim şi să vorbim cu tine, dar am decis într-un final să vin doar eu.

Da! Minţisem. Nu puteam să-i spun că nici măcar noi, care fuseserăm atâta timp cu ea, nu o înţelegeam. Ştiam ce o supăra şi chiar voiam să o ajut.

— De asta a durat atât până să mă găseşti? întrebă supărată.

— Da, de asta şi pentru că m-am cam împotmolit puţin pe drum, neştiind exact pe unde ai luat-o.

— Aa... în regulă... mi-a răspuns şi şi-a sprijinit capul din nou în mâini.

— Uite, Sanya. Ştiu că ai plecat din cauza lui Rodwen, dar crede-mă că el nu are nicio vină.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu...

— Dacă el o place pe Fár, eu zic că ar trebui să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Nu crezi că aşa ar fi corect?

— Aş vrea să am şi eu pe cineva aşa perfect cum e Castiel sau Rodwen. Voi sunteţi aşa norocoase!

Am zâmbit şi am privit-o cu blândeţe.

— Dar Castiel nu e perfect. Nici Rodwen, şi nici măcar eu!

Dar partea cu norocul ai nimerit-o din plin! Nimeni nu e perfect, Sanya! Şi... tocmai aici intervine iubirea, care ne face să vedem frumuseţea, să ne acceptăm reciproc defectele şi să le iubim.

Dar da... Castiel e de fapt perfect, dar e aşa doar pentru mine, pentru că fiecare crede ce vrea despre ceilalţi. Ceea ce contează, însă, cu adevărat, nu e cum te văd ei, ci cum eşti tu de fapt. Iar eu cred că tu eşti diferită de noi şi asta te face specială. Sanya, vei primi ceea ce cauţi şi ceea de ce ai nevoie la momentul potrivit, dar până atunci ne ai pe noi!

— În regulă. O să încerc să uit de Rodwen, dar numai dacă îmi promiţi că nu le spui şi celorlalţi de toată treaba asta... a spus şi şi-a dat o şuviţă rebelă peste ureche.

— Că te-am găsit aici plângând?

— Shh! Poate te aude cineva! Am şi eu o reputaţie de păstrat şi nu ar da deloc bine ca ceilalţi silfi să afle că Sanya „neînfricata” a devenit atât de slabă încât să înceapă să plângă pentru atâta lucru!

— Dar e ceva perfect normal să plângi şi numele tău chiar asta înseamnă, Sanya... „normala”.

Am spus ultimele două cuvinte pe un ton gros şi amuzant, care au făcut-o şi pe Sanya să râdă.

— Nu contează! Eu sunt silfă de foc şi se presupune că nu aş avea sentimente. Aşa cred cei mai mulţi şi chiar nu vreau să se schimbe asta!

— Şii... Sanya s-a întors! am spus cu un zâmbet larg pe faţă.

Am ieşit din grădină în hohote de râs şi aproape ne-am izbit de prietenii noştri.

— Eşti bine, Sanya? a întrebat Rodwen.

— Nu vă faceţi griji! am scăpat-o eu de orice răspuns. Sanya e la fel de dură şi neclintită ca înainte! Nu are niciun fel de probleme!

— Minunat! În cazul ăsta ne putem îndrepta spre camera regilor. Ni s-a spus că au un anunţ important pentru noi.

— Incredibil, Castiel! Nu puteau să ne spună asta când eram cu toţii în arenă?

El a ridicat din umeri, iar ceilalţi au făcut tot felul de semne de genul „nu te uita aşa la mine, eu nu ştiu absolut nimic”.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am resemnat, ca întotdeauna.

Am pornit apoi în urma celorlalţi, dar Fár m-a

strigat. Voia să vorbească cu mine. Castiel a observat că nu mai eram lângă el, aşa că s-a întors să vadă ce s-a întâmplat.

— Haideţi, trebuie să fim toţi acolo, altfel iar va trebui să vă aşteptăm!

— Doar puţin, Castiel. Te rog! Fár are ceva important să-mi spună. Promit că nu va dura mult! l-am asigurat.

— Ahh… bine, dar grăbiţi-vă!

Castiel s-a îndepărtat, iar eu am rămas cu Fár, care a început să-mi vorbească…

Capitolul 25

— Ştii, Caladwen… Îmi lipseşti atât de mult!

— Fár, eşti bine? Ce s-a întâmplat?

— Mi-am dat seama de asta în arenă, când m-ai felicitat pentru că am devenit *Element*. Îmi lipsesc sfaturile tale prieteneşti atât de mult şi îmi e dor de timpul când făceam toate lucrurile împreună. Îmi e dor de cea mai bună prietenă, Caladwen. Îmi e dor de tine! Dar din cauza lui Castiel…

— Oh, Fár! Dar şi acum suntem apropiate! Îmi eşti cea mai bună prietenă şi nici măcar Castiel nu ar putea schimba lucrurile! am spus strângând-o în braţe.

— Şi mie mi-a fost dor de asta, Fár, dar nu Castiel este de vină, ci eu. Nici el şi nici Rodwen

nu vor sta în calea prieteniei noastre, mai ales acum, când tu deja mi-ai devenit ca o soră! Ştiu că nu ne mai putem petrece timpul aşa cum o făceam înainte, dar asta nu schimbă cu nimic legătura noastră, crede-mă!

Am obţinut un mic zâmbet din partea ei.

— Voiam să-ţi spun şi că îmi e foarte dor de Caldelan. Uneori îl visez cum îmi aduce micul dejun, dar când mă trezesc îmi dau seama cât de singură sunt, pentru că tu eşti ocupată cu Castiel şi nu mai ai timp şi de mine…

A început să plângă.

— Şi mie îmi e dor de el, Fár, dar sunt sigură că el nu vrea să îl plângi mereu. Eu ştiu că el vrea ca tu să fii fericită!

— Dar nu vreau să-l uit! Nu pot! a spus şi şi-a acoperit faţa cu palmele.

— Nici nu trebuie! Trebuie doar să îl cauţi în altcineva, fără a încerca să-l schimbi. Aşa te vei obişnui cu ideea că el a plecat şi nu se mai întoarce. I-am luat mâinile în ale mele.

— Te referi la Rodwen?

— Aham… am dat din cap că da.

— Dar de câte ori îl privesc mă simt derutată. O voce din interiorul meu îmi spune să-i dau o şansă, dar sufletul meu încă mai caută mângâierea lui Caldelan.

— Ah, vocea aia! Ştiu despre ce vorbeşti şi ca prietenă te sfătuiesc să o asculţi!

— Dar inima mea? a spus tristă.

— Se va obişnui. Are nevoie doar de timp. Fár, ai nevoie de vindecare, şi nu zic că îl poţi folosi pe Rodwen pentru asta, spun doar că poate dacă i-ai da o şansă…

— Şi fratele tău? A fost aşa bun cu mine! m-a privit în ochi, aşteptând un răspuns.

— Fratele meu chiar te-a iubit, Fár, dar asta nu îl face pe Rodwen să te iubească mai puţin. Eu zic să-i dai o şansă, chiar dacă inima ta se va sfâşia în bucăţi că nu Caldelan este cel care îţi va şterge lacrimile. Te vei obişnui, însă, şi îl vei iubi şi tu.

Crede-mă, Fár, te vei vindeca! Trebuie!

— Şi Sanya? Ştim amândouă că are o slăbiciune pentru Rodwen. Va face orice ca să nu mai ţină la mine, nu de aia a plecat aşa? Dacă Rodwen nu e al ei, nu-l vrea ca parte din noi.

— Nu se va întâmpla asta. Am vorbit cu ea. Ştie că nu era bine să continue aşa. Tu cum te-ai simţi dacă ai fi fost în locul ei? Eu cred că la fel, dar acum ea ştie ce este corect! Capul sus!

Tu eşti cea care ne ţii pe toţi împreună, aşadar tu eşti cel mai important *Element* acum! am încurajat-o, ştergându-i lacrimile.

— Chiar crezi asta? m-a întrebat frecându-se la ochi.

— Da! Chiar cred! Haide! I-am promis lui

Castiel că nu o să întârziem mult...

Uşa spre sala regilor era larg deschisă. Cu toţii ne aşteptau, ca de obicei.

— Ne cerem iertare..., am încercat eu să ne scuz.

— Nu e nevoie. Castiel ne-a anunţat că era ceva important ce trebuia rezolvat.

Am împărţit câteva priviri rapide cu Fár, în timp ce regele continua să vorbească.

— Acum că suntem toţi (a spus în timp ce înaintam spre ei şi uşa a fost închisă în urma noastră de cei doi gardieni care o păzeau pe dinafară), putem începe!

M-am uitat la Castiel care zâmbea. Am bănuit imediat că punea ceva la cale.

— Avem aici lista cu tot ceea ce trebuie pregătit pentru săptămâna viitoare. Crezi că mai trebuie ceva adăugat, Caladwen? a spus regele încercând să pară serios.

— Eu? De unde să ştiu eu? am spus derutată.

Fár a început să chicotească.

— E nunta ta, prostuţo, dacă tu nu ştii, atunci cine? m-a lămurit Fár şi m-a făcut să mă întorc imediat spre cel care era sigur responsabil pentru tot.

— Castiel! Nu crezi că trebuia să mă anunţi şi pe mine? E un eveniment foarte important, nu doar o simplă surpriză! Ar fi trebuit să ştiu, să

hotărâm asta împreună!

— Îmi pare rău, dar... îşi aplecă el privirea.

— Ştiu că voiai doar să fie o surpriză, dar nu poţi face toată viaţa asta pentru mine! Luăm decizii de felul acesta împreună!

Aşa e normal!

— Ştiu, Caladwen, îmi pare rău! Sper că nu eşti supărată...

Mă privi atent, aşteptând un răspuns.

— Nu sunt, dar aş fi putut fi dacă ai fi pus nunta în câteva ore în loc de o săptămână! am răspuns dându-mi ochii peste cap.

— Ahh, da..., spuse în timp ce îşi duse mâna la ceafă şi îşi aranjă părul.

— Să nu îmi spui că asta ai fi vrut să faci!

— Spre apărarea mea, Fár m-a oprit!

— Ohh, Fár! Silfa mea de încredere!

— Mereu la datorie! a răspuns făcând o plecăciune.

M-am uitat apoi pe listă, citind-o cu mare atenţie. Totul era pregătit. Nu lipsea niciun detaliu.

— Fár, să înţeleg că tu te-ai ocupat de asta? am întrebat bănuitoare.

— Desigur! Cine altcineva te cunoaşte mai bine decât mine?

A răspuns pe un ton de superioritate.

— Hă, hâm... se prefăcu Castiel că tuşeşte. Eu măcar am o scuză, să ştii!

— Aş vrea s-o aud şi pe asta! mi-am încrucişat eu mâinile.

— Nu am petrecut destul timp împreună şi niciodată nu am vorbit despre cum ai vrea să îţi fie organizată nunta. Cu alte cuvinte... Nu aveam de unde să ştiu!

— Ei bine... cu asta sunt de acord, am spus relaxată, lăsându-mi mâinile pe lângă corp.

Ne-am zâmbit scurt.

— Dacă totul este în regulă..., a intervenit regele, puteţi pleca. Sunteţi scutiţi de îndatoriri pentru săptămâna aceasta!

În acel moment cu toţii ne-am îndreptat spre uşă. Mi-am auzit numele...

— Nu şi tu, Caladwen. Aş vrea să vii cu mine. Vreau să îţi arăt ceva.

— Desigur, regină Huredhiel, am încuviinţat.

Am urmat-o până într-o cameră alăturată. Am intrat, iar ea a deschis un şifonier imens plin de rochii. Una le întrecea de departe. A luat-o şi mi-a întins-o cu blândeţe.

— A fost a mea, mi-a spus. Am purtat-o într-o zi ca asta şi acum vreau ca tu să faci acelaşi lucru. Vreau să ţi-o dau ţie.

— Este minunată, dar nu o pot accepta! Sunt sigură că vă este atât de dragă şi nu se cade ca un astfel de material fin şi scump să fie purtat de o biată silfă!

— Nu te mai înjosi, Caladwen! Cu toţii ştim,

acum, că eşti mai mult decât atât! Mereu ai fost! Ţi-ai câştigat acest titlu şi ai reuşit să impui respect, dar şi să fii plăcută prin ceea ce eşti tu cu adevărat, exact ca o conducătoare! Meriţi aprecierile noastre, ale tuturor! Meriţi să îţi dai seama că eşti mai mult decât ceea ce te consideri şi nu trebuie să îţi negi originea pentru asta. Trebuie doar să te priveşti şi aşa vei vedea ce ai reuşit să devii prin forţele tale! Aşa vei şti că ai supravieţuit pentru a arăta tuturor ce poţi face şi cine eşti cu adevărat!

— Vă mulţumesc pentru că aveţi atâta încredere în mine!

Sper doar să nu vă dezamăgesc! am rostit emoţionată.

— Sunt sigură că nu o vei face! Acum haide! Poţi să o iei!

Cred că o să-ţi vină foarte bine!

Mi-a dat-o şi în timp ce o strângeam în mâini am început să plâng.

— Aş fi vrut ca şi ei să fie aici cu mine, am spus încet. Aş fi vrut să ţin în mâini rochia mamei şi să-mi spună ceea ce ar fi trebuit să ştiu despre viaţa ce va urma. Mi-ar fi spus în cine să am încredere, pe cine să dau la o parte şi pe cine să strâng în braţe atunci când am nevoie. Îmi lipsesc atât de mult vorbele ei şi mângâierile pe care nu se sătura să mi le ofere ori de câte ori aveam nevoie. Îmi e dor de vocea

ei caldă şi de bătăile inimii ei pe care le auzeam în timp ce dormeam pe pieptul ei când eram mică şi îmi era frică de întuneric. Îmi e dor de toţi, dar cel mai mult îmi lipseşte mama!

Regina mă luă de mâini, dar nu am dat drumul rochiei. Ale ei erau calde şi subţiri, exact ca ale mamei. Am privit-o în ochi şi am văzut cum o lacrimă limpede ca roua îşi făcuse loc printre gene. Era emoţionată.

— Nu îţi face griji, draga mea! Pot să fiu eu mama ta de acum încolo! Ştiu că nu o pot înlocui pe Raina şi nici nu am de gând, dar poate puţin voi umple golul lăsat de ea în inima ta! De acum, poţi să-mi spui mie „mamă”!

— Dar nu va fi niciodată la fel! Nu pot să o trădez! am spus tulburată.

Brusc, mi-am adus aminte de ceea ce îi spusesem lui Fár cu ceva timp înainte: nu trebuia să uite, trebuia doar să înlocuiască.

— Te poţi gândi la ea în timp ce îmi vorbeşti, mi-a spus blând. Aş putea fi silfa voastră de legătură. Poţi vorbi cu ea, dar dacă ai nevoie de dragostea unei mame ţi-o pot oferi! La urma urmei, te vei căsători cu fiul meu şi cum altfel să-mi spui dacă nu „mamă”? Iar eu cum te-aş putea numi altfel, decât fiică?

— Dar e atât de greu…

— Ştiu. Dar eu sunt aici! Familia lui Castiel va fi şi familia ta! Pentru noi nu eşti o străină.

Niciodată nu ai fost, chiar dacă tu te-ai considerat aşa. Noi am ştiut ce se va întâmpla şi de aceea ţi-am arătat bunătate şi înţelegere de fiecare dată.

— De aceea nu m-aţi pedepsit atunci când m-am revoltat împotriva voastră din cauza lui Castiel?

— Da, de aceea, mi-a răspuns calm.

— Dar părinţii trebuie să mustre. Voi m-aţi iertat fără să îmi spuneţi nimic.

— Pentru că am vrut să-ţi arătăm că te iubim. Mai întâi trebuie să oferi iubire, abia apoi mustrare.

— Îţi mulţumesc, mamă…

În acel moment m-a strâns puternic cu braţele ei subţiri şi atunci am ştiut: am ştiut că îi puteam spune mamă, chiar dacă niciodată nu aş fi simţit pe deplin lucrul acela.

După câteva clipe mi-a şters lacrimile şi ne-am zâmbit reciproc.

— Acum du-te, draga mea. Ai o săptămână înainte de marele eveniment şi sunt convinsă că ai nevoie să meditezi la asta singură. Să nu uiţi însă, niciodată, că eu voi fi aici ori de câte ori vei avea nevoie de mine!

Am dat din cap şi am pornit spre cameră cu rochia în braţe.

Acolo mă aştepta Castiel. Stătea la locul de lângă fereastră şi privea cum plouă.

— E uimitor cum lucrurile se schimbă atât de repede, mi-a spus el fără a se întoarce spre mine.

— Te referi la ploaie? am întrebat.

— La tot, în general. La sentimente, la oameni, la timp.

— Asta pentru că totul este într-o continuă schimbare.

— Chiar dacă uneori ai vrea ca lucrurile să rămână aşa pentru totdeauna?

— Uneori chiar nu se poate…, am continuat.

M-am îndreptat uşor spre el. Mi-am pus rochia pe pat şi mi-am continuat drumul. M-am aşezat în faţa lui şi m-am acoperit cu pătura care era aşezată la picioarele sale.

— La ce te-ai referit când ai spus că ai vrea ca unele lucruri să rămână aşa pentru totdeauna? l-am întrebat.

— La noi, mi-a răspuns ferm, de parcă avea răspunsul deja pregătit.

S-a uitat la mine cu o privire uşor pierdută.

— Aş vrea ca fericirea noastră să fie infinită, iar noi să fim nemuritori, să trăim o veşnicie împreună!

— Dar nu te-ai plictisi de viaţă? O veşnicie este totuşi… fără sfârşit!

— Nu, pentru că niciodată nu te poţi plictisi de fericire!

Niciodată nu m-aş putea plictisi de tine!

— … de noi…, am murmurat şi mi-am pus capul pe pieptul lui, în timp ce el m-a cuprins cu braţele. Acela era locul unde mă simţeam întotdeauna acasă… în siguranţă.

— De noi, mi-a răspuns în timp ce îmi dădu la o parte o şuviţă rebelă de pe frunte. Am închis ochii şi am stat aşa până s-a oprit ploaia…

Cum ar fi să petrec o veşnicie cu Castiel? mă întrebam. Dar cum ar fi să trăieşti o veşnicie?

Capitolul 26

Săptămâna a trecut, iar emoţiile mele au devenit din ce în ce mai greu de stăpânit, pentru că în ziua aceea urma să îmi unesc destinul cu cel al lui Castiel, odată pentru totdeauna. Stăteam lângă fereastră şi mă gândeam cât de mult avea să se schimbe viaţa mea din acel moment. Urma să am o nouă familie dar, mai presus de toate, urma să-l am pe cel pe care îl iubeam întotdeauna lângă mine. Uşa se deschise… Se apropia de mine cu paşi uşori. Îmi atinse încet obrazul, apoi mâna lui coborî delicat pe a mea. Mi le-a luat pe amândouă în mâinile lui şi m-a cuprins în îmbrăţişarea sa caldă.

— Castiel… am şoptit, când i-am simţit buzele moi pe gâtul meu.

— Sunt aici, draga mea… Pentru totdeauna!

Am închis ochii şi m-am cufundat în braţele lui, simţind parcă şi mai tare razele de soare ce pătrunseseră prin fereastră.

— Vreau iubirea ta, Castiel. Vreau ca braţele tale să-mi cuprindă trupul subţire în fiecare dimineaţă şi seară şi vreau ca vorbele tale dulci să-mi încânte numai mie auzul. Vreau ca numai ochii tăi să mă privească dormind şi numai buzele tale să mă sărute. Castiel, am nevoie ca fiecare părticică din tine să-mi aparţină în totalitate: buzele, pieptul, sufletul tău, vreau să fie toate ale mele! Te vreau pe tine şi te vreau cu totul, aşa cum eşti! Numai pentru mine, numai al meu pentru totdeauna!

Şi-a lipit obrazul de al meu şi apoi mi-a muşcat uşor buza.

— Dar sunt al tău, mi-a şoptit. Sunt al tău cu totul şi pentru totdeauna! Îţi aparţin şi în curând toţi vor şti asta. Dar tu? Vrei cu adevărat să fii a mea? O să accepţi să mi te dăruieşti complet?

— Sunt a ta de când am devenit dependentă de tine, de când mi-ai atins pentru prima dată sufletul, nu trupul. Sunt a ta dinainte ca vreunul din noi să bănuiască asta măcar.

Dintotdeauna şi pentru totdeauna, a ta.

Mi-am lăsat mâna să se desprindă uşor din a sa şi să se bucure de atingerea şuviţelor sale rebele de pe frunte. Mi-am pus apoi ambele

mâini în jurul gâtului său şi mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. M-a prins de ele şi m-a ţinut să nu cad.

— Promite-mi că niciodată nu o să mă laşi să cad, te rog! am şoptit.

— Promit! Şi tu ştii că un prinţ niciodată nu îşi încalcă promisiunile! a răspuns ferm.

— Poţi să-mi dai drumul acum. Te cred!

— Ştiu că mă crezi, pentru că aşa se întâmplă când iubeşti.

Mi-a dat drumul încet şi am început să mă desprind şi eu de el. L-am privit din nou şi am avut aceeaşi senzaţie ca de fiecare dată: acel sentiment că îl vedeam pentru prima oară.

— Castiel... O să mă faci vreodată să regret că eşti cel căruia i-am oferit dragostea mea?

— Niciodată!

— Dar dacă se va întâmpla?

— Atunci te voi implora în genunchi să mă ierţi!

— Iar eu o să te iert, pentru că asta faci atunci când iubeşti...

M-a sărutat pe frunte şi apoi m-a strâns tare în braţe.

— Te las să te pregăteşti acum. Vrei să le spun silfelor să te lase puţin singură?

— Da, spune-le, te rog, că o să le chem eu mai târziu. Am nevoie de ceva timp doar pentru mine.

— În regulă, atunci. Ne vedem diseară, a spus zâmbind.

— Da, diseară.

M-a sărutat din nou şi apoi l-am privit cum a ieşit din cameră. Pentru câteva secunde, încă simţeam gustul buzelor sale. Mi-am reluat locul de la fereastră şi am închis ochii pentru un moment de linişte...

Trecură câteva ore; ultimele clipe de singurătate. M-am ridicat şi m-am îmbrăcat cu rochia primită în dar de la regină.

M-am privit pentru câteva clipe în oglindă şi am atins uşor materialul fin. Am respirat adânc. Uşa se deschise brusc şi Fár intră agitată spre mine.

— Ascultă, Caladwen! Ştiu că am fost anunţată de Castiel să nu te deranjez decât dacă îţi doreşti asta, dar au trecut atâtea ore şi.... (ajunse fix în dreptul meu, iar faţa ei agitată îmi dădu de înţeles ce avea să urmeze). Tu nici măcar nu eşti pregătită?!

Caladwen! Acum trebuie să înceapă repetiţiile, iar tu nici măcar nu eşti gata!

— Repetiţii? Repetiţii pentru ce? am întrebat mirată.

— Pentru jurăminte! Cum sunt sigură că aţi fost atât de ocupaţi amândoi încât aţi uitat complet de asta, m-am gândit să propun un fel de repetiţii înainte, să nu fiţi luaţi pe

nepregătite.

Jurămintele, Caladwen! Cum ai putut să uiţi de jurăminte?!

M-am îndreptat spre cel mai apropiat sertar şi am început să caut un carneţel sau măcar o amărâtă de foaie.

— Ahh, lasă asta acum! m-a întrerupt Fár. E deja prea târziu.

Sunt sigură că veţi găsi voi ceva. Din câte ştiu, amândoi vă pricepeţi de minune la improvizaţii. Urgenţa cea mare e acum să te pregătim pe tine.

A urmat un moment în care s-a uitat la mine şi părea că se gândea la ceva.

— Aşteaptă aici, mă întorc imediat, a spus. Merg să le chem pe Melda şi Corya.

A părăsit apoi încăperea la fel de rapid cum a intrat, iar eu am rămas în urma ei, aşteptând. Aşa cum a promis, Fár s-a întors în câteva minute, aducându-le şi pe Vanya şi Sanya.

— Le-am adus şi pe ele, a spus ea, parcă citindu-mi nedumerirea de pe chip. Aşa vom putea să ne dăm toate cu părerea în privinţa părului şi a feţei.

— Dar ce au părul şi faţa mea? am spus puţin deranjată.

— Nimic. Doar că azi e o zi specială şi trebuie ca totul să fie… puţin schimbat.

Abia atunci am observat ce frumos arătau

toate şi ce elegant erau îmbrăcate…

— Sanya?! Tu porţi rochie?! am afirmat aproape şocată.

În acel moment, toate capetele din încăpere au fost îndreptate spre ea. Era într-adevăr stilul ei mai… rebel şi nu chiar elegant, dar era totuşi o rochie, iar ea o purta.

— Vezi ce mari sacrificii trebuie să fac pentru tine? mi-a spus puţin ironic. Îmi rămâi datoare pentru asta!

— În regulă, Sanya. Apreciez efortul, am spus râzând.

— Să ne ocupăm mai întâi de păr, a spus Corya ca o profesionistă. Cum ai vrea să fie?

— Nu am nici cea mai mică idee…, m-am oprit şi am aruncat o scurtă privire spre ele. Adică… vreau să fie frumos…

— Evident că va fi frumos, dar în ce sens? interveni Melda.

Am dat din umeri şi mai că le venea să-şi acopere faţa cu palmele la ce explicaţii puteam şi eu să dau. În tot acel timp, Corya îmi lua rând pe rând cât mai multe şuviţe şi mi le făcea în toate felurile, lăsându-le apoi să-mi cadă nestingherite peste faţă.

Încercam în zadar să le suflu măcar puţin la o parte, fără ca ea sau altcineva să-şi dea seama. Nu voiam, desigur, să stric imaginea pe care o avea ea în minte cu privire la cum să

arate, totuşi, părul meu.

— Te-ai gândit la ceva? am îndrăznit eu să întreb după câteva momente de linişte totală.

— Shh… s-a auzit în cor.

— Nu o întrerupe! Cred că aproape s-a decis! m-a asigurat totuşi Vanya.

— În sfârşit! exclamă entuziasmată Corya. Ştiu exact cum o să fie! O să-ţi placă la nebunie!

— În sfârşit! am zis cu oarecare reţinere, sperând ca totul să iasă la fel de bine cum zicea ea că va fi.

Aşa a început o nouă şi lungă aşteptare. Melda era mereu cu ochii pe mine, dându-i din când în când sugestii şi ajutând-o să-mi prindă toate şuviţele exact aşa cum voia ea. Vanya şi Fár se plimbau dintr-o parte în alta a camerei inspectând fiecare colţişor, iar Sanya se antrena de una singură, deşi era în rochie.

Speram din tot sufletul ca Melda şi Corya să-şi termine treaba până să apuce Sanya să şi-o facă praf şi pulbere.

Timpul luase sfârşit… M-am privit în oglindă, în timp ce toate îmi aşteptau reacţia. Dorinţa îmi fusese îndeplinită, iar rezultatul era cu totul uimitor.

„Ma*ma ta ar fi foarte mândră, Caladwen!”* m-a încurajat conştiinţa.

„Ştiu”, i-am răspuns încercând să nu plâng.

„Ac*um du-te!”,* mi-a spus din nou. „Du-t*e şi*

arată-le tuturor că a*i reuşit!”*

M-am întors şi le-am mulţumit lui Melda şi Corya, după care le-am îmbrăţişat. S-au apropiat şi Fár şi Vanya şi imediat am simţit şi căldura îmbrăţişărilor lor.

— Psst, Sanya! i-a atras Fár atenţia, căci ea încă nu încetă să fluture sabia mea în toate părţile, neobservând ce tocmai s-a întâmplat.

— Aa, oh… mai apucă Sanya să spună, căci imediat dădu drumul sabiei şi ni se alătură şi ea în marea noastră îmbrăţişare.

După ce momentul înduioşător a trecut, s-au instalat imediat frica şi emoţiile, mai ales ale mele.

— Mai ai un sfert de oră, domniţa mea! se auzi vocea lui Castiel de după uşă, fără ca aceasta să fie deschisă.

— Voi fi acolo! i-am răspuns, neştiind dacă m-a auzit sau nu.

De altfel, nu aveam de gând să întârzii la propria nuntă.

— Haide, Caladwen! Să mergem! luă iniţiativa Sanya, care cred că abia aştepta să-şi scoată rochia.

Următoarele câteva minute ne-au găsit alergând pe scări, încercând să facem asta, totuşi, ca nişte silfe manierate ce se presupunea că suntem. Dar n-am reuşit. Aproape ne-am îngrămădit una peste alta şi ne-am îmbulzit pe

uşa cea mare a sălii. Spre fericirea noastră... nimeni nu observase incidentul, aşa că nu a fost tocmai un moment jenant.

— Aici erai! răsuflă uşurat Castiel, care se părea că intrase puţin în panică din cauza absenţei mele.

— Da... pe aici, prin zonă...

— Serios? Eu te-am văzut abia acum! a răspuns nedumerit.

I-am zâmbit în loc de orice răspuns şi m-am îndreptat cu el spre cele două mari scaune din faţa noastră. Arătau mai mult a tronuri regale, dar nu am dat prea mare importanţă acestui lucru. Am înaintat, iar Castiel mă strângea tare de mână ca nu cumva să mă piardă prin mulţime. Ne-am aşezat şi am aşteptat să treacă şi ultimele minute rămase. Ne-am sprijinit mâinile pe braţele scaunelor şi ne-am îndreptat spatele. Castiel încă mă ţinea de mână, în timp ce eu încercam să-mi fac inima să nu mai bată aşa tare.

Jurămintele, Caladwen, încercam eu să mă concentrez.

Era însă mult prea târziu pentru asta şi pentru orice alt fel de pregătire. Trebuia să-i urmez sfatul lui Fár şi să improvizez, la nunta mea, în cel mai important moment al vieţii mele de până atunci. Altceva mai bun de făcut... nu aveam, decât să improvizez.

E în ordine, mi-am spus, încercând să mă liniştesc. *Trebuie doar să-i spui lui Castiel de ce este el important pentru tine.*

Asta nu era deloc uşor, mai ales când eram înconjurată de atâta lume, care nu mă slăbea nicio clipă din priviri. Niciodată nu am putut să spun ceea ce simţeam în public, dar acum...

Trebuia. Oh, dacă ar fi fost acolo şi familia mea! Îmi era aşa dor de ei! Era un moment atât de special pentru mine... Mi-am privit prietenii, dar mai ales pe Fár. Mi-am adus aminte, pentru a nu ştiu câta oară, că nu îl putusem salva pe Caldelan... Chiar meritam toate astea? Chiar dacă nu mi-am putut salva propria familie, puteam eu oare să primesc laudele celorlalţi, fiindcă i-am salvat pe ei? Castiel slăbise strânsoarea... Era momentul să ne ridicăm în aplauzele mulţimii.

— Nu te teme, mi-a şoptit. De acum înainte, te vei afla sub protecţia mea permanent!

Aplauzele s-au terminat, iar momentul rostirii jurămintelor sosise. Castiel a respirat adânc şi cu tremur în voce şi-a început emoţionantul discurs...

Capitolul 27

— Jur să te iubesc numai pe tine până la sfârşitul vieţii, să te protejez de cei care îţi vor

răul şi să te preţuiesc fără să aştept ceva în schimb. Jur să te înţeleg şi îţi promit că fiecare problemă o vom rezolva împreună şi jur că îţi voi aparţine în totalitate, aşa cum sunt, pentru totdeauna. Se opri, mă apucă de ambele mâini şi cu lacrimi în ochi continuă: Şi îţi jur, Caladwen, că orice s-ar întâmpla, îţi voi fi alături mereu şi atâta timp cât eu sunt în viaţă, niciun rău nu se va putea apropia de tine şi nu te va atinge.

Castiel îşi termină de rostit jurământul şi ştiam că acum toţi îl aşteptau pe al meu. Mi-am despărţit încet buzele, dar cuvintele mele pur şi simplu nu voiau să fie auzite de toată lumea. Toţi aşteptau... În cele din urmă, am reuşit să scot câteva sunete...

— Jj... jur să... m-am oprit... Castiel îmi făcu semn să mă uit doar în ochii lui. Totul deveni, dintr-odată, mult mai simplu, iar cuvintele au început să vină de la sine. Jur să te iubesc numai pe tine până la sfârşitul vieţii mele, să te preţuiesc şi să îţi fiu întotdeauna alături. Jur să fiu doar a ta şi să îţi cer ajutorul ori de câte ori voi avea nevoie. Şi jur, Castiel, că îţi voi respecta toate deciziile şi nu voi ieşi niciodată din cuvântul tău.

Rostisem, în sfârşit, jurământul în faţa tuturor. Mă simţeam de parcă un munte de pietre mi-a fost luat de pe inimă. Fár şi Rodwen

ne-au adus inelele. Le-am luat şi ni le-am pus reciproc.

Din acel moment, purtarea inelului avea însemnătate. Ele reprezentau pentru întreaga lume faptul că între noi era o iubire pură şi adevărată. Sala răsuna de cântec şi bucurie, în timp ce petale de trandafiri roşii cădeau peste noi.

— Iubirea voastră să fie veşnică! strigară regele şi regina.

— Iubirea voastră să fie veşnică! li s-a alăturat întregul popor.

După ceremonie, am fost felicitaţi mai ales de prietenii noştri loiali, care abia aşteptau să înceapă petrecerea. Ca prin minune, urările luaseră sfârşit, iar eu puteam să-i spun lui Castiel ceea ce mă frământase de când începuse totul.

— Eu nu vreau să rămân la petrecere, Castiel. Sunt mult prea obosită.

Mă privi zâmbind, dar fără să fie uimit în vreun fel, după care îmi răspunse calm.

— Nu-i nimic, nici eu nu vreau să stau. Ce-ar fi să folosim timpul rămas pentru întâlnirea pe care ţi-am promis-o?

— Asta e chiar o idee foarte bună! Dar unde o să mergem?

— În grădină. De unde altundeva se pot vedea mai bine stelele?

— Stele?! am şoptit uşor, în timp ce corpul meu ardea de fericire. O să privim stelele!

Ne-am strecurat afară din sală... La urma urmei, invitaţii se descurcau şi fără noi. Niciodată grădina nu mi se păruse mai frumoasă ca acum. Foişorul era pregătit până la cel mai mic detaliu, iar în apropierea lui, pe iarbă, era întinsă o pătură moale şi roşie.

— Lasă-mă să ghicesc, Fár din nou? l-am întrebat înainte de orice.

— Nu, îmi zâmbi. De data asta, am făcut-o singur!

— Impresionant... am şoptit pentru a-l mai ţine puţin pe jar.

— Îţi place? mă întrebă în cele din urmă, fără să mai aştepte să inspectez cu ochiul meu critic toate detaliile.

— Poate, am răspuns, ştiind că asta îl va face să fie puţin nelinişstit, dar şi să se gândească la ceva care să mă facă să afirm cu siguranţă că e minunat.

— Hmm... a murmurat, ridicându-şi privirea spre cer. În scurt timp se vor vedea primele stele.

M-am aşezat pe păturică şi priveam bolta cerească, în aşteptarea lor. Castiel se apropie şi se aşează lângă mine. Am stat aşa un timp, fără ca vreunul din noi să zică ceva. La un moment dat, m-am mişcat puţin şi mi-am pus capul şi

mâna pe pieptul lui, în timp ce el îşi lăsă în mod instinctiv, uşor, mâna peste mine. Am închis ochii doar pentru câteva secunde şi am aşteptat.

— Castiel… De ce îţi bate inima aşa tare?

— Din cauza ta…

— Din cauza mea? am întrebat, ridicându-mă deasupra lui. Dar de ce?

— Fiindcă iubirea adevărată îţi face inima pur şi simplu să-ţi sară din piept.

— Şi unde ar vrea ea să se ducă, aşa, de una singură?

Mi-a zâmbit şi apoi şi-a pus mâna în dreptul inimii mele.

— Chiar aici.

M-am aşezat din nou, de data aceasta pe o parte, astfel încât să fiu faţă în faţă cu el.

— Ştii, Castiel… De ceva timp, mă frământă un gând…

— Ce anume?

— M-am tot gândit… îl priveam. Părea aşa blând în lumina palidă a luminilor din foişor. Santiel se poate întoarce şi… ştiu că nu are putere ca duh, dar…

— Doar dacă intră într-un trup şi reuşeşte să îl controleze.

Am tresărit. Credeam că va încerca să mă oprească din a vorbi despre asta, dar se părea că deschisesem un subiect ce-l măcinase şi pe

el.

— Întocmai, am confirmat.

— Îţi faci griji că se va întoarce?

— Sigur că da! Sunt convinsă de asta! Doar nu crezi că ne-a lăsat să scăpăm aşa uşor! Sunt îngrijorată pentru că trebuie să găsim neapărat o cale să-i distrugem sufletul. Doar aşa vom scăpa de el pentru totdeauna! Dar până atunci... spune-mi, Castiel, cum vom putea trăi noi ştiind că din orice colţ ne pândeşte pericolul? Oare mai este atât de mult timp cât credem noi?

— Nu, Caladwen. Nu mai este!

M-am tras puţin înapoi. Ştiam că îl frământa ceva. De asta nu mă oprise când am pomenit de Santiel.

— Ce ascunzi din nou de mine? am întrebat.

— De dimineaţă, când la palat se făceau ultimele pregătiri, am fost anunţat că o casă, ce se află nu departe de aici, a fost incendiată, îmi spuse fără să fiu nevoită să îl rog de mai multe ori.

— Trădători?

— Nu. Este un grup de silfi care îşi spun *Răzbunătorii*.

— Asta înseamnă că Santiel deja a găsit un trup numai bun de controlat şi acum îşi recrutează noi discipoli! Când aveai de gând să-mi spui?

— Mâine.

— Ştiu că nu ai vrut să-mi strici cea mai frumoasă zi din viaţa mea, dar asta era mult mai important.

— Eu m-am gândit doar la fericirea ta, iar tu meriţi asta mai mult decât oricine.

— Castiel, fericirea mea eşti tu. Poate să ia foc şi lumea asta nouă, dar atâta timp cât eu îmi dau ultima suflare în braţele tale, voi muri cu zâmbetul pe buze, fără să-mi pară rău de nimic.

Acum spune-mi. A cui casă a fost arsă?

— A părinţilor Vanyei.

— Almarea şi Nimwen? Dar asta e îngrozitor! Spune-mi, te rog, că sunt bine!

— Sunt în siguranţă, nu trebuie să îţi faci griji. *Protectorii* au avut grijă de ei. Am hotărât să nu-i spunem încă nimic Vanyei, pentru a nu se îngrijora.

— Stai puţin, cine sunt *Protectorii*? Nu am mai auzit de ei până acum.

— *Protectorii* sunt cei care ajută silfii de rând atunci când au loc dezastre. În principiu, fac acelaşi lucru ca noi. De asemenea, au luptat în război şi au scăpat cu toţii cu viaţă.

— Crezi că sunt în stare să facă mai mult de atât?

— La ce te gândeşti, Caladwen?

— La Santiel, desigur. Mă gândesc că ne-ar putea ajuta să ne dăm seama ce corp posedă şi,

când vom afla asta, nu mai rămâne decât să ne dăm seama cum să-i distrugem sufletul.

— Asta nu vom şti decât dacă îi întrebăm.

— Prea bine. Mâine la prima oră vreau să fie aduşi toţi aceşti protectori la castel.

— Crezi că e o idee bună?

— E singura! Îmi poţi spune mai multe despre ei?

— Sunt la fel de vechi ca *Elementele*, dar sunt aleşi doar dintre silfii secundari, în număr de nouă. Semnul lor este unul comun, şi anume litera „P”, tatuată pe umărul stâng. Au şi nişte linii ciudate în jurul ochilor, pictate în roşu şi negru, să nu fie recunoscuţi.

— Recunoscuţi de cine?

— Aparent, de noi.

— Imposibil! Cum să se teamă de noi, când avem acelaşi scop, să protejăm poporul? Şi unde mai pui faptul că s-au implicat în război?

— Caladwen, ei vor să ne ia locul. Vor să se lupte cu *Elementele* şi să ne elimine, fiindcă nu au avut dreptul de a concura şi ei pentru aceste titluri.

— Cât de mult ne urăsc?

— Atât de mult încât vor să ne distrugă.

— O să vadă ei ce înseamnă să te lupţi cu *Elementele*! Nici nu au idee cu cine se pun!

— Parcă trebuia să colaborăm pentru a-l învinge pe Santiel.

— Ştiu, Castiel, şi exact asta vom face, dar ţine minte că, dacă nu acceptă din prima oferta, nu o să îi implor să ne ajute!

— Sunt de acord cu tine! Şi acum, ai vrea să ne bucurăm de întâlnire şi să nu mai amestecăm îndatoririle cu viaţa noastră personală?

— Sigur, am zâmbit încercând să mă relaxez.

— Ştii, Caladwen. M-am gândit de atâtea ori la cum se va termina toată povestea asta şi surprinzător, în majoritatea cazurilor, totul avea un final cât se poate de fericit!

— Şi eu m-am gândit, dar am renunţat atunci când mi-a venit în minte gândul că eu îţi voi cauza moartea...

— Ba nu o vei face, draga mea. Mă privi fix. Eu am renunţat deja la nemurire, aşa că acum oricine îmi poate pune capăt zilelor.

— Ai renunţat la nemurire?! Dar de ce ai face una ca asta?

— La ce mi-ar folosi o veşnicie dacă nu o pot trăi alături de tine?

— Aşadar, ai renunţat la nemurire pentru mine?

— Dar pentru cine altcineva aş fi putut-o face, dacă nu pentru tine? Cu tine sunt fericit! Doar pentru tine vreau să mor!

— Şştt... i-am oprit buzele cu degetul. Să nu

mai spui asta niciodată! Decât să trăiesc fără tine, mai bine mă ucid cu propria sabie!

— Aşadar, vom muri împreună?

— Dacă ne-a fost dat să trăim unul în braţele celuilalt, de ce să nu şi murim astfel?

— Uite, Caladwen, o stea! mi-a atras imediat atenţia.

— E prima de pe cer! Oh, e aşa singură în marea asta de întuneric!

— Draga mea, în curând vor apărea şi celelalte. Până atunci... Permite-mi să ţi-o dăruiesc pe aceasta!

— Să mi-o dăruieşti? Dar poţi face aşa ceva?

— Sigur că da! Nu ştiai că prima stea de pe cer este cea pe care silfii le-o dăruiesc mireselor lor în ziua nunţii?

— Serios? Eu nu am auzit niciodată de asta!

— Ei bine, recunosc că ăsta e un secret ştiut numai de silfi, nu şi de silfe, spuse râzând.

— Hmm, dar să ştii că... eu nu vreau ca steaua mea să fie a tuturor! Apreciez gestul, dar ce ai zice dacă am alege o stea numai pentru noi?

— E o idee grozavă!

Ne-am îndreptat amândoi privirile spre cer. Ne-am ales o stea aproape la fel de strălucitoare ca prima, dar aşa de mică încât abia se zărea.

— Eşti sigur că aia e o stea, Castiel? E aşa

mică!

— Bineînţeles că e o stea şi, la cât de mică este, fii sigură că va fi atât de greu de găsit de altcineva, încât va fi numai a noastră!

— Prea bine! Acum hai să-i alegem un nume!

— Un nume, zici!?

— Da! Ca toţi să ştie că este a noastră!

— Hmm, ce zici de Caden sau poate... Tila?

— Nu... sună cam ciudat. Cum ţi se pare... Kala?

— Îmi place! Dar şi ce am zis eu suna aproape la fel!

— Off, lasă asta acum. Hai să o privim mai bine!

În clipa următoare însă, m-am ridicat în picioare speriată şi uitându-mă mai atent. Steluţa noastră abia vizibilă se îndreptă rapid spre pământ, lăsând în urmă o dâră albă şi subţire.

— Castiel, ai văzut asta? Steluţa noastră a căzut! se ridică şi el în picioare şi încercă să mă liniştească.

— Linişteşte-te, Caladwen! Probabil a intrat în vreun nor şi nu se mai vede.

— Nu, Castiel! Am văzut-o! Chiar am văzut-o cum a căzut!

— Şştt, gata, gata, îmi spuse în timp ce mă luă în braţe. E firesc să cadă. Aşa cum silfii şi

alte creaturi îşi găsesc sfârşitul, aşa şi steluţele se întâmplă să mai cadă uneori, dar asta nu trebuie să te îngrijoreze. A fost doar o coincidenţă că tocmai steluţa noastră a trebuit să cadă în noaptea asta.

— Nu, Castiel. Nu înţelegi! i-am spus în timp ce m-am îndepărtat de el neliniştită. Stelele căzătoare prevestesc dezastre. Ah! Aceea era tocmai steluţa noastră! Ar trebui să ne îngrijoreze!

— Dacă te face să te simţi mai bine, o să vorbim cu regii despre asta, mâine. E bine aşa?

Am dat din umeri şi am rămas încruntată. Se apropie de mine... Am tras cu ochiul înspre el. M-am înduioşat... Chiar voiam să avem un moment numai pentru noi, de fiecare dată când ne propunem, ceva neplăcut şi total neprevăzut ne strica totul. L-am privit cum stătea nemişcat lângă mine...

— Castiel, te rog, ia-mă în braţe şi nu-mi mai da drumul niciodată. Lasă-mă să aud fiecare bătaie a inimii tale!

Capitolul 28

A doua zi, dis-de-dimineaţă, mi-au fost aduşi cei nouă *Protectori.* Erau exact aşa cum mi-i descrisese Castiel. Erau cinci silfi şi patru silfe. I-am măsurat din priviri şi m-am uitat în special la

liniile de pe faţă, care nu mi se păreau a fi ceva deosebit. Culoarea neagră le înconjura ochii, iar cea roşie se întindea de-a lungul lor, formând un fel de mască.

— Desenele voastre reprezintă ceva anume? l-am întrebat pe unul din ei.

— Nimic ieşit din comun. Nu sunt simboluri, ci doar culorile vieţii şi ale morţii.

— Cu alte cuvinte, sunteţi atât de loiali cauzei voastre încât sunteţi dispuşi să vă daţi viaţa pentru ea?

— Bineînţeles! Nici nu încape îndoială că ar însemna altceva! a răspuns acelaşi silf.

— Hmm… misterioşi, loiali, curajoşi. Până acum mi-aţi făcut o impresie destul de bună, am spus fără a-i da timp şi lui Castiel să spună ceva. Spune-mi silfule, care e numele tău şi din ce neam faci parte?

— Mă numesc Numărul 7. Sunt silf „fără dorinţă”, dar asta nu mă face aşa cum cred cei mai mulţi dintre silfii principali, să ştiţi! Sunt la fel de hotărât şi de curajos ca toţi ceilalţi! mi-a răspuns fără a ezita.

— Cum… nu ai un nume? am întrebat surprinsă.

— Nu ne trebuie un nume atâta timp cât avem o cauză pentru care luptăm şi, în caz că vom muri apărând-o, doar atunci vom fi vrednici să primim un nume!

— Impresionant! am adăugat şi m-am apropiat la doar câţiva centimetri de el. Am cunoscut odată un silf „fără dorinţă” ca tine, care mi-a schimbat total părerea despre voi. Ar trebui ca toţi să ştie cine a fost şi ce a făcut el pentru mine.

— Dacă îmi acordaţi permisiunea, aş vrea să-l întâlnesc.

Am oftat adânc şi apoi l-am privit fix în ochi.

— Nu se poate, am zis. A murit pentru cauza sa. A murit apărându-mă pe mine…

— Dar măcar numele… a continuat.

— Lucmiel, am şoptit. Să nu îl uiţi niciodată şi te rog să răspândeşti vestea despre el. Merita mai mult decât i-a oferit lumea asta.

Se zărea pe faţa lui mândria că zvonurile care se răspândiseră despre ei nu erau în totalitate adevărate. M-am uitat şi la ceilalţi.

— Cine este Numărul 9? am întrebat.

— Eu, domniţă! mi-a răspuns ultimul din rând.

M-am apropiat de el. Chiar dacă avea chipul pictat, se zăreau trăsăturile frumoase ale feţei.

— Să fii mândru de numărul pe care îl porţi! Bineînţeles, până când vei avea un nume.

— Desigur! s-a înclinat, iar eu i-am întors gestul. Până la urmă… eu voiam să câştig simpatia lor, nu supunerea.

— Am auzit de ce aţi făcut acum două zile,

am adăugat, şi vă sunt recunoscătoare pentru asta!

— Aceasta ne este datoria! mi-au răspuns în cor.

— Este ciudat că luptăm împreună pentru aceeaşi cauză, şi totuşi am auzit că vreţi să ne luaţi locul. Este adevărat? I-am văzut privindu-se reciproc, dar fără a se grăbi să-mi dea un răspuns.

— Nu aţi auzit?! a intervenit Castiel. V-a fost adresată o întrebare!

— E în regulă, Castiel. Se pare că în privinţa asta nici ei nu ştiu ce vor.

— Vrem să demonstrăm că suntem la fel de importanţi ca şi *Elementele* şi să arătăm că avem toate calităţile pentru a putea participa şi noi la probele pentru aceste titluri! s-a auzit o voce autoritară.

— Ce număr eşti tu? am întrebat calm.

— Numărul 1! a răspuns el ferm.

— Eram convinsă! Dar să ştiţi că nimeni nu a spus că voi aţi fi neimportanţi. Dacă vă aduceţi aminte, *Al Cincilea Element* este o silfă de pădure şi nu a fost împiedicată de nimic ca să nu lupte în război şi să îşi câştige acest titlu!

— Ştim foarte bine asta! a spus un altul. Dar asta tot nu ne permite să participăm la probe! Şi dacă nu ştiai, şi noi am participat la război la cererea voastră şi am ieşit cu toţii victorioşi,

fără ca lumea să ştie măcar cine suntem!

— Am aflat şi… vă mulţumesc pentru asta! Dar nu credeţi că vreţi deja prea multe? Aţi făcut singuri o grupare la care noi nu avem voie să ne alăturăm. Nu că am vrea, dar asta ar însemna că suntem chit. Nu vă înţeleg, însă, sub nicio formă nemulţumirea! Suntem adepţii aceleiaşi cauze, iar eu consider că este important să o susţinem şi să luptăm împreună pentru ea, indiferent de ceea ce se va întâmpla! Nu modul în care o faci contează! Se auzeau murmure… Puternicul meu discurs nu le picase prea bine.

— Atunci pentru ce ne-ai chemat aici, dacă nu pentru a ne întrece cu voi?

— V-am chemat pentru o învoială, am răspuns grav.

— O învoială? Despre ce fel de învoială este vorba? m-a întrerupt de data aceea o silfă.

— Cred că aţi auzit cu toţii de Santiel, iar pe *Răzbunători* i-aţi întâlnit deja înaintea mea. Aşteptau să continui… Vreau să lucrăm împreună şi să arătăm tuturor că zvonurile duşmănirii noastre nu sunt adevărate. De altfel, eu nici măcar nu ştiam cine sunteţi până noaptea trecută. Le-am dat câteva momente să se hotărască, apoi i-am întrerupt. Aşadar, sunteţi de acord să nu existe între noi decât gânduri bune şi nicidecum sentimente de

superioritate sau de concurenţă?

— O să vă ajutăm să-i învingeţi pe *Răzbunători*, doar dacă ne permiteţi să participăm la probe! spuse din nou Numărul 1.

— Îmi pare rău, dar asta eu nu pot să fac, am spus calm.

— Voi nu aveţi sânge pur şi de aceea nu vă este îngăduit să luaţi parte la întrecere, m-a susţinut Castiel.

— Dar silfa aia cum a ajuns *Element*?! a spus pe un ton acid o altă silfă.

— Am răspuns deja la această întrebare! Silfo, ai grijă! Dacă mai îndrăzneşti vreodată să ridici tonul astfel la mine şi să mă tragi la răspundere pentru ceva ce nu mă priveşte, o să ai de-a face cu mine şi te asigur că o să-ţi pară rău! Silfa despre care vorbeşti îmi este cea mai bună prietenă şi chiar dacă nu ar fi, asta nu îţi permite să ai o aşa mare lipsă de respect faţă de ea!

Acum puteţi pleca! Înţelegerea pică!

Le-am întors spatele şi am auzit cum o sabie a fost scoasă din teacă în urma mea. Castiel făcu acelaşi lucru şi se năpusti asupra celui care încerca să mă atace.

— Cum îndrăzneşti să scoţi sabia împotriva ei?! Veţi putrezi cu toţii în temniţă!!

— Iertare, prinţe, dar ea ne vorbeşte nouă despre egalitate, când ne tratează ca pe nişte

sclavi! a spus silful spre apărarea sa.

M-am întors spre ei cu o furie ce greu mai putea fi stăpânită.

Am încercat însă să nu răbufnesc atât de tare. I-am făcut semn lui Castiel să-şi lase jos sabia, iar silful acela a făcut acelaşi lucru.

— Vă tratez ca pe nişte sclavi, zici? Atunci e clar că nu ai fost biciuit niciodată! Eu am fost prizoniera lui Santiel şi la fel şi celelalte *Elemente* şi, după cum bine ştii, unul dintre noi şi-a pierdut viaţa! Dacă tu spui că eşti tratat ca un sclav, fiindcă eu vreau doar să primesc înapoi respectul pe care ţi l-am arătat, înseamnă că nu ai nicio idee cum e să fii otrăvit, ţinut în lanţuri, biciuit în fiecare zi de cel puţin nouă ori şi bătut în frigul cel mai aprig al iernii! Şi cu siguranţă că nu ţi-ai văzut niciun membru al familiei murind chiar sub ochii tăi, iar tu să fi stat acolo neputincios pentru că nu puteai face nimic! Aşa că nu-mi vorbi tu mie de cât de neapreciat crezi că eşti! Acum plecaţi! Nu am nevoie de ajutorul vostru! Din câte vedeţi… mă pot descurca şi singură, iar dacă voi încă mai vreţi să ne luaţi locul, eu zic să vă răzgândiţi îndată. Aşa ceva este imposibil!

Protectorii au plecat fără să mai scoată niciun cuvânt, în schimb, Numărul 9 a fost singurul care şi-a cerut scuze, în şoaptă, pentru comportamentul „liderului” lor şi mi s-a

închinat.

I-am întors gestul, din respect.

— Ai o inimă bună, i-am spus. Nu lăsa pe nimeni să ţi-o otrăvească cu setea lor de putere! i-am spus, după care el mi-a mulţumit şi a ieşit în urma celorlalţi.

— Văd că ai prins drag de el, îmi spuse Castiel, privindu-l cum se îndepărta.

— Cine? Eu? Hai, mă laşi! Deja am început prost ziua, nu începe şi tu!

— Hmm... în regulă. Dar te-am avertizat că întâlnirea asta nu prea avea cum să se termine bine.

— Eh... măcar am încercat. Cu toţii meritărm măcar o şansă, nu-i aşa? Castiel a dat din cap în semn de aprobare.

— Şi acum, ce ai de gând să faci? Cum îi vom găsi pe *Răzbunători*?

— Mă gândesc să mă infiltrez printre *Protectori* şi să aflu ce pun la cale, am spus.

— De unde ştii că ar pune ceva la cale?

— E doar o bănuială pe care vreau să mi-o confirm. Sunt sigură că se vor implica în toată treaba asta şi vreau să ştiu cum.

— E destul de periculos, să ştii. Ce se întâmplă dacă vor descoperi cine eşti? a întrebat îngrijorat.

— Nu ştiu, şi nici nu vreau să mă gândesc, dar ce altă cale am?

— Putem mai întâi să-i spionăm şi dacă nu avem de ales…

Atunci luăm în calcul ideea ta.

— Nu ştiu dacă avem atâta timp la dispoziţie, am ezitat.

— Avem. Caladwen, ştiu că am jurat să te apăr mereu, dar dacă tu te bagi singură în gura lupului eu nu pot face nimic.

O să fie prea periculos să mă apropii şi… nu că m-aş teme de consecinţe, dar dacă se află de tine din cauza mea, atunci eu o să mă fac vinovat de tot ceea ce vei păţi după, şi nu vreau asta sub nicio formă!

— Castiel… chiar crezi că am fost prea dură cu ei?

— Nu. A fost o totală lipsă de respect din partea lor să te tragă la răspundere pentru ceva ce nu era treaba ta, aşa că normal că te-ai înfuriat. Şi eu aş fi făcut la fel!

— Mă bucur mult că tu eşti aici cu mine. Prezenţa ta îmi dă o stare de linişte şi siguranţă. Dar vreau să te întreb… de ce noi facem promisiuni pe care nu le putem ţine?

— Unele nu ne privesc, dar le facem ca să îi asigurăm pe cei dragi nouă de anumite lucruri.

— Chiar dacă ştiţi amândoi că acel lucru nu va fi mereu posibil?

— Chiar dacă…

— Caladwen, eşti bine?! Am auzit că unul din

Protectori a vrut să te atace! striga Fár care, după cum răsufla, alergă spre mine imediat ce auzi de incident.

— Sunt bine Fár, mulţumesc pentru grijă!

— Ah... întotdeauna, draga mea! Am un dispreţ total faţă de ei! Cum pot să fie atât de îngâmfaţi? a adăugat.

— Te-ai gândit vreodată că poate aşa suntem şi noi văzuţi?

Am întrebat-o şi, cu acele cuvinte, am părăsit încăperea. M-am îndreptat spre foişorul din grădină şi m-am ghemuit într-un colţ.

Peste puţin timp, mi s-a alăturat şi Castiel fără să spună nimic.

— Când o să începem să-i spionăm? l-am întrebat, însă fără a mă uita la el.

— Nu ştiu, Caladwen. Am obosit să tot fac asta. Oare când o să se termine toate?

— Cred că întrebarea corectă este „Dacă se vor termina...”.

Mai avem o singură luptă, Castiel, şi trebuie să o câştigăm!

— Ştii... Caladwen, nu e vina ta pentru comportamentul pe care îl ai acum. Războiul, moartea, rănile... Toate astea te schimbă şi te fac mai puternic, mai autoritar. Nu e vina ta că ei nu înţeleg prin ce ai trecut tu, dar nici a lor.

— Ştiu, Castiel, doar că nu vreau să fiu transformată în ceva ce nu sunt şi asta am

impresia că mi se întâmplă. De aceea, te rog să-mi spui unde greşesc şi să îmi aduci mereu aminte cine sunt cu adevărat, în regulă?

— Dacă tu vrei asta, atunci aşa o să fac! m-a asigurat.

— Ce zici dacă am începe chiar de azi căutările? Cu cât mai repede, cu atât mai bine, nu? Nu are rost să pierdem vremea, care şi aşa ne-a mai rămas foarte puţină, am intervenit.

— Dacă tu crezi că eşti pregătită chiar acum…

— Castiel, eu mereu trebuie să fiu pregătită! Noi toţi trebuie!

— Prea bine, atunci! O să-i anunţ şi pe ceilalţi. Dar de unde vrei să începem căutările? Noi nu ştim nimic despre ascunzătoarea lor sau a *Răzbunătorilor.*

— Cred că va trebui să mergem la casa care a fost incendiată, poate găsim ceva acolo, am spus.

— Şi să riscăm să afle Vanya?

— Ai tu un plan mai bun? am întrebat.

— Da… să nu o lăsăm să vină cu noi!

— Dar noi trebuie să fim mereu împreună! mi-am susţinut părerea.

— Ştiu, doar că nu avem de ales. Va fi foarte tulburată după ce va afla şi extrem de supărată pentru că nu i-am spus înainte, iar noi nu avem nevoie de asta acum. Şi… este doar o misiune

de spionaj, cred că ne vom descurca şi fără ea!

— Bine, Castiel. Anunţă-i pe ceilalţi. Eu voi aştepta aici.

S-a ridicat şi l-am privit cum se îndepărta. Pentru moment, am vrut să merg singură în acea misiune, dar am alungat repede acel gând din minte. Nu voiam să fiu independentă. Nu puteam!

Aveam nevoie de prietenii mei şi nu voiam să creadă şi ei că încercam să fac pe lidera şi pe importanta. Cu siguranţă, puteam deveni vulcanică, mereu nemulţumită de cum mergeau lucrurile, dornică de respect, despre care ştiam că nu se impunea, ci se câştiga…

Ah, cât aş fi vrut să fiu demnă de bunătatea şi iubirea lui Castiel. Atât de mult îmi doream ca el să fie mândru de mine!

El, regii, prietenii mei… întreg poporul! Se auzeau paşi venind spre mine. L-am zărit pe Castiel şi pe ceilalţi în urma lui. Eram din nou gata de plecare, dar mai întâi… Mai întâi trebuia să le cer iertare, pentru tot.

Capitolul 29

M-am ridicat şi, în timp ce s-au strâns în jurul meu, am luat cuvântul.

— Înainte de plecare, aş vrea să-mi cer scuze pentru comportamentul meu din ultima

vreme şi să vă spun că sunt profund recunoscătoare pentru toată înţelegerea pe care mi-aţi acordat-o şi de care am mare nevoie şi în continuare! Ştiu că în ultima vreme am devenit mai autoritară şi chiar puţin insuportabilă, dar promit că o să încerc să fiu din nou Caladwen, cea pe care cu toţii aţi cunoscut-o înainte ca toate astea să fi început!

— E în regulă, Caladwen! Apreciem gestul şi mulţumim că ne-ai cerut iertare. De aceea, cred că meriţi acelaşi lucru şi din partea noastră! a spus Fár.

— Cred că este momentul pentru o îmbrăţişare de grup!

A intervenit Sanya, care tot timpul era împotriva lucrurilor drăguţe şi siropoase.

— Nu ştiu ce să zic... Nu cred că ar fi corect faţă de Vanya, am spus în timp ce...

— Staţi! Aşteptaţi-mă şi pe mine! Nu mă puteţi lăsa aici! O să înnebunesc de atâta plictiseală! Vă rog, luaţi-mă şi pe mine!

Strigă desigur Vanya, care alerga cu o viteză uluitoare spre noi şi care bineînţeles că nu putea sta deoparte, în timp ce noi ne pregăteam de o nouă misiune.

— Dar Vanya, noi... a încercat să spună şi Rodwen ceva, ştiind şi el motivul pentru care nu am vrut ca ea să ni se alăture.

— Nu trebuie să vă mai fâstâciţi atâta! Ştiu

deja tot ce s-a întâmplat şi chiar apreciez că aţi vrut să nu mă faceţi să fiu distrasă de la lucrurile mai importante. Eu cred, însă, că sunteţi destul de inteligenţi încât să vă fi trecut prin cap că aflam eu până la urmă şi chiar nu mi se pare corect ca… doar pentru atât să nu mi se permită să vă însoţesc!

— Deci, eşti sigură că vrei să vii cu noi? a spus Sanya, în timp ce Vanya avu timp să-şi mai tragă puţin sufletul.

— Absolut! De ce crezi că am alergat ca o nebună până aici?

Şi până la urmă, important este că părinţii mei sunt bine şi au şi un loc unde să stea. Asta e tot ce contează!

— În regulă, atunci! Se pare că avem toţi membrii pentru îmbrăţişarea noastră de grup! a întrerupt-o Fár râzând.

Imediat după aceea, am plecat spre casa incendiată cu două zile în urmă, dar de data aceea fără cai. Era un risc prea mare pe care nu era nevoie să ni-l asumăm. Într-un fel… am avut şi noroc, pentru că nu era prea departe de castel.

— Shh! Linişte! Cred că cineva a ajuns înaintea noastră! ne-a avertizat Castiel, fapt care ne-a făcut pe toţi să ne ascundem în tufişurile alăturate cât puteam noi de bine.

— Sunt *Protectorii*, am şoptit. Ţi-am spus,

Castiel, că nu vor sta deoparte şi că mai mult ca sigur pun ceva la cale, ca să fie lăudaţi ei şi să picăm noi prost în faţa tuturor!

— Eh… măcar n-ai spus celebra replică „Ţi-am zis eu!”, mi-a zâmbit.

— De fapt, chiar am făcut-o, doar că într-un mod mai subtil şi se pare că tu nu ţi-ai dat seama.

— Tăceţi odată, altfel riscăm să ne audă! ne-a întrerupt Vanya. Cred că la următoarea misiune ştim deja cu toţii cine va fi lăsat la castel!

— Cu siguranţă nimeni! am şoptit, după care am încercat să mă apropii cât mai mult cu putinţă, să aud despre ce vorbeau *Protectorii.*

— Ai grijă, Caladwen! O să te vadă dacă te mai apropii mult! m-a avertizat Sanya.

— Ah! Sunt spini peste tot! Atât de mulţi spini! am apucat să spun şi o ramură mi-a zgâriat gâtul şi m-a făcut să scot un ţipăt scurt şi ascuţit de durere. *Protectorii* au luat-o la fugă…

— Rodwen, Sanya şi Vanya, veniţi cu mine! Tu, Fár, rămâi şi ajut-o, te rog, pe Caladwen! Haideţi, grăbiţi-vă, ne scapă! Şi în clipa următoare, Castiel şi ceilalţi s-au făcut nevăzuţi prin desişul din jur, iar Fár a rămas să îmi îngrijească zgârieturile.

— Off, Caladwen! Cum de numai tu ai un aşa

„noroc” să nu scapi din nicio misiune complet teafără?

— Crede-mă, Fár, că dacă aş putea, aş schimba asta! Ah!

Din cauza mea e posibil să fi pierdut singura ocazie de a afla unde se ascund *Protectorii* şi ce vor să pună la cale! Ahh!! Mai încet, Fár! Te rog! Ustură îngrozitor!

— Scuze, Caladwen, dar nu da vina pe mine că te-ai găsit să te ascunzi tocmai după o tufă de spini!

— Nu mă ascundeam după ea! Teoretic, încercam doar să aud ce vorbeau…

— Off, lasă asta acum. Să sperăm că ceilalţi vor reuşi să-i prindă şi să afle ceva de la ei.

Am scos un murmurat şi am aşteptat ca Fár să termine cu rănile mele.

— Şi acum ce facem? a zis. Nu ne putem întoarce la castel fără ceilalţi, dar nici să aşteptăm aici prea mult timp.

— Ce-ai zice dacă am arunca o privire în jur? Poate găsim ceva ce lor le-a scăpat din vedere, ceva care să sperăm că ne-ar putea duce la *Răzbunători.*

— Sau… poate vom găsi ceea ce şi ei căutau, a spus.

— Chiar crezi că au venit aici pentru ceva anume?

— Posibil, altfel de ce s-ar mai întoarce aici,

nu?

— Hmm… bună intuiţie, Fár! Să vedem dacă e adevărată!

Ne-am petrecut câteva ore căutând prin toate lucrurile arse ceva ce ne-ar fi putut duce la Santiel, dar nu am găsit nimic important. Singurul obiect găsit era un mic pumnal pe care erau gravate nişte însemne ciudate.

— Ce crezi că înseamnă, Caladwen?

— Nu am absolut nicio idee. Poate dacă îl ducem la castel o să ne poată spune regii ceva despre el.

— Uite, Caladwen, în curând se va întuneca, iar Castiel şi ceilalţi nu s-au întors. Dacă au nevoie de ajutor? a spus privind cerul îngrijorată.

— Sper din tot sufletul să te înşeli, Fár, fiindcă dacă au nevoie de ajutorul nostru, iar noi nu suntem acolo să îl oferim, nu mi-o voi ierta niciodată!

— Ştii, am vrut să te întreb… Cum a fost întâlnirea de ieri cu Castiel?

— A fost… destul de bine, cred.

— Doar atât?

— Da. Ne-am ales o stea care să fie numai a noastră. Una mică şi aproape invizibilă, dacă nu eşti dispus să priveşti cu atenţie pentru a o vedea.

— Cât de drăguţ! Abia aştept să apară

stelele să mi-o arăţi!

— Îmi pare rău, Fár, dar asta nu se poate. Mi-ar fi plăcut, dar...

— De ce nu?

— ... steaua noastră a căzut chiar în acea noapte.

— O stea căzătoare?! Dar asta e minunat!

— Minunat?! Fár, ai înnebunit?! O stea căzătoare prevesteşte răul, iar tu te bucuri pentru asta?

— Nici vorbă de aşa ceva! Nu ştiu ce poveşti ai auzit tu, dar eu am auzit numai de bine despre stelele căzătoare. Se zice că atunci când vezi una, trebuie să îţi pui o dorinţă şi ai foarte multe şanse ca ea să se îndeplinească!

— Eşti sigură? Asta schimbă tot ceea ce credeam despre ele.

Auzi la ea... să-mi pun o dorinţă... am răbufnit.

— E adevărat! Şi oricum prefer să cred asta, decât să îmi fie frică că ceva rău se va întâmpla din cauza unei biete steluţe căzătoare!

— Aşa uşor ne putem alege ce să credem?

— Sigur că da! Nu din asta e făcută întreaga viaţă? Din alegeri?

— Dar Fár, oare şi ele îşi pun dorinţe când noi „cădem”?

A tăcut şi a privit spre cer în loc de orice răspuns.

— Nu ştiu, Caladwen. Dar ăsta e felul meu de a spera că măcar un vis pe care îl am se va îndeplini, în ciuda faptului că cineva va trebui să plătească un preţ pentru asta.

— Şi dacă acel cineva eşti chiar tu?

— În mod normal... aşa ar trebui să fie. Să plătim pentru propriile noastre alegeri, dorinţe, dar se pare că ne pasă mai mult de noi înşine, decât de nişte biete steluţe care îşi iau rămas bun de la cer într-un mod atât de frumos, strălucind pentru noi, pentru ultima dată... a aşteptat o clipă, după care a continuat: Ştii, Caladwen, e destul de târziu...

— Să mai aşteptăm puţin, am rugat-o.

În câteva clipe s-au auzit nişte crengi rupându-se sub apăsarea grea a unor tălpi... Se apropiau în grabă de locul în care eram noi. Erau mulţi...

— Crezi că s-au întors? m-a întrebat Fár, care încerca să scruteze întunericul pentru a vedea ce sau cine se apropia.

— Ştim unde se ascund *Protectorii*! L-am urmărit pe unul din ei şi ne-a dus exact la locul lor de întâlnire! a spus Castiel imediat ce a ieşit de după copaci.

— Dar voi sunteţi bine? Aţi fost plecaţi atâta timp! am întrebat îngrijorată.

— Suntem bine, dar tu? Îmi pare nespus de rău că te-am lăsat aşa, dar nu puteam risca să-i

pierdem. Te rog, lasă-mă să văd..., s-a apropiat şi a atins uşor gâtul meu.

— E în regulă. Nu aş fi putut să mi-o iert niciodată dacă am fi eşuat din cauza mea! Fár a avut grijă de mine, nu îţi face griji! am spus, în timp ce el îmi privea zgârieturile care deja începuseră să se vindece.

— Dar *Răzbunătorii*? Aţi aflat ceva şi despre ei?

— Din păcate, nu... a spus Vanya.

— Dar am găsit noi ceva... ne-a întrerupt Fár. E un pumnal, dar nu ne dăm seama ce înseamnă simbolurile astea. Poate ştii tu..., a spus îndreptându-l spre Castiel, care l-a luat şi l-a privit cu atenţie.

— Înseamnă: „M-am întors şi sunt gata de...” A luat o scurtă pauză, în timp ce noi ceilalţi am aşteptat să continue...

„răzbunare...”.

— Santiel... s-a auzit cum toţi am şoptit ca un ecou...

— Înseamnă că acesta era pumnalul lui, iar el este acum conducătorul *Răzbunătorilor*? a întrebat Rodwen.

— Posibil... probabil..., am spus îngândurată.

— Şi acum ce facem? Nu mai avem niciun al punct de plecare.

— Nu ştiu, Vanya. Poate ar trebui să ne întoarcem la castel.

Deja s-a întunecat, iar noi nu putem înnopta aici.

— În regulă, atunci. Vom vedea ce ne rămâne de făcut mâine dimineaţă. Este de ajuns pentru o zi, a adăugat Castiel.

Am luat pumnalul şi ne-am întors la castel fără alte incidente neprevăzute. Acolo ne-am urat noapte bună şi fiecare a mers în camera lui. Eu şi Castiel nu am scos nicio vorbă până când nu ne-am aşezat sub pătura moale şi caldă care ne aştepta. Îmi era frig şi am încercat să îmi încălzesc picioarele mişcându-le. Castiel a simţit asta şi mi le-a acoperit cu ale sale. M-am ghemuit şi mai mult, iar el m-a înconjurat cu braţele sale puternice şi m-a strâns şi mai mult la piept. M-a acoperit cu trupul lui, astfel încât să-i simt căldura.

O veşnicie alături de el... O veşnicie în care să stăm mereu îmbrăţişaţi, iubindu-ne. Un loc în care să fim numai noi doi, unde să nu fim *deranjaţi de nimeni niciodată. O veşnicie într-o lume perfectă, alături de el...*

Capitolul 30

Dis-de-dimineaţă mă găseam lângă fereastră, gândindu-mă la ce ne-a mai rămas de făcut, neavând nicio pistă de unde să continuăm cercetările. Am aruncat o scurtă privire către

Castiel care încă dormea, după care am continuat să mă gândesc. S-a trezit după un timp, fiind deranjat de raza de soare ce i se aşează pe chip şi încerca să-i pătrundă printre pleoape.

— Bună dimineaţa, dragul meu! Cum a fost somnul?

— Mmm… a fost cam… scurt, a murmurat în timp ce îşi freca ochii pentru a se trezi mai bine.

Am râs şi l-am privit cum s-a ridicat încet şi s-a îndreptat spre mine. M-a sărutat pe frunte, iar eu i-am aranjat părul ciufulit ce îl făcea să semene cu un mic arici blond.

— Ştii, Caladwen, dacă aş putea să-ţi ofer doar un singur lucru în viaţa aceasta, ar fi posibilitatea să te vezi prin ochii mei.

Poate aşa ai realiza cât de mult însemni pentru mine!

Mi-am încleştat braţele în jurul lui, iar el şi le-a pus în jurul taliei mele şi am rămas aşa până când mi-am amintit că, mai întâi de toate, trebuia să câştigăm şi ultima bătălie ca să fim cu adevărat fericiţi.

— Cred că acum este momentul ca eu să acţionez, am şoptit.

S-a uitat la mine atât de atent încât am crezut că nu mă va lăsa să o fac.

— Te iubesc prea mult ca să te văd tristă sau, şi mai rău, să îţi dau voie să te duci la

moarte sigură. Ştiu, de altfel, că dacă îţi interzic să faci asta, mă vei urî şi dacă îţi permit şi vei păţi ceva, eu voi fi cel vinovat. M-a privit pentru o clipă, după care a continuat. Ai însă încuviinţarea mea! Ştiu că vrei să fim fericiţi!

Şi eu vreau!

M-am ridicat fără să-i mai spun ceva şi am mers să le caut pe Corya şi Melda. După mai multe minute, le-am găsit îndreptându-se spre bucătărie cu nişte mirodenii.

— Am nevoie de ajutorul vostru pentru a mă pregăti de o misiune. Sunteţi libere mai târziu?

— Sigur că da! mi-a răspuns Melda. O să venim imediat ce ducem astea la bucătărie. Unde o să te găsim?

— În camera mea. Aduceţi şi nişte vopsele... de fapt, numai roşu şi negru. Ahh, da... şi nişte pensule şi foarfeci!

— Vopseluri? a spus mirată Corya.

— Foarfeci? a întrebat şi Melda. Dar pentru ce?

— O să vedeţi în curând. Vă aştept!

Ne-am salutat şi ne-am despărţit. Trebuia să pun la cale un plan bun pentru a mă infiltra printre *Protectori*, fără a mă descoperi. Îmi stătea gândul numai la acel lucru. Totul trebuia să iasă perfect. Am ajuns din nou în camera mea, unde mă aştepta Castiel.

— Cum ai de gând să treci drept una de-ai

lor? m-a întrebat.

— Dacă vreau să trec neobservată, va trebui să arăt ca ei, corect?

— Şi crezi că asta e aşa uşor? Ei sunt nouă, Caladwen, şi se cunosc între ei. Crezi că nu îşi vor da seama ce se întâmplă când vor vedea că vrei să li te alături?

— Va trebui să iau locul unei silfe, dar chiar dacă pun o grămadă de vopsea... mă îndoiesc că voi semăna leit cu ea.

— Va trebui! Sunt sigur că nu o să aibă timp să organizeze probe pentru a alege un alt *Protector*. Încearcă, totuşi, să nu atragi prea mult atenţia asupra ta. Oricum, e nevoie ca ei să creadă asta doar până când ne dăm seama ce pun la cale ca să-l prindă pe Santiel şi să-i împiedicăm, a spus Castiel, după care a răsuflat adânc. Caladwen, tu crezi că va funcţiona?

— Nu ştiu, dar putem încerca, am aprobat. S-au auzit câteva bătăi în uşă.

— Cred că sunt Melda şi Corya, le-am rugat să mă ajute cu deghizarea. Puteţi intra! am spus mai tare, astfel încât să fiu sigură că cele două silfe din spatele uşii m-au auzit.

Au deschis uşa şi au înaintat stângaci din cauza braţelor pline de tot felul de nuanţe de vopsele. Eu şi Castiel ne-am grăbit să le ajutăm.

— Nu am ştiut exact de ce culori ai nevoie, aşa că am adus cât de multe am putut.

— Ohh, dar am spus doar roşu şi negru…

— Lasă asta, Caladwen… E mai bine să fim pregătite pentru orice!

— Dragă Melda, nici nu ştii câtă dreptate ai!

Am aşezat vopselele şi foarfecile de diferite mărimi pe un dulăpior şi m-am aşezat pe scaun în faţa oglinzii.

— Nu vreau să văd cum se termină asta, a spus Castiel şi a ieşit din cameră.

— În regulă, Caladwen. Ce ar trebui să facem, mai exact?

M-a întrebat Melda.

— Să-mi pictaţi faţa în roşu şi negru. Partea din jurul ochilor cu negru, iar de aici până aici cu roşu, am arătat cu degetul de-a lungul ochilor. Aveţi întrebări?

— Doar una… Ce nuanţă vrei să folosim? a întrebat Corya.

Am zâmbit. Eram absolut convinsă că aveau de gând să mă întrebe de ce trebuia să mă pictez pentru acea misiune, dar probabil îşi dădură seama că nu aveam cum să le spun şi oricum, nu ar fi înţeles. Voiau doar să ştie ce fel de nuanţe preferam. Dragile de ele! Am încercat să-mi aduc aminte cum era culoarea de pe feţele *Protectorilor* şi am ales dintre toate vopselele aduse cele mai aprinse două culori.

— Acestea, am spus şi le-am arătat cu degetul, chiar dacă ştiam că nu era frumos ceea

ce am făcut, dar până la urmă…

Erau doar nişte vopsele. Ele nu aveau sentimente sau suflet, aşa că nu puteau fi rănite ca noi. De fapt, nu puteau fi rănite deloc.

— În regulă, a spus Corya. Acum… va trebui să închizi ochii până ce totul va fi gata.

— Trebuie să-i ţin închişi tot timpul? am ripostat, fără să cred că aveam oricum de ales.

— Întocmai… a murmurat Melda, fără să mai adauge ceva.

— Dacă aşa ziceţi voi… am închis ochii şi i-am ţinut aşa preţ de câteva minute bune.

Simţeam pensulele cum se mişcau în voie pe faţa mea, reci, umede, moi… După, au urmat câteva clipe de şuşoteli…

— Uite, Caladwen… Noi am încercat şi ne-am dat toată silinţa să facem ce ne-ai rugat, dar nu suntem sigure că a ieşit aşa cum ar fi trebuit… a zis Melda, încercând să mă facă să nu mă îngrijorez. Auzind spusele ei, am tras aer în piept şi mi-am deschis încet ochii. Într-adevăr, arătam ciudat cu toată culoarea aceea ce îmi acoperea faţa, dar după un timp am început să mă obişnuiesc.

— Mai ai nevoie de ajutorul nostru? m-a întrebat Melda.

— De fapt, da… Aş avea nevoie să îmi faceţi litera „P” pe umărul stâng şi să-mi tăiaţi părul.

La început au afişat numai priviri speriate,

dar au înţeles, până la urmă, că fără sacrificiu nu se poate realiza nimic.

— Litera „P”, zici?

— Da, Corya.

— Hmm… bine. Şi ce culoare?

În momentul acela m-am blocat. Nu văzusem semnul lor şi nu ştiam exact dacă are ceva deosebit sau nu şi, mai ales, nu aveam nicio idee despre ce culoare ar fi trebuit să fie. Pentru moment m-am gândit să îl întreb pe Castiel, dar mai mult ca sigur mi-ar fi spus deja. Ştia cât de important era ca misiunea aceea să meargă.

— Negru… am spus în cele din urmă, rugându-mă să am noroc şi să scap din acea încercare cu bine.

— E gata…, a spus Corya în timp ce închidea tubul cu vopsea.

M-am răsucit şi m-am uitat în oglindă la umărul meu. Arăta, ce-i drept, ca un simbol, dar întrebarea ce mi se întipări bine în minte era „Oare chiar aşa arătau semnele Pr*otectorilor?”*.

Aceea, din păcate, aveam să descopăr singură.

— Mulţumesc, fetelor! am spus pe un ton grav.

— Cât de scurt vrei părul? m-a întrebat Melda, după ce a privit îndelung în oglindă.

— Până la umeri, am răspuns şi am făcut un

gest cu mâna ca să fiu mai precisă.

În alte câteva minute bune transformarea fusese în sfârşit completă. Arătam ca una dintre silfele din echipa *Protectorilor*, iar tot ce îmi mai rămăsese de făcut era s-o elimin pe una dintre ele şi să-i iau locul.

— Vai, Caladwen! E atât de scurt! a spus îngrijorată Corya.

— Ştiu, dar a trebuit să fac asta. Chiar arăt aşa ciudat? am întrebat, încercând să le câştig simpatia.

— Nu chiar... Doar că nu prea credem că ţi se potriveşte aşa de... bine, a intervenit Melda.

— E în regulă, am spus abătută. Va creşte la loc.

— Noi o să plecăm, m-a anunţat Corya. Dacă mai ai nevoie de ceva...

— O să vă anunţ. Vă mulţumesc...

— Pentru puţin, Caladwen! m-a întrerupt Melda.

Cele două silfe au luat vopselele şi s-au îndreptat spre uşă chiar în momentul în care Castiel a deschis-o. Ele au părăsit încăperea, iar Castiel s-a apropiat de mine. S-a oprit în spatele meu şi a început să-mi mângâie părul atât de scurt.

— Ce ai făcut, Caladwen..., a şoptit în timp ce privea trist în oglindă.

— Oh, Castiel, crezi că eu am vrut? Am făcut

asta doar fiindcă a trebuit! Putea fi şi mai rău de atât. Arăt chiar atât de îngrozitor?

— Nu, nu e asta. Tu eşti frumoasă mereu şi asta pentru că ce ai tu în inimă se poate vedea atunci când cineva se uită la tine.

— Dar dacă ceilalţi nu văd?

— Atunci înseamnă că nu înţeleg adevărata frumuseţe. Dar nu îţi face griji! Din fericire, eu o înţeleg! Şi o să îţi spun asta până când părul îţi va creşte la loc şi te vei simţi din nou tu!

— Dar va dura atât de mult! am spus şi m-am ridicat de pe scaun.

— Nu contează! a ridicat puţin vocea şi m-a prins de mână.

Eu o să fiu mereu aici şi o să te iubesc orice s-ar întâmpla!

Eu pot să îţi văd interiorul indiferent de cum arăţi la exterior!

Caladwen, eu pot să te iubesc oricum ai fi! Crezi că asta nu este de ajuns?

— Oh, Castiel... Asta este mai mult decât suficient! l-am îmbrăţişat, dar acel gest nu a durat prea mult. Odată ce mi-am ridicat privirea, am văzut în oglindă picturile din jurul ochilor.

— Trebuie să plec, Castiel... Nu am timp de pierdut!

— Lasă-mă să vin cu tine! Măcar până la ascunzătoare! a insistat.

— Chiar mă gândeam când aveai de gând să mă întrebi asta!

Am râs şi am ieşit din castel fără să ne uităm înapoi. Am luat-o pe tot felul de scurtături şi am ajuns într-un final la ascunzătoarea *Protectorilor,* în interiorul căreia se zăreau mişcându-se nişte umbre.

— Se pare că am ajuns exact la timp! a spus Castiel.

— Da, aşa e! Doar că… am aruncat o privire în jur. O vezi pe silfa de acolo?

— Măi să fie! Arată exact ca tine!

— Da, ştiu. Trebuie să o ucid şi să-i iau locul. Ai vreo idee cum să fac asta fără ca ceilalţi să observe?

— Hmm… Poate dacă am crea o diversiune?

— E o idee bună, dar ce siguranţă avem noi că o va lăsa tocmai pe ea de strajă?

— Din câte observ, e cam neîndemânatică şi nu o văd a avea un talent strălucit în luptă. Am putea încerca!

— Prea bine. Tu îi atragi pe o parte din ei cât de departe poţi în partea aceea (i-am făcut semn cu mâna), iar eu o să fac acelaşi lucru cu restul în partea opusă, să-i despărţim.

— Dar Caladwen! Noi suntem doar doi, iar ei sunt nouă! a spus părând puţin îngrijorat. Ne-ar fi trebuit şi ajutorul celorlalte *Elemente*…

— Şi îl aveţi! strigă Vanya, care tocmai a

ajuns în dreptul nostru abia respirând.

În spatele ei, Rodwen, Fár, Sanya şi Turegal înaintau spre noi.

— Shh!! Aţi înnebunit cu toţii de strigaţi atât de tare?! Şi cum se poate să vă nimeriţi şi voi tocmai aici şi… tocmai acum?

— Ce? Credeaţi că nu o să aflăm ce puneţi la cale? mi-a spus Fár. Eu te cunosc cel mai bine! Mi-am dat seama că o schimbare aşa de mare ca asta putea fi doar pentru o misiune foarte importantă!

— Stai puţin, Fár! Vrei să spui că m-ai recunoscut?

— Bineînţeles! Te-aş recunoaşte şi dintr-o mie de silfe care ar arăta exact ca tine!

— Păi… sinceră să fiu, mă cam aşteptam la asta. Dar vă rog, imediat ce îi despărţim şi reuşesc să îi iau locul silfei de acolo (am arătat înspre ea) să plecaţi. Este foarte riscant şi dacă ne descoperă acum, o să cred că mi-am tăiat părul degeaba!

S-au uitat puţin ciudat la mine, dar nu ştiam dacă înţelegeau că eu chiar sufeream din cauza aceea. El era parte din mine, o parte importantă… Zis şi făcut. Ne-am despărţit şi am momit fiecare câţi silfi am putut, iar eu mi-am putut ucide sosia fără ca ceilalţi *Protectori* să bănuiască ceva. Rodwen, care era cel mai aproape de mine, a luat silfa şi a ascuns-o

undeva unde nu putea fi găsită. Am înaintat uşor pe unde venise ea şi m-am prefăcut că cercetez împrejurimile după zgomotele ciudate făcute de prietenii mei. Imediat un *Protector* a venit din spate şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Ei… ai găsit ceva? a întrebat.

L-am recunoscut imediat. Era chiar Numărul 9. I-am privit ochii căprui şi i-am admirat părul brunet, frumos aranjat.

— Aa… nu! Nu e nimic aici! Poate au găsit ceilalţi ceva! m-a privit preţ de o clipă, în timp ce eu înghiţeam în sec, sperând că nu o să mă recunoască.

— Ai ochi frumoşi, mi-a spus. Au aceeaşi culoare ca ai mei!

— Dar aşa i-am avut dintotdeauna! Nu ştiu cum de nu ai remarcat până acum!

— Hmm… poate am remarcat, dar poate nu am avut curajul să ţi-o spun până acum, sau poate n-am avut ocazia…

— Poate… am spus încercând să-mi păstrez calmul.

Ce a vrut oare să spună cu asta? Nu… Te rog, nu! Sper că nu era îndrăgostit de silfa pe care tocmai o ucisesem! Am început să tremur. Oare va *şti* că nu sunt ea? Oare le va spune şi celorlalţi asta?

— Prea bine, atunci să mergem! Ne-am îndepărtat cam mult.

Cred că ceilalţi au început deja să ne caute! mi-a spus şi ne-am îndreptat spre ascunzătoare.

— Da… Sigur! Să mergem!

L-am urmat, încercând să ţin pasul cu el. Deodată l-am zărit pe Castiel după unul dintre tufişurile din apropiere. Se uita la mine şi îşi strânse pumnii, semn că trebuia să fiu tare. Şi-a pus apoi mâna în dreptul inimii, strânsă ca într-un pumn, şi a făcut acelaşi semn ca al regelui la ceremonia de înaintare în grad: semnul regatului Azgad. Am făcut şi eu la fel, după care m-am grăbit să văd pe unde o luase *Protectorul.* M-am îndreptat într-acolo, în timp ce Castiel dispăru printre tufişuri.

Acum eşti pe cont propriu, Caladwen! A *cum cu toţii se bazează pe tine!*

Capitolul 31

Imediat am ajuns în mijlocul *Protectorilor* şi deja simţeam cum mă priveau bănuitori.

— Alinierea! strigă Numărul 1.

Imediat silfii s-au aşezat în linie unii lângă alţii, iar eu m-am pus derutată la capătul şirului, lângă cel de-al 9-lea silf. Liderul lor ne privea atent.

— Numărul 5! a strigat deodată cu putere, făcându-mă să tresar. Numărul 5! a strigat din nou, dar nimeni nu a răspuns.

Am fost împinsă în faţă de silful de lângă mine, şi atunci mi-am dat seama. Eu eram Numărul 5 şi nu... nu eram aşezată unde trebuia. S-a apropiat de mine şi mi-a pus mâna pe bărbie ca să mă facă să îl privesc în ochi, dar eu mi-am întors puţin capul să-l evit.

„Ce *tot faci, Caladwen! Trebuie să fii supusă! Nu mai fă pe şefa şi uită-te în ochii lui, dacă asta trebuie s*ă faci!*”* L-am privit, în cele din urmă, şi am înghiţit în sec.

Te rog nu bănui nimic, te rog nu bănui nimic...

— Vino aici, mi-a spus. Vreau să ne faci o demonstraţie de luptă.

— Luptă?! au început toţi să râdă.

— Nici nu ştiu cum de biata asta silfă a ajuns *Protectoare* la cât de neîndemânatică e! continuă unul dintre ei.

— Poate s-a mai antrenat între timp. Haide! Te vei lupta cu mine, luă din nou cuvântul „Liderul”.

Abia aştept să şterg cu tine pe jos, împieliţatule*!* am gândit.

Ne-am aşezat faţă în faţă şi până să îmi dau seama cum ar fi trebuit să mă lupt cu el am fost deja doborâtă.

Joci murdar, hă? Tocmai ai făcut cea mai mare greşeală a vieţii tale!

M-am ridicat înainte ca sabia lui să mă

lovească şi eram din nou gata de atac. A lovit încă o dată, dar m-am ferit şi l-am împins de la spate cât de tare am putut. Mi-am ridicat sabia să îl lovesc, dar s-a apărat şi a opus rezistenţă asupra sabiei mele, care a făcut să se încrucişeze cu a sa. Era mai puternic şi îmi împingea arma, forţându-mă să mă las din ce în ce mai tare spre pământ.

Haide, Caladwen, poţi să o faci! Câştigă-ţi respectul şi află ce pun la cale pentru a-i prinde pe Răzbunători!

Nu mă puteam ridica, iar el continua să mă împingă şi mai tare. Am observat, totuşi, că a slăbit strânsoarea sabiei lui pentru o clipă şi am profitat de ocazie ca să îmi adun toate forţele şi să nu fiu trântită la pământ. Am scos un ţipăt şi l-am împins suficient de mult încât să mă ridic şi să îi lovesc piciorul, răsucindu-mă şi punându-i sabia la gât. Toţi erau uimiţi de-a dreptul.

— De-ajuns! a strigat adversarul meu. Se pare că antrenamentul tău a dat roade. Felicitări… a spus nu prea încântat. În câteva minute să vă pregătiţi de întâlnire! Vom stabili atunci planul de atac!

Silfii şi-au arătat respectul faţă de el şi s-au împrăştiat. Toţi, în afară de unul…

— Bună treabă, Caladwen! Merita să fie pus la punct şi mai ales de o silfă! I-ai dat o adevărată lecţie arogantului ăluia!

În acel moment am rămas cu gura căscată. Cum m-a recunoscut atât de repede?! Atât de evidentă a fost deghizarea mea?! Imposibil! Nici măcar nu ştiam dacă să mă bucur sau nu… El află de mine, dar nu a spus nimănui niciun cuvânt. Ce putea oare să însemne aceea? Oare puteam să am încredere în el? Nu, era prea devreme. Era prea devreme să pot oferi încrederea mea cuiva!

— Cine… eu? Domniţa regatului Azgad? Mi-ar fi plăcut, dar nu am eu norocul ăsta! Ce ţi-a venit aşa dintr-odată? Poate te-a lovit la cap unul din *Elementele* alea când ne-au atacat…

— Este în regulă, domniţă! Te asigur că nu trebuie să te prefaci faţă de mine. Mai bine chinuie-te, să nu îşi dea seama şi ceilalţi. Şi nu îţi fă griji! Nu o să spun nimănui!

— Prea bine atunci! Dar de unde ştiu eu că pot avea încredere în tine? Şi cum m-ai descoperit? Uite! Mi-am tăiat până şi părul pentru deghizarea asta! Nici chiar eu nu mă mai recunoşteam!

Dar tu…

— Dacă voiam să le spun şi celorlalţi, aş fi făcut-o până acum.

Cât despre treaba cu deghizatul… Păi… Te-am privit în ochi şi ţi-am auzit vocea. Oricine ţi-ar fi auzit-o, i-ar fi rămas întipărită în minte pe veci. Ar fi recunoscut-o chiar şi dintr-o mie de

alte voci!

— Bine, dar... şi ceilalţi m-au auzit vorbind. Atunci ei de ce nu m-au recunoscut?

— Poate... pentru că nu au ştiut să asculte...

— Hei, voi doi! Întâlnirea a început! Mişcaţi-vă odată până când nu se va înfuria Stăpânul! a strigat la noi un silf.

— Ah, încă ceva... am apucat să spun în timp ce ne îndreptam spre locul întâlnirii. Toată treaba cu numerele mi se pare o porcărie şi e şi foarte obositor. Aş vrea să te strig pe nume, pentru că sunt sigură că ai unul. Sunt sigură că voi toţi aveţi un nume, chiar dacă nu vreţi s-o recunoaşteţi! Asta, bineînţeles, doar dacă îmi permiţi...

— Mi se pare corect! a spus. Eu îţi ştiu numele, aşa că ar trebui ca şi tu să îl ştii pe al meu.

M-a fixat cu privirea şi a rostit încet: Kále. Am zâmbit.

— Şi cel al „arogantului” ăluia? am spus folosind apelativul dat de el.

— Numele lui e Dymas.

Nu am apucat să răspund... ajunseserăm în camera unde se ţinea întâlnirea. Toţi erau aşezaţi în jurul unei mese mari din lemn, în mijlocul căreia se afla o hartă.

— Era şi timpul să veniţi! spuse Dymas. Am zis câteva minute, nu câteva ore! Să nu se mai

repete!

Nu-mi pune răbdarea la încercare, Dymas, căci are şi *ea o limită! Treci odată la subiect şi spune cum ai de g*ând să îi prinzi pe Răzbunători*!*

— În regulă… a început. După cum bine ştiţi, *Răzbunătorii* au ascunzătoarea aici, spuse arătând pe hartă un loc nu departe de Avia[23], locul unde ne aflam noi. O să îi atacăm la noapte şi pentru asta va trebui să călărim tot restul zilei. Am primit informaţii despre *Elemente*. Se pare că încă nu au de gând să acţioneze. Cred, însă, că ar trebui să ne îngrijoreze plecarea domniţei Caladwen de la castel, a continuat pe un ton grav.

În clipa următoare, eu şi Kále ne-am aruncat priviri uimite pe furiş, pentru că mai ales eu, nu aveam absolut nicio idee cum aflase el că „domniţa Caladwen” plecase de la castel.

— Acestea fiind spuse, aveţi alte câteva minute să vă pregătiţi caii, după care vom pleca! mai zise el.

Am ieşit din încăpere şi am mers în spatele lui Kále până când am ajuns într-un loc puţin mai ferit, unde puteam discuta în linişte, fără a ne fi teamă că cineva ne ascultă.

— Planul e simplu, chiar dacă ne bate la cap să îl ţinem minte, a început el. Odată ajunşi

23 *Aşezare din regiunea Talion, aproape de Pădurea Aran.*

acolo, aşteptăm semnalul lui Dymas şi ucidem tot ce prindem, în afară de liderul lor, pe care îl vom păstra ca dovadă că noi i-am nimicit.

— Şi credeţi că asta vă va face să fiţi mai presus de *Elemente*?

— Eu am început să nu mai cred în nimic. Ştiu că există ceva în lumea asta pentru care merită să lupţi. Până şi silful ăla „fără dorinţă”, Eris, ştie asta, dar să fiu mai bun decât alţii nu e pe lista mea de „lucruri pentru care merită să lupţi” şi nu va fi niciodată.

M-am aşezat lângă el şi am privit înainte.

— E bine dacă nu eşti de acord cu Dymas. Dar atunci, de ce ai ales să fii *Protector*?

— Pentru că înainte era altfel…

— Ce vrei să spui cu asta?

— Înainte să vină el, noi eram dedicaţi cauzei noastre trup şi suflet. Pentru noi nu conta cine primea laude şi cine nu. Noi eram bucuroşi doar prin simplul fapt că cei pe care îi ajutam ne mulţumeau.

— Ai o inimă bună, am şoptit.

— Este deja a doua oară când îmi spui asta, dar nu mi-ai spus niciodată ce înseamnă cu adevărat să ai o inimă bună.

— Kále, trebuie să înţelegi că toţi suntem la fel şi diferiţi în acelaşi timp. Ştiu însă că oricum am fi, în fiecare din noi există un strop de bunătate şi milă. Asta înseamnă să ai o inimă

bună şi frumoasă: să dai şi altora din ea ca să-i faci fericiţi, chiar dacă probabil nu vei primi nimic în schimb.

— Să dau celorlalţi silfi din inima mea? a spus surprins. Dar dacă fac asta şi nu primesc nimic înapoi, atunci în loc de o inimă frumoasă o să am doar bucăţele!

— Nu. O inimă care nu a dat nimic niciodată este o inimă perfectă. În schimb, dacă oferi câte puţin din inima ta celor din jur, deşi vei rămâne doar cu bucăţele, vei avea o inimă frumoasă!

— O inimă perfectă în schimbul uneia frumoase… a şoptit.

Am închis apoi ochii şi am tăcut pentru câteva clipe, după care Kále s-a hotărât să rupă tăcerea ce se instalase între noi.

— Acum te gândeşti la el?

— La cine te referi? am întrebat.

— La Castiel…

— Ah, mereu mă gândesc la el!

— E aşa norocos să te aibă şi să fie singurul care are dreptul să te iubească… a spus abătut.

— Toţi avem dreptul la iubire, Kále, dar nu toţi au obligaţia de a o oferi înapoi…

— Îmi spui că pot să te iubesc?

— Îţi spun că tu alegi asta. Dar eu deja mi-am oferit iubirea altcuiva şi nu ar fi corect faţă de tine.

— Sentimentele tale pentru el sunt mult

prea puternice!

— Aşa şi trebuie! Asta e iubirea... Să te îndrăgosteşti în fiecare zi de acel cineva, care ar renunţa la fericirea lui pentru tine.

— Aş vrea şi eu iubirea asta...

— E imposibil. Nicio iubire nu seamănă cu alta. Fiecare e unică, fiecare are propriile ei gesturi de alint, de afecţiune, de dragoste şi fiecare are mireasma ei!

— Iubirea ta, Caladwen, ce mireasmă are?

Am zâmbit.

— Iubirea mea are mireasma hainelor lui, a pielii sale şi a trandafirilor roşii pe care mi-i aduce atunci când mă aştept mai puţin. Iubirea mea are mireasma fericirii!

A aşteptat puţin după care m-a întrebat.

— Tu plângi?

— Sigur că da! am răspuns surprinsă de întrebarea lui.

— Dar... de ce plângi dacă eşti fericită?

— Pentru că trăiesc! Şi... tot ce-i pe acest pământ are nevoie să plângă...

— Crezi că voi găsi vreodată fericirea? m-a întrebat din nou.

— Nu. Fericirea te găseşte pe tine! Nu trebuie să o cauţi, fiindcă astfel rişti să nu o ai niciodată!

M-am întors spre el şi mi-am pus mâna pe umărul său.

— Într-o zi vei fi totul pentru cineva. Trebuie doar să ai răbdare!

Am observat că era din ce în ce mai abătut. Aş fi vrut să fac ceva pentru el, să-l ajut…

— Eşti bine? am şoptit în cele din urmă.

— N-am nimic. Doar că am prostul obicei să tânjesc după lucrurile care mă omoară şi nu există nicio cale să pot schimba asta.

— Ştii, Kále… Eu nu o să stau mult aici. O să plec imediat ce îi opresc pe *Răzbunători* şi îl prind pe liderul lor. E o poveste cam… lungă, am adăugat când am văzut că era ceva ce nu înţelegea. Crezi că ai putea să mă uiţi? De altfel, nici nu ştiu cum de ai putut să ţii la mine într-un timp atât de scurt. După doar câteva priviri… Eu chiar nu vreau să îţi fac rău!

— Domniţă, nu poţi să scoţi din minte pe cineva care ţi-a rămas în inimă, mi-a spus rapid, apoi s-a ridicat şi s-a grăbit să pregătească caii.

M-am luat după el şi am încercat să mă port normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Poftim. Acesta este calul tău. L-am pregătit pentru tine.

— Îţi mulţumesc! i-am spus şi m-am urcat în şa, urmând ca şi el să facă acelaşi lucru.

— Haideţi! Să mergem! a ordonat Eris.

Am zâmbit. Acum el avea un nume şi eu puteam să i-l rostesc, chiar şi numai în mintea mea. Pentru mine, ei niciodată nu aveau să fie

doar nişte numere. Pentru mine, ei erau...

Prieteni. Ceilalţi silfi şi-au luat şi ei caii şi am pornit la drum. În curând avea să se termine totul. Aş fi vrut să anunţ *Elementele* despre cele întâmplate, dar cum aş fi putut lipsi? M-aş fi dat imediat de gol!

Ah! Dacă nu *voi face ceva... Protectorii* îi vor *nimici pe Răzbunători şi vor avea destul curaj să ne înfrunte şi pe noi.*

Cum o să pot să duc vestea la castel? Gândeşte, Caladwen...

Gândeşte! Trebuie să fie o cale. Întotdeauna este!

Capitolul 32

Seara s-a lăsat cu repeziciune, iar noi mai aveam încă vreo jumătate de drum de parcurs.

— În felul acesta, vom ajunge abia dimineaţă şi ne este imposibil să pornim un atac în plină zi, spuse Dymas. Vom poposi aici peste noapte, aşa că mergeţi şi aduceţi nişte lemne pentru foc. În curând se va întuneca de-a binelea, iar noi trebuie să pregătim tabăra.

Am mers să adunăm lemne, iar eu încercam, în continuare, să mă gândesc la o soluţie de a-mi anunţa prietenii despre ce puneau la cale *Protectorii* şi nu eram atentă la zgomotul de paşi din urma mea.

— Cum ai de gând să anunţi *Elementele* despre plan? îmi întrerupse Kále gândurile.

— Ah… tu erai! M-ai speriat foarte tare!

— Îmi pare rău. Nu am vrut.

— E în regulă. Ştii… Eu chiar acum mă gândeam la acelaşi lucru.

Chiar în acel moment s-a auzit un foşnet dintr-un tufiş şi printre frunze am putut zări nişte şuviţe blonde.

— Castiel… am şoptit, fără să-mi dau seama.

— Ai spus ceva? m-a întrebat Kále.

— Ăă… nu. Eu doar… O să merg acolo pentru a aduce mai multe lemne.

— În regulă, atunci. Te pot însoţi dacă doreşti. Nu aş vrea să păţeşti ceva…

— Ah, nu! Chiar nu este nevoie! Mă descurc! O să mă întorc imediat!

— Cum doreşti… a apucat să îmi mai spună, înainte să mă vadă îndepărtându-mă de el.

M-am asigurat că sunt suficient de departe, iar Castiel apăru imediat de după unul dintre tufişuri chiar în faţa mea. Mi-a pus imediat mâna la gură ca nu cumva să ţip din cauza sperieturii şi să mă audă ceilalţi silfi din împrejurimi. Când a văzut că totul era în regulă, şi-a lăsat în jos mâna şi am început să vorbesc.

— Aşa ştii tu să te ascunzi?! Oricine te putea vedea sau auzi!

— Am avut grijă, Caladwen. Te rog… Nu mai

fi aşa de speriată!

— Dar ce cauţi aici? Ne-ai urmărit tot drumul?

— Afirmativ! Am făcut asta în caz că aveai nevoie de ajutor şi dacă aveai să ne transmiţi ceva în legătură cu ce pun la cale *Protectorii.*

— Eşti genial, Castiel! Am aflat că ascunzătoarea *Răzbunătorilor* se află undeva nu departe de Avia. Noi vom ajunge acolo mâine şi îi vom ataca, probabil când se va lăsa noaptea. Castiel… Trebuie să te întorci imediat la castel şi să anunţi *Elementele*. Am nevoie să fiţi acolo când noi vom ataca!

— Nu se poate, Caladwen! Gândeşte-te numai! Noi suntem şase, iar Protectorii nouă! Unde mai pui la socoteală şi inamicii care ar putea fi zeci!

— Acum nu mai sunt nouă, am spus şi m-am uitat atent la el.

— Dar tot rămân opt!

— Sunt slabi, Castiel! În primele mele minute de deghizare l-am doborât pe liderul lor, Dymas!

— Pe Numărul 1?

— Întocmai!

— Dar e prea periculos! Nici uniţi nu ştiu dacă o să facem faţă…

— Crezi că eu vreau să mă lupt cu ei?! Bineînţeles că nu! Dar ce altceva putem face?

Nu vor să fim aliaţi. Ştii doar că le-am propus asta o dată!

— Eu zic să încercăm din nou!

— Dar am jurat că nu o să îi implor să facă asta dacă nu vor!

— Şi vrei să rişti ca unii din prietenii tăi să moară?

— Nu aş risca asta pentru nimic în lume, Castiel, iar tu ştii prea bine!

— Atunci o să le mai dai încă o şansă?

— Dar cum? Sunt sigură că nu vor fi prea fericiţi dacă le voi dezvălui cine sunt chiar acum.

— Caladwen, trebuie să plec!

Un *Protector* se apropia de noi. M-am întors rapid în timp ce Castiel se făcu nevăzut în ascunzătoarea sa.

— E în regulă, am şoptit. El ştie cine sunt. El e Kále, Numărul 9. Castiel apăru din nou.

— Cum ai putut avea încredere în el să-i spui cine eşti? Te putea trăda! a spus în loc de orice salut, poziţionându-se în faţa sa.

— Nu a fost nevoie să îi spun, am răspuns. Şi-a dat şi singur seama din prima clipă în care m-a văzut.

— Onorabile prinţ… dori Kále să-şi arate respectul. Îmi face o deosebită plăcere să…

— Nu mă lua pe mine cu onorabile! Nu sunt chiar atât de bătrân pentru a-ţi manifesta

supunerea astfel! I-am aruncat lui Castiel o privire pătrunzătoare. Dar apreciez gestul, continuă el.

— Trebuie să ne aliem, Kále. Numai aşa avem o şansă să-i învingem pe *Răzbunători*!

— Nu se poate, Caladwen! Dymas nu va accepta asta niciodată!

— Dar trebuie! Nu înţelegi?! Dacă binele luptă contra binelui, atunci cine va mai învinge răul?!

— Am o idee, interveni Castiel. O să anunţ *Elementele* despre planul vostru şi o să divulgăm totul înainte de atac.

Trebuie doar să trageţi de timp cât de mult puteţi, pentru a ne da timp să vă ajungem din urmă.

— Şi dacă nu vom reuşi? am spus neîncrezătoare.

— Trebuie! mi-a spus Castiel şi dispăru în noapte.

Am mai luat câteva lemne pe braţe şi ne-am întors la tabără, unde focul fusese deja aprins.

— Măi să fie! Dar unde v-aţi dus după lemne?! se răsti Dymas la noi.

Nu am răspuns niciunul, ci doar am aruncat lemnele aduse în foc şi ne-am aşezat unul lângă celălalt. Am mâncat apoi câte ceva din ceea ce pregătiserăm pentru drum, foarte puţin, de altfel, fiind o călătorie destul de scurtă, după

care ne-am aşezat unii lângă alţii pe un pat mare de frunze pentru a ne încălzi. Am adormit imediat. Eram atât de obosită şi... mă aştepta o zi şi mai grea...

A doua zi, de dimineaţă, am îmbucat câte ceva şi am pornit din nou la drum.

— În curând va trebui să ne ascundem caii şi să mergem pe jos, pentru a nu fi auziţi, ne-a avertizat Dymas.

Iar eu trebuie să găsesc o modalitate de a trage cât mai mult de timp, mi-am spus în gând. La cât era Dymas de hotărât, mai mult ca sigur nimic nu îl putea opri. Au mai trecut alte câteva minute şi până să îmi vină vreo idee, Kále mi-o luă înainte.

— Eu cred că avem nevoie de întăriri! a spus el către Dymas.

— Întăriri? Pentru ce? a întrebat.

— Pentru a-i ataca pe *Răzbunători*, desigur! Nimeni nu ştie exact cât de mulţi sunt, iar eu cred că nişte întăriri ar fi de mare ajutor în situaţia asta! a continuat Kále.

— Hmm... Şi de unde să facem noi rost într-un timp atât de scurt de cineva care ar fi dispus să ne ajute?

— Ştiu eu pe cineva! am intervenit, înţelegând unde bătea Kále. Dar ar trebui să plec chiar acum şi să-i anunţ, dacă vrem să fim pregătiţi pentru ca atacul să aibă loc la noapte!

— Prea bine, a spus Dymas gânditor. Ai acordul meu!

— Dymas, permite-mi, te rog, să o însoţesc! Drumul este lung şi are nevoie de protecţie!

— Ai îngăduinţa mea, *Protector*. Du-te şi întoarceţi-vă îndată! Nu vom ataca până când nu vă veţi întoarce, decât dacă este trecut de miezul nopţii şi îi putem învinge şi fără voi!

L-am salutat şi am pornit-o înapoi pe drum. Când eram destul de departe, am rostit cu voce tare aprecierea mea pentru ingenioasa idee a lui Kále de a trage de timp.

— Ai salvat întreaga situaţie gândindu-te la asta! Acum nu cred că vor mai avea de ales când le vor vedea pe *Elemente* chiar în faţa lor, gata de atac!

— Mă bucur că tu crezi asta. Am zis doar că nu strică să încerc şi am făcut-o!

— Şi bine ai făcut! Crezi că ne vom întoarce la timp? Mai avem cam jumătate de zi, iar caii noştri vor fi prea obosiţi pentru drumul de întoarcere.

— Nu ştiu, dar mai bine nu te gândi la asta acum. Important este să le dăm de ştire prietenilor tăi. Eu, unul, nădăjduiesc că o să-i întâlnim pe drum şi că o să ne iasă în cale atunci când ne vom aştepta mai puţin.

— Şi eu sper acelaşi lucru. Nimic nu este imposibil dacă crezi cu toată puterea în acel

ceva şi, mai ales, dacă faci eforturi în acest sens!

— Tocmai ai spus un mare adevăr acum, Caladwen.

— Eu fac asta mai tot timpul, trebuie doar să ştii să mă asculţi…

Restul drumului nu a mai scos niciunul dintre noi vreun cuvânt. Priveam prin împrejurimi în speranţa de a-i vedea pe prietenii mei ieşindu-mi în întâmpinare, dar nu fusese aşa, decât mai târziu.

— Caladwen?! Priviţi cu toţii! E chiar Caladwen! era vocea inconfundabilă a lui Fár.

— Prieteni! Ah, ce mă bucur să vă văd! am spus privindu-i pe fiecare. Dar unde e Turegal? S-a întâmplat ceva cu el?

— Şi noi ne bucurăm! Cât despre Turegal, e bine. A rămas la castel să aibă grijă de Melda, a spus Vanya.

— Melda? E bolnavă? am întrebat.

— Da, dar nu îţi face griji. Turegal este acolo, aşa că se va face bine, cu siguranţă. Avem lucruri mult mai importante acum cu care să ne batem capul, mi-a răspuns Castiel.

Mi-am aplecat încet capul, în timp ce altcineva luă cuvântul.

— Cum a fost planul? interveni Sanya. A funcţionat? Abia atunci l-au observat şi pe Kále, care nu îndrăznise să spună vreun cuvânt până

atunci.

— Nu vă faceţi griji... Vreau doar să ajut, a spus el în cele din urmă, ca să îi asigure de intenţiile sale bune.

— Da, aşa e! l-am susţinut eu. Datorită ideii lui am permisiunea să vă aduc la *Protectori* ca întăriri, desigur, fără ca ei să ştie sau să bănuiască măcar cine, sau câţi sunteţi. Dar...

Măcar ne vor aştepta, oarecum...

— O să fie aşa surprinşi să ne vadă!

— Fii sigură, Sanya! Şi sper ca măcar atunci să accepte alianţa noastră. Eu cred că nu o să aibă altă variantă!

— Cât timp avem să ajungem? întrebă Castiel.

— Până la miezul nopţii. Altfel, dacă nu o să fie un pericol prea mare, vor ataca fără noi. Îi vor ucide pe ceilalţi şi îl vor lua ca prizonier şi dovadă pe liderul lor, pe care noi îl bănuim a fi Santiel.

— Prea bine, atunci. Să ne grăbim!

Am pornit-o din nou la drum, dar după ceva timp, calul meu şi al lui Kále au fost prea obosiţi să mai continue.

— Trebuie să lăsăm caii să se odihnească, Castiel. Au mers drum lung fără niciun popas.

— Daţi-le drumul, mi-a spus. Tu poţi călări cu mine, iar Fár cu Rodwen şi astfel va rămâne un cal şi pentru el.

— Să le dăm drumul?! În mijlocul pustietăţii? am ripostat.

— Ai tu altă idee mai bună? Oricum, îşi vor găsi şi singuri adăpost! Sunt mai deştepţi decât am crede noi!

— Bine, atunci.

Şi am făcut întocmai, după care ne-am reluat călătoria.

— Luna se ridică din ce în ce mai mult. În curând va fi miezul nopţii, rupse Rodwen tăcerea.

— Haideţi! Nu mai avem mult de mers, cum de altfel nici timp nu mai e! am răspuns.

— Caladwen, există un motiv întemeiat pentru care caii sunt mereu lăsaţi mai departe de locul unde vrei să ajungi fără a fi descoperit. Ei fac gălăgie!

— Dar Fár! Dacă mergem pe jos acum nu vom ajunge la timp şi oricum... caii par liniştiţi. Cred că nu vor face zgomot!

Nici măcar nu apucă să-mi răspundă, pentru că ajunserăm fără să ne dăm seama, din cauza întunericului, lângă ascunzătoarea *Răzbunătorilor.*

— Asta numeşti tu întăriri?! Cinci silfi?! strigă în loc de orice salut Dymas, după care se apropie de noi şi se uită mai bine la prietenii mei.

— Prinţe Castiel! Imposibil! Silfă de foc?!

Elemente?! spuse de-a dreptul revoltat.

— Cred că este momentul să le dezvăluim adevărul, domniţă Caladwen, spuse Rodwen.

— Domniţă Caladwen?! strigă cu adevărat şocat Dymas, în timp ce îmi analiza faţa. Ştiam eu că e ceva ciudat la tine! Acum ştiu de ce aveam impresia că am mai văzut aceşti ochi înainte!

— Acceptă alianţa, Dymas! Putem lucra împreună! Putem lupta pentru silfii care sunt lipsiţi de apărare, fără a ne urî reciproc!

— Nu! a strigat el.

— Haide odată! Unde crezi că va duce toată încăpăţânarea asta?! Undeva mai sus decât noi? Te asigur că te înşeli amarnic!

Interveni Castiel, căruia i se năruie orice şansă de răspuns din cauza nechezatului unui cal.

— Ai spus că nu vor face gălăgie, Caladwen! răbufni Vanya.

— Am presupus doar! N-am spus că bag mâna în foc pentru asta!

Zgomotul se auzi din nou şi, în clipa următoare, o mulţime de silfi ne ieşiră în cale din mica lor ascunzătoare de unde încă se putea vedea o urmă de lumină. Fără a sta pe gânduri, ne-au atacat şi nouă nu ne-a mai rămas nimic altceva de făcut decât să ne apărăm.

În faţa mea stătea un silf care avea o sabie

cu nişte simboluri ciudate pe ea. Fiindcă urma de lumină se abătu asupra lui, am reuşit să văd mai bine însemnele de pe sabie. Bănuiala mi se adeveri. Erau exact aceleaşi ca şi cele de pe pumnalul găsit în casa părinţilor Vanyei. De atunci, n-am mai avut niciun dubiu.

În faţa mea stătea din nou Santiel. De data aceea era sub altă formă şi, mai mult ca oricând, gata de răzbunare.

Capitolul 33

Am înaintat fără să mai stau pe gânduri şi m-am năpustit asupra lui. M-a evitat în mod elegant, de parcă nu aş fi reprezentat niciun fel de pericol pentru el. Devenise mai puternic! Acum...

Chiar începea să îmi fie frică. M-am ridicat, m-am răsucit şi am lovit din nou şi din nou, dar părea că nimic nu îl putea clinti.

— Caladwen! Puţin ajutor aici! se auzi deodată.

— Fár! Fár, le-am găsit liderul! L-am găsit pe Santiel!

În clipa următoare apăru exact lângă mine.

— Se pare că tu ai mai mare nevoie de ajutor decât mine.

— Absolut! Acum cred că e de cel puţin două ori mai puternic!

— Cu cât el devine mai puternic, cu atât şansele noastre de a-l învinge scad considerabil! Avem nevoie de ajutor, Caladwen!

Avem nevoie de toate *Elementele*! începu deodată să strige mai tare, în speranţa că ceilalţi ne vor auzi şi se vor grăbi să scape de *Răzbunători* pentru a ne sări în ajutor.

M-am îndepărtat uşor de Santiel şi am încercat mai întâi să scap de slujitorii săi, pentru a avea timp să ne ocupăm de el mai târziu, împreună, asta dacă avea să existe un „mai târziu”.

În timp ce îmi ridicam sabia să ucid, am văzut un *Protector* căzut la pământ, ce îşi dădea ultima suflare chiar în faţa ochilor mei. Mi-am întors privirea în direcţia opusă şi am văzut cum un altul încerca să reziste atacurilor simultane aţintite asupra lui.

Când se vor termina toate astea?! Când?! mă întrebam, în timp ce ucideam la rândul meu alţi silfi. I-am judecat pe cei ce ucideau, îi uram, dar eu… făceam de fapt acelaşi lucru, încercând, culmea, să pun capăt măcelului. Mă uram! Ba chiar îmi doream să fiu şi eu ucisă pentru a scăpa de pedeapsa de a mai vedea trupurile acestea fără viaţă ce muriseră, poate, prea devreme şi asta… numai din cauza mea. Dar nu puteam… Nu!

Nu puteam să mor tocmai acum când mai

aveam o singură bătălie de dat pentru a câştiga în sfârşit întregul război. Eu nu puteam muri! Încă nu îmi îndeplinisem scopul şi voiam să cred că, până ajung la capăt... eram nemuritoare.

— Caladwen, păzea! mă avertiză Castiel, chiar înainte ca unul dintre *R*ăzbunători să îşi înfigă sabia în umărul meu.

L-am ucis şi am alergat spre ceilalţi pentru a-i ajuta, în timp ce mai trăgeam cu ochiul spre Santiel, care nu se mişcase din locul în care îl lăsasem.

„Mă *aşteaptă",* mi-am spus. A*şteaptă cu nerăbdare ultima n*o*astră luptă.*

Timpul trecea... Sunetul săbiilor îmi acapară din nou întreaga minte. Peste tot, din nou, era vărsat sânge. *Protectorii* mureau unul câte unul, iar prietenii mei începuseră să obosească. Erau aşa de mulţi!

Ştiam eu că ne trebuia un plan mai bun! Off*, Dymas ăsta!*

Dacă s-ar fi gândit mai bine! Ce ne făceam dacă nu îmi chemam nici măcar prietenii? Mai mult ca sigur, am fi fost deja măcelăriţi până acum!! strigam în sinea mea.

Ultimii *Răzbunători* au fost răpuşi, iar noi ne-am îndreptat toată atenţia asupra lui Santiel. Eram obosiţi şi unii dintre noi chiar răniţi, iar el părea de neînvins, aşezat acolo... privindu-ne cu milă şi dispreţ! Iată-ne, însă, stând din nou cu

toţii aliniaţi în faţa lui.

— Vreun plan? îndrăzni Sanya să întrebe.

— Doar unul... am răspuns. Atac... trei câte trei!

Şi aşa am făcut. Eu, Castiel şi Fár am atacat primii, urmaţi de Rodwen, Sanya şi Vanya, iar la final cei trei *Protectori* rămaşi, Kále, Dymas şi Eris, dar nu a funcţionat. Abia dacă l-a atins puţin Castiel cu sabia! Atât era de rapid şi puternic, încât ne respingea imediat atacurile şi ne trântea la pământ.

— Un al doilea plan? întrebă îndoielnic Vanya.

— Trebuie să ne folosim puterea care ne-a fost dată! răspunse Fár puţin nesigură de adevărul din spatele cuvintelor.

— Puterea care ne-a fost dată... am murmurat.

— Şi cum ai de gând să facem asta? a intervenit Sanya.

— Uite cum facem... a luat cuvântul Rodwen. Eu şi cei trei *Protectori* rămaşi o să îl mai ţinem ocupat pe Santiel, cât vom putea, până când voi veţi găsi o soluţie mai bună de a-l opri!

Niciunul din noi nu apucă să mai spună ceva... imediat au şi început noi atacuri asupra duşmanului. Fiecare dintre ei a fost imediat aruncat la pământ, ca un obiect uşor, fără valoare.

— Haideţi! Grăbiţi-vă! În felul acesta, nu vor rezista mai mult de câteva minute! striga Fár, îngrijorându-se pentru viaţa lui Rodwen, ceea ce o făcea să nu se poată concentra la găsirea unei soluţii.

— Bine... în regulă... m-am bâlbâit eu. Deci, acum suntem cinci *Elemente*, dar numai cele patru sunt mai importante şi pot fi folosite în luptă... Fără supărare, Fár, am adăugat, văzând că nu se simţea prea bine cu privire la ce spusesem.

— Nicio supărare! Te rog, continuă! mă asigură.

— Aşadar, dacă ne punem cu toţii mâinile una peste cealaltă şi nu ştiu... poate dacă rostim fiecare *Elementul* pe care îl reprezentăm... poate asta va face să se întâmple ceva ce l-ar putea opri pe Santiel!

— Caladwen, să fim serioşi! Ce crezi că se poate întâmpla dacă facem asta? Cred că părinţii tăi ţi-au spus prea multe poveşti despre magie...

— Chiar aşa, Vanya! Şi bine au făcut, pentru că asta mi-a dat mai multă credinţă decât oricine şi orice în lumea asta!

Nimeni nu a mai zis nimic, ci doar şi-au pus pe rând mâinile una peste alta, trăgându-şi mânecile pentru ca semnul să fie la vedere. De altfel, nici nu era timp pentru alte cuvinte. Bietul

nostru prieten, Rodwen, şi cei trei *Protectori* se luptau singuri cu un rău nestăpânit, în timp ce noi ne certam să vedem cine are dreptate!

— Caladwen, *Element de pământ*! am strigat, iar semnul meu a început dintr-odată să fie conturat de o umbră.

— Funcţionează! a spus plină de uimire Fár. Caladwen a avut dreptate!

— Castiel, *Element de aer*! a intervenit, punându-şi şi el mâna peste a mea.

Semnul său era conturat de o lumină albă. Au urmat Sanya şi Vanya, iar la final Fár.

— Fáreniel, reprezentanta celui de-al *Cincilea Element*, *Unitatea*! a strigat cu entuziasm.

Semnul ei emană o lumină orbitoare, urmată de o explozie.

A fost îndreptată asupra lui Santiel, dar ne-a făcut şi pe noi să ne prăbuşim la pământ.

Ne-am revenit în câteva clipe şi ne-am uitat dezorientaţi în jur. Totul era ars ca după un mare incendiu, iar Rodwen şi *Protectorii* zăceau întinşi pe jos, fără a se mişca. M-am ridicat şi am alergat spre ei, încercând să-mi dau seama care era cel mai rănit şi avea nevoie mai rapidă de îngrijire.

— Santiel! N-a murit! E rănit! a strigat Vanya.

M-am întors atunci din drumul meu şi m-am

uitat înapoi.

L-am văzut pe Santiel de la depărtare. Abia se târa. I-am lăsat pe răniţi în grija prietenilor mei şi m-am grăbit să ajung la el.

— Eşti foarte curajoasă, micuţă silfă! Într-adevăr… foarte curajoasă, mi-a spus când m-am aplecat asupra lui.

— Aşa trebuie să fie un războinic, Santiel! Cum altfel ar putea el îndura toate astea? Cum altfel ar putea el trăi, ştiind că la orice pas îl pândeşte moartea?!

— Felicitări, domniţă! Ai fost un adversar pe cinste! Acum haide! Aplică-mi lovitura de graţie! a rânjit.

— Să înţeleg că asta este ultima ta dorinţă?

— Dorinţă?! Nu… Eu niciodată nu am avut dorinţe, doar scopuri!

Voiam să îl ucid, chiar voiam! Să fac o asemenea faptă din nou şi de data aceea definitiv! Dar oare ar fi fost corect? Ar fi fost corect să îl ucid fără o luptă dreaptă? Ah! Nimic nu era drept, atâta timp cât Santiel încă mai trăia!

Doar fă-o, Caladwen! Haide! Pune capăt tuturor lucrurilor şi nenorocirilor cauzate de el! Ucide-l şi îndeplineşte-ţi misiunea! Fă pe toată lumea mândră! Din nou!

Mi-am ridicat sabia şi l-am privit în ochi. Trupul nu era al lui, dar nu puteam să-i eliberez

sufletul dacă trupul său era încă în viaţă. Aşa că mi-am lăsat braţul în jos şi mi-am îndeplinit misiunea, definitiv. În acel moment mă întrebam ce se va întâmpla cu sufletul lui, fiindcă nu mai putea veni pe pământ sub nicio altă formă, dar oare va putea exista în continuare ca duh permanent?

Am văzut cum o umbră s-a înălţat din trupul său şi după câteva clipe, în loc să mai continue să urce, s-a risipit şi a dispărut.

— Nu mai are niciun drept acum, Caladwen. Nici dreptul de a exista măcar ca duh, îmi spuse Castiel, văzând cum mă uitam la locul unde, cu câteva clipe înainte, era umbra.

— Deci asta a fost tot? Am reuşit? Războiul s-a încheiat definitiv? am pus acele întrebări una după alta.

— Nu-i aşa că parcă nici nu îţi vine să crezi? Parcă după atâta rău era imposibil să se întâmple şi ceva bun, nu? a schiţat un zâmbet.

— Da, mai ales atunci când te-ai obişnuit cu durerea şi acum că a plecat... simt că mi-a rămas un gol imens în suflet.

— Nu îţi face griji, mi-a zis. O să umplu eu acel gol cu iubire!

Ne-am zâmbit, m-a strâns puţin de umăr, apoi ne-am întors la ceilalţi, care îi îngrijeau pe Rodwen şi pe *Protectori*.

Le-am văzut pe Vanya şi Fár făcând încercări

disperate pentru a salva pe unul dintre ei. Am început să alerg spre aceştia, dar am încremenit în momentul în care am văzut care din ei zăcea într-o baltă de sânge.

— Kále... am şoptit şi am căzut în genunchi lângă el.

El a deschis pentru o clipă ochii, în timp ce Vanya apăsa pe pieptul său cu un amestec din plante vindecătoare.

— Caladwen... a murmurat.

— Sunt aici, bunul meu prieten! Te rog, rezistă! am strigat.

Kále a dat din cap în semn că „nu” şi a scos un strigăt de durere care mi-a dat fiori. A închis ochii, după care i-a deschis din nou şi m-a privit atent.

— Se pare că n-o să am niciodată parte de iubire, Caladwen, a şoptit.

— Ce vrei să spui cu asta, Kále? Nu o să mori! Nu o să las să se întâmple asta!

— Nu tu decizi, Caladwen, a spus şi a tăcut pentru câteva clipe.

A respirat adânc de câteva ori şi apoi din ce în ce mai lent, mai rar.

— Îţi dau ţie o bucată din inima mea, domniţă a acestui regat! Chiar dacă ştiu că nu îmi poţi da nimic înapoi. Măcar acum... o să mor ştiind că am o inimă frumoasă!

— Ohh, Kále! O să te faci bine! am strigat în

timp ce lacrimile îmi şiroiau pe obraji. O să te faci bine!

I-am luat mâna plină de sânge şi am strâns-o puternic, dar în câteva clipe mi-a alunecat şi a căzut pe pământ. M-am uitat speriată spre Vanya, care îşi luase mâinile de pe pieptul său.

M-a fixat cu privirea şi apoi şi-a închis ochii. Am scos un ţipăt puternic. M-am ridicat brusc şi nu m-am mai putut stăpâni.

— Ce s-a întâmplat cu el, Vanya? De ce nu l-ai putut salva?

De ce pe mine mă scapi mereu de la moarte, iar pe ceilalţi nu?!

— Santiel… a murmurat Rodwen.

— Cum?! am întrebat printre sughiţuri.

— Santiel l-a rănit pe Kále chiar înainte ca acea explozie să aibă loc, a spus Vanya. Magia neagră din sabia sa a fost foarte puternică. Nu m-am mai confruntat niciodată cu aşa ceva. Nu am mai vindecat niciodată aşa ceva…, a continuat ea plângând.

Aşadar, Santiel l-a ucis, nu explozia. Reuşise! Mai curmase viaţa unui silf drag mie înainte de a dispărea definitiv din acea lume. Am încercat să îmi adun forţele şi să mă liniştesc, dar nu am reuşit pe deplin. Eram distrusă. Credeam că plătisem deja preţul cerut de moarte şi nu aveam să mai pierd niciun suflet.

Dar m-am înşelat. Moartea nu se satură niciodată!

— Caladwen… a şoptit Castiel şi s-a apropiat de mine. Haide acasă!

Voiam să merg acasă şi să mă odihnesc, dar mai aveam ceva de făcut înainte. Mereu exista ceva de făcut.

— O să mai organizaţi alte probe pentru titlurile de *Protector*?

L-am întrebat pe Dymas.

— Cu îngăduinţa voastră, domniţă! Aş vrea să vă ajutăm şi să vă asigurăm că niciodată nu o să mai încercăm să concurăm cu voi. Abia acum am înţeles ce aveţi voi diferit de ceilalţi războinici. Şi… aş vrea să îmi cer iertare pentru toate problemele cauzate, pe care mi le asum în totalitate!

— În regulă, Dymas. Haide să punem capăt acestor neînţelegeri. Ce zici? Doriţi să fiţi mâna dreaptă a *Elementelor*?

— Absolut! a strigat cu bucurie. Ne-ar face o deosebită plăcere! Este o mare onoare pentru noi!

M-am uitat apoi în ochii lui Eris şi i-am zâmbit trist.

— Gândeşte-te numai puţin, Eris… Ce mare cinste vei aduce neamului tău după ce toţi vor auzi ce ai fost tu în stare să faci!

— Îţi mulţumesc, domniţă, pentru această

şansă! Acum, în sfârşit, am şi eu o însemnătate!

— Mereu ai avut, tinere silf! Cu toţii avem! Trebuie doar să ne găsim drumul care duce într-acolo şi să-l urmăm indiferent de cât de greu ne-ar fi!

M-am îndepărtat de el cu sufletul zdrobit şi am început să-mi pregătesc calul de plecare. Mi-am îndreptat capul într-o parte şi am văzut cu coada ochiului că Sanya ţinea ceva în mână.

— Ce e cu harta aceea? am întrebat curioasă.

— Am cercetat puţin ascunzătoarea *Răzbunătorilor* şi am găsit asta chiar în camera principală, pe masă. Era a lui Santiel, a mai adăugat în timp ce mi-a dat-o să mă uit şi eu peste ea.

— Din câte se vede, pregătea o revoltă pentru a întoarce poporul împotriva regilor, chiar în capitală, am spus cu un nod în gât.

— Am observat… Bine că am reuşit să-l oprim la timp, altfel… ştiam cu toţii ce s-ar fi întâmplat, aşa că nu mai avea niciun rost să o spună. Şi aşa se pierdură prea multe vieţi. Mult prea multe…

Tot ce mai rămăsese din Santiel erau pumnalul, harta şi sabia sa. Le-am luat şi le-am strâns la un loc.

— Ce ai de gând să faci cu ele? m-a întrebat Castiel văzând cum le analizam.

— Mă gândesc să le duc la castel şi să le găsesc un loc în bibliotecă, am spus abătută. Nu voiam să mai văd acele lucruri niciodată, mai ales sabia aceea blestemată!

După ce ne-am întors la castel, le-am aşezat într-un loc mai ferit şi apoi m-am dus în camera mea să-mi odihnesc puţin sufletul. Eram aşa de obosită şi… absentă. Dar nu mai conta.

Până la urmă războiul se termină şi, în sfârşit, puteam începe o viaţă nouă, cea pentru care luptasem în tot acel timp. Abia atunci începeam să trăim cu adevărat. Stăteam pe pat, cu capul întors spre fereastră şi priveam cum luna era înconjurată de stele mici şi infinite.

Cred că se simte în siguranţă printre ele! mi-am spus. Mai mult ca sigur, toate o vor proteja, dacă va fi nevoie. Vor muri pentru ea. Se vor stinge şi în final vor cădea, dar ele îşi spun că merită. Merită să-ţi dai viaţa pentru un scop. Dar dacă murim, cine se va mai bucura de îndeplinirea lui? În cele din urmă mi-am dat singură răspunsul: cred că ceilalţi o vor face pentru noi…

După un timp de linişte, uşa se deschise cu un mic scârţâit, iar Castiel se apropie încet şi se aşeză lângă mine. Era trist.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat în timp ce îmi mângâia obrazul.

— La nimic, am răspuns uitându-mă la el.

— Eşti sigură? Cred că e prima dată când tu îmi spui că nu te gândeşti la nimic.

— De ceva timp am încetat să mă mai gândesc la ceva.

Stăteam, iar amintirile din trecut mi se derulau singure în minte, fără ca eu să vreau să fac asta. Erau amintiri pline de suferinţe de care nu voiam să-mi mai aduc aminte niciodată.

Oh, dacă aş putea scăpa de toată această suferinţă!

— A fost un drum lung până aici, Caladwen, dar uite, în sfârşit am ajuns la final! Cât despre durere… a spus şi şi-a aplecat capul, nu există niciun leac pentru ea. Poate doar… s-a uitat în ochii mei şi apoi a continuat… dragostea…

— Castiel, am şoptit. Mă simt aşa confuză…

— Confuză? Dar de ce?

— Înainte mă gândeam doar la cum să îl înving pe Santiel, iar acum, că am reuşit să fac asta, nu îmi mai rămâne nimic altceva de făcut.

— Asta era problema ta?

— Da…, am spus oarecum stânjenită.

Făcusem o obsesie pentru Santiel. Să-l ucid şi să mă răzbun devenise stilul meu de viaţă. Atunci însă, odată îndeplinit acel scop egoist, mie nu-mi mai rămânea nimic de făcut.

— În cazul ăsta… nu trebuie să îţi faci nicio grijă! Ştiu eu foarte multe lucruri pe care le putem face de acum înainte, dacă ţie nu o să îţi

vină nimic în minte.

— De fapt, cred că ar fi ceva ce mi-aş dori chiar mult să fac…

Am spus gânditoare.

— Mă bucur mult să aud asta! Ei bine, ce anume este? a întrebat entuziasmat.

— Aş vrea să scriu o poveste despre toate aventurile noastre.

Am nevoie să cred că suntem importanţi şi că nu am făcut toate aceste lucruri degeaba. Am nevoie să cred că cei ce vor veni în urma noastră vor vrea să audă despre faptele noastre şi despre istoria încă nespusă a acestor locuri.

— Şi chiar crezi că cineva ar vrea să audă toate astea?

— Eu aşa sper, am spus abătută. Aşa că lasă-mă, te rog, să cred asta!

— Nu îţi face griji, pentru că şi eu cred la fel!

Am aşteptat un moment, după care Castiel a continuat să vorbească.

— Şi chiar o să scrii despre tot ce am trăit până acum?

— Desigur! Fiecare lacrimă, fiecare zâmbet şi fiecare pas pe care l-am făcut… Vor fi toate acolo! Ba chiar mă gândesc să scriu în final şi această conversaţie!

— Serios? Dar de ce?

— Pentru că… şi ea face parte din povestea mea, am zâmbit.

S-a aşezat şi el pe spate şi apoi a răsuflat parcă uşurat.

— Cum am reuşit să ajungem până aici, Caladwen?

— Crezând, luptând şi pentru că să renunţăm era ultima noastră alegere!

— Ai crescut aşa repede!

— Durerea m-a maturizat, Castiel, am răspuns tristă.

— Şi acum, că vor veni şi zile fericite în viaţa ta, vei deveni copil din nou?

— Nu ştiu, dar mi-aş dori. Numai copilăria m-a făcut fericită şi eu realizez asta tocmai acum, când am crescut, şi nu mai pot schimba nimic pentru a fi ca înainte…

— Poate nici nu trebuie să schimbi ceva.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat.

— Poate trebuie doar să continuăm să trăim, acum că ştim că nimic nu mai poate sta în calea fericirii noastre! A luat o pauză, după care a continuat. Caladwen… Tu cum plângi? mi-a spus cu o privire inocentă de copil, de parcă abia atunci începea să înţeleagă lumea.

— Prin lacrimi, am răspuns, dar vreau să scriu povestea noastră şi pentru că, uneori, plâng prin cuvinte…

— Asta nu te va face să suferi, dacă îţi aminteşti din nou cât rău s-a abătut asupra ta?

Am respirat adânc.

— Sigur că da, dar dacă vreau să mă eliberez de tot trecutul, va trebui să îl spun cuiva, iar după ce voi termina, voi zâmbi!

Aşa nu voi mai avea niciun mod prin care să-mi exprim suferinţa şi atunci, cred eu, voi fi fericită!

— Dar nu toţi pot înţelege că unele cuvinte dor, Caladwen.

Crezi că ei vor înţelege cât de mult ai suferit, spunându-le asta doar prin cuvinte?

— Nu vreau să fac pe nimeni să sufere. Ştiu cel mai bine ce înseamnă asta. Dar dacă cineva o va face, eu nu am să-l opresc, am spus şi am privit câteva clipe în jur, apoi l-am fixat pe Castiel cu privirea.

— Castiel... Care ai vrea să fie ultimele tale cuvinte din poveste?

— Uită-te în urmă să vezi ce ai făcut, apoi uită-te înainte să vezi ce te aşteaptă. Dar ale tale?

— În final, toţi devenim mai puternici, mai maturi. În final, toţi ne dăm seama că, de fapt, am scris istorie!

Am privit din nou spre fereastră, pentru ultima dată, înainte să închid ochii. Luna încă era acolo, la fel şi celelalte stele.

Ştiam că orice avea să se întâmple, ea va rămâne veşnic acolo pentru a guverna cerul nopţii. Stelele însă nu aveau să fie pentru

totdeauna.

În timp ce priveam hipnotizată minunile nopţii, Castiel îşi lipi trupul de al meu şi, cu mişcări calde ce îmi dădeau fiori, îmi mângâia uşor braţul. M-am întors spre el şi i-am atins încet pieptul. Avea cămaşa descheiată... Mi-am strecurat mâna pe sub ea şi am oprit-o în dreptul inimii sale. Bătea aşa tare! El s-a aplecat spre mine şi mi-a atins uşor gâtul cu buzele sale moi şi umede. I-am simţit respiraţia caldă... Mângâierile sale îmi făceau trupul să tremure. Uşor, în timp ce îmi muşca buzele, mi-a şoptit:

— Să ştii că inima asta bate doar pentru tine!

M-a sărutat, iar eu am închis ochii pentru câteva clipe şi am lăsat pieptul său gol să mă frângă sub apăsarea sa.

Nu doare. Dar e clar o plăcere nebună*!* mi-am spus. Atunci nu trebuia să mă mai îngrijorez de nimic.

Elementele se aflau din nou în armonie, iar silfii din întreg ţinutul se bucurau atunci de protecţia pentru care s-au pierdut atâtea vieţi. Profeţia s-a împlinit, dar nu a fost niciodată uitată.

A stat mereu martoră succesorilor noştri, ca dovadă a realităţilor care s-au întâmplat şi la care au luat parte atâţia silfi. Toţi au ştiut din acel moment istoria noastră, care făcea parte şi

din istoria lor.

Toţi ne vor cunoaşte, ne vor urî sau ne vor iubi. Vor citi despre noi sau vor auzi de la alţii, căci asemenea poveşti ne clădesc copilăria, ne călăuzesc adolescenţa şi ne încântă până la sfârşitul vieţii. Asemenea poveşti nu se uită niciodată, iar cei care nu le cunosc nu vor şti cine sunt cu adevărat şi nu vor şti ce alte lumi nebănuite se ascund după colţ. Ei trebuie să ne cunoască, dar nu pentru că doar noi avem nevoie de ei, ci şi pentru că ei au nevoie de noi, de noi toţi. Într-o lume în care suntem sortiţi să fim singuri, avem mare nevoie unii de *alţii.*

Reuşisem, mi-am spus*. Câştigasem* şi *eram în sfârşit fericită!*

Epilog

Sfârşitul poveştii celor care au scris istorie...

Caladwen a fost în sfârşit fericită după toate acele evenimente care au marcat-o, pe ea şi pe toţi ceilalţi. A fost, totuşi, mai norocoasă decât alţii, fiindcă a putut lăsa partea întunecată a trecutului în urmă şi a trăit o viaţă la care nici măcar nu visa, alături de Castiel. Ei au avut împreună doi copii: pe draga lor fiică Ayleen şi pe urmaşul familiei, micuţul Vidál.

Fár nu şi-a uitat niciodată prima iubire, pe

Caldelan, dar a acceptat cererea în căsătorie a lui Rodwen şi, după câţiva ani, au avut şi ei o fiică pe nume Yára, la fel de frumoasă şi blândă ca mama ei. Aceasta se juca tot timpul cu Ayleen şi Vidál în curtea palatului. Ei învăţau să lupte, să vâneze şi să călărească, atunci numai din plăcere şi pentru a petrece timp cu familia.

Iubeau să facă acele lucruri împreună. Iubeau să fie fericiţi şi lipsiţi de griji.

Sanya şi-a dedicat viaţa antrenându-i pe toţi cei care doreau să înveţe să vâneze şi să lupte, aşa cum făcuseră şi strămoşii lor, devenind un adevărat mentor care îi învăţa pe micuţi istoria prin fapte. După un timp, ea a decis să viziteze şi alte locuri din ţinut, dorind să-i înveţe pe cât mai mulţi acele lucruri.

A călătorit mult şi a făcut totul pe cont propriu. Revenea în capitala *At*ál doar pentru a participa la reuniunile *Elementelor* şi la diferite festivităţi organizate de aceştia, dar o mare parte din viaţă şi-a petrecut-o departe de cei alături de care a luptat în război şi a împărţit atâta suferinţă. Pentru ea era mult prea mult şi dorea să se elibereze împărtăşind suferinţa acumulată în tot acest timp cu toţi cei care erau dornici să o asculte. Era puternică, dar tânjea după pacea sufletească pe care nimeni nu ştie dacă a găsit-o sau nu.

Vanya s-a distanţat şi ea după un timp de

celelalte *Elemente*, care au rămas unite până ce succesorii lor le-au luat locul. Ea s-a stabilit într-un loc singuratic din *Munţii Thega*[24], nu foarte departe de *Cascadele Araden*[25], unde făcea plimbări lungi şi liniştitoare, gândindu-se la trecut. S-a închis în ea, mult, şi a rămas toată viaţa singură în memoria surorii ei, care nu a simţit niciodată dragostea. A rămas în amintirea tuturor ca *Muza Apelor*, care îi alina pe trecători, dar care nu primea niciodată alinare. A ales suferinţa şi a avut cel mai trist sfârşit: s-a aruncat de deasupra unei cascade, chiar la câteva zile după ce s-au anunţat noile *Elemente*. Ea era dovada vie că suferinţa dăinuie şi după moarte, mai ales după moarte…

După zeci de ani, părinţii lui Castiel, regele Valindeemah şi regina Huredhiel, au murit, iar unicul lor fiu şi soţia sa, Caladwen, au devenit noii regi ai ţinutului Azgad, fiind respectaţi şi iubiţi de toţi locuitorii. În memoria lor s-au înălţat două statui în grădina palatului, în apropierea pietrelor funerare, unde silfii organizau ceremonii o dată pe an şi aduceau omagii.

Protectorii au organizat alte probe şi, aşa cum au promis, au devenit mâna dreaptă a *Elementelor*, ajutându-le să păstreze liniştea şi ordinea în regat, Azgad devenind locul ideal de

24 *Munţi aflaţi în regiunea Talion.*
25 *Cascade aflate în regiunea Talion.*

trai pentru care au luptat şi au murit atâţia silfi.

Cât despre Turegal... el a rămas în slujba lui Castiel, în garda regală, drept cel mai loial silf, şi a luat-o de soţie pe Corya, sora lui Rodwen. Ea i-a adus pe lume o fiică, Enă, care a crescut şi i-a ajutat şi îngrijit pe toţi din regat în egală măsură, devenind medic. Sora lui Turegal, Melda, a devenit slujnica personală a lui Caladwen şi, totodată, o foarte bună prietenă. După câţiva ani, s-a căsătorit cu Eris şi au avut împreună un băieţel, pe Cálįn[26], care a urmat aceeaşi meserie ca Enă, devenind medic regal.

Astfel, Castiel şi Caladwen au domnit mulţi ani peste regatul Azgad, continuând să aducă poporului prosperitate şi bucurie, aşa cum făcuseră Valindeemah şi Huredhiel de-a lungul domniei lor. Au spus şi altora povestea lor prin viu grai, iar Caladwen, aşa cum a visat mereu, a scris pagini întregi despre istoria lor, pe care le-a unit în Cronica *Azgad*. Pentru ea, *Azgad* reprezenta speranţa şi şansa de a lua totul de la început. Era şansa la viaţa pentru care au luptat cu toţii.

* * *

Aceasta a fost povestea silfilor de pe meleagurile unde au avut loc bătălii epice şi

26 *Frumos şi puternic.*

întorsături de situaţie neaşteptate, unde au avut loc trădări şi am pierdut prieteni dragi, dar unde am învăţat că dragostea, unitatea şi bunătatea au reprezentat motive de sacrificiu, dar şi de speranţă, până în ultimul moment. Aici se termină povestea celor care au scris istorie, aici se termină „Azgad”.

Arborele genealogic al silfilor principali

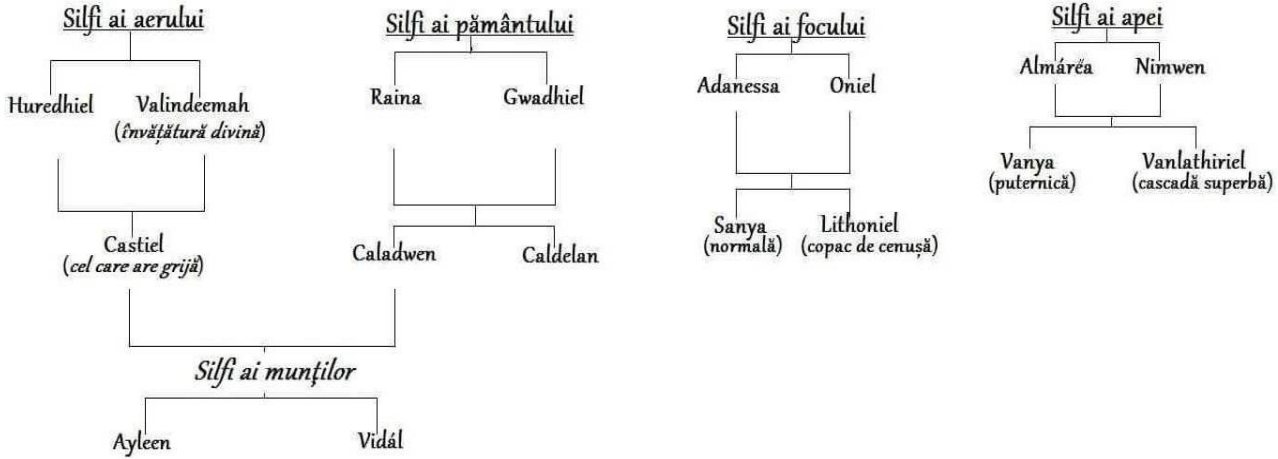

Arborele genealogic al silfilor secundari

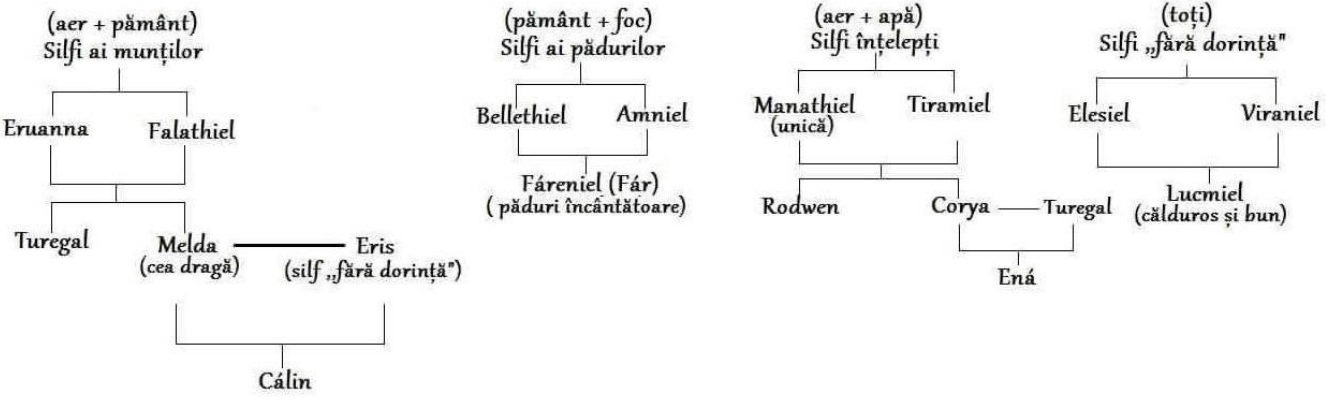

Mulțumiri

Primul căruia vreau să-i mulţumesc este Dumnezeu, pentru că fără El nimic din toate acestea nu ar fi fost realizate. Îi mulţumesc pentru că bunătatea Lui ţine în veac!

Familia a reprezentat punctul de sprijin care m-a încurajat să nu mă opresc din scris şi pentru asta îi mulţumesc. Laura Simona, sora mea, vreau să ştie că îi rămân veşnic îndatorată pentru tot ajutorul pe care mi l-a acordat şi pentru toată răbdarea şi dragostea de care a dat dovadă, chiar şi atunci când tot ce îşi dorea era să scape de mine, într-un mod elegant. Mulţumesc, Samuel Dragomir, fratele meu, care a realizat arborii genealogici şi care ştiu că nu vrea să fie menţionat în această carte. Profit, totuşi, de avantajul de a fi autoarea şi îl menţionez aici doar pentru a-i arăta că fiecare ajutor contează pentru mine.

Din această listă nu putea lipsi părintele acestui gen literar, *fantasy*, şi anume J.R.R.Tolkien, care a sădit în mine dorinţa de a crea propria poveste. Îi mulţumesc pentru că ne-a lăsat moştenire asemenea opere şi pentru că încă îi inspiră pe scriitori în fiecare zi!

De asemenea, doresc să le mulţumesc prietenelor mele geniale: Valentinei Eşanu, care nu mi-a dat pace până când nu am început să

scriu şi pe care am asaltat-o cu zeci de întrebări, dar care a rezistat până la final. Este persoana la care apelez cu încredere când am nevoie de sfaturi de orice fel şi cea care a urmărit îndeaproape procesul publicării acestei cărţi. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine! Geaninei Preoţescu, cu care am purtat cele mai interesante discuţii, indiferent de domeniu, şi care deja s-a declarat o mare fană a următoarelor idei la care lucrez.

Optimismul ei, cu privire la lucrările mele, e molipsitor şi bine venit întotdeauna! Am o prietenă căreia doresc să îi mulţumesc şi în numele silfilor mei pentru munca depusă în realizarea celor două hărţi. Mulţumesc din suflet Adelinei Dorobanţu!

Tot la capitolul acesta, doresc să mulţumesc în nemărginită măsură doamnei profesor de educaţie vizuală Spiridon Gabriela, pentru reconstituirea şi cizelarea incredibilă a hărţilor, pentru a ajunge aşa cum pot fi ele văzute astăzi. Au depăşit toate aşteptările!

Reacţia domnului profesor de filosofie Augustin Bîzîc nu o să o uit niciodată. Atunci când am izbucnit în lacrimi în faţa dumnealui a fost unul dintre cele mai frumoase momente din viaţa mea şi i se datorează întru totul. Îi sunt profund recunoscătoare pentru tot ajutorul acordat şi pentru încrederea în această carte

încă de la prima vedere! Îi mulţumesc pentru că mi-a alungat îndoielile de fiecare dată şi a lăsat în loc o stimă de sine crescută, datorită încurajărilor sale! Nu o să vă uit niciodată, domnule profesor!

Am ajuns în sfârşit şi la voi, dragilor! Vreau să le mulţumesc tuturor celor care m-au susţinut necondiţionat şi persoanelor care mi-au trimis mesaje de încurajare şi apreciere. Contează foarte mult să ştiu că fac parte din sufletul vostru!

Vă mulţumesc mult şi vouă, dragi cititori, care aţi decis să vă alăturaţi personajelor mele în această carte! Sunteţi uimitori!

PS: Mulţumiri speciale echipei Libris pentru tot ce a făcut pentru mine şi pentru că m-au primit să fac parte din familia lor.

ANDRA E. DRAGOMIR

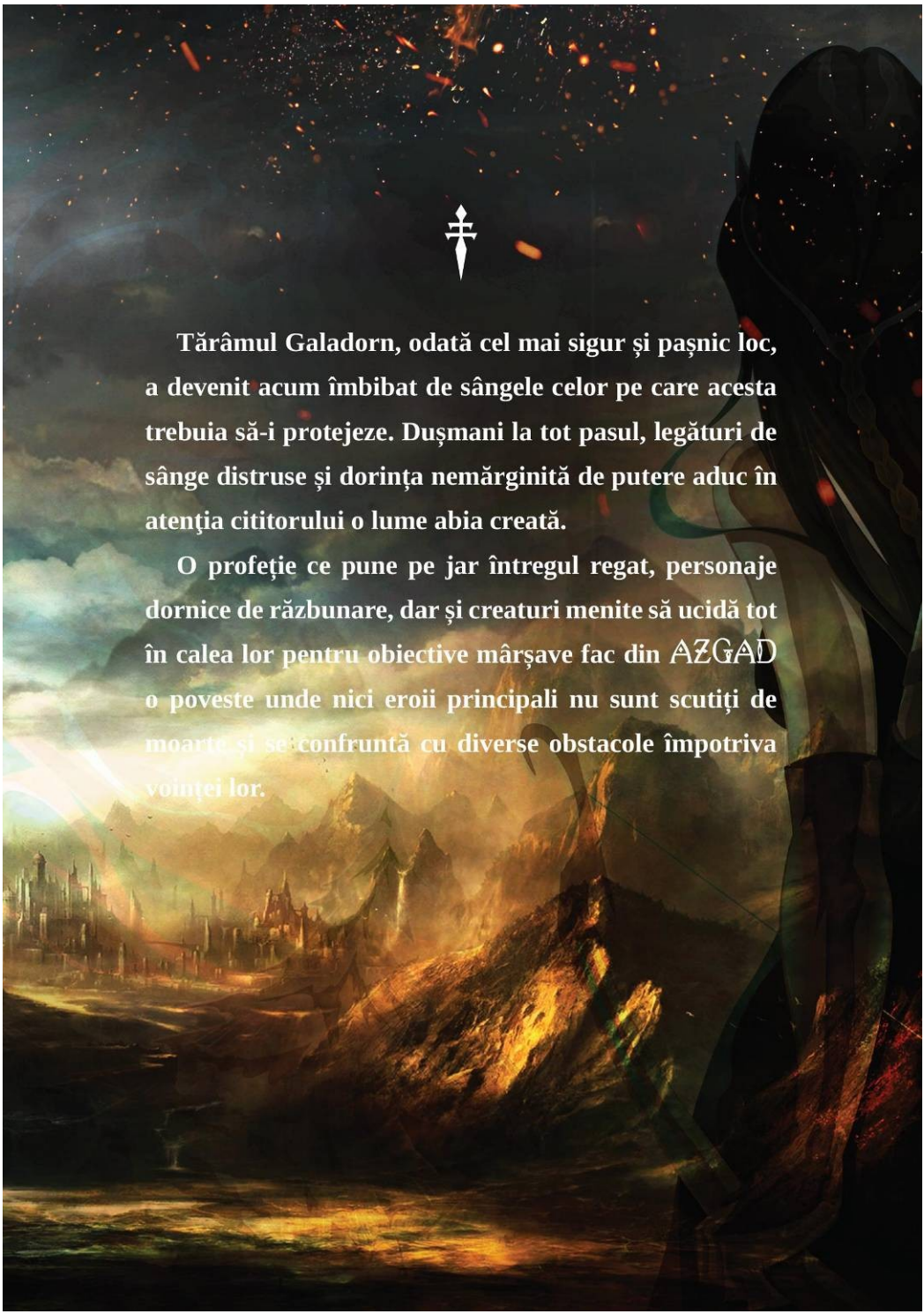

Tărâmul Galadorn, odată cel mai sigur și pașnic loc, a devenit acum îmbibat de sângele celor pe care acesta trebuia să-i protejeze. Dușmani la tot pasul, legături de sânge distruse și dorința nemărginită de putere aduc în atenţia cititorului o lume abia creată.

O profeție ce pune pe jar întregul regat, personaje dornice de răzbunare, dar și creaturi menite să ucidă tot în calea lor pentru obiective mârșave fac din AZGAD o poveste unde nici eroii principali nu sunt scutiți de moarte și se confruntă cu diverse obstacole împotriva voinței lor.